MICHAEL WHITE
Autorul romanelor de succes
Secretul Medici, Inelul familiei Borgia
ARTA CRIMEI

MICHAEL WHITE

Arta Crimei

Traducere din limba engleză
GRAALSOFT

Titlul original: The Art of Murder, 2011

editura rao
2015

Versiune ebook: v1.0, iunie 2019

Procesul de creație e un amestec de instinct, îndemânare, cultură și o stare de înaltă înfrigurare creativă. Nu seamănă cu un drog, ci este o stare specială, în care totul se întâmplă cu mare repeziciune, un amalgam de stări de luciditate și inconștiență, de teamă și plăcere…

Francis Bacon[{1}]
(1909–1992)

CAPITOLUL 1

Stepney, miercuri, 21 ianuarie, 8 a.m.

A ieșit alergând din casă, țipând cât o țineau puterile. În timp ce fugea, pietonii care se îndreptau spre stația de metrou de la Whitechapel se dădeau din calea ei, luând-o drept nebună. Dar nu era așa, era pur și simplu îngrozită. Tocmai văzuse ceva ce ar fi întors pe dos și stomacul cel mai rezistent.

O chema Helena Lutsenko, era o imigrantă ucraineană. Era în Anglia de puțin mai mult de șase săptămâni și engleza ei se limita la vreo câteva sute de cuvinte. În starea de șoc în care se afla, nu putea gândi decât în limba ucraineană. Dar chiar și în limba ei maternă, puține erau cuvintele care să descrie oroarea la care tocmai fusese martoră.

Era 8 a.m., la mijlocul orei de vârf, și Mile End Road din East London era inundată de o zloată cenușie. Noaptea trecută ninsese și, așa cum se întâmpla mereu în Londra, zăpada se depusese pentru vreo zece minute, apoi se transformase într-o zloată pe care omul din perioada preindustrială nu o cunoscuse: parțial apă, parțial motorină, parțial murdărie de oraș. Nici trotuarele nu arătau mai bine. Zăpada cenușie se adunase în grămezi de ambele părți ale cărării înguste degajate pentru pietoni și, chiar dacă utilajele de deszăpezire ale primăriei ieșiseră pe străzi încă de la ora șase, împrăștiind nisip și sare în toate părțile, fâșia de trotuar înghețat era înșelătoare.

Helena a alunecat și abia a reușit să nu cadă, apucându-se de un stâlp de iluminat. Șocul a silit-o să se calmeze puțin. Și-a zis că în starea în care era nu putea să facă nimic. Trebuia să explice ceva, un lucru disperat, ceva aproape de neimaginat. Și avea nevoie să-i explice oricui ar fi vrut să o asculte. Absolut oricui. S-a depărtat de stâlp cu pași măsurați și respirând adânc. S-a apropiat de un tânăr îmbrăcat în costum de afaceri, care ducea o servietă, și a început să povestească grozăvia, dar pietonul a grăbit instinctiv pasul. Helena s-a îndreptat apoi

către o femeie de vârstă mijlocie, care vorbea la telefonul mobil. Aceasta s-a uitat la ea ca la o nebună și a îmbrâncit-o mai încolo. Încă o cerșetoare est-europeană, s-a gândit navetista și a oftat. Apoi, de după colț a apărut un cuplu de tineri. Erau bine îmbrăcați, cu un aer relaxat, poate că erau graficieni sau directori artistici de publicitate, în mod clar nu bancheri sau agenți de asigurări. Femeia purta un pardesiu lung până la glezne, marca Comme des Garçons; bărbatul avea o geantă Louis Vuitton pe umărul stâng.

— Ajutați-mă, le-a spus Helena.

Tânărul și-a vârât o mână în buzunar și a scos un pumn de monede.

— Nu, a zis ea, scuturând din cap. Nu bani. Veniți. Eu arăt.

— Ce? a spus tânăra deodată, privindu-l pe bărbat. Ce vrea, Tom?

Tom Seymour a ridicat din umeri.

— Habar nu am?

— Vă rog, veniți. Eu arăt.

— Nu-mi place cum sună, a mai spus tânăra, luându-și amicul de braț.

Era ceva la străina aceea disperată care pe Tom îl impresiona. Părea să știe, din instinct, că femeia era sinceră, că avea nevoie de cineva. Era limpede că e îngrozită. Tom s-a întors către femeia de lângă el.

— Trish, cred că are nevoie de ajutor.

— Da… ajutor, a răspuns ucraineanca.

— Habar nu ai cine e, Tom. Ar putea să fie momeala unei bande. Nu fi tâmpit.

— Da, ai dreptate, a zis el cu un suspin, încercând apoi cu blândețe să o dea pe Helena la o parte. Trebuie să plecăm, i-a spus.

Helena s-a dezumflat ca un balon din care a ieșit aerul și a început să plângă. Trish era deja cu un pas mai departe, dar Tom nu se clintise.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat-o el.

Helena nu l-a înțeles.

Tom și-a întins mâinile, cu palmele în sus.

— Ce e?

— Bărbat… mort, a rostit femeia, cu lacrimile șiroaie pe obraji.

CAPITOLUL 2

Helena l-a apucat pe Tom de braț. Trish a rămas unde era, clătinând din cap, neștiind prea bine ce ar trebui să facă.

— Ne vedem la birou, a zis ea.

Tom și-a întors spatele la timp ca să evite să se ciocnească de un alt pieton. El și Helena s-au ferit spre dreapta. Bărbatul și-a tras brațul, eliberându-se.

— Unde mergem?

Helena s-a uitat la el, dar nu a spus nimic.

Au cotit pe o stradă la dreapta, au ieșit de pe Mile End Road și au intrat pe Vallance Road. La vreo patruzeci și cinci de metri mai departe au făcut iar la dreapta și au intrat pe o străduță îngustă, Durrell Place. Pentru prima dată Tom a început să-și facă griji, a început să se întrebe dacă făcuse bine, până la urmă. Apoi a văzut în fața lui, deasupra, o firmă: Galeria de Artă Berrick & Price. A recunoscut numele dintr-un articol citit în GQ[{2}].

Helena a luat-o la fugă înainte. Tom a ajuns-o din urmă chiar la intrarea în galerie. Vitrinele de la stradă se întindeau pe aproape opt metri. Erau acoperite, de-a lungul geamului fiind scris numele galeriei cu litere argintii într-un font excentric, ceva între Bank Gothic și Marlett, o grafie cu caractere nelegate și serife subțiri. Ușa era întredeschisă. Din interior venea un miros slab de alcool stătut și tămâie.

— Deci, care e treaba? a întrebat Tom, lăsându-și geanta de umăr pe jos, la intrarea în galerie.

Helena a arătat pur și simplu cu degetul spre ușa deschisă.

— Cine ești? a zis el.

Helena a părut o clipă nedumerită, apoi s-a bătut peste piept.

— Eu? Curățenie.

Apoi a arătat iar cu degetul.

— Bărbat mort.

— Mort? Ești sigură?

Ea a dat din cap.

Tom s-a gândit să anunțe poliția, dar curiozitatea pusese deja stăpânire pe el. Ajunsese până aici, și-a zis în sinea lui, de ce să dea tocmai acum înapoi? O parte din el devenise brusc entuziasmată.

— Unde? a întrebat-o.

Helena a făcut doar semn cu capul spre ușă.

— Bine, a zis Tom, inspirând profund. Așteaptă aici.

Pe coridor era întuneric, dar o arcadă în dreapta lui dădea într-o mică încăpere aflată imediat în spatele ferestrelor astupate. De tavan atârna un mănunchi de spoturi strălucitoare cu halogen. Doi pereți erau acoperiți cu pânze mari, blocuri de culoare pură, una verde-închis, cealaltă, purpuriu intens. Sub fiecare din ele se afla câte o canapea din piele neagră și crom, piese originale George Nelson{3}. În față mai era o arcadă care dădea într-o încăpere mult mai mare, spațiul expozițional.

Tom s-a îndreptat către a doua arcadă, a ezitat o clipă, apoi a pășit înăuntru. Această cameră era și ea puternic luminată de șirurile de becuri cu halogen din tavan. În centrul ei se afla un fel de instalație, o încâlceală de plastic și oțel, forme ascuțite indistincte, care străpungeau o matrice de metal. Tom s-a întors spre stânga lui și a văzut ceva ce a luat drept o altă instalație. A făcut un pas către ea și a încremenit. A simțit cum i se ridică părul pe ceafă. Gura i s-a uscat brusc și stomacul a început să i se agite de teamă. Câteva momente, Tom Seymour nu a reușit să încadreze ceea ce vedea în imaginea pe care o avea asupra universului. Ceea ce vedea nu avea nicio noimă, era un set de contradicții, era în conflict cu modelul „vieții normale” pe care îl avea el în minte. Apoi, pe măsură ce se instala acceptarea, a simțit cum mațele i se răscoală. S-a repezit înapoi prin arcadă, vomând în timp ce fugea, voma împroșcând pardoseala din parchet scump și haina lui elegantă, Yohji Yamamoto.

CAPITOLUL 3

Secția de Poliție Brick Lane, Stepney

Inspectorul principal de poliție Jack Pendragon tocmai oprise cafetiera electrică de pe tejgheaua din spatele biroului său, când a auzit o bătaie în ușă. După silueta care se zărea dincolo de geamul mat al ușii putea să-și dea seama că era sergentul Jez Turner. S-a întors să umple din nou vasul cafetierei și a strigat spre ușă:

— Intră, sergent Turner.

A apăsat butonul mașinii care și-a început repertoriul de zgomote cu un uruit ascuțit, urmat de zornăitul boabelor de cafea care se măcinau. Pendragon s-a răsucit și a remarcat expresia agitată de pe chipul lui Jez.

— Haide, Turner, ce vești ai?

La cei douăzeci și trei de ani ai lui, sergentul era înalt și suplu și avea pasiunea costumelor de marcă, pe care reușea să le găsească la prețuri reduse dramatic și le plătea muncind la negru ca DJ într-un club local. Azi purta un costum bleumarin la două rânduri, Emporio Armani, o cămașă bleu-deschis și o cravată galbenă fixată cu un ac de cravată subțire, din aur. Părul și-l purta lins spre spate, peste urechi, și cu pometii lui înalți și ochii mari, negri, arăta ca un gangster din anii 1920.

— Domnule, tocmai am primit un telefon de la Centrul pentru Apeluri de Urgență. O crimă în zona noastră, în Durrell Place… o galerie de artă.

— Berrick și Price?

— Nu știu, șefu'.

— Asta tre' să fie. E singura galerie de acolo, a zis Pendragon, mai mult pentru sine. Și-a luat haina și fularul din cuierul de pe ușa biroului și s-a strecurat pe lângă Turner, afară, pe coridor.

La recepția secției era agitație; un tânăr îmbrăcat cu o scurtă de dimie și ghete Doc Martens înalte până la jumătatea pulpei

era reținut de sergentul de serviciu, Jimmy Thatcher. Un alt sergent, Terry Vickers, ieșise dintr-o cameră din capătul holului și alerga spre ei. Tânărul încerca să scape, răsucindu-se din strânsoarea lui Thatcher, dar sergentul – un polițist bine legat, care își petrecea patru seri pe săptămână trăgând de fiare la sala de sport din vecinătate – nu se lăsa impresionat. Când silueta celui reținut s-a întors spre el, Pendragon l-a văzut mai bine. Avea tatuate pe față o pânză de păianjen și câte un păianjen albastru pe fiecare tâmplă. Bărbatul mârâia, cu gura plină de cuvinte obscene.

Lui Vickers nu i-a trebuit mai mult de o secundă ca să ajungă la ei și să-l apuce pe tânăr de brațul drept, răsucindu-i-l la spate, ceea ce l-a făcut pe acesta să urle de furie. Prins între ei, cei doi polițiști l-au târât pe bărbatul tatuat de-a lungul coridorului, spre celulele de detenție.

— Bun venit într-o dimineață de miercuri, i-a zis Pendragon lui Jez, în timp ce treceau pe lângă cei doi sergenți și mogâldeața lor, și fața inspectorului s-a luminat într-un zâmbet cinic.

Când au trecut de ușa principală a secției, o pală de vânt înghețat i-a izbit în față.

— Paștele mă-sii! a exclamat sergentul Turner.

Pendragon s-a făcut că nu-l aude și și-a strâns mai bine gulerul hainei pe lângă obraz, grăbind pasul până la cea mai apropiată mașină de patrulare. Au auzit cum se deschid și se închid din nou ușile secției în urma lor și au zărit cu coada ochiului alți doi polițiști, inspectorul Rob Grant și sergentul lui, Rosalind Mackleby, care coborau treptele spre mașinile parcate.

Pendragon a sărit la volan și a răsucit cheia în contact. Mașina s-a umplut de vocea cuiva care transmitea buletinul de știri pe canalul BBC 4. „Condițiile atmosferice din țară s-au modificat drastic față de ziua de ieri. În unele zone din sud-est, zăpada căzută măsoară zece centimetri, iar una dintre zonele cele mai afectate de vremea rea a fost Londra, după ce capitala a fost măturată la primele ore ale zilei de un viscol puternic. Vremea a provocat disfuncții serioase. Toate aeroporturile mari au fost închise, iar…” Pendragon a închis radioul exact când

Turner își fixa centura de siguranță. Inspectorul a dat cu băgare de seamă înapoi și a ieșit din parcarea înzăpezită. Roțile s-au chinuit să facă priză, apoi a apăsat ușor pe accelerator.

Brick Lane se schimbase. Nuanțele obișnuite și șterse de gri-verzui și brun-gălbui erau acum amestecate cu alb.

— Absolut dickensian, a rostit Pendragon cu sarcasm.

Mașinile, cu farurile aprinse și ștergătoarele fâșâind la dreapta și la stânga, se mișcau parcă în ralanti și de-a lungul trotuarelor se deplasau siluete înfofolite în paltoane și pălării masive, cu mâinile în buzunare și capetele plecate înainte, să înfrunte viforniță. Ninsoarea cădea aproape orizontal, purtată prin aer de rafalele puternice.

Pendragon a strecurat mașina de poliție într-un gol de trafic și au început să se târască împreună cu ceilalți. Căldura era dată la maximum și ștergătoarele lăsau pe zăpada de pe parbriz două semicercuri. Mașina din față s-a oprit brusc, iar luminile roșii de frână au lucit prin valurile de ninsoare. Pendragon a apăsat cu piciorul până la podea, dar mașina a continuat să înainteze. A tras de volan și au derapat de-a curmezișul, oprindu-se în final la câțiva centimetri de trotuar. Motorul s-a oprit. Pendragon a tras frâna de mână și a întors cheia în contact. Nimic.

— OK, hai să mergem, a zis el resemnat și a scos cheia din contact.

— Unde să mergem?

— La galerie, unde altundeva?

Nu era decât puțin de mers pe jos, dar când au ajuns în Durrell Place, Pendragon nu-și mai simțea degetele de la mâini și de la picioare. El și Turner s-au grăbit să intre în galerie tocmai când mașina cu inspectorul Grant și sergentul Mackleby parca pe străduța îngustă în spatele lor, derapând și ei pe zăpada pufoasă.

Pendragon a bătut din picioare să se scuture și hălci de zloată înghețată au căzut pe pardoseala din lemn. Și-a desfăcut gulerul și, când a ridicat ochii, a văzut un tânăr palid, înalt și deșirat, care ținea încleștată în mâini bareta unei genți de piele purtată în diagonală pe umărul stâng. Stătea pe un scaun

metalic. Pendragon a observat că avea fața mânjită de sudoare, în ciuda frigului teribil. Tânărul purta costum și o cămașă descheiată la gât. La picioarele lui, pe podea, era un pardesiu înfășurat. În picioare lângă tânăr era o femeie: scundă, cu părul negru. Avea probabil vreo douăzeci și cinci de ani, se gândi Pendragon, dar arăta cu cel puțin zece ani mai mult. Trăsăturile erau ale unei est-europene. Era îmbrăcată cu o pereche de blugi ieftini și o haină posomorâtă, mult prea subțirică pentru vremea de afară. Bărbatul se ridică și el în picioare.

— Inspector principal Pendragon. Sergentul Turner, a mai zis inspectorul, făcând semn cu capul spre Jez.

Tânărul le-a întins mâna.

— Tom Seymour.

Pendragon s-a întors către femeie. Era agitată, privea în podea și, când a ridicat ochii, capul și l-a păstrat tot plecat.

— Helena Lutsenko, a zis ea.

— Deci, tu ai dat telefonul? a întrebat Pendragon, revenind la Tom Seymour.

Bărbatul a înclinat din cap.

— Eram în drum spre stația de metrou și doamna aceasta… Helena… m-a oprit și mi-a cerut ajutorul.

Și-a șters sudoarea de pe frunte și a răsuflat cu zgomot.

— Ea… hmm… m-a adus aici.

— Eu la curățenie, l-a întrerupt Helena. Eu găsit om mort.

— OK. Unde e cadavrul? a întrebat Pendragon și s-a uitat la Turner, să se asigure că ia notițe.

Sergentul ținea în mâini un carnețel și un creion și scria cu repeziciune.

Tom Seymour a aruncat o privire grăbită spre arcadă.

— Pe acolo, în sala principală a galeriei.

Pendragon s-a întors să-i vadă pe Roz Mackleby și Rob Grant care apăruseră în dreptul intrării.

— A, sergent Mackleby. Cred că oamenii aceștia au nevoie de o ceașcă de ceai, a zis el, și a făcut semn cu capul spre o ușă de la capătul coridorului, prin care se vedea o bucătărie rudimentară. Inspectore Grant, vino cu noi.

Cei trei polițiști au traversat zona de recepție, ignorând

pânzele uriașe și accesoriile scumpe. Pendragon a trecut primul pe sub a doua arcadă și a pătruns în sala principală a galeriei. Cercetând cu privirea peretele cel mai îndepărtat, s-a întors la stânga și a pășit încet pe podeaua din lemn. Pe un scaun stătea un bărbat, cu mâinile în poală. În spatele șirei spinării era așezat un par care păstra poziția verticală a trupului inert. Purta un costum negru, cămașă albă și o cravată roșie. Pe cap avea un melon negru. Chiar sub borul pălăriei se vedea o frânghie subțire înfășurată în jurul capului și legată de par. Împiedica greutatea corpului mort să-l tragă în față. Pe fața omului era tăiată o gaură cu diametrul de șaptesprezece centimetri. Gaura era adâncă până în spatele capului. Acolo unde odată fuseseră ochii, nasul și gura, acum era un gol cilindric plin cu aer. Părea ca și cum o ditamai ghiuleaua traversase fața cadavrului. La baza acelui gol era așezat un măr verde și lucios.

CAPITOLUL 4

Pendragon s-a răsucit pe călcâie și l-a văzut pe Turner, palid ca un cadavru, în timp ce Grant se străduia din răsputeri să nu-și lase stomacul să-l facă de ocară.

— Bine, a zis, fără nicio expresie anume pe chip, în afara ochilor săi albaștri, care îi trădau emoția. Vreau să izolați complet accesul în clădire. Și nu… Sergent? Mă urmărești?

Jez Turner era paralizat de scenă, pe chip, o expresie de confuzie amestecată cu repulsie.

— Sergent! a repetat Pendragon, fluturând o mână pe dinaintea ochilor lui Jez.

— Scuze. Scuze, șefu'. Doar că…

— Sună la secție și informeaz-o pe doamna comisar-șef Hughes. Du-te afară! Vreau să izolați cu bandă toată strada. Nu trece nimeni, mai ales presa. Vreau ca mass-media să fie ținută departe de afacerea asta, cât mai mult cu putință, înțeles?

Turner a încuviințat din cap și s-a îndreptat spre ieșire. Pendragon s-a uitat la inspectorul Grant și și-a trecut mâna peste frunte și prin părul scurt și cărunt.

— Avem nevoie de criminaliști aici, rapid. Dă-i un telefon doctoriței Newman. Și pune-o pe doamna sergent Mackleby să-i însoțească pe Seymour și Lutsenko la secție. Avem nevoie de declarații cât mai repede cu putință.

Inspectorul Grant îl privi fix pe Pendragon și apoi plecă fără o vorbă. Inspectorul principal îl urmări cu privirea în timp ce traversa încăperea și era gata să revină asupra priveliștii macabre, când l-a zărit pe doctorul Neil Jones, legistul poliției, care dădea colțul pe sub arcadă și venea spre el, călcând pe podeaua de lemn. Jones era scund de înălțime, burtos și bărbos. Purta o salopetă verde de plastic, care îi proteja costumul, și ducea în mâna protejată de o mănușă de latex o valiză gri din plastic. Pendragon făcuse cunoștință cu el cu șase luni în urmă – imediat după ce inspectorul principal se transferase la secția din Brick Lane – și atunci se gândise că Jones semăna izbitor de

mult cu Gimli, piticul din *Stăpânul inelelor,* deși nu i-o spusese niciodată.

Jones l-a salutat din cap pe Pendragon și l-a dat ușor deoparte, ca să se poată uita mai bine la cadavrul desfigurat.

— Mamă, Doamne! a zis el, ca și cum ar fi citit rezultatele meciurilor de fotbal din ziarul de duminică. Foarte ciudat.

A pipăit cu degetul învelit în latex împrejurul interiorului găurii imense rămase în locul unde fusese cea mai mare parte a feței bărbatului.

— Păi, Pendragon, e clar că e mort, a remarcat Jones, fără să-și ridice privirea.

Pendragon nu l-a luat în seamă. Era obișnuit cu bizarul simț al umorului pe care îl avea doctorul și știa că reacția cea mai bună era să nu reacționeze deloc, ci să-l lase pe om să-și vadă de treaba lui.

— Îți propun să ne lași singuri pe noi doi, să ne cunoaștem mai bine, a mai adăugat Jones, făcând semn cu capul spre cadavru.

Pendragon a înțeles aluzia și s-a dus înapoi în zona recepției. Când a ieșit din galerie, l-a văzut pe inspectorul Grant cum încearcă să-l oprească pe un tip înalt, de culoare, îmbrăcat într-un pardesiu din cașmir de culoarea stridiei, lung până la gleznă, care încerca să intre în zona de recepție, venind dinspre hol.

— Domnule polițist, uite ce e, asta este galeria mea, pentru Dumnezeu! zicea nou-venitul.

Vorbea elegant, cu o voce educată.

— Inspectore, l-a chemat Pendragon.

Grant s-a întors și, zărind expresia șefului său, l-a lăsat pe om să treacă. Inspectorul principal a făcut câțiva pași în întâmpinarea bărbatului negru înalt.

— Sunt inspectorul principal Pendragon. Dumneata ești proprietarul galeriei?

Bărbatul rămăsese țeapăn dinaintea lui Pendragon, cercetându-i intens expresia feței.

— Jackson Price, a zis el. Sunt coproprietar, alături de Kingsley Berrick. Ce mama dracului se petrece aici?

— Nu vreți să luați loc, domnule?

— Nu. De ce?

— Mi-e teamă că avem ceva destul de rău să…

— Ce s-a întâmplat?

Price a înaintat și, până ca Pendragon să-l poată opri, a trecut pe sub arcadă și a intrat în galerie.

— Domnule, dacă ați vrea…

Price intrase deja bine în sală și se uita fix la imaginea oribilă de lângă peretele opus. Apoi s-a lăsat pur și simplu în genunchi, și-a îngropat capul în mâini și a început să se legene înainte și înapoi.

CAPITOLUL 5

Cinci minute mai târziu, Jackson Price ședea pe una din canapelele din piele aflate la recepție și cuibărea în mâini o cană aburindă cu ceai de mentă. Nu mai scosese o vorbă de când pătrunsese în sala principală și acum se uita fix în gol. Pendragon stătea la capătul celălalt al canapelei destul de lungi. Îl studia pe Price din profil. Era un tip chipeș: capul, complet chel, era lucios de neted; pielea ca abanosul, întinsă; oasele feței erau proeminente, dar elegant proporționale; genele, lungi. Avea alura unui actor sau a unui impresar. Amândoi erau singuri în zona de recepție, dar nu se putea face nimic în legătură cu zgomotele care veneau din când în când dinspre galerie, unde Jones se ocupa de cadavru.

— Îmi dau seama că vă este extrem de greu, a început Pendragon. Dar… îl cunoașteți pe decedat?

Price s-a întors spre el, cu chipul golit de orice expresie, ca și cum mai procesa încă întrebarea lui Pendragon.

— E Kingsley Berrick, a zis el într-un târziu, cu o voce monotonă. Partenerul meu de afaceri. Are o cicatrice distinctivă pe bărbie, chiar aici.

A arătat într-o zonă chiar sub buza inferioară, apoi și-a întors privirea spre pânzele imense de pe peretele opus.

Pendragon a dat din cap.

— Când l-ați văzut ultima dată în viață?

Price și-a întors iar privirea și părea să se îi destins puțin. A inspirat profund și apoi a luat o înghițitură de ceai.

— Seara trecută, la un vernisaj privat.

— Puteți să-mi relatați cum a decurs?

— A fost o retrospectivă Luke Martin – pânzele astea uriașe… a zis și a făcut semn cu capul spre partea opusă, la imensele tablouri turcoaz, mari cât peretele. Unii dintre ziariștii mai grosolani l-au numit „un Mark Rothko[4] englez”. E absurd, desigur. Oricum – a continuat el, fluturând din mână și sorbind iar din ceaiul de mentă – a fost un succes imens. Scribălăii au

susținut că le-a plăcut imens. Am avut chiar și câțiva tineri membri ai casei regale – recunosc însă că de pe ramura greșită a arborelui genealogic. Câteva staruri rock, tineri și bătrâni, și a apărut și Casper Hammond{5}, în drum spre hotel, direct de la Hollywood… se pare. Cel mai bun lucru, totul se vânduse încă înainte de ora nouă.

— Și domnul Berrick?

Jackson Price și-a întors iar privirile la ceaiul lui și a devenit brusc tăcut. Câteva momente a părut că alunecase într-o realitate alternativă, una în care nu se întâmplase nimic îngrozitor. Acum revenea, să se confrunte cu sumbrul adevăr.

— A, Kingsley a fost într-o dispoziție formidabilă, a zis Price în șoaptă. La începutul serii fusese teribil de nervos. Dar el întotdeauna își făcea griji. I-am spus de mii de ori că grijile or să-i facă felul…

— Domnule Price, Kingsley Berrick avea dușmani?

— Dușmani?! a exclamat Price, scuturând din cap. Până și ideea asta este de-a dreptul absurdă, domnule inspector principal. Toată lumea îl iubea pe Kingsley.

Pendragon a decis să schimbe tactica.

— Seara trecută l-ați văzut când a plecat?

— Da. Chiar l-am văzut. Era târziu… trebuie să fi fost, stai să mă gândesc… ora unu? Nu mai rămăseserăm decât câțiva. El a plecat cu Norman.

— Norman?

— Norman Hedridge, partenerul lui Kingsley. În fine, fostul partener. Au rămas prieteni, dar nu mai sunt un cuplu.

— Înțeleg. Și domnul Berrick a spus unde se duceau?

— Acasă.

— Cine a mai rămas cu dumneavoastră?

Price a privit din nou spre ceașca lui și a mai luat o sorbitură, înainte de a-i răspunde.

— Chester și Selina. Da, cu ei am fost. Numai noi trei.

— Și pe urmă?

— Păi, am mai rămas o vreme să discutăm. Selina a plecat înaintea lui Chester. Eu am potrivit alarma și am plecat acasă.

— Poate cineva să vă confirme traseul, după ce ați plecat?

O clipă, Price a părut surprins.

— Mama mea era încă trează. Locuiesc împreună cu ea.

— A rămas trează până atât de târziu?

— Și ea e genul care își face griji.

Pendragon a făcut o pauză scurtă.

— Deci, cum a intrat femeia de serviciu?

— Femeia de serviciu?

— Est-europeană… a explicat Pendragon, făcând iar o pauză, ca să-și reamintească numele femeii. Helena Lutsenko.

— A, da, a spus Price, sorbind iar din ceai. Deasupra galeriei locuiesc niște studenți. Îi plătim ca de două ori pe săptămână să deschidă și să închidă galeria pentru femeia la curățenie. În mod normal, eu nu vin înainte de ora zece, cel mai devreme. Pentru prima dată a surâs, un fulger mare și alb de-a curmezișul chipului său. Doar nu credeți că femeia…?

Pendragon s-a prefăcut că nu-l aude.

— Vă mulțumesc. Trebuie să fie un șoc îngrozitor. Mai târziu va trebui să avem o discuție mult mai aprofundată… înțelegeți?

Price s-a uitat la el cu aceeași expresie goală revenită pe chip. A dat să mai spună ceva, dar s-a răzgândit. A înclinat din cap și s-a întors la ceaiul lui.

CAPITOLUL 6

Pendragon a ieșit pe coridor și s-a îndreptat spre bucătăria galeriei. Mackleby și Grant erau acolo împreună cu Tom Seymour și Helena Lutsenko.

— E nevoie ca amândoi să veniți la secție și să dați o declarație detaliată, le-a spus Pendragon martorilor. Helena părea alarmată, dar Tom Seymour a înclinat simplu din cap.

— Am sunat la serviciu să le spun că nu ajung în dimineața asta, a zis el.

— Bun. Inspectorul Grant și sergentul Mackleby, aici de față, o să vă însoțească la secție…

— Dar, domnu', eu nu făcut nimic! a exclamat Helena Lutsenko, cu ochii măriți și întunecați de îngrijorare.

Pendragon a găsit pe undeva, prin străfundurile sale, un surâs scurt.

— Nu-ți face griji, a zis el, blajin. Nu te acuzăm de nimic.

— Dar… – părea blocată de panică – … serviciul meu… trebuie să termin…

Înainte ca Pendragon să mai poată spune ceva, Roz Mackleby a făcut un pas în față și a apucat-o delicat pe Helena de cot.

— Serios… nu mușcăm, a insistat sergentul Mackleby.

Pendragon s-a răsucit spre intrare când sergentul Turner a apărut în pragul ușii.

— Strada e închisă, șefu', a zis el. Și criminaliștii tocmai au sunat să spună că ajung în câteva minute.

— Bine. Sergent, am nevoie să obții de la domnul Price o listă completă a celor care au fost aici seara trecută și ia-i o declarație detaliată. Vreau o imagine amănunțită a atmosferei evenimentului, plus numele persoanelor… cine a venit și cine nu. Află dacă s-a petrecut ceva mai puțin obișnuit – tot ce poți să-l faci să scoată din el. Ne vedem la secție.

— Vă întoarceți pe jos?

— Trebuie să-mi limpezesc gândurile.

Înainte de a pleca, Pendragon a revenit la recepție, a trecut

pe lângă Jackson Price și a făcut semn cu capul spre un agent în uniformă postat în dreptul arcadei spre sala principală. Un polițist fixa un trepied și un aparat fotografic digital la câțiva centimetri de victima crimei. Jones era îngenuncheat în fața mortului și se uita în golul oribil din capul acestuia, cercetând mărul.

— Primele impresii? l-a întrebat Pendragon.

Din spate s-a auzit un zumzet electronic, în timp ce fotograful făcea câteva poze-test.

Jones s-a ridicat în picioare.

— Păi, e un Granny Smith{6}, inspectare.

— Doctore Jones…

— Bine, bine, a spus Jones, ridicând brațele. Ce pot să spun? Bărbat, între cincizeci și cincizeci și cinci de ani, înălțime medie, puțin rotofei. E imposibil fie și să ghicesc cauza decesului înainte de a duce corpul la laborator. Aș zice că e mort de vreo opt, zece ore, nu mai mult. Corpul e țeapăn, s-a instalat rigor mortis. Nu are nevoie să fie legat. Dar, evident, cadavrul a fost așezat aici când încă mai era relativ mobil.

— În ordine. Criminaliștii sunt pe drum. O să-ți eliberez cadavrul cât de repede posibil.

Pendragon a ieșit pe Durrell Place chiar când doctorița Colette Newman, șefa Brigăzii de Criminalistică a Poliției Metropolitane, ieșea din dubița albă parcată în spatele mașinii de patrulă a lui Mackleby și Grant. A pășit spre el ducând o cutie mare de plastic, asemănătoare cu a lui Jones.

— Domnule inspector principal, a zis ea, cu un accent sacadat, de modă veche.

Pendragon o întâlnise prima oară pe doctorița Newman vara trecută, când lucraseră împreună la o serie de cazuri de otrăvire misterioase, care s-au dovedit a fi opera unui criminal în serie nebun. Ea fusese cea care reușise să pună laolaltă niște indicii care au ajutat la rezolvarea crimelor. O blondă drăguță, la vreo treizeci și cinci de ani, Pendragon știa că are un intelect pătrunzător și o minte ascuțită. O respecta foarte mult și o și plăcea pe deasupra.

— Doamnă doctor Newman, a zis el. Îmi pare rău să te târăsc afară din laboratorul tău călduț, dar, cum să spun… – a făcut semn din cap peste umăr, spre galerie – cazul ăsta cu siguranță o să-ți stârnească interesul profesional.

— Vai, ce bine, a zis ea zâmbind și a trecut grăbită pe lângă el, spre intrarea galeriei.

Pendragon nu fusese decât parțial sincer față de Turner, atunci când îi spusese că are nevoie să-și limpezească mintea. Avea nevoie să și-o curețe de oroare, dar avea nevoie și să asimileze ceea ce văzuse, să-și adune gândurile și să înceapă să găsească o noimă la toate astea.

Niciodată nu era mai ușor, știa asta. Văzuse copii morți scoși din lacuri și bătrâni măcuiți pe covoarele cu modele spiralate din micile lor apartamente. Nu, niciodată nu devenea mai ușor. Cumva, totuși, învățase să facă față; să „compartimenteze”, cum spuneau psihoterapeuții americani. Dar vorbele sofisticate nu însemnau nimic dacă el nu reușea într-adevăr să compartimenteze și uneori nu reușea decât să se adune în fața ofițerilor lui mai tineri.

În cei douăzeci și cinci de ani de serviciu în poliție, moartea lui Kingsley Berrick era, în mod clar, cea mai stranie crimă pe care o văzuse Pendragon vreodată. Trupul acela era ceea ce auzise el odată descris drept „un cadavru-declarație”. Cineva nu doar îl omorâse pe bărbatul acela, ci voise să-l înfățișeze drept altceva. Observase imediat că tabloul crimei era o imitație după faimoasa pictură a lui René Magritte{7}, *Fiul omului*, clasica imagine suprarealistă a unei siluete masculine cu melon și costum și cu un măr care plutește fix în dreptul feței. Dar de ce făcuse criminalul asta? Și cum o făcuse? Răspunsurile la aceste întrebări vor dura un timp până să poată fi formulate, Pendragon știa măcar atât.

Ninsoarea se oprise, dar trotuarele recent curățate erau acum acoperite de o pătură proaspătă de zăpadă, care începea să se înnegrească și să se transforme în zloată. La capătul aleii înguste începea Vallance Road, o stradă de obicei aglomerată care astăzi era aproape goală.

La intersecția cu Mile End Road, Pendragon s-a oprit la semafor. Erau mai mulți pietoni decât de obicei, căci lumea își lăsase mașinile acasă.

Clădirea victoriană monolitică a spitalului Royal London se întindea la capătul îndepărtat al străzii. Zăpada se așternuse pe pervazurile ferestrelor și pe arcadele care se deschideau spre labirintul de clădiri legate între ele ale spitalului. Dar pătura albă nu reușea să îndulcească liniile dure ale construcției.

A luat-o la dreapta și s-a amestecat printre ceilalți pietoni înfofoliți în canadiene pufoase și hanorace, cu imitații de căciuli rusești din blană și fulare gen Doctor Who{8}. A zărit mașina de poliție a lui Grant și Mackleby cotind pe Vallance Road și a trecut cu atenție pe verde, înainte de o lua cu pas ușor grăbit spre vest, înapoi în Brick Lane, la mai puțin de patru sute de metri distanță. Abia dacă a reușit să distingă cefele a două capete pe bancheta din spate, cuplul nefiresc Helena Lutsenko și Tom Seymour.

CAPITOLUL 7

Norman Hedridge, fostul iubit al lui Kingsley Berrick, s-a dovedit foarte greu de dibuit. Jackson Price îi dăduse lui Turner un număr de telefon, dar îl prevenise că nu va fi ușor să-l aducă pe tip la secție pentru interogatoriu. Abia după ce Turner a telefonat la numărul respectiv și i s-a dat legătura cu o secretară și-a dat seama de dificultate.

— Hedridge este membru în Parlamentul European, a explicat el, intrând în biroul lui Pendragon. Și e la Bruxelles. A plecat azi-dimineață cu primul avion.

— Păi, atunci va trebui să-l chemăm înapoi cu primul tren, sergent, nu?

— Care e problema? Am auzit ceva de Parlamentul European.

Comisarul-șef Jill Hughes stătea sprijinită de cadrul ușii și se uita la Pendragon și Turner. Inspectorul era așezat la computer, iar Turner se cocoțase pe colțul mesei de lucru.

— Bună dimineața, doamnă, i-a răspuns Pendragon. Cineva pe care trebuie să-l interogăm imediat. E poate ultima persoană care l-a văzut în viață pe cel ucis.

Hughes fusese pusă la curent când Mackleby și Grant sosiseră înapoi la secție, în urmă cu o jumătate de oră.

— Te referi la Norman Hedridge, nu?

I-a înfruntat privirea lui Pendragon fără să clipească. Era un șef de secție dur și, la cei treizeci și trei de ani, era una dintre cele mai tinere femei comisar din țară. Reținută și uneori distantă, a avut totuși suficientă experiență ca să facă din secția Brick Lane o echipă solidă și loială.

Pendragon a făcut semn că da.

— Am fost deja să vorbesc cu chestorul general despre el.

— Ați fost? s-a mirat Pendragon, privind mai întâi la Hughes și apoi la Jez. Dă-te jos de pe biroul meu, s-a răstit el spre cel din urmă și, întorcându-se către comisar, a continuat cu calm: Păi, asta e bine… nu?

— Până la un punct. Domnul Hedridge e prieten cu chestorul general Rampton și…

— Nostim e că întotdeauna VIP-urile astea sunt prieteni cu câte cineva, a întrerupt-o Pendragon, iar Turner a hohotit scurt.

Hughes s-a uitat iar la amândoi, și Turner și-a schimbat instantaneu mina.

— Așa o fi, inspectore, a continuat ea. Tot ce vreau eu să spun e să te porți cu grijă… te rog.

Zicând acestea, și-a îndreptat poziția și s-a îndepărtat pe coridor.

Pendragon a clătinat din cap.

— Rețeaua băieților buni… niciodată nu dă greș. OK, Turner. Deci, ai obținut de la Price lista invitaților?

— Da. Au participat peste două sute de persoane. Bătrânul Kingsley Berrick cunoștea o mulțime de oameni importanți.

— Sunt convins. Două sute de invitați? Ei, e clar că nu putem să-i chestionăm pe toți cei care au fost acolo aseară, dar Berrick trebuie să fi avut un grup restrâns de prieteni intimi.

— Rețeaua de artiști gay?

— Da, sergent, dacă nu ai găsit o exprimare mai fericită.

— Și punctul de pornire ar fi Norman Hedridge?

— Într-adevăr, el ar fi.

De abia la ora 3:30 europarlamentarul Norman Hedridge a reușit să ajungă la Secția de Poliție Brick Lane. Șoferul său i-a lăsat pe el și pe avocatul lui în dreptul scărilor de la intrarea principală, unde au fost întâmpinați de un polițist și conduși de-a lungul unui coridor, în Sala de interogatoriu numărul 2. Când au intrat, Pendragon s-a ridicat în picioare. Hedridge avea puțin peste un metru și optzeci, era bine legat, bronzat, cu părul grizonant aranjat modern, stilul răvășit. Purta o haină marca Barbour peste costumul cu dungi subțiri. Avocatul s-a prezentat ca fiind Maurice Strinner, de la biroul de avocatură Faversham, Strinner & Wrench. Pendragon cunoștea firma. Numele celor trei parteneri apăreau adesea la știri, fiind cunoscuți ca avocații a ceea ce odinioară se numea „Establishmentul”[{9}]. Strinner era un bărbat scund, la vreo patruzeci și ceva de ani. Avea nasul

borcănat, de alcoolic, ochi albaștri spălăciți și o gură slab conturată. Avocatul s-a răsucit spre clientul său și l-a prezentat: Norman Hedridge, membru în Parlamentul European. Pendragon a dat mâna cu cei doi bărbați și apoi toți trei au luat loc. Apoi a intrat și Turner care și-a tras un scaun alături de inspectorul principal.

În sală, atmosfera era tensionată. Pendragon îl urmărea pe Hedridge, care privea fix printre cei doi polițiști, la peretele din spatele lor, și exact în acel moment a făcut legătura dintre fața omului și numele acestuia. Norman Hedridge… desigur, și-a zis el în gând. Europarlamentarul fusese coleg cu el la Oxford. Atunci l-a cunoscut Pendragon pe Hedridge, sau cel puțin știa despre el. Hedridge nu avusese habar de existența lui Pendragon, întrucât Oxfordul însemnase ceva cu totul diferit pentru cei doi bărbați. Pendragon intrase cu o bursă, ceea ce însemna că se aflase la baza ierarhiei sociale a universității, chiar dacă, la începutul anilor 1980, viața studențească din universitate se presupunea a fi confortabil egalitară.

Inspectorul principal se născuse la vreo opt sute de metri de secția de poliție unde lucra acum și își petrecuse primii optsprezece ani din viață bătând străzile din împrejurimi. Când a fost remarcat pentru capacitatea lui deosebită de a studia, directorul de la liceul Stepney High i-a convins pe părinții lui Jack să-i permită să dea examenul de admitere la Oxbridge. Pendragon știa că Hedridge aparținea uneia dintre cele mai înstărite familii din țară. Tatăl lui deținea moșii întinse în Devon și Cornwall, iar genealogia familiei Hedridge mergea înapoi până în secolul al XIII-lea, la un baron care în timpul Bătăliei de la Evesham{10} fusese alături de prințul Eduard, fiul regelui Hernie al III-lea. Tânărul Norman fusese renumit la Oxford ca gazdă a unor petreceri flamboaiante; liderul grupului de elită la care toți ceilalți aristocrației mai neînsemnați aspirau să acceadă. Mergea vorba că, după un bal estival organizat la Christ Church{11}, Norman fusese găsit dezbrăcat și fără cunoștință într-o barcă gonflabilă care se învârtea în jurul statuii zeului Mercur din centrul bazinului artificial din Tom Quad{12}. Când unul dintre buldogii colegiului, „poliția”

universității, l-a adunat de acolo, i s-a dat pe loc o amendă de 50 de lire. Se pare că Norman ar fi replicat: „O să plătesc o sută, dragă băiete. A meritat fiecare penny!” Norman Hedridge, care stătea acum dinaintea lui Pendragon, nu era nici pe departe într-o dispoziție la fel de bună ca atunci.

— Inspector principal Jack Pendragon, însoțit de sergentul Jez Turner. Ora trei și patruzeci și două de minute, miercuri, 21 ianuarie, a recitat Pendragon, pentru reportofonul digital aflat la marginea mesei. Norman Hedridge, europarlamentar, și-a sacrificat din timpul său pentru a răspunde la întrebări referitoare la moartea recentă a lui Kingsley Berrick. Este însoțit de avocatul său, domnul Maurice Strinner.

S-a oprit o clipă, așteptând ca Hedridge să intre în dialog cu el. După o lungă pauză, bărbatul și-a întors ochii de la punctul imaginar de pe perete și i-a aruncat lui Pendragon o privire superioară.

— Domnule Hedridge, a început inspectorul, rar, îl cunoșteați pe decedat?

— Da, l-am cunoscut.

— Cum ați descrie relația cu el?

— Eram prieteni, a replicat Hedridge, uitându-se dur spre inspector.

— Prieteni? Adică intimi?

Hedridge nici nu a clipit. Pur și simplu s-a întors spre Strinner și a zis:

— Nu am timp de așa ceva.

— Domnule inspector principal, a început Strinner, clientul meu a venit aici ca să vă ajute în cercetări. Din câte avem noi cunoștință, el nu a fost acuzat și nici măcar învinuit de vreo infracțiune. Nu văd care este relevanța întrebării.

— După cum vă dați seama amândoi, este vorba despre o investigație de crimă. Domnul Hedridge este cunoscut ca prieten al lui Kingsley Berrick și, conform martorilor, a plecat de la galerie împreună cu victima, cu puțin înainte de a avea loc crima. De fapt, domnul Hedridge poate să fie unul dintre ultimii oameni care au văzut victima în viață.

— Obiectez față de insinuare, a zis Hedridge pe un ton rece.

— Eu nu insinuez nimic.

Tăcerea s-a așternut preț de câteva secunde.

Apoi Pendragon a reluat:

— Domnule Hedridge, pe mine nu mă interesează decât să rezolv această crimă. Nu am niciun interes față de viața dumneavoastră personală. Dar cred că relația dumneavoastră cu domnul Berrick este relevantă în această anchetă. Din acest motiv, trebuie să fiu direct. Dumneavoastră și Kingsley Berrick ați fost iubiți?

Strinner a început imediat să protesteze, dar Hedridge l-a oprit cu palma ridicată în aer. Apoi politicianul l-a privit drept în ochi pe Pendragon.

— Nu, nu am fost. Și dacă vreo astfel de acuzație va apărea public, domnule inspector principal…

Pendragon ridicase și el mâna de acum.

— O să mă hingheriți afară din poliție? Bla, bla, bla. Credeți că nu am mai auzit asta până acum?

Hedridge a încremenit, iar Pendragon l-a țintuit cu cea mai dură dintre căutăturile lui, urmărind cum chipul bărbatului reflecta subtil o serie de sentimente care se succedau. După o clipă, politicianul a arborat un zâmbet de politician, care a înghețat la colțurile gurii sale.

— Foarte bine, domnule inspector principal. Foarte bine.

Exista o nuanță abia perceptibilă de acceptare în vocea lui. Ca și cum Pendragon tocmai trecuse un test.

— Hai să cădem amândoi de acord să evităm orice referire de natură sexuală și atunci sunt de acord să răspund la orice întrebare rezonabilă pe care mi-o veți pune, a zis, aruncându-i lui Pendragon o privire care voia să spună că inspectorul nu va primi o ofertă mai bună în viața lui.

— Povestiți-mi, vă rog, ce s-a întâmplat seara trecută.

Hedridge a coborât o clipă privirea spre masă, adunându-și gândurile.

— Am sosit târziu, pe la ora zece. Fusesem la Westminster{13}. Era încă destul de multă lume în galerie. Am stat de vorbă cu câțiva dintre cunoscuți; am băut un pahar sau două de șampanie. Kingsley mi-a făcut cunoștință cu câțiva

dintre prietenii lui artiști. M-am simțit destul de bine de fapt, și am pierdut noțiunea timpului. S-a făcut aproape ora unu și nu mai rămăseserăm decât vreo șase. Recunosc, eram puțin amețit.

— Și pe urmă ați plecat cu Kingsley Berrick?

— Da, așa e. Îmi trimisesem șoferul acasă cu vreo oră și ceva mai înainte. Am sunat după un taxi de la galerie. Kingsley locuiește… locuia în Bethnal Green. L-am lăsat pe el acolo și apoi taxiul m-a dus acasă.

— Înțeleg. Atunci l-ați văzut ultima oară pe domnul Berrick?

— Exact.

— Vă amintiți cum se cheamă compania de taxiuri?

Hedridge a ezitat o clipă.

— Silver Cabs.

Pendragon s-a întors spre sergentul care stătea lângă el. Jez Turner notase deja numele firmei.

— De cât timp îl cunoșteați pe decedat?

Hedridge a inspirat adânc, și-a pus coatele pe masă și și-a împreunat mâinile.

— Să mă gândesc… poate de vreo zece ani. L-am cunoscut din întâmplare, la sediul cel vechi al galeriei, din Shoreditch. Am cumpărat un tablou de acolo, un Gary Heathcote. I-am fost cum nu se poate mai recunoscător lui Kingsley pentru pontul pe care mi l-a dat atunci, valoarea tabloului a crescut senzațional.

— Domnul Kingsley era un tip prietenos?

— Nu sunt sigur că înțeleg ce vreți să spuneți.

— Sociabil? Cu un cerc larg de prieteni?

— Păi, da, așa cred. Îmi închipui că e inevitabil pentru astfel de persoane.

— Vreun prieten mai special?

— Nu am nici cea mai mică idee, domnule inspector.

— Pe dumneavoastră v-ați considerat un prieten special?

— Unde vreți să ajungeți? a intervenit Strinner.

Pendragon s-a întors spre el.

— Încerc să înțeleg cum arată cercul social în care se învârtea victima. Clientul dumneavoastră are ceva împotriva acestui lucru?

Strinner s-a uitat la Hedridge, care îl privea cu răceală pe

Pendragon.

Inspectorul principal s-a întors din nou către politician.

— Să formulez altfel, domnule Hedridge. Kingsley Berrick avea dușmani?

O clipă, Hedridge îl privi alarmat.

— Din câte am eu cunoștință, nu, domnule inspector. Eram prieteni, dar nu am avut niciun fel de legătură cu felul în care își conducea afacerile. Pot să spun cu mâna pe inimă că nu discutam aproape deloc aspectele comerciale ale universului artistic.

Pendragon a făcut pauză un minut și camera s-a cufundat într-o tăcere apăsătoare. I-a aruncat lui Turner o privire în fugă și a băgat de seamă că acesta încă mâzgălea ceva în carnețelul său.

— Din informațiile mele reiese că… relația cu decedatul s-a răcit de curând. Aveți vreun comentariu legat de asta?

— Nu.

— Domnule Hedridge, vă rog să nu-mi insultați inteligența. Sursa informațiilor mele s-a referit la dumneavoastră ca fiind „fostul” domnului Berrick.

Hedridge i-a aruncat o privire fioroasă și Strinner a dat să ridice mâna.

— Sunt cuvintele acelei persoane, nu ale mele, a adăugat Pendragon.

— Jackson Price, sau „sursa dumneavoastră”, cum preferați să o numiți, habar nu are de nimic, domnule inspector principal.

— S-ar putea să fie așa, dar deocamdată trebuie să presupun că are habar. Și dacă el are dreptate, iar dumneavoastră și domnul Berrick ați avut… o relație intimă și doar de curând ați devenit… dezlegați, acest fapt ar avea relevanță pentru investigațiile mele. Nu sunteți de acord cu mine, domnule Hedridge?

— Uite ce e, asta e de-a dreptul ridicol! a exclamat Strinner. Îmi pare rău, dar șirul acesta de întrebări este așa de pe lângă problemă, încât a devenit ridicol. Clientul meu a venit aici să vă ajute în rezolvarea cazului…

— Absolut corect, a replicat Pendragon.

— Însă caracterul complex al relației clientului meu cu victima crimei…

— Este absolut relevant, domnule Strinner. Haide, știți la fel de bine ca și mine că așa e.

Hedridge și-a așezat mâna pe brațul avocatului și a îndreptat spre inspector o privire îndurerată.

— Credeam că avem o înțelegere, inspectore.

— Condițiile unei înțelegeri trebuie să fie foarte bine definite de ambele părți, de la bun început, domnule Hedridge. Dumneavoastră ați făcut o declarație de intenție. Eu, nu.

Hedridge a râs scurt și și-a întors fața către avocat.

— Maurice, cred că a sosit momentul să plecăm.

CAPITOLUL 8

— Ei, n-a fost rău deloc, a comentat răutăcios sergentul Turner, când ușa s-a închis în urma lui Hedridge și Strinner.

Pendragon a clătinat încet din cap.

— Turner, când o să ajungi un polițai matur, s-ar putea, dacă ai foarte mult noroc, să începi să-ți dai seama că interogatoriile care par cele mai proaste, oferă cele mai multe informații utile.

— Mă iertați că am deschis gura, a zis Turner, încrețindu-și fruntea.

— Bine.

— Dar Hedridge clar mințea de înghețau apele, a adăugat sergentul.

— În legătură cu ce?

— Relația lui cu Berrick.

— Sigur că mințea. Deși, de fapt, Strinner avea dreptate. Nu este direct relevant.

— Sunteți sigur, domnule? Nu e posibil ca Hedridge să-l fi ucis pe Berrick după o ceartă de îndrăgostiți?

— Ei, haide, sergent. Cât de des o „ceartă de îndrăgostiți”, cum îi spui tu, se încheie cu o ditamai gaura pe care unul din „iubiți” i-o face celuilalt în cap și îl proptește într-o galerie de artă, ca piesă centrală a unui tablou în stil René Magritte?

— Cred că nu prea des.

— Zi mai bine niciodată. Sau poate că Berrick s-a sinucis?

Pendragon i-a aruncat sergentului o privire nimicitoare.

— Cred că o să descoperim că natura relației lor nu a fost singurul lucru în legătură cu care a mințit Hedridge. S-a protejat pe sine – ceea ce este de înțeles. Conform datelor personale, e căsătorit și are doi copii adolescenți și mai trebuie să se gândească și la cariera sa politică. Știam că nu voi scoate nimic de la el despre relația cu Berrick. Am vrut să-l scot din zona de confort. Să-l presez destul cât să scape ceva.

— Și a făcut-o? Eu n-am băgat de seamă.

Pendragon se uita fix la perete, pierdut în gânduri.

— Nu, a răspuns el, absent. Nu, n-a făcut-o. E politician și încă unul isteț… Bun. Turner, poți să te apuci de treabă, a zis inspectorul, revenind la sarcinile imediate. Vreau să verifici la compania Silver Cabs. Vezi dacă Hedridge ne-a spus adevărul despre seara trecută. Mai vreau și să treci în revistă toată lista cu invitați. Urmărește orice legături între Berrick și numele care apar pe listă, iar pe urmă orice legături între Hedridge și cei care au fost prezenți aseară. Nu contează cât de slabe.

— Păi, mă scuzați că v-am criticat tehnicile de interogatoriu, pe bune? a mormăit Turner în barbă, în timp ce ieșea pe coridor.

Când Pendragon a părăsit secția, afară se întunecase deja și temperatura părea să fi coborât cu cel puțin încă două grade. Nu merita să se obosească după o mașină; căzuse un strat nou de zăpadă și drumurile erau și mai înșelătoare. Și-a ridicat în schimb gulerul hainei, și-a înfundat mâinile în buzunare și a ieșit pe poartă în Brick Lane.

Mareea de oameni își schimbase sensul de mers. Toți acei oameni care se îndreptaseră spre vest, în oraș, spre slujbele cotidiene, acum erau pe drumul de întoarcere spre casă, înapoi la soți și soții, la cinele de curry și pește cu cartofi prăjiți, la canalele de televiziune și Sky Sports, la cârciumă și sticla de Pinot Gris pusă la rece în frigider, la telefoanele date mamelor și taților, la picoteala în fața televizorului sau a celor zece pagini de roman ieftin, înainte de culcare, poate la o partidă scurtă de sex înfrigurat, sub pilotă, iar apoi, somnul; gata pentru replay-ul de mâine.

Secția de Anatomopatologie din Milward Street era la numai două sute de metri distanță. Era o clădire cu un singur etaj, din cărămidă roșie, complet lipsită de personalitate. Ridicată în anii 1950, construcția reprezenta un monument de austeritate postbelică. Interiorul era ceva mai puțin auster. Holul era vopsit într-o nuanță caldă de crem și avea câteva scaune, o masă cu niște reviste vechi de doi ani pe ea, iar în colț se afla un palmier din plastic. Pendragon a trecut mai departe, fără să bage în seamă aceste detalii. Venise aici de zeci de ori și aproape de

fiecare dată vizita a însemnat ca el să se uite la un cadavru și să primească informații absolut neplăcute în legătură cu modul în care o persoană nu de mult vie devenise o persoană moartă.

Jones l-a văzut intrând în laborator și l-a salutat cu un semn din cap, întorcând spatele ultimului sosit de pe masa de disecție. Laboratorul era impecabil: pereții vopsiți în alb, suprafețele frecate lună și duhoarea de neînlăturat a cadavrelor. Printr-o ușă deschisă se putea zări un perete cu sertare de morgă – „solarele", cum le porecliseră angajații.

Jones ridică ochii de la cadavru.

— Ești obosit, Pendragon, a remarcat el.

Inspectorul principal a ridicat din umeri și s-a uitat și el la forma aproape suprarealistă a lui Kingsley Berrick. Era gol, avea trupul despicat și desfăcut, fixat în clame, roșu și cenușiu, la fel de mort ca o carcasă de animal atârnată în vitrina unui măcelar. Arăta exact la fel ca alte mii de cadavre, cu excepția golului de acolo unde odată era fața omului și care acum era obturat la spate de un cerc din oțel – masa de disecție pe care era întins trupul.

— În mod clar e un caz straniu, a spus doctorul Jones. Presupun că vrei să știi cum, unde și când.

— Ar fi bine dacă ai mai adăuga cine și de ce, a replicat Pendragon.

— Mda, asta e treaba ta. Eu am găsit totuși câteva răspunsuri la întrebările evidente, a continuat doctorul, indicând cu scalpelul înăuntrul găurii uriașe din capul lui Kingsley. Toată treaba asta s-a petrecut post-mortem. A fost ucis cu o înțepătură de ac în ceafă, aici.

Anatomopatologul a întors trupul lui Kingsley Berrick pe partea lui stângă și a arătat un punct roșu de pe gât. Apoi a rostogolit trupul înapoi și cu un gest degajat a ridicat calota craniană a mortului, ca să descopere creierul. L-a scos pe tot din interiorul craniului.

— M-am uitat bine de tot la el, a continuat doctorul. Are greutatea normală și e într-o stare aproximativ bună pentru un bărbat de vârsta lui Berrick. Dar ia uită-te aici. O gaură, a zis, ținând masa cenușie de țesut în mâna stângă și apăsând o

bucată de țesut de la baza acestui organ.

Apoi a așezat creierul pe o farfurie și a separat câțiva lobi. Amândoi au putut să observe zona roșie a unei răni care se întindea de la membrana exterioară a creierului și până aproape de centrul acestuia.

— A fost un ac foarte fin, dar foarte lung, a zis Jones. A intrat cel puțin cincisprezece centimetri. A trecut pe lângă cerebel și a pătruns în centrul creierului, unde s-a oprit aproape de talamus. Probabil că l-a omorât destul de repede – cu hemoragie masivă. Așa cum vezi aici.

Pendragon nu reușise să se obișnuiască cu stilul direct, brutal al anatomopatologilor, mai ales al celui de față. Dar aflase destul de repede după ce l-a cunoscut pe Jones că, dacă avea să lucreze cu el, trebuia să nu ia în seamă profesionalismul aparent rece al omului. Când au lucrat pentru prima dată împreună la un caz, Jones îl luase peste picior pentru slăbiciunea lui în fața cadavrelor. După aceea inspectorul învățase să reziste.

— Foarte bine. Ai vreo idee despre gaură? s-a interesat inspectorul.

Jones a așezat la loc creierul și a închis craniul. Apoi a trecut scalpelul împrejurul deschiderii din capul lui Berrick.

— E o treabă de precizie. Gaura are 12,1 centimetri în diametru, doar cu puțin mai mare decât un CD. Tăietura e mai neregulată în spate decât în față, ceea ce îmi spune că ucigașul a folosit un poanson de mari dimensiuni ca să lovească în centrul găurii. În timpul ăsta, capul trebuie să fi fost fixat. Uită-te aici, la tâmple. Niște amprente de formă dreptunghiulară lăsate la suprafața epidermei. Nu sunt vânătăi, ceea ce arată că a fost strâns post-mortem.

— Da, numai că o sculă așa de grea ar fi trebuit să sfărâme complet craniul lui Berrick, nu?

— Exact așa m-am gândit și eu. Dar am mai aflat două chestii interesante despre metoda folosită de ucigașul nostru. Mai întâi, am descoperit câteva particule minuscule de metal pe marginea găurii.

Jones s-a dus la o tejghea aflată paralel cu masa de disecție.

Când a revenit, ținea în mână două lamele de microscop lipite împreună. Cu lumina așezată în spatele celor două lamele, Pendragon a putut să zărească abia câteva particule de material argintiu.

— Asta m-a încurcat și mai mult o vreme, a continuat patologul. Dar pe urmă, în timp ce curățăm interiorul găurii, am observat câteva mici puncte de lichid care ieșeau din piele. Cea mai mare parte a interiorului găurii ăsteia – a zis, arătând spre deschizătură – a fost cauterizată. Dar au scăpat câteva zone. Am testat lichidul.

— Și?

— Am fost surprins să descopăr că e vorba despre acid fluorhidric.

— Care e nemaipomenit de coroziv, nu-i așa?

— Absolut corect, Pendragon. Dar e logic.

— De ce? Cum a fost folosit?

— Bineînțeles că nu sunt sigur, dar cel mai bun scenariu pe care mi-l pot imagina este că ucigașul a așezat un cilindru metalic deasupra feței lui Berrick, mort, și a turnat acidul.

Ca să ilustreze, Jones și-a așezat mâinile sub forma unui cilindru deasupra zonei faciale a decedatului.

— Așa a înmuiat țesuturile și, mai important, a transformat oasele feței și ale craniului în material maleabil. Asta i-a permis apoi să le sfărâme ca să facă gaura, fără să zdrobească toate oasele din zona feței. Acidul hidrofluoric pe care l-am descoperit s-a scurs de pe piele acolo unde cauterizarea nu a prins așa cum trebuie pe țesuturi.

— Doamne sfinte! a exclamat Pendragon, clătinând din cap.

— După ce a făcut gaura brută, ucigașul a trebuit să o finiseze. Sunt câteva semne… aici și aici, a explicat Jones, lovind cu scalpelul în interiorul găurii. Urme de lamă. Sarcina finală a fost cauterizarea deschizăturii.

Pendragon a simțit cum îl traversează un fior de dezgust.

— Un asasin cu totul impasibil, a adăugat Jones.

Inspectorul principal a încuviințat simplu cu un gest al capului.

— Abia dacă pot să-mi imaginez cu ce fel de om avem de-a

face aici. A tras adânc aer în piept. Ai o estimare mai exactă a orei decesului?

— Nu pot să fiu exact, evident, dar aș zice că a fost cel mai probabil între unu și două, azi-dimineață. Este imposibil să fiu sigur la ce interval față de momentul morții a fost executată mutilarea.

Pendragon era gata să-i pună o altă întrebare când i-a sunat telefonul. L-a scos din buzunar și a recunoscut pe ecran numărul.

— Doamnă doctor Newman, a răspuns el vesel.

— Domnule inspector. Tocmai am terminat la galerie. Ai zece minute libere?

— Desigur. Ai descoperit ceva?

— Cel mai bine ar fi să ți le arăt chiar aici.

— OK, a spus, făcând o pauză ca să se gândească. Dă-mi un sfert de oră să ajung.

— Ne vedem atunci.

Banda cu însemnele „locul crimei” mai era încă întinsă de-a latul intrării în Durrell Place și în dreptul ei era postat un agent în manta, bătând din picioare de frig. Când a trecut pe sub barieră, Pendragon i-a zâmbit cu compasiune. Doctorița Newman era singură în galerie și tocmai se dezbrăca de salopeta din plastic atunci când Pendragon a intrat. Pe sub salopetă purta o fustă până la genunchi și o bluză albă. Pe pardoseală, lângă ea, era geanta de lucru, deschisă. Alături, o folie de plastic întinsă, pe care se aflau pungi transparente și câteva eprubete, aranjate în șiruri ordonate.

— Ești singură, a remarcat Pendragon.

— Echipa mea tocmai a plecat. O să revină mâine dimineață, să termine. A fost o zi lungă.

— În mod clar așa a fost. Deci, ce-ai găsit?

Doctorița Newman a ridicat de jos una dintre pungi. Înăuntru se afla mărul.

— A, Granny Smith, a zis Pendragon, fără nicio expresie pe chip.

Colette Newman și-a înclinat capul într-o parte și i-a aruncat

o privire întrebătoare.

— Amicul nostru, doctorul Jones. O glumiță de-a lui. A ținut să-mi identifice soiul mărului înainte de a-mi spune orice altceva despre cadavru.

Doctorița a schițat un început de surâs.

— Avem câteva amprente pe el, dar pot să-ți garantez că sunt ale vânzătorului de legume din zonă. Oricine e în stare să omoare pe cineva și să-l aranjeze așa cum s-a făcut cu Berrick nu ar putea să facă o greșeală atât de elementară.

Pendragon a înclinat din cap.

— Asta se confirmă prin faptul că nu există niciun fel de amprente pe scaun și nu am găsit nimic nici pe cadavru. Am reușit să-l verificăm complet și amănunțit înainte de a fi dus la laboratorul lui Jones. Apropo, el a venit cu ceva?

— Berrick a fost ucis cu un ac lung, care i-a fost vârât în creier. Dar Jones crede că fața victimei a fost mutilată ulterior, posibil cu ajutorul unui soi de presă.

— Da, am observat și eu semnul de la baza gâtului, înainte ca trupul să fie ridicat, a zis Newman, și apoi a ridicat o sticlă de pe folia de plastic. Pe fundul sticlei era o particulă minusculă de culoare gri. Ideea cu presa are logică. Am găsit asta, e o așchie de oțel. Provine ori de la un cuțit folosit ca să aranjeze gaura, ori de la un fel de presă. Ca să nu te mai întrebi, îți spun că e prea mică pentru a ne fi de cine știe ce folos, dar o s-o punem la microscop când ajungem la laborator.

— Presupun că ucigașul nostru n-a lăsat nimic de-al lui în urmă, nu-i așa? a întrebat-o Pendragon, fără prea mari speranțe.

— Din păcate, nu. Am impresia că trebuie să fi purtat o salopetă din plastic, a explicat doctorița, aplecându-se să așeze la loc eprubeta de sticlă. Dar am cel puțin un lucru să-ți arăt care să justifice cele opt ore de muncă.

Pendragon remarca acum, pentru prima oară, o serie de steguleț marcatoare care păreau să fi fost așezate la întâmplare, aproape de centrul sălii. A urmat-o pe șefa criminaliștilor până la primul steguleț. S-a lăsat pe vine lângă ea și abia dacă a reușit să distingă pe podeaua din lemn niște

urme negre.

— Cauciuc, a zis doctorița, fără să ridice privirea. E un șir de astfel de semne care traversează pardoseala și care vin dinspre recepție. Se opresc aici.

— Urme de la o anvelopă?

— Corect. Sau, mai exact, de la roata unui scaun cu rotile.

CAPITOLUL 9

Stepney, joi, 22 ianuarie

Sally Burnside era genul de persoană care se culcă devreme, se scoală devreme și avea un program fix. Se trezea exact la ora 6:30, ieșea pe ușă la 6:40 și o lua la picior pe străzile din Stepney. Arareori își schimba traseul pe care îl urma: în jos, pe Stepney Green, de-a lungul High Street, o tăia peste peluza ce înconjura biserica St Dunstan și apoi o lua spre vest, pe Stepney Way, de unde revenea, spre est, pe Mile End Road.

Nici în dimineața aceasta nu a făcut altfel, deși era furioasă pe ea însăși, pentru că ieșise din apartament cu cinci minute mai târziu decât de obicei, ceea ce însemna că ori trebuia să-și scurteze timpul de alergare, ori să piardă metroul. În dimineața asta, trotuarul de pe Stepney Green era complet curățat de zăpadă. Ploaia căzută peste noapte spălase cea mai mare parte a ei și nu mai ninsese de atunci. Și drumurile erau curate, iar traficul deja se aglomera.

Cu douăzeci și patru de ore în urmă, biserica St Dunstan avusese o înfățișare neobișnuit de plăcută, boarea de ninsoare adăugând un plus frumuseții patinate a bătrânelor ei ziduri de piatră. Acum acestea erau muiate de ploaie, iar de-a lungul potecii care începea de la poartă erau înșirate băltoace. Sally le-a ocolit pe rând; era obișnuită să alerge, indiferent de vreme.

Când a ajuns la aleea care înconjura laterala bisericii, a grăbit ritmul. În fața ei, la vreo nouă metri de la stradă, se întindea un pâlc nu prea lung de copaci. A luat-o într-acolo, alergând pe lângă șirul de vechi pietre funerare. Primii vreo zece pași și-a ținut privirea în jos, dar apoi a ridicat ochii, pentru că se apropia de un cot al drumului. Acela a fost momentul când a observat pentru prima dată ceva ciudat.

Și-a păstrat ritmul, însă se simțea distrasă, i se părea greu să se concentreze. Ce era chestia aceea, în copacul cel mai aproape de ea? Încă vreo cinci pași și a fost obligată să accelereze. Nu se

mai uita pe unde calcă și asta devenea periculos. A încetinit ritmul, la pas, și-a pus mâinile în șold și a încercat să-și regleze respirația. Acum era la vreo zece metri de copac și forma și mărimea obiectului deveniseră mai clare.

Câteva momente după aceea a ajuns chiar sub coroana copacului. S-a oprit pe loc, nemișcată, privind în sus la lucrul de deasupra capului ei. Era un obiect amorf, plat. La început, preț de câteva clipe a semănat cu un fel de prelată gri care atârna de ramura cea mai de jos a arborelui, la vreo trei metri deasupra capului ei. Apoi Sally și-a zis că arată ca o pizza uriașă așezată peste creangă. Era aproape în totalitate gri, dar avea și dâre de roșu și alb și pete răzlețe de negru. S-a oprit fix sub forma aceea stranie, a privit în sus și și-a mișcat capul ca să urmărească marginea obiectului până în locul unde atârna cel mai aproape de pământ, un punct la vreo jumătate de metru deasupra firului ierbii. Apoi a înțeles ce este, ceva atât de neașteptat, încât a simțit o izbitură în capul pieptului, un spasm care i-a încordat întregul corp, preț de o clipă. Aproape de marginea acelui lucru, înconjurat de gri și de roșu, un ochi se uita țintă la ea.

CAPITOLUL 10

Doamnei Sonia Thomson
12 octombrie 1888

Oare am fost vreodată lipsit de răutate? Ați fi surprinsă să aflați că, până nu de mult, aceasta nu era o întrebare la care să mă fi gândit câtuși de puțin. Acum însă, scumpă doamnă, în timp ce vă scriu această relatare, mă simt obligat să mi-o pun. Și cred că răspunsul va trebui să fie „nu". Întotdeauna am fost pervers.

Acesta este dreptul adevăr și eu nu mint niciodată. În fine, îngăduit să-mi fie să restrâng puțin. În această relatare a experiențelor mele voi spune întregul adevăr. Nimic nu va fi născocire. Tot ceea ce aștern aici este realitatea, așa cum am perceput-o eu. E tot ce pot să vă promit.

Mai întâi însă, trebuie să fim de acord că există multe feluri de perversități, nu-i așa? E perversitatea acelor personaje prozaice care bântuie coșmarurile inocenților: oameni abrutizați, indivizi nebuni sau inepți, lipsiți de rafinament și fără niciun fel de idealuri înalte. Nu m-aș include niciodată în această categorie, pentru că eu reprezint un amestec de perversitate și talent… Mare talent. Abia atunci când am înțeles pe deplin cât de profund și de vast este acest talent, am fost în stare să-mi canalizez perversiunea și, grație acestei combinații, să ating măreția. Dar, mai multe despre acestea vor urma ulterior. În schimb, îngăduiți-mi să vă spun povestea despre felul în care am ajuns la marile mele revelații și cum acestea mi-au asigurat locul în istorie.

Hemel Hempstead este locul unde m-am născut eu, William Sandler, în ziua de 10 august, 1870. Este un târgușor modest, respectabil și drăguț, iar casa părintească, aflată în mijlocul lanurilor de porumb, chiar la limita jurisdicției consiliului orășenesc, un loc confortabil unde să crești.

Ar fi o mitocănie din partea mea să mă plâng de situația casei mele, deși în rest tot ce era legat de ea era prost.

Casa se numea Fellwick Manor. Fusese construită de bunicul

meu, prin anii 1820, și era o chestie mare și pătrățoasă, cu prea multe ferestre, fiecare având forme și dimensiuni diferite de restul. Arhitectul părea să fi renunțat deliberat la orice simț al simetriei și proporției specific epocii georgiene. Casa avea frontoane impozante și un portic lat și scund. Cărămizile erau prea închise la culoare, lemnăria, prea deschisă și, colac peste pupăză, un ditamai coșul de fum se ridica, precum un falus, din spatele clădirii, deasupra bucătăriei. Casa se afla pe un domeniu de peste un hectar în cea mai bună zonă rurală din jurul Londrei, singurul lucru bun în ceea ce o privea. Altfel, era o monstruozitate tipică, făcută să impresioneze, trofeul desăvârșitei vanități a unui membru de succes al păturii negustorilor.

Bunicul meu era, fără îndoială, un om de succes. Fusese cel de-al zecelea din cei unsprezece prunci ieșiți din pântecul mamei sale. Toți ceilalți s-au zbătut în sărăcie, au murit de tineri și au dispărut complet din istorie. Tatăl meu nu a vrut niciodată să vorbească despre rudele sale paterne. Le-a repudiat, exact așa cum o făcuse și bunicul meu.

Gordon Sandler, tatăl meu, a fost genul de copil răsfățat al unei familii de proaspăt îmbogățiți. Bunicul a fost cel care a muncit, a făcut averea și, pe urmă, unicul lui fiu, scumpul meu tată, a trăit de pe urma ei toată viața. Tata era un bărbat sfrijit, înalt și numai piele și os, cu o față aproape scheletică. Chiar și pentru mine, fiul lui, înfățișarea lui era înspăimântătoare. Nu l-am știut vreodată altfel decât absolut chel. Avea ochi negri și pătrunzători, mult prea înfundați în craniul numai piele, și o mustață în furculiță. Aceasta era probabil singura concesie pe care o făcea modei, deși era vorba despre un gest afectat cu care era în completă disonanță. Mama mea, Mary, era durdulie și cu părul creț îngrămădit într-un coc strâns. În tinerețe, probabil că se bucurase de o frumusețe aproximativă, dar imaginea pe care eu i-am păstrat-o în minte este a unei femei bucălate, îmbrăcate în rochii negre și umflate. Mă speria chiar mai tare decât o făcea tata.

Căminul nostru era deosebit de religios, deși eu, unul, nu am înțeles niciodată ce găseau părinții mei cu cale că e de admirat la Dumnezeu. Tata era predicator laic. Cu averea moștenită de la tatăl său nu avea nevoie să-și câștige coltucul prin muncă – avea deja

asigurată ditamai pâinea. În schimb, s-a dedicat trup și suflet slujirii lui Dumnezeu. Mama era și ea la fel de pioasă, se ocupa cu opere de caritate, îi ajuta pe cei mai săraci membri ai comunității noastre locale – vă puteți imagina despre ce vorbesc.

În casa noastră nu existau niciun fel de reprezentări religioase. Părinții mei erau metodiști calvini, un cult relativ nou pe vremea aceea. Unica formă de expresie artistică a ardorii lor religioase pe care o îngăduiau era o mică pictură reprezentându-l pe Isus Cristos, care era atârnată în salon. În hol, aproape de ușa de la intrare, agățaseră o scrisoare înrămată din partea reverendului Griffith Jones, întemeietorul ordinului. Conform legendei familiei, stră-străbunicul meu fusese mâna dreaptă a lui Jones. După părerea mea, Jones a avut să dea socoteală pentru multe.

Părinții mei și-au dat seama destul de repede că eu nu eram inspirat de Duhul Sfânt așa cum erau ei. Cu adevărat, am fost un copil dificil în aproape toate privințele și m-am făcut tot mai rău, pe măsura trecerii anilor. Aceasta era în parte din pricina naturii mele deosebite, dar situația a fost exacerbată de faptul că părinții mei reacționau la firea mea încăpățânată și intransigentă într-un singur mod, destul de lipsit de imaginație – mă snopeau în bătaie.

Devenise aproape un fel de ritual. După ce făceam o năzbâtie, indiferent cât de neînsemnată, eram chemat în biroul tatei. Era o încăpere foarte întunecoasă de la parter, în care se intra din hol și ale cărei ferestre dădeau spre sud, în grădina din față, cu vedere la drumul către Hemel Hempstead. Eu nu cunoșteam însă toate acestea decât din felul meu de a înțelege topografia casei, pentru că în biroul tatei draperiile erau întotdeauna trase.

Pereții erau lambrisați cu lemn de stejar și singurul mijloc de iluminare al întregii încăperi erau cele două lămpi cu incandescență, una plasată în apropiere de ușă și o alta, mai mare, deasupra biroului tatei. Vara, odaia era încinsă de căldură, iar iarna, rece ca gheața. Mă întrebam adeseori cum reușea să facă mizerabilul ceva în „biroul" lui și apoi mă întrebam la ce-i folosea un birou. Nu studia nimic și nu părea să lucreze. Tot ceea ce făcea era să citească blestemata aceea de carte – știți la ce mă refer – în două părți, „Vechi" și „Nou".

Așadar, eram dus în birou. Odată ajuns înăuntru, mama se posta

cu spatele la ușă, în timp ce tata mă chestiona. Când eram foarte mic, la patru sau cinci ani, încercam să mă apăr în felul acela infantil. Îmi susțineam nevinovăția, încercam să ofer circumstanțe atenuante. Dar după o vreme am ajuns să-mi dau seama că era complet inutil pentru că, indiferent ce spuneam, rezultatul era întotdeauna același. Mama mă conducea până la masa de lucru și eu eram silit să mă aplec peste masă cu pantalonii în vine. Ea îmi țintuia capul de masă cu mâna stângă și cu cealaltă îmi ținea umerii. Avea întotdeauna îndesată pe mânecă o batistă de culoare carmin – singura concesie făcută culorilor din toată garderoba ei. Se îmbrăca în negru din cap și până în picioare, dar pătratul acela de pânză roșie stătea ascuns pe mânecă. Când mă ținea fixat de tăblia mesei puteam să văd limpede și de aproape batista aceea. Apoi tata își lua bastonul din dulapul de lângă ușă. Îl auzeam cum vâjâie prin aer, în timp ce îl proba, și apoi mă plesnea durerea, izbindu-mă ca o locomotivă. La sfârșit ne rugam împreună, eu eram îmbrățișat și, în fine, eram condus afară din odaie. „Așa – obișnuia mama să spună, în timp ce traversam holul –, sufletul tău se va simți mai bine acum, William."

Mi-am petrecut excesiv de mult timp singur. Părinților mei nu le plăcea ca eu să mă amestec în jocul copiilor de la oraș și atunci când nu eram la școala privată obișnuiam să stau în camera mea, privind pe fereastră, sau să mă plimb pe câmpuri și prin pădurile din preajma casei. Îmi plăcea mai ales să stau pe malul râului care curgea nu departe de marginea uriașei și bramburitei noastre grădini. În preumblările mele arareori vedeam pe cineva și, dacă mă întâlneam cu un grup de copii de la școală, aceștia nu mă băgau niciodată în seamă.

Aveam unsprezece ani când am comis primul meu act cu adevărat malefic. Până atunci mă mulțumisem să-mi pierd vremea cu mici rozătoare și reptile indigene. Îmi plăcea să omor creaturile acelea cu încetul, să născocesc noi și tot mai inventive modalități pentru asta. Preferata mea a fost când am crucificat un șobolan pe care l-am prins sub pod. Concepusem o capcană specială pe care am potrivit-o cu mare băgare de seamă. Creatura s-a luptat să se elibereze dintr-o plasă pe care o suspendasem și care era făcută să cadă peste el, când șobolanul trecea printr-o mică gaură în mal,

aproape de linia apei. Ferindu-mă cu grijă de dinții ascuțiți ai animalului, am reușit să-i pun o sfoară în jurul gâtului. Mai târziu i-am smuls dinții cu un clește pe care îl furasem din trusa tatei. Crucea era deja pregătită. Scrisesem chiar niște minuscule inițiale INRI pe o bucățică de lemn fixată de partea superioară a crucii.

Dar nu consider că uciderea animalelor, indiferent de modalitate, este ceva cu adevărat malefic. Păstrez această etichetă pentru ceea ce s-a întâmplat într-o zi sufocant de caldă, din luna august, 1878. Îmi amintesc totul foarte limpede. Era ziua a unsprezecea a lunii și o zi după ce împlinisem unsprezece ani. Fusesem la râu. Acum aveam voie să mă plimb mult mai liber pe câmpuri și prin crânguri. Tot nu întâlneam decât arareori pe cineva și tot nu intram în vorbă cu nimeni, dar aveam într-adevăr sentimentul că bunii mei părinți îmi îngăduiau ceva mai multă independență.

În ziua aceea anume, mă bălăceam cu un iaht de jucărie, care îmi fusese dăruit de ziua mea. Îl trăgeam în contra curentului, legat bine cu o bucată lungă de sfoară. Barca avea o singură pânză, albă, care prindea câte o pală de vânt și făcea ambarcațiunea să înainteze prin apa mâloasă și murdară.

Am tresărit când un băiat a apărut brusc lângă umărul meu. Primul lucru pe care l-am auzit a fost vocea lui.

— Frumoasă barcă, a zis.

M-am răsucit, cu ochii măriți de surpriză și băiatul a sărit înapoi, la fel de surprins de reacția mea. L-am măsurat din cap până în picioare. Era înalt – cel puțin cu un cap mai mare ca mine. M-am gândit că trebuie să fi avut vreo paisprezece ani. Părul lung nisipiu îi cădea peste ochi. Avea o față îngustă, aproape de viezure și părea subnutrit. Am presupus că era unul dintre amărâții care locuiau în zona săracă a orașului, fără îndoială un beneficiar al actelor de caritate ale scumpei mele mame.

M-am întors iar cu fața spre apă și m-am concentrat să-mi ghidez barca spre trestiile de la mal.

— Po' să încerc și io? m-a întrebat băiatul.

Nu l-am băgat în seamă.

— Pot? a repetat, bătându-mă pe umăr.

I-am simțit mirosul greu, un amestec de sudoare și cenușă, și am simțit că mă traversează o undă de furie și dezgust. Întotdeauna am

urât să mă atingă cineva.

M-am întors spre el și m-am silit să zâmbesc stins. Apoi – nu știu de ce am făcut asta – i-am întins capătul sforii. L-a luat între degetele-i slinoase și mi-a zâmbit larg.

— Mulțam.

— Cum te cheamă? l-am întrebat.

— Fred.

— Păi, Fred, știi ce trebuie să faci?

— Sigur. Crezi că-s tâmpit? Nu e fo scofală. Doar tre' să țiu de șfară și să las curentu' s-o ducă.

A făcut câțiva pași spre marginea apei și am privit amândoi cum aluneca pe apă micul iaht. Pe mal era o potecuță și am urmat-o împreună, în timp ce barca naviga mai departe.

După câteva minute Fred a părut că s-a săturat. S-a oprit și s-a aplecat înainte, respirând adânc de câteva ori. Și-a trecut mâna liberă peste frunte și l-am văzut că transpira din belșug.

— Să fiu al naibii, tare mai e cald, a zis și s-a lăsat la pământ, lângă potecă. A băgat mâna în buzunar și a scos o sticluță, din care a tras o dușcă bună. M-am așezat și eu alături și el mi-a întins sticla.

— Suc de mure. L-am făcut chiar io, mai devreme.

— Nu, mulțumesc, am zis, scuturând din cap.

— Cum vrei.

A mai luat un gât și apoi a vârât sticla îndărăt în buzunar.

— Deci, de pe unde-mi ești? m-a întrebat, întorcându-se spre mine și mijind ochii din pricina luminii crude a soarelui de amiază.

— Locuiesc acolo, i-am răspuns și am arătat în spate, spre Fellwick Manor, a cărei siluetă întunecată abia se putea zări.

— Cum? Afurisita aia de căsoaie?

— Da.

— Să-mi fut una, părinții tăi tre' să fie al dracu' de bogați.

Nu mai auzisem niciodată până atunci cuvântul acela. Habar nu aveam ce însemna „fut". Am dat din cap.

— Cred că sunt.

— Io am vin't aicișea pentru o zi. Din 'ackney[14]*. Știi unde-i?*

Am dat din cap.

— Al dracu' de oribil loc. Da' aicișea îmi place mie.

Am privit spre luciul apei. Când mi-am întors iar privirea, băiatul se ridicase în picioare și alerga pe lângă râu, aproape de pod, strângând la piept barca mea.

— Nu o lansa acolo! am strigat. Curentul o s-o tragă sub pod.

— Hai să intrăm și noi după ea, mi-a răspuns el, alergând în continuare.

— Nu, pietrele sunt prea lunecoase. Ține barca afară, pe partea asta. Adu-o aici, i-am indicat eu un loc mai departe pe malul râului, în dreapta noastră.

Fred m-a ignorat. Brusc, cu un sprint, a sărit de pe potecă pe bucata de lemn care ducea sub pod. O secundă sau două mai târziu, lansa barca. Curentul a înșfăcat-o rapid și imediat a ajuns la mijlocul râului.

— Oprește! am țipat eu. E prea periculos…

L-am văzut pe băiat dispărând în întunericul de sub pod și am sărit jos, după el. Simțeam cum urcă în mine furia față de egoismul lui. Simțeam o ură atât de intensă, care mă mâna înainte. Nu m-am mai gândit la pietrele alunecoase de sub picioarele mele.

Ochii mi s-au obișnuit repede cu întunericul. Aici fiecare sunet era amplificat, reverbera împrejur, sub arcada de piatră a podului. Locul duhnea a vegetație putridă și a mucegai.

— Oprește-te! am strigat iar și ecoul vocii mele s-a întors la mine. Vino înapoi!

Apoi am auzit un țipăt ascuțit și zgomotele cuiva care se luptă să-și păstreze echilibrul… un pleoscăit puternic.

Am alergat spre locul de unde venea zgomotul și l-am văzut imediat pe băiat în apă. Râul era adânc aici, unde cu zeci de ani în urmă fusese excavat pentru pilonii de pod. Pe fața lui Fred cădea o fâșie de lumină care lucea în întunericul dintre două contrafișe de metal, aproape de celălalt capăt al podului. Avea ochii măriți de spaimă și se agita în apă. Iahtul de jucărie era lângă umărul lui și sfoara de care îl ținuse cu câteva clipe mai devreme plutea pe apă, aproape de marginea stâncilor. Am înaintat cu precauție, foarte atent unde pun piciorul, și am apucat de capătul sforii, trăgându-mi barca la mal.

— Ajutor! striga băiatul.

M-am uitat înapoi și l-am zărit cum se luptă să-și mențină capul

deasupra apei. O clipă a dispărut, apoi a ieșit iar la suprafață și a luat o gură de aer.

— Nu știu… nu știu să înot.

Am pus cu grijă barca pe una dintre pietre și am făcut doi pași spre apă. La capătul scândurii era un șir de trei bolovani negri care înaintau în apă. Erau cam la jumătate de metru unul de altul. Știam că pot să sar de la unul la altul, o mai făcusem și altădată.

Fred țipa acum, copleșit de panică. Răcnetele lui răsunau, lovindu-se de pietrele podului. M-am uitat și l-am văzut cum încă se zbate; dădea din mâini și din picioare, încercând să calce apa, dar obosea tot mai mult.

Am ajuns la al treilea bolovan. Eram la doar vreo jumătate de metru de băiat. M-am lăsat pe vine și m-am aplecat înainte. Acum puteam să-i văd mult mai bine fața lui Fred. Părul încâlcit îi cădea pe ochi. Își scutura capul și respira repede. Apoi m-a văzut și a întins o mână deasupra apei. M-am uitat la chipul lui și pe urmă la mâna întinsă. Fred părea să-și dea seama de intențiile mele. În replică, în privirea lui am văzut o clipă aceeași răutate, iar obrajii supți erau gata să mă denunțe. Apoi expresia i s-a schimbat. M-a fixat cu o privire disperată… implorând, rugându-mă.

Am privit, fără să mișc un deget. Eram paralizat, mai incitat decât fusesem vreodată în viața mea. Aș fi putut să întind mâna și să-l prind, dar am ales să nu o fac. Am privit în timp ce ultima fărâmă de putere îl părăsea și el a alunecat sub oglinda apei.

CAPITOLUL 11

Stepney, joi, 22 ianuarie, 7:38 a.m.

Pendragon și Turner s-au oprit pe Stepney High Street. Inspectorul a pus luminile de avarie, a sărit din mașină și a luat-o înainte pe alee, exact când soarele începea să răsară. Arunca pe deasupra pietrelor funerare o lucire de foc, roșiatică. Fâșii de lumină se reflectau în vitraliile ferestrelor dinspre est ale bisericii St Dunstan. Odată ce au ocolit biserica, au zărit doi bărbați stând la rădăcina unui stejar. Când s-au uitat în sus au observat obiectul acela plat și cenușiu drapat deasupra uneia dintre ramurile mai de jos ale copacului.

— Să fiu al dracu'! a zis Turner în barbă, în timp ce se apropiau. Până nu vezi nu-ți vine a crede.

Pendragon și-a ferit privirea de monstruozitatea din copac și a mers mai departe, cu capul în pământ. Inspectorul Ken Towers potrivea o scară sub arbore, dar lucrul se dovedea dificil, pentru că terenul nu era drept. Lângă el se afla un bărbat îmbrăcat cu o haină lungă și cu guler preoțesc la gât. Avea puțin peste șaizeci de ani, după părerea lui Pendragon. Fața îi era ridată și părul alb, tuns scurt; sprâncenele stufoase, colilii, cu câteva fire negre. Inspectorul și Turner s-au oprit unul lângă celălalt și, pentru câteva clipe, Pendragon a cercetat în tăcere forma aplatizată care atârna deasupra lor.

— Domnule, dânsul e vicarul… reverendul Partridge, a făcut Towers prezentările, arătând cu capul spre celălalt bărbat prezent.

Pendragon și-a smuls privirile de la peisajul acela straniu de fascinant și a strâns mâna preotului.

— Nu înțeleg toate astea, a spus Partridge, cu fața încrețită ca o păpușă de cârpă.

— Nu, a zis și Pendragon, ca să-l liniștească, întorcându-și o clipă privirea aiurea. Towers, cine a găsit cadavrul?

— O femeie care ieșise să facă jogging, a răspuns inspectorul,

indicând spre stânga lui.

Pe aleea de la marginea cimitirului era parcată o ambulanță. Pe platforma din spatele acesteia stăteau două femei. Una din ele era o blondă înaltă, îmbrăcată cu pantaloni de lycra până la genunchi și pantofi de sport, cu părul strâns în coadă de cal. Sorbea dintr-o ceașcă albă de porțelan, cu umerii înfășurați într-o pătură ale cărei colțuri îi atârnau libere pe dinainte. Sergentul Roz Mackleby stătea lângă ea și îi vorbea blând.

Pendragon s-a întors din nou spre scena de sub copac.

— Towers, ce vrei să faci?

— Eu am adus scara, domnule inspector principal, l-a întrerupt reverendul Partridge. M-am gândit că bietul om ar trebui dat jos de acolo.

— Sunteți foarte amabil, domnule reverend, a zis Pendragon, punând o mână pe brațul preotului, dar o să ajungă imediat aici anatomopatologul poliției. Ar trebui să-l lăsăm pe el să se ocupe de asta, a adăugat, îndemnându-l pe reverendul Partridge să se întoarcă cu spatele.

— Foarte bine, a răspuns vicarul, în timp ce călca țeapăn alături de Pendragon pe gazon, acesta din urmă ținându-l încă de umăr pe bătrânul aflat în mod limpede în stare de șoc. Înțeleg. Eu, hmm… O să fiu în sacristie. Nu ezitați…

— Vă mulțumim, a zis Pendragon, urmărindu-l pe om cum pășește încet spre sanctuarul bisericii lui.

Dincolo de barele de metal ale gardului cimitirului, la vreo douăzeci de metri de locul crimei, se adunase o mulțime de oameni. În timp ce inspectorul se uita la ei, o mașină de poliție a oprit lângă ambulanță și în spatele ei a sosit și un automobil 4×4 la volanul căruia era doctorul Jones.

Pendragon l-a strigat pe Turner și amândoi au traversat gazonul să-i întâmpine pe noii sosiți. Când patologul s-a dat jos din mașină și a luat-o spre copac, printre cele câteva pietre funerare, inspectorul principal i-a făcut lui Jones semn cu mâna. Pendragon și Turner au așteptat ca doi ofițeri în uniformă să apară din spatele mașinii de patrulă și inspectorul Grant să se dea jos de la volan.

— Voi doi, împrăștiați mulțimea, le-a spus el polițiștilor în

uniformă și a arătat cu o scurtă înclinare a capului spre lumea adunată. Grant, vreau să-mi izolați locul ăsta. Vreau o cortină în jurul copacului și pe o rază de o sută de metri nu vreau pe nimeni care nu are un motiv întemeiat să se afle în preajmă. Turner, tu vino cu mine.

S-au îndreptat spre ambulanță. Când au ajuns aproape, sergentul Mackleby a ridicat privirea și a sărit de pe platformă, luând poziție de drepți.

— De voie, sergent, i-a spus Pendragon, privind în jos, la tânăra care își ținea băutura în căușul palmelor.

Femeia avea ochii ațintiți în pământ. Inspectorul a aruncat o privire spre Roz Mackleby și ea a ridicat din sprâncene.

— Sally Burnside, a zis ea încet. Ea a găsit… ăăă… cadavrul, când își făcea alergarea de dimineață.

Pendragon s-a așezat lângă tânăra femeie.

— Domnișoară Burnside, a început el.

— Sally, a replicat aceasta, ridicând brusc ochii.

Și-a îndepărtat o șuviță de păr blond de pe chip și a inspirat profund.

— Acum mi-e bine.

— Uite ce, cred că oricine ar fi…

— Nu, pe bune, nu am nimic.

Pendragon a făcut o pauză de o clipă și s-a uitat la Turner care își scosese carnețelul.

— Eu sunt inspectorul principal Jack Pendragon. Mă ocup de acest caz. El este sergentul Turner.

Femeia i-a adresat o privire scurtă lui Jez și a mai luat o gură din băutura pe care o avea.

— Ești în stare să ne mai povestești odată ce s-a întâmplat?

— V-am spus, domnule inspector principal, nu am nimic.

Apoi a izbucnit în lacrimi.

Polițiștii au rămas în tăcere, lăsând-o pe tânără să se descarce. După câteva minute, Roz Mackleby s-a aplecat și i-a întins o batistă. Sally Burnside a luat-o și și-a suflat nasul în ea.

— Îmi cer scuze… a început tânăra.

— Nu e absolut deloc nevoie de vreo scuză, a spus Pendragon, așteptând-o să-și adune gândurile.

— Îmi făceam alergarea obișnuită de dimineață. Aproape întotdeauna o iau pe aleea care traversează cimitirul.

— Cât era ceasul?

— Puțin înainte de ora șapte. Azi-dimineață am întârziat nițel. Am venit dintr-acolo, a zis fata, arătând înapoi de-a lungul aleii, spre locul unde aceasta făcea o curbă, ocolind colțul bisericii. Am văzut chestia asta stranie care atârna în copac. Nu mi-am dat seama ce e. Gând m-am mai apropiat, tot nu m-am prins ce este. Mie mi s-a părut că seamănă cu o prelată. S-a oprit o secundă și a mai inspirat de câteva ori, adânc. Apoi am înțeles ce este.

— Și ai sunat imediat la 999[{15}]?

— Da, aveam mobilul cu mine.

— Apelul a fost înregistrat la ora șapte și patru minute, domnule, a intervenit Turner.

— Ai mai văzut pe cineva prin preajmă?

— Nu, absolut pe nimeni.

— Dar din momentul când ai intrat în cimitir? Gândește-te bine, Sally.

Femeia a scuturat din cap.

— Nimeni. Erau oameni pe stradă, pe Stepney Way, a mai zis, înclinând capul în direcția străzii principale. Câteva mașini, dar nu-mi amintesc nimic despre ele.

— Nu e nicio problemă.

— Dar în cimitir, nu. După ce am sunat la poliție m-am dus să stau pe banca aceea. De acolo nu puteam să văd… ăăă… copacul. Probabil că am fost în stare de șoc, pentru că nu-mi mai amintesc decât că doi polițiști stăteau în picioare, lângă bancă.

— Bun, mulțumesc, domnișoară Burnside, a zis Pendragon, ridicându-se și aruncându-i o privire sergentului Mackleby, care și-a reluat locul pe platforma ambulanței.

Pendragon și Turner s-au întors la copac. Se ridicase o cortină în jur și cei doi au văzut cum inspectorul Grant și doi ofițeri în uniformă o așezau în dreptul acelor gură-cască.

Sub stejar, Jones se zgâia la hidosul cadavru și clătina din cap.

— Pendragon, acum pot să spun că le-am văzut pe toate, a spus el, fără să-și ia ochii de la chestia de deasupra lui. Numai Dumnezeu știe ce te aștepți să fac eu cu ăsta. Apoi s-a uitat împrejur. Știi melodia aia *Strange Fruit*{16}*?*

Inspectorul principal s-a uita la crengi și a răspuns:

— Da, sigur că o cunosc, Jones. Billie Holiday, pe baza unei poezii de Abel Meeropol, despre linșarea a doi bărbați de culoare de către Klu Klux Klan.

Jones dădea din cap cu înțelepciune.

— Se pare că cineva a dus ideea și mai departe, a zis el, pe un ton neobișnuit de serios.

CAPITOLUL 12

Când Jack Pendragon a pășit în sala de raport a Secției de Poliție Brick Lane, ceasul digital de pe perete tocmai s-a mutat de la 15:59 la 16:00. Se adunase acolo întreaga echipă. Comisarul-șef Jill Hughes ședea pe un scaun în față. Roz Mackleby și Rob Grant erau la cele două birouri de pe laturile sălii. Inspectorul Ken Towers stătea puțin în spatele lui Hughes, cocoțat pe colțul biroului lui Mackleby. Cei trei sergenți bărbați, Turner, Jimmy Thatcher și Terry Vickers, stăteau cu spatele sprijinit de peretele din fund. Pendragon a traversat spațiul îngust dintre birouri, a trecut razant pe lângă Towers și Hughes și s-a oprit în dreptul unui ecran interactiv, pe care se vedeau o serie de fotografii. Prima era a cadavrului lui Kingsley Berrick, pe fundalul unei pânze viu colorate. În afară de ea, mai erau fotografii ale trupului descoperit în acea dimineață atârnat de un copac pe teritoriul bisericii St Dunstan. Sub fotografia cu corpul lui Berrick era un portret 20×25 al victimei, oferit de ziarul local, care în urmă cu doi ani publicase un articol despre proprietarul galeriei.

— Ați luat cu toții cunoștință despre faptele de bază ale cazului, a început Pendragon, fără vreun preambul. Două cadavre în două zile. Primul a fost găsit la Galeria Berrick and Price din Durrel Place. Victima este Kingsley Berrick, unul din proprietarii galeriei și o figură bine-cunoscută în lumea artistică din Londra. A fost ucis cu ajutorul unui ac înfipt în creier.

Pendragon a luat o telecomandă de lângă ecran și a apăsat pe un buton. Imediat a apărut o fotografie din Laboratorul Anatomopatologic din Milward Street, un gros-plan cu ceafa lui Berrick în care se vedea foarte bine urma roșie lăsată de înțepătură.

— Asasinul nu s-a limitat însă doar la asta.

Inspectorul a activat din nou telecomanda și a făcut să apară o imagine de șaizeci de centimetri pătrați a lui Berrick proptit pe scaun în galerie. În sală s-a lăsat pentru un minut o tăcere

nefirească. Văzuseră cu toții acea fotografie înainte, dar tot avea un impact formidabil.

— A doua crimă a fost descoperită azi-dimineață, a urmat Pendragon, apăsând din nou telecomanda.

Imaginea corpului complet aplatizat și atârnat peste creanga unui copac a luminat ecranul. Câteva alte clicuri ale telecomenzii au înfățișat hidoșenia aceea din șase unghiuri diferite.

— Desigur, nu avem nicio idee despre cauza morții și nici despre identitatea victimei. Criminaliștii o să lucreze în regim non-stop.

O clipă, nimeni nu a rostit niciun cuvânt. Apoi, Terry Vickers a rupt tăcerea. Își ținea brațele încrucișate la piept și se uita fix la ecranul interactiv, cu capul înclinat într-o parte.

— Pur și simplu nu înțeleg cum s-au făcut crimele astea, șefu'. Io n-am mai văzut așa ceva.

— Sunt de acord, sergent. E de domeniul fantasticului.

— Dar, dar aceste crime chiar au fost înfăptuite, nu? a intervenit, practică, Hughes. Deci, ce a aflat Jones? Și criminalistica?

Pendragon a indicat spre ecran, unde apăruse o fotografie de la morgă cu cadavrul proprietarului galeriei.

— Să analizăm mai întâi uciderea lui Berrick. Gaura de pe față a fost în mod clar făcută post-mortem. Jones crede că s-a făcut cu un soi de poanson sau de presă mecanică.

— Drăguț, a mormăit Towers.

— Doctorița Newman ne-a confirmat că bărbatul a fost ucis cel puțin cu o oră înainte de a fi așezat în tablou. Nu a găsit niciun fel de amprente și presupune că ucigașul a purtat un costum de protecție.

— O treabă făcută serios, a comentat Hughes, îndreptându-se în scaun și aplecându-se în față.

— Criminaliștii au vreo idee, dacă avem de-a face cu un singur criminal?

— Nu se poate spune cu siguranță, a răspuns Pendragon. Dar doctorița Newman a descoperit astea, a continuat el, și fotografia de la morgă a fost înlocuită de imaginea urmelor de

cauciuc de pe pardoseala galeriei. M-am întrebat și eu dacă a fost implicat numai un singur criminal, dar aceste urme sugerează că nu. Urme de cauciuc negru, de la un scaun cu rotile.

— Așadar, sugerezi că asasinul nostru îl elimină pe Berrick cu o înțepătură de ac în ceafă. Face o gaură de cincisprezece centimetri lățime prin față și prin cap, îl îmbracă și apoi îi transportă trupul la galerie și de-a curmezișul sălii de expoziție într-un scaun cu rotile, după care îl aranjează în tablou. Nu credeți că e prea mult, domnule?

Jimmy Thatcher fusese cel care intervenise.

— Păi, ba este, sergent, a replicat Pendragon. Dar ai dinainte rezultatul final. Dacă nu aș fi văzut cu ochii mei, aș fi crezut și eu că e cam exagerat.

Hughes se uita la ecran, frecându-și bărbia cu degetele mâinii drepte.

— OK, Pendragon. Asta e o teorie de lucru, a zis ea. Până când vom avea o propunere mai bună, o să presupun că așa s-au petrecut lucrurile. S-a răsucit pe jumătate în scaun. Ce ai de gând să faci mai departe?

— Mai întâi o să verific înregistrările camerelor de filmat din vecinătate. Să vedem dacă găsim vreo înregistrare cu o mașină sau altceva care să ne aducă vreun indiciu. E clar că ucigașul folosește un soi de echipament specializat. Trebuie să aibă un spațiu de lucru și accesul la astfel de echipament. O să fie o muncă de sclav, dar trebuie să urmăm orice indiciu putem în această direcție. Turner, ce ai aflat până acum de la Jackson Price?

Jez s-a îndepărtat de perete și și-a scos din buzunarul hainei carnețelul de notițe.

— Lista invitaților seamănă cu un *Who's Who*{17} al lumii mondene londoneze, a început sergentul. Super modele, staruri rock. A fost în mod clar o mare chestie și victima noastră avea contacte extrem de variate. Am discutat cu domnul Price. Mi-a fost de ajutor, dar nu pot să spun că am ciugulit mare lucru de la el. Lasă impresia că erau cu toții în mare prietenșug la galerie. El și Berrick se pare că erau cei mai buni prieteni.

— Mda… pe pariu! a zis Towers.

Thatcher și Vickers au râs pe înfundate. Pendragon s-a uitat la ei și aceștia au lăsat ochii în pământ.

— Continuă, Turner.

— Aparent, serata s-a desfășurat fără incidente. Ceea ce mi se pare al naibii de surprinzător, dacă ne gândim la toate orgoliile cât muntele care s-au adunat sub același acoperiș.

— Dar compania de taxiuri?

Pendragon s-a întors spre ceilalți ca să le explice că Norman Hedridge a susținut că îl lăsase pe Berrick la apartamentul lui și că nu s-a dus cu el.

— Firma mi-a dat coordonatele șoferului. Am vorbit cu el la telefon și omul confirmă afirmațiile lui Hedridge. Conform înregistrării de pe mașină, l-a lăsat pe Berrick la apartamentul acestuia din Bexley Road, în Bethnal Green la ora unu și șaptesprezece minute a.m. Apoi l-a dus pe Hedridge la o adresă din Barbican. Hedridge a plătit cursa și pentru el, și pentru Berrick, cu ajutorul unui card de credit. S-a înregistrat la ora unu și douăzeci și nouă de minute.

— Perfect, vreau să continui cercetările în direcția asta. Știm că Berrick și fermecătorul nostru europarlamentar, domnul Hedridge, au fost… intimi într-o vreme. Mai fă-i o vizită lui Price, sapă ceva mai adânc.

— Pendragon, crezi că are vreo legătură cu comunitatea gay? a întrebat Hughes.

— Cred că este o posibilitate.

Ea a încuviințat din cap.

— Și a doua crimă? Ai ceva deja?

Imaginea celei de-a doua victime a revenit pe ecran.

— Trupul victimei a fost complet aplatizat. Doctorul Jones mi-a trimis un e-mail cu câteva date preliminare.

Pendragon a luat un dosar de pe biroul cel mai apropiat de tablă și s-a uitat pe prima pagină.

— Corpul este un oval prelung, lung de 3,5 metri și puțin sub 2,25 metri în punctul cel mai lat. A fost turtit până la o grosime surprinzătoare constantă, între 2,3 și 2,4 centimetri. Există câteva structuri anatomice recognoscibile, a continuat

inspectorul, indicând pe imagine. Un șir de coaste aici, un fragment de intestin dincoace. Și un ochi… aici. Crima aceasta pare și mai greu de înfăptuit decât prima. Am petrecut jumătate de zi încercând să-mi dau seama care a fost modul de operare. Apoi, chiar înainte de a veni încoace, am primit două telefoane care m-au ajutat să găsesc răspunsul la câteva întrebări.

S-a auzit un murmur de nerăbdare.

— Prima a sunat doctorița Newman. Echipa ei a găsit câteva urme în apropierea copacului și o urmă în pământ care merge în jurul cimitirului și iese, traversând parcul Stepney Green, până la o potecă de picior. Din păcate, urmele au fost măcinate, așa că nu ne oferă niciun detaliu. Dar apoi a venit al doilea apel telefonic. A fost ofițerul de serviciu de la secția din Leytonstone. Cineva a sunat acolo să spună că are informații despre incidentul de la St Dunstan din această dimineață.

— Informații? a întrebat Grant.

— Martorul lucrează în schimburi. Susține că azi-dimineață a trecut pe lângă cimitir în jurul orei cinci și a văzut pe cineva care folosea un elevator cu nacelă. Jumătate de copac era ascuns în spatele unei prelate. Martorul a presupus că primăria tăia vreo creangă periculoasă… ceea ce presupun că este de înțeles, după vremea pe care am avut-o. Nu s-a mai gândit la asta până când soția lui nu i-a povestit că s-a întâmplat ceva pe terenul bisericii. A presupus că s-a spânzurat cineva.

— Un elevator cu nacelă? a zis sergentul Mackleby. Deci, de acolo provin urmele în pământ?

Pendragon a dat din cap și s-a întors spre Towers.

— Inspectore, vreau ca tu și Vickers să verificați toate înregistrările camerelor video pe care reușiți să le găsiți. Trebuie să fie camere de luat vederi pe Stepney Way. Orice imagine a elevatorului acela poate să facă tot atât cât greutatea lor în aur.

Towers a înclinat afirmativ din cap.

— Mai ai ceva de la criminalistică? a întrebat Hughes.

— Doctorița Newman a promis să urgenteze analizele ADN. Sper să primesc vești de la ea în mai puțin de o oră, a răspuns Pendragon.

A închis ecranul interactiv și s-a așezat pe o masă de lângă ea. Și-a încrucișat brațele și a zis:

— Există, evident, o legătură foarte clară între cele două crime.

— Există? s-a auzit sergentul Vickers din fundul sălii.

— Tablouri faimoase, a zis calm, comisarul-șef Hughes.

Vickers s-a întors spre Thatcher, care stătea lângă el, și a ridicat din umeri.

— Cele două locuri ale crimei reprezintă niște tablouri, a explicat Pendragon, uitându-se la fețele consternate ale lui Vickers și Thatcher.

— René Magritte? a zis Turner, răsucindu-se spre colegii săi sergenți.

Hughes a prins privirea lui Pendragon și acesta și-a îngăduit unul dintre cele mai imperceptibile zâmbete.

— Scena primei crime a fost concepută să copieze un tablou renumit, *Fiul omului,* al pictorului suprarealist belgian René Magritte, a explicat Pendragon. Acesta înfățișează un bărbat în costum negru și melon, cu un măr în loc de față. A doua crimă este tot o chestie regizată: *Persistența memoriei,* de Salvator Dali.

— E aia cu ceasurile care curg? a întrebat inspectorul Towers. Cu ani în urmă, sora mea avea un afiș cu tabloul ăsta pe peretele din dormitor. Nu mi-a plăcut niciodată.

— Totul e al naibii de ciudat, dacă mă întrebați pe mine, a comentat sergentul Vickers care venise mai aproape, să se așeze pe marginea unui birou, față în față cu Towers.

— Este, a replicat Pendragon, privind împrejur. E al naibii de ciudat, dar și legătura dintre crime este de necontestat.

— Deci, criminalul e dus? a întrebat Rob Grand.

— Depinde cum definești „dus”, inspectore, a răspuns Pendragon, pe un ton puțin cam iritat. Ideea e că ucigașul are un scop al lui. Nu există absolut nicio șansă să avem de-a face cu coincidențe. Crime ca acestea sunt gândite cu grijă și meticulos aranjate. Dar, cel mai important, reprezintă niște declarații. Criminalul nostru nu se descotorosește pur și simplu de niște persoane. Vrea să spună ceva, ceva foarte serios, și, dacă e să avem vreo speranță să-l prindem, trebuie să înțelegem

ce spune, și încă al dracului de repede.

— Înainte de a lovi din nou, a adăugat Hughes, și din nou în sală s-a lăsat o tăcere de gheață.

CAPITOLUL 13

Telefonul lui Pendragon a început să sune exact când el ajunsese la ușa biroului său.

A pus receptorul la ureche și a auzit vocea doctoriței Newman.

— Inspectore, am ceva vești pentru tine.

— Vești bune, sper.

— Am identificat ADN-ul celei de-a doua victime. Pendragon a tras spre el o foaie de hârtie dintr-un maldăr care se afla într-o parte a mesei de lucru.

— Dă-i drumul.

— E un bărbat pe nume Noel Thursk. Are cazier. Suspectat de fraudă, acum cinci ani. Cazul a fost judecat. A fost achitat. Adresa la care figurează e Trummety Street, numărul 17, Whitechapel.

— Îți sunt foarte recunoscător, a zis Pendragon. Ai făcut treabă bună, doctore.

— Mă bucur că am putut să fiu de folos.

Pendragon se uita la pereți. Jez Turner a ciocănit la ușă și și-a vârât capul în birou. Sergentul a trebuit să tușească ostentativ înainte ca inspectorul principal să trezească din reverie. Turner a pășit înăuntru și s-a prăbușit pe scaunul din fața mesei.

— Criminaliștii au identificat ADN-ul cadavrului din cimitir, i-a spus Pendragon.

— Uau! Da' știu că a fost iute!

— E un tip pe nume Noel Thursk. Îți spune ceva?

Turner a rămas tăcut un moment, privind în gol la harababura de pe biroul lui Pendragon.

— De fapt, da, a zis. Nu-mi dau seama, totuși… stați puțin.

A ocolit masa și a început să bată ceva pe tastatura computerului. Curând, pe ecran a apărut o listă de nume.

— V-am trimis asta mai devreme. E lista invitaților de la vernisajul privat de la galeria lui Berrick.

Turner a plimbat cursorul în josul ecranului și s-a oprit cam la două treimi din listă, asupra numelui Noel Thursk.

— Măi să fie! a exclamat Pendragon. E momentul să-l invităm pe domnul Jackson Price să ne facă o vizită. Nu crezi, Turner?

Jackson Price stătea drept pe un scaun din Sala de interogatoriu numărul 1. Își ținea mâinile în poală.

— Uite ce e, domnule inspector principal, a început el, cu un aer serios. Vreau să vă ajut, pe cuvânt că vreau. Doar că nu știu cum.

— Păi, uitați-vă la fapte, domnule Price. În ultimele treizeci și șase de ore au avut loc două crime. Ambele victime aveau legătură cu dumneavoastră și cu galeria. Ambele au participat la evenimentul de acum două seri. Trebuie să aflăm orice alte legături putem. Îl cunoșteați bine pe Noel Thursk?

— Îl știu de multă vreme, dar n-aș putea spune că îl cunoșteam bine. Nu știu dacă îl cunoștea cu adevărat cineva.

— De ce spuneți asta?

— Era un tip cam singuratic. Un bărbat destul de rezervat.

— Era scriitor, nu?

— Inițial a fost pictor. Încă mai dă cu pensula, așa am înțeles, dar a hotărât, ei… cel puțin acum zece ani, că nu mai poate continua și, în schimb, a început să scrie despre artă. A avut multă vreme o rubrică în ziarul *Evening Standard,* dar s-a despărțit de ei. Îmi aduc aminte că a fost un mare scandal și a fost dat afară.

— Când s-a întâmplat asta?

— Acum vreo câțiva ani. În momentul de față e liber profesionist. Sau cel puțin era, a adăugat Price sumbru. Și am auzit că scria o carte.

Pendragon și-a ridicat privirea de pe blocnotesul gol din fața lui, pe care îl contemplase.

— O carte?

Price a ridicat din umeri.

— Ai idee despre ce era vorba în carte?

— Niciuna, domnule inspector principal. Cum am spus, Noel

era o persoană destul de reținută și nu-l cunoșteam bine.

— Spuneați că era un singuratic. Avea prieteni apropiați?

— Din câte știu eu, nu.

— Dar Kingsley Berrick? El nu i-a fost prieten?

— A, îl cunoștea, desigur. Thursk își găsise locul lui în lumea artei. Făcea parte din fișa postului, de fapt, nu credeți?

Price i-a aruncat polițistului o privire goală.

Pendragon era gata să-i răspundă, când i-a sunat telefonul. A recunoscut numărul.

— E Turner, a zis.

— Șefu', sunteți cu Jackson Price acolo?

— Da.

— Tocmai am stat de vorbă cu Selina Carthage. Ea a fost una dintre ultimele persoane care au plecat de la petrecerea de joi seară. Știți, dintre invitații care au mai rămas cu Berrick, Price și Hedridge?

— Da.

— Mi-a confirmat că Hedridge și Berrick au plecat împreună. Pe urmă a plecat și ea acasă. Locuiește într-o clădire din alea de fițe, cu portar la parter. Omul mi-a spus că tipa a sosit pe la două fără un sfert. Oricum, domnișoara Carthage susține că la vernisaj a avut loc o scenă.

— Poți să fii mai precis, sergent?

— A fost un intrus. Un tip pe nume Francis Arcade, dacă vă vine să credeți, a chicotit Turner. Un tip amuzant și vesel, se pare. Cunoscut ca scandalagiu.

— Bun, mulțam, sergent. Acum unde ești?

— Mă duc să discut cu ultimul ipochimen care a rămas la urmă în galerie, un tip pe care îl cheamă Chester Gerachi. De ce oare toți ăștia mai artiști au așa nume ciudate?

Pendragon nu a luat în seamă întrebarea și a închis telefonul.

— Sergentul meu era, a zis el, aruncându-i o privire dură lui Jackson Price. Îmi spune că la vernisaj a fost și un intrus. Ați uitat să-mi pomeniți despre asta.

Price nu a reacționat aproape deloc, ci doar a ridicat din umeri.

— Nici nu m-am gândit că ar fi important, a spus el pe un

ton egal. A fost doar Arcade! Nu e niciodată binevenit, dar e aproape *de rigueur*[18], domnule inspector principal. Un vernisaj privat nu ar fi mare lucru dacă el nu și-ar vârî nasul pe acolo.

Pendragon l-a privit încurcat.

— Francis Arcade e un nimeni, a continuat Price. Mă surprinde că nu se oferă să fie angajat ca animator pentru petreceri, un actor.

— Deci, ce s-a întâmplat?

— Ce s-a întâmplat? Domnul Arcade a apărut pe la ora zece și jumătate. Nu fusese invitat, evident. Intrarea i-a fost refuzată, dar nu a fost chip să-l faci să înțeleagă și a pătruns cu forța în sală. A fost îngrozitor de plicticos. Ar trebui să mai schimbe puțin scenariul.

— Pe urmă ce s-a întâmplat?

— Ei, a luat un pahar de băutură și l-a aruncat în cineva. Chestii obișnuite. A făcut totul ca să i se permită să rămână. Într-un fel, acesta era ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit. Ar fi dezamorsat lucrurile. Dar…

— Dar?

— Kingsley nici nu a vrut să audă, a zis Price, cu vocea scăzută până aproape de șoaptă.

— Domnul Berrick a intervenit?

— Păi…

— Ori a făcut-o, ori nu, domnule Price?

— Da, a intervenit. El și Arcade au făcut schimb de injurii și apoi Kingsley l-a luat de braț. O clipă, lucrurile au părut să devină de-a dreptul neplăcute, dar pe urmă altcineva l-a apucat de braț pe Arcade și prostul ăla de puști a devenit deodată moale… oarecum a cedat. Demonstrase ce avea de demonstrat, presupun. L-au condus afară și asta a fost tot.

— Cine a fost cealaltă persoană?

Price se uita fix în podea, incapabil să-l privească pe Pendragon în ochi.

— Cred că știți, domnule inspector principal.

CAPITOLUL 14

Doamnei Sonia Thomson
13 octombrie 1888

Mama mea a murit în urma unei boli delicios de îndelungate. Eu aveam treisprezece ani. Îmi aduc aminte cum stăteam cu ea în odaia cu draperiile trase din aripa de est a casei, situată fix față în față cu scările. Mă fascina degradarea ei fizică. Nu am avut niciun fel de reacție emoțională față de boală, dar am înregistrat cu grijă fiecare milimetru al coborârii ei în iad. Pentru că eram sigur că, dacă acel loc există, mama într-acolo se îndrepta. De fapt, când eram singuri în camera aia, îmi făcea mare plăcere să o sperii cu profeții. Am țesut așa o poveste despre păcatele ei… amplificând fiecare faptă rea a ei, convingând-o cu tărie că era destinată focului veșnic, că flăcările vor începe curând să joace în jurul ei. Îmi amintesc că stăteam afară, în dreptul ușii, ascultând încercările patetice ale tatei de a o calma și eforturile lui palide de a o face să creadă că va merge în rai, că Dumnezeu îi va ierta păcatele. Desigur, ea nu a putut niciodată să-i spună ce ziceam eu, pentru că o convinsesem că, dacă spune ceva, nu va face decât să-și sporească propriul păcat.

Dar poate că momentul celei mai mari mulțumiri a fost acela când am reușit să-i fur batista roșie pe care o prețuia așa de mult. O ținea în mâna dreaptă întinsă deasupra cuverturii. Eu și tata stăteam de o parte și de alta a patului și cuverturile erau complet trase. O singură lampă cu lumină palidă ardea pe un birou aflat în partea de cameră unde stăteam eu. Odaia duhnea a boală. Îmi aduc aminte că fixam cu ochii batista aceea, așteptând momentul în care puteam să acționez, pentru că știam că neiubitei mele mame i se apropia sorocul. Voiam să-i smulg bucata de pânză dintre degete când încă era în viață.

Atunci a venit clipa. Tata a ieșit puțin din odaie. M-am ridicat fără o vorbă și m-am dus acolo unde zăcea mama. I-am luat încet batista dintre degetele slăbite, mi-am îndesat-o în buzunar și m-am

întors pe scaun exact când tata s-a întors în încăpere. Femeia groaznică a murit în acea noapte. Am sărbătorit evenimentul ducând batista la râu și dându-i foc sub lumina argintie a lunii.

Trebuie să-i mulțumesc unui anume doctor Egbert Farmer pentru că mi-a înlesnit până la urmă evadarea de la Hemel Hempstead. Doctorul Farmer era directorul școlii mele și el a fost acela care a observat primul talentul meu artistic incipient. Era un bărbat caraghios, gras, infatuat până la absurd, dar era totodată unul dintre acei oameni care simt nevoia să-i încurajeze pe cei considerați talentați.

Nutream o mare dragoste pentru desen și, mai târziu, pentru pictură, care reprezenta unicul meu refugiu din fața constrângerilor copilăriei nefericite. Plimbările mele și aventurile pe malul râului, ca și zburdălniciile mele cu creaturile cu blană sau pene ale Domnului, aveau doar un farmec moderat, de care m-am plictisit repede. După cum puteți aprecia, incidentul cu băiatul din Londra m-a urmărit multă vreme. Am retrăit iar și iar experiența, amintirea lui mereu proaspătă și pregnantă. Puteam să-mi amintesc fiecare mic detaliu al acelei ore petrecute la râu. Am aflat că trupul lui împuțit fusese scos de apă în aval, două zile mai târziu. Aș fi dat orice să-i fi văzut cadavrul, dar asta nu era, bineînțeles, cu putință.

Pe Fred, băiatul înecat, l-am desenat adeseori. Am petrecut ore întregi străduindu-mă să-i aștern pe hârtie expresia de groază, lumina imploratoare din ochi în timp ce aluneca departe de lumea aceasta. Fantazam despre felul în care arăta scufundat sub apă – dus de curent, capul zdrobindu-i-se de pietre, fața crestată de stuf – și încercam să vizualizez forma umflată și verzuie a trupului, așa cum l-au văzut părinții lui după ce a fost pescuit din apă.

Nu mai e nevoie să spun că nu acestea au fost picturile pe care le-a văzut doctorul Farmer. Până la șaisprezece ani reușisem deja să am un portofoliu destul de decent de lucrări convenționale și am participat cu un peisaj la un concurs de la școala de artă. Când am câștigat premiul părea să fie pentru prima oară când cineva de la școală a observat că învățam acolo. Înainte de acel moment nu fusesem mai mult decât o biată umbră. Chiar și tata mi-a acordat oarece atenție când a auzit de succesul meu. Până atunci nu arătase

nici cel mai mic interes față de eforturile mele, ci doar a luat în zeflemea ideea că fiul lui ar putea să fie interesat de ceva atât de frivol precum arta.

Prin urmare, tata a fost destul de contrariat când doctorul Farmer i-a scris ca să ne poftească la el. Ne-am prezentat conștiincioși să luăm ceaiul la căsuța directorului, aflată nu departe de școală. Când bunul doctor i-a explicat tatei că, după părerea lui, eram cel mai promițător tânăr artist pe care îl cunoscuse și că era încrezător în șansa mea de a primi o bursă de studiu la Arte, în Universitatea din Oxford, tata a amuțit.

El unul nu era în niciun chip genul academic, dar avea un mare respect pentru doctorul Farmer. Acesta din urmă fusese el însuși la Oxford și odinioară era un tânăr foarte ambițios. Din păcate pentru el, a fost rănit în Crimeea și nu și-a mai recăpătat niciodată sănătatea pe deplin. Provenea dintr-o familie înstărită, cu relații, care i-a asigurat un post de profesor în Hemel Hempstead, iar când, pe la sfârșitul anilor 1860, a murit fostul director, domnul Bathurst, bunul doctor i-a luat locul. Eu îi sunt recunoscător că a făcut-o, altfel poate că nu aș fi reușit niciodată minunățiile care mi-au adus azi reaua faimă.

Când l-am văzut pentru prima oară, Oxfordul era învăluit de ploaie. Trăsura care m-a luat de la gară se hurduca pe caldarâm și împroșca noroiul din băltoacele care inundau Botley Road. A trecut pe lângă Northgate, pe Turl Street și a oprit în dreptul noului meu cămin, Exeter College. Eram într-o dispoziție pansivă și nu am dat prea multă atenție împrejurimilor. Abia a doua zi dimineață, când strălucirea soarelui mi-a luminat odaia sărăcăcioasă, am simțit cu adevărat că am ajuns.

Scumpa mea doamnă – căreia am juruit să nu-i spun nimic altceva decât adevărul și numai acele detalii relevante ale poveștii mele – nu vă voi plictisi cu amănuntele intrării mele în viața de student. Am auzit cu toții până acum astfel de banalități, nu-i așa? Să nu mai pierdem vremea, ci mai bine să ajungem la carnea povestirii, iertat să-mi fie calamburul.

Din cea mai fragedă pruncie am dus, după cum știți, o existență solitară și azvârlit fiind deodată într-o comunitate cum este cea universitară, am fost oarecum șocat. Am înțeles repede că nu

puteam să-mi petrec acei trei ani acolo decât în două feluri. Puteam să rămân un singuratic, un mizantrop, sau puteam să joc teatru. Prima cale era mai aproape de adevărata mea fire și mă ispitea, dar mai știam și că voi avea mai mult de câștigat din experiența de a fi student la Exeter College, Oxford dacă eu… cum să mă exprim?… participam deplin la ea.

Am descoperit că sunt un actor destul de bun – de fapt, un fel de imitator natural. Am învățat să-mi schimb vocea și să interpretez personaje diferite. Am experimentat stiluri vestimentare, mi-am lăsat barbă și mustăți, mi-am vopsit părul în fel și chip și am avut posturi diferite. Chiar m-a amuzat. Și, trebuie să recunosc, sunt un tip destul de chipeș. Am părut blond-închis, lung după moda vremii. Trăsăturile feței îmi sunt puternice, denotă inteligență și am ochii mari și albaștri. Buzele poate că sunt trăsătura mea cea mai puțin atrăgătoare, pentru că sunt cam prea subțiri, dar am o bărbie pronunțată, un gât puternic și umeri lați. Sunt cu câțiva centimetri mai înalt decât media și am o constituție musculoasă. Mai important însă decât aspectul meu fizic, am reușit perfect să joc rolul unei persoane cu un caracter complet lipsit de anomalii, ceea ce însemna că sunt în stare să mă împrietenesc cu ceilalți de vârsta mea. Știam că nu e vorba de prietenii adevărate, oamenii aceia nefiind pentru mine nimic altceva decât o recuzită. Unii poate că erau și ei tot tragedieni – cine ar fi putut să spună?

Un astfel de tovarăș a fost Winston Merryfield, un student la medicină de la Lincoln College. Nu reușesc să-mi aduc aminte cum l-am cunoscut și nici nu are vreo importanță, de fapt. Îmi plăcea ascuțimea minții sale. Era un tip de intelectual de modă veche, citea mereu în original romane nemțești care cântăreau o tonă și elogia calitățile compozitorilor lui preferați. Eu nu pot să suport muzica, niciodată nu mi-a plăcut, și insistența lui Merryfield de a merge la concertele pe care el le adora mi-au pus la grea încercare talentul actoricesc. Dar de la început am gândit că va fi util să-l cunosc pe tânărul Winston, așa că am făcut un efort special în cazul lui.

Unul dintre lucrurile pe care le-am învățat încă de la începutul carierei mele universitare a fost că există o legătură foarte importantă între artă și medicină. E un fapt pe care multă lume îl ignoră. Ca student la Arte Frumoase mi s-au predat bazele

anatomiei, în credința că ele vor înlesni o redare cât mai realistă a formelor umane și animale. Acesta este un domeniu de expertiză important pentru un artist. Într-adevăr, pictorul renascentist Leonardo da Vinci a scris despre asta. Dar anatomia care le este predată pictorilor este, să spunem, mai puțin cuprinzătoare. Și, așa cum deja știți despre mine, scumpă doamnă, eu am fost întotdeauna curios când vine vorba de trup, fie el mort sau viu.

Merryfield a fost încântat când a auzit că m-aș bucura să mă bată la cap cu îngâmfarea lui intelectuală. Cu atât mai mult când i-am spus într-o seară, după o audiție deosebit de plicticoasă a unui zinga-zdranga de concert de Mozart la Sheldonian{19}, că vreau să știu despre anatomia umană mai multe decât puteam afla de la cursurile mele.

— Scumpul meu Sandler, mi-a răspuns el cu entuziasmul său caracteristic, asta este chiar un lucru foarte simplu de rezolvat.

— Ce vrei să spui, mai exact? l-am întrebat eu, prefăcându-mă că nu înțeleg.

— Ești obosit?

— Nu.

— Ei bine, atunci de ce să mai pierdem vremea? Vino cu mine.

Eram pe Broad Street, dar el ne-a făcut să ne întoarcem, apucându-mă după umeri și răsucindu-se pe călcâie.

— Laboratorul nostru nu e prea departe, chiar dincolo de Wadham, pe Parks Road. Întotdeauna e câte cineva care lucrează până târziu.

Așa am ajuns să văd pentru a doua oară un cadavru. Ca student în al treilea an de studiu, Merryfield avea propria cheie de la laborator. A avut dreptate, încă mai erau acolo doi alți studenți care studiau. În laborator era cumplit de frig. Era o noapte rece de noiembrie, dar am dedus că locul era menținut rece prin ceva mijloace artificiale inteligente.

Cadavrul pe care mi l-a arătat Merryfield era al unui bătrân. Era păstrat în gheață, într-un dulap din oțel. Merryfield a deschis ușa compartimentului și a tras cadavrul afară pe o tavă îngustă. Am privit silueta jalnică întinsă pe catafalcul ei de metal. Pielea era îngălbenită și zbârcită ca o prună uscată.

— Avea șaptezeci și șapte de ani când a murit, a zis Merryfield.

— Dar cum faceți rost de exemplare? am întrebat eu. Se mai practică încă negoțul cu cadavre furate din morminte?

Merryfield m-a privit profund ofensat.

— Nu, Sandler, sigur că nu! a izbucnit el. Suntem studenți cu simț etic, la fel ca și tine. Cadavrele pe care le folosim sunt toate înregistrate oficial și transferul lor de la azilul pentru săraci, închisori și spitale este documentat în trei exemplare.

— Iartă-mă, eu…

— Burke și Hare{20} au ieșit din afaceri cu multă vreme în urmă, a mai zis.

Mi-am ridicat mâinile și am dat o minunată reprezentație încercând să-mi împac „prietenul”. Desigur, adevărul era că mă amuza teribil reacția lui, deși nu-l puteam lăsa să vadă asta.

— Așadar, cum Dumnezeu conservați cadavrele? am zis eu, aducându-l iute pe Merryfield înapoi în postura din care se putea strădui cel mai bine să impresioneze.

— Păi, de fapt chiar e o întrebare foarte bună, a spus el, furia evaporându-i-se imediat. Nu este deloc ușor. Ai auzit de refrigerare?

— Da.

— Asta facem aici. În spatele clădirii avem un generator de gaz, care menține răceala în încăpere. Probabil că ai băgat de seamă, nu?

— Da, așa e, i-a răspuns eu tremurând.

— Cadavrul este îmbălsămat cu o substanță specială, numită glutaraldehidă, și împachetat în gheață în dulapul de colo, a explicat el, arătând spre cavoul de oțel al bătrânului. Glutaraldehida este cea care a îngălbenit pielea lui Franklin.

— Franklin?

— Așa îl chema. Un criminal, se pare. A ucis doi copilași.

Priveam în jos la silueta dezbrăcată și ațoasă și nu reușeam să mi-l închipui ca fiind odată o creatură în viață, nici o persoană care să aibă pasiunea de a ucide.

Mai târziu, eu și Merryfield ne-am plimbat împreună înapoi, pe Broad Street. După ce am fixat o zi și o oră când să-mi încep cu el lecțiile extracurriculare de anatomie, ne-am despărțit în termeni amicali. El a plecat în camera lui din Lincoln College, iar eu am mers agale pe Turl Street, către Exeter. Dar știam deja că nu voi

putea să dorm dacă nu aveam să-mi mai petrec ceva timp cu Franklin.

Am așteptat trei ore, privind ceasul de pe polița șemineului meu până când limbile lui au ajuns în dreptul orei unu. La ora zece seara trebuia să fim cu toții în camerele noastre și interdicția de a părăsi dormitorul era aplicată cu strictețe. Dar, așa cum ați dedus, eu nu am fost niciodată un tip pe deplin convențional. La douăzeci și patru de ore după sosirea mea la Exeter descoperisem deja cel puțin trei mijloace diferite de a-i evita pe buldogi{21}*. Era o treabă simplă să mă strecor neobservat pe lângă domnul Cooper, șeful căminului, care sorbea ceai și citea* Oxford Times*, în apartamentul lui de lângă intrare. Eram în stare să mă furișez perfect și să mă mișc aproape fără niciun zgomot. Ca măsură de precauție, îmi pusesem haine negre, îmi mânjisem fața cu vopsea și îmi trăsesem o pălărie peste față.*

O altă dexteritate pe care o dobândisem cu ani în urmă era capacitatea de a sparge încuietori. Nici până în ziua de azi nu s-a găsit o încuietoare căreia să nu-i pot veni de hac… și, credeți-mă, bună doamnă, am descuiat destule.

Am o memorie aproape perfectă și sunt în stare să-mi amintesc fiecare detaliu din interiorul laboratorului. Încă o deprindere utilă de-a mea. Trebuie să recunoașteți, sunt un tip destul de isteț. Camera era cufundată în întuneric, dar lângă ușă se afla o lampă cu gaz. Mi-am figurat topografia încăperii: mesele de lemn și metal, scaunele, chiuvetele și „cavourile" metalice. Mi-am găsit drumul în întuneric, drept către partea din încăpere unde eu și Merryfield discutaserăm cu o seară în urmă. Am aprins lampa cu incandescență și am rotit robinetul astfel încât să facă o lumină cât mai slabă.

Astăzi amintirea nopții aceleia este limpede precum cristalul. Cei mai mulți probabil că s-ar fi simțit stânjeniți în locul acela. Frigul era mușcător, obrajii îmi amorțiseră și degetele îmi erau înghețate bocnă. Puteam să văd aburul care îmi ieșea din gură când respiram. Dar, în afară de aceste inconveniente, eram extraordinar de relaxat. Moartea nu m-a speriat niciodată și mă simțeam absolut confortabil în camera aceea întunecoasă și rece. Așa că m-am apucat de treabă.

Nu vă voi descrie în amănunt ce am făcut. Să spunem doar că eram în căutarea a ceva. Întotdeauna am fost. Pe vremea aceea mai credeam încă în faptul că e ceva de descoperit în interiorul corpului uman. Cu ceva vreme înainte de a înțelege că nu e absolut nimic. Înainte de a descoperi adevărul adevărat.

Nu am explicat asta până acum, nu-i așa? Poate că ar trebui, felul religios al părinților mei mi-a repugnat, asta este incontestabil. Nu am pierdut vremea cu mituri și legende și, cu siguranță, nu credeam într-un Dumnezeu binevoitor. Dar, în același timp, nu m-am împăcat cu ideea că această palidă existență pe pământ înseamnă și capătul drumului. Acum îmi dau seama că ceea ce mă făcea să gândesc astfel era eul meu. La urma urmelor, acest eu al omului naște toate credințele religioase și, la fel ca majoritatea oamenilor, aveam și eu nevoie să cred în existența sufletului. Încă de pe vremea când făceam vivisecții pe șobolani și broaște, căutam o manifestare fizică a lui. Știam că trebuie să fie pe undeva pe acolo. Asta este ceea ce am făcut în noaptea aceea în laboratorul lui Merryfield. Căutam semne, dovezi că trupul acelui ucigaș fusese odată gazda unui suflet, că mai rămăseseră cumva urme ale lui. Acum, draga mea doamnă, îmi dau seama de inutilitatea efortului meu. Dar am fost și eu odată tânăr.

În fine, să nu divaghez. M-am așteptat oarecum ca în ziarul local să apară ceva despre aventura mea nocturnă, dar, spre marea mea dezamăgire, nu s-a relatat nimic. Se pare că universitatea a mușamalizat totul. Merryfield nu a fost niciodată acuzat de nimic, pentru că pe cadavrul acela mai lucrau cel puțin alți doisprezece studenți. Mi-a spus că a avut loc o anchetă discretă legată de episodul respectiv și că el fusese interogat îndelung. Am jucat un minunat spectacol de șoc și dezgust când mi-a povestit ce se întâmplase, sub jurământ că nu mai spun nimănui. Niciunul dintre studenții și profesorii la medicină nu au înțeles cum un cadavru la care accesul nu era ușor a fost atât de complet și de sistematic eviscerat, fiecare organ disecat și fiecare centimetru de carne, căsăpit și pulverizat.

În ceea ce mă privește, sunt la fel de uimit cum de Merryfield nu a suspectat deloc vreo legătură între distrugerea cadavrului lui Franklin și vizita noastră din seara anterioară și mine. Ori era un

tip foarte naiv, ori eu sunt un actor chiar mai bun decât mă consideram eu însumi.

CAPITOLUL 15

Stepney, vineri, 23 ianuarie, 8:30 a.m.

Era dimineață, iar Pendragon și Turner străbăteau cu mașina străzile mohorâte în timp ce soarele încerca să străpungă norii negri și grei. Sergentul era la volan și Pendragon sorbea din cafea.

— Ai aflat ceva de la Chester Gerachi?

— Nu, doar mi-a confirmat ce spusese gagicuța aia de Selina.

— Despre Arcade?

— Mda, și că Berrick a plecat împreună cu Hedridge.

— Gerachi unde s-a dus după vernisaj?

— A luat un taxi și s-a dus acasă. Stă în Bermondsey. Am verificat la compania de taxi. Șoferul l-a lăsat acolo puțin după ora unu și treizeci de minute.

Pendragon a încuviințat din cap și a mai luat o gură de cafea.

— Ceea ce nu-l exclude complet de pe lista suspecților. Ar fi putut să se întoarcă în Stepney la timp ca să-l termine pe Berrick.

— Și eu m-am gândit tot așa. Dar e acoperit. Prietena lui îl aștepta trează, acasă.

Au oprit mașina în dreptul unei clădiri în stil victorian de pe Glynnis Road, în apropierea stației de metrou Whitechapel. Au sunat de vreo șase ori la ușă, fără să le răspundă cineva, așa că Turner s-a proptit în butonul soneriei până când cineva a crăpat în sfârșit puțin ușa. Prin deschizătura îngustă au văzut fața unui bărbat cu ochii mijiți printre riduri. Părul lung și țepos era aproape comic, semăna cu cel al mult maleficului motan din desenele animate cu Tom și Jerry, după ce își băga laba în priză. Pendragon și-a vârât legitimația prin crăpătură. Tânărul s-a uitat la ea și a vrut să închidă ușa, dar Turner își băgase piciorul în deschizătură. De partea cealaltă a ușii s-a auzit un oftat scurt și ușa s-a deschis puțin.

Francis Arcade locuia într-o garsonieră mobilată de la primul

etaj. Consta dintr-o cameră spațioasă, o baie minusculă și o chicinetă. Ferestrele de la cameră dădeau spre strada cenușie, mașinile parcate, copacii zdrențăroși și desfrunziți și spre mâzga din Stepney. Era o odaie cu tavan înalt și muluri în cornișă. Odinioară fusese probabil un frumos dormitor matrimonial. Podeaua era neacoperită și vopsită în negru. Pereții erau zugrăviți în gri închis. Un bec fără abajur atârna de mijlocul tavanului. Arunca asupra suprafețelor întunecate o lumină strălucitoare și crudă. Într-un colț se afla un pat îngust. Era singura piesă de mobilier din cameră.

Restul spațiului era ocupat de pânze întinse pe podea sau sprijinite de perete, de un șevalet, cutii cu vopseluri și vase pline cu pensule de toate dimensiunile. Un perete era acoperit cu reclame din ziare și reviste. Pânzele, vreo douăsprezece dacă nu mai bine, erau identice – niște suprafețe complet negre și fără nicio altă trăsătură. Arcade l-a surprins pe Turner privindule.

— E o serie nouă, a zis tânărul. Nuanțe de alb.

Turner a dat să comenteze, dar o privire pe care i-a aruncat-o Pendragon l-a oprit.

— Domnule Arcade, suntem de la Secția de Poliție Brick Lane. Eu sunt inspector principal Pendragon, iar el e sergentul Turner. Putem să vă punem câteva întrebări?

Arcade era înalt, avea mai bine de un metru și optzeci, dar era incredibil de slab. Nu putea să aibă mai mult de șaptezeci de kilograme. Era evident că abia se dăduse jos din pat. Era desculț, purta o pereche de pantaloni largi, negri, care îi fluturau pe țurloaie, și un tricou zdrențăros, prin care i se zărea un mamelon decolorat. La gât avea o eșarfă roșie, murdară. Mâinile îi erau mari, cu degete lungi și unghii murdare. Claia de păr negru ca tușul era bramburită, cu țepi dați cu gel. Avea dâre de rimel negru în jurul ochilor mari cu pupile negre, un nas lung și ascuțit și gura largă și senzuală. Dacă îi făceai baie, îl tundeai și îi dădeai câteva mese bune, ar fi putut deveni un puști arătos.

Pendragon și-a amintit ce știa despre Francis Arcade din dosarele poliției. Fusese reținut pentru două delicte minore,

tulburarea ordinii și furtișag. Nu se înregistraseră plângeri în niciunul din cazuri. Puștiul studiase la St Martin și la un moment dat era considerat un tânăr artist de viitor. Avusese parte chiar de un articol în revista *Paint,* care îl proclamase pe Arcade drept un tânăr artist pe care merită să-l urmărești. Apoi totul o luase razna. A fost dat afară de la facultate, ceea ce, în sine, a fost o tragedie. Motivul oficial a fost că denigrase școala într-un interviu dat revistei *Big Issue,* dar Arcade susținea că fusese persecutat și că se folosiseră de interviu ca să scape de el. Oricare ar fi fost adevărul, acela a fost începutul unui declin rapid al norocului. Curând a fost ostracizat de lumea artistică și abandonat de puținii prieteni pe care îi avea. S-a apucat să atace artiștii londonezi cu fiecare ocazie, dar fiecare încercare de a lua în râs sau de a-i deranja pe cei care aveau frâiele s-a întors împotriva lui și acum era ținta batjocurii celor din branșă.

— Presupun că este vorba despre leșuri, nu?

— Dacă prin asta vă referiți la cei doi bărbați ale căror morți le investigăm, atunci, da.

— Mișto. O să vă spun tot ce vreți să știți despre jegurile alea. Uram și aerul pe care îl respirau. Nicio pagubă, din partea mea.

— Pare un lucru destul de ciudat de spus într-o astfel de conjunctură, domnule Arcade.

— Nevinovat până la proba contrarie, a zis tânărul, ridicând din umeri. Așa mi s-a spus mereu. S-au schimbat lucrurile brusc?

Pendragon l-a țintuit cu privirea.

— Puteți să ne spuneți pe unde ați fost la primele ore ale dimineții de miercuri?

— Da, chiar pot. Am fost la Lemon.

— Lemon?

— E un club, domnule inspector, a zis Turner.

Pendragon și-a țuguiat buzele și a încuviințat din cap.

— Și la ce oră ați plecat de la… Lemon?

— Pe la patru, cred. Puteți să vă interesați la intrare. M-au văzut când am ajuns acolo, pe la miezul nopții. Sunt destui la

club care pot să depună mărturie pentru mine. Am fost tot timpul pe ringul de dans. Nu m-am oprit… decât ca să mă piș de câteva ori.

— Dar ieri-dimineață, devreme?

— Atunci când a murit scumpul meu prieten, Noel Thursk? Credeam că s-a spânzurat.

— Răspundeți la întrebare, vă rog.

— Am devenit deodată suspect?

— Ne ajutați la anchetă, domnule Arcade. Dacă preferați să veniți la secție, avem acolo săli foarte primitoare și drăguțe pentru interogatoriu.

Arcade și-a ciugulit o unghie murdară.

— Și atunci tot la Lemon am fost.

— Două nopți la rând?

— Am avut chef să dansez.

Pendragon s-a uitat prin cameră, apoi l-a privit dur pe Arcade.

— Îi știați bine pe Kingsley Berrick și Noel Thursk?

— Mai bine decât mi-aș fi dorit. Berrick era avid după bani și nimic altceva. Nu avea niciun interes real pentru artă. Când se uita la o pictură sau sculptură vedea numai lire. Iar Thursk? Un șarlatan mic și ponosit. Nu-l interesa decât să scurme după mizerii despre cei din anturajul lui. Era un artist de rahat și un scriitor de rahat. Nicio pierdere, pe bune, a conchis Arcade, boțindu-și fața într-un zâmbet batjocoritor.

— Presupun că îi considerați responsabili pe cei doi pentru problemele dumneavoastră recente, i-a replicat Pendragon.

Surâsul lui Arcade s-a stins și în locul lui a arborat o privire la fel de neagră precum una dintre noile lui pânze.

— Și care ar fi „problemele” acelea, domnule inspector principal?

Pendragon a simțit privirea lui Turner țintuindu-l din locul unde stătea, la vreun metru în stânga lui. Arcade a râs scurt.

— Nu înțelegeți nimic, nu-i așa? a zis el. Sunt două genuri de oameni în lumea artelor, inspectore. Există creatorii și sugativele. Berrick și Thursk sunt… pardon, erau… sugative, paraziți care se hrăneau din inteligența și sufletul artiștilor.

Pentru mine nu există „probleme”, cum le-ați numit. Nu există decât ocazii… ocazii de a crea. Învăț din tot ceea ce mi se întâmplă. Fiecare nouă experiență din viața mea îmi hrănește opera. Din acest motiv, eu nu am probleme. Sunt imun.

Pendragon i-a aruncat o privire lui Turner, apoi și-a întors din nou atenția la Arcade. Ar fi vrut să-l contrazică, să-i arate că se contrazicea singur, pentru că, dacă nu existau probleme, atunci Berrick și Thursk nu reprezentaseră o problemă. Dacă ei nu făceau decât să-i alimenteze creativitatea, atunci îi făcuseră un serviciu; așadar, nu avea motiv să-i urască.

— Povestiți-mi despre marți seară, a zis.

— Ce? Etalarea aia grețoasă de țopârlănie și bătut pe burtă de la galeria lui Kingsley?

— Un eveniment la care nu ați fost invitat.

— Nu m-aș fi dus nici dacă mă invitau.

— Atunci, faptul că ați dat buzna nu a fost decât o manifestare a frustrării? Sau a fost un performance?

Francis Arcade s-a întors către Turner.

— Mamă, frate, șeful tău e un comediant!

Turner nu a reacționat, iar Arcade s-a uitat din nou la ochii la Pendragon.

— Cum adică? „Performance” e noul cuvânt pe care l-ați învățat, domnule polițai? Nu are niciun rahat de-a face cu ceva de genul ăsta. Am dat buzna pentru că m-a amuzat să o fac.

Pendragon l-a privit pe Arcade cu un aer neîncrezător, apoi s-a uitat spre sergentul Turner. În cameră s-a făcut deodată liniște. Arcade a trecut pe lângă cei doi ofițeri de poliție și s-a oprit în dreptul șevaletului. A luat o paletă plină de vopsea neagră și a început să puncteze pânza. Pendragon a avut senzația că se rotise un buton și Arcade nu mai era acolo, cu ei.

CAPITOLUL 16

— Șefu', tre' să spun că artiștii ăștia sunt o tagmă tare ciudată, a zis Turner în timp ce traversau strada spre mașină.

Pendragon era cufundat în gânduri.

— Adică tipu' ăsta i-a urât pe Berrick și pe Thursk și nu s-a ferit s-o zică. Nu i-a păsat de ce credem noi?

— Evident, nu, sergent. Ceea ce poate să întărească ideea că nu are nicio legătură cu cele două crime.

— Sau poate că face pe nebunu' la dublu.

Pendragon a pufnit și a clătinat din cap.

— Cred că te-ai uitat la prea multe emisiuni americane despre crime, Turner. Imediat ce ajungi la secție, verifică alibiul lui Arcade pentru ambele seri. Dar pot să-ți garantez că se vor susține. Și, dacă tot faci asta, vezi cum se descurcă Grant și Vickers cu filmările de pe camerele de supraveghere. Sună-mă dacă au descoperit ceva.

— Unde vă găsesc?

— Trebuie să mă văd cu un bărbat, despre o carte.

Vineri dimineață, la ora zece și jumătate, singurii oameni care mișunau prin Soho Square erau cumpărătorii, înfofoliți împotriva vântului mușcător și încărcați de prăzile reducerilor de ianuarie. Pendragon a luat-o pe o stradă laterală și s-a îndreptat spre o clădire cu frontonul acoperit de stucaturi, aproape de capătul celălalt al străzii înguste. Treptele flancate de o balustradă neagră urcau spre o ușă mare, vopsită cu negru. A apăsat pe un buton din perete și o voce distorsionată de sunetul electronic de fond s-a auzit la interfon.

— Da, vă rog?

— Inspectorul principal Pendragon, a răspuns el. Am venit să-l văd pe domnul Fanshaw.

După un moment, ușa s-a deschis.

Holul îngust, cu tavanul arcuit, ducea către o zonă largă de recepție. Pendragon s-a prezentat din nou și bărbatul de la

recepție i-a făcut semn cu mâna spre un șir de fotolii din piele așezate în jurul unei măsuțe joase pline de reviste literare și cataloage ale editurii. Pendragon încerca să descopere ceva interesant într-un articol despre încă o mare saga indiană, care urma să se dezlănțuie asupra omenirii, când un tip solid, de vreo patruzeci și cinci de ani, a apărut de pe hol, cu mâna uriașă întinsă spre el și cu un zâmbet pe față. Purta un sacou albastru boțit și pantaloni gri, o cămașă albă, descheiată la guler și o vestă foarte deschisă la culoare.

— Domnule inspector principal Pendragon, a zis acesta, îmi cer scuze că v-am făcut să așteptați. Vă rog, poftiți.

I-a pus lui Pendragon o mână pe umăr și i-a făcut semn spre biroul lui.

Biroul lui Lewis Fanshaw era mare și pătrățos. Două ferestre care se deschideau pe verticală dădeau spre o curte îngustă, împrejmuită cu ziduri de cărămidă. Pe pervazuri se aflau două jardiniere, plantele din ele erau moarte, frunzele lor sfarogite, sticloase de la ger. Fanshaw s-a dus în spatele unui frumos birou din lemn de mahon. De fiecare parte a lui se aflau stive de manuscrise, unele legate cu elastice, altele revărsate la întâmplare. Fanshaw s-a așezat într-un scaun modern pe rotile, acoperit cu o pânză, și s-a lăsat pe spate, picior peste picior, dreptul deasupra, dezvăluind o șosetă cu ursuleți și alta cu Donald Duck și o fâșie de piele, vizibilă deasupra șosetei. Și-a pus degetele împletite deasupra genunchiului și a zis:

— Deci, inspectare, probabil ați venit în legătură cu bietul Noel. Apropo, să vă aducă Margaret o cafea sau un ceai?

— Mulțumesc, nu trebuie, a răspuns Pendragon. Da, de aceea mă aflu aici. Tratăm moartea domnului Thursk ca pe o crimă.

Fanshaw s-a albit complet la față.

— Crimă? Dar mi s-a spus…

— Sinucidere? Se pare că nu așa a fost.

— Înțeleg. Ei, sigur, domnule inspector principal, tot ce pot face să vă fiu de ajutor…

— Am început să bănuim că moartea lui Noel Thursk are o strânsă legătură cu aceea a lui Kingsley Berrick. Cei doi se cunoșteau și, în fine, există legături între crime pe care nu le

pot discuta în acest moment.

Fanshaw dădea din cap.

— Nu, sigur că nu. Deci, cum pot să vă fiu de ajutor?

— Înțeleg că urma să publicați o carte pe care o scria Noel Thursk.

Fanshaw a ridicat din sprâncene și a oftat.

— Păi, da, așa era vorba.

Pendragon l-a privit nedumerit.

— Am semnat contractul pentru ea acum mai bine de patru ani. Termenele de predare au venit și au trecut de câteva ori. Începusem să-mi pierd speranța. Acum, desigur… Îmi cer scuze, nu vreau să sune dur. Îmi plăcea de Noel. În anii din urmă devenise ciudat, foarte retras. Nu a fost mereu așa. Știți, am fost colegi de facultate. Era un tip foarte amuzant pe vremea aceea. Cred că ceva l-a secătuit. Vântul sorții, chestii de-astea…

— Domnule Fanshaw, ce vreți să spuneți, mai exact?

— Din păcate, Noel era unul dintre acei oameni a căror ambiție este cu mult mai mare decât talentul pe care îl au. Să nu mă înțelegeți greșit, era un artist bun, dar nu excepțional. Iar stilul lui era profund, profund demodat. Nu s-a putut adapta. Lumea a încetat să-l mai ia în serios cu mult timp în urmă. Într-un final a acceptat lucrul acesta și a schimbat taberele, ca să zic așa, ca să scrie despre pictură, în loc să fie el însuși pictor. Dar asta l-a afectat. A făcut trecerea, dar a renunțat la cea mai mare parte din sine, pe drum.

— Despre ce urma să fie vorba în cartea lui?

Fanshaw a renunțat să mai stea cu picioarele încrucișate și s-a fâțâit în scaun.

— Titlul ei provizoriu era *Fata pierdută.* E vorba despre Juliette Kinnear.

Pendragon s-a uitat la el confuz.

— Îmi pare rău, dar…

Editorul a surâs și s-a aplecat înainte, cu coatele sprijinite de biroul din fața lui.

— Nicio problemă, domnule inspector principal. Nu mă miră că nu vă spune nimic acest nume. Cred că această carte ar fi adus subiectul în atenția unei audiențe mult mai mari. Juliette

Kinnear a fost o artistă. O copilă care promitea să devină superbă. Era una dintre minunile familiei Kinnear, dacă înțelegeți ce vreau să zic.

— Am auzit de ei. O familie foarte bogată.

— Avea un talent uriaș. De fapt, aș spune că era cea mai talentată artistă din generația ei. Dacă ar fi trăit, la ora asta ar fi fost cunoscută la nivel mondial, sunt sigur de asta.

— Ce s-a întâmplat cu ea?

— Ei, suferea de o misterioasă tulburare mintală și, pe la mijlocul anilor 1990, s-a sinucis. O pierdere teribilă.

— Și cartea lui Thursk era o biografie a ei?

— Nu, de fapt, era mai mult decât atât. Era practic o lucrare a cărei piatră de temelie era povestea lui Juliette. Noel a făcut cercetări aprofundate, foarte profunde în lumea artistică londoneză. Știți, avea relații foarte bune în domeniu. Practic, știa pe toată lumea. Și toate secretele vinovate ale fiecăruia.

— Aha, a îngânat Pendragon.

— Așa că, domnule inspector principal, presupun că aveți și mobilul.

Pendragon a înclinat din cap.

— Deși nu prea explică legătura cu Kingsley Berrick.

— Poate că legătura e falsă.

— Nu cred, domnule Fanshaw. Dar vă sunt foarte recunoscător pentru informații. Deci, este oare posibil să-mi dați o copie a manuscrisului lui Thursk, atât cât a fost scris?

Fanshaw a inspirat din rărunchi și s-a strâmbat.

— Mă tem că tocmai asta e problema, domnule inspector principal. Noel nu a predat nici măcar un singur cuvânt.

CAPITOLUL 17

Brick Lane, Stepney, vineri, 1 p.m.

Pendragon era în toane proaste când a intrat în secția de poliție, cu capul plecat, aproape fără să vadă pe unde calcă. A trecut ca o furtună pe lângă ofițerul de serviciu, care s-a întors spre polițistul care stătea în spatele lui și a ridicat din sprâncene. Ajuns dincolo de zona de recepție, Pendragon aproape că l-a dărâmat pe Jimmy Thatcher. Tânărul sergent avea brațele pline de documente, din care jumătate au zburat peste tot pe coridor.

— La dracu'! a exclamat Pendragon, lăsându-se pe vine ca să-l ajute. Apoi s-a îndreptat, i-a dat lui Thatcher o foaie mare de hârtie și și-a cerut scuze. Sergent? a mai adăugat el. Ai terminat cu hârțogăria?

— Da, a răspuns Thatcher abătut.

— Ei, atunci ia o pauză. Du-te la apartamentul lui Noel Thursk. Criminaliștii au trecut deja pe acolo. Vreau să-mi aduci computerul lui și orice dischetă sau… cum se cheamă chestiile alea?… USB-uri pe care le găsești. Predă-i-le pe toate lui Turner. Apoi poți să te întorci la hârțoage, a încheiat, făcând semn cu capul spre grămada de documente răvășite din brațele sergentului.

— Grant și Vickers au găsit ceva pe camerele de filmat? a întrebat inspectorul când a intrat în Sala Operativă, scoțându-și haina între timp.

Turner stătea la unul dintre cele patru birouri aranjate într-un semicerc aproximativ.

— Nimic, domnule, dar am dat eu peste ceva care s-ar putea să vi se pară foarte interesant.

— Alibiul lui Arcade? a venit întrebarea lui Pendragon, în timp ce se apropia de birou.

Turner privea absorbit un ecran și tasta de zor.

— Nț. Un podcast.

Turner a ridicat ochii la superiorul său, care avea o expresie nedumerită.

— Șefu', habar nu aveți despre ce vorbesc, nu-i așa? a zis sergentul.

— Absolut.

— Un podcast e un mijloc de difuzare pe internet. Poți să îl conectezi la un MP3 player sau la orice computer, dacă e conectat online. Audio, video… e oarecum la fel ca transmisiile TV sau radio, doar că le recepționezi prin calculator.

— Și ce fel de podcast ai găsit? l-a întrebat Pendragon.

Felul în care a spus-o suna ca și cum tot nu prea înțelegea conceptul sau de ce avea lumea nevoie de așa ceva.

— Cercetam ceva despre Francis Arcade. Scosesem chestiile obișnuite de pe Wikipedia și de pe câteva site-uri de artă pe care le-a pomenit și atunci a intrat asta.

Turner a dat un click din mouse și ecranul s-a schimbat. Au apărut fotografiile a două chipuri, ale celor două victime, Kingsley Berrick și Noel Thursk. De-a curmezișul fețelor erau scrise cuvintele *DOI MORȚI: Un podcast post-mortem.* Sergentul a dat iar click și a apărut un filmuleț de două minute și jumătate. Fusese înregistrat cu ajutorul unei singure camere. Tremurul imaginii arăta că aproape sigur fusese filmat din mână. Locul era Galeria Berrick & Price, joia trecută. Îi arăta pe cei doi bărbați morți din titlu, angajați într-o conversație alături de alții. Camera s-a mișcat în jurul sălii. Se auzeau frânturi de conversație – Berrick delibera asupra unui aspect al artei comerciale, Thursk încuviința din cap, în timp ce asculta anecdota pe care i-o spunea o femeie. A zâmbit și i-a replicat ceva inaudibil.

Podcastul s-a terminat la fel de brusc cum începuse și ecranul a devenit negru.

— Înainte să mă întrebați, șefu', chestia asta n-a fost pusă online decât acum câteva ore.

— Păcat, a zis Pendragon.

— Și atunci, ce credeți despre ea?

Inspectorul a clătinat din cap și s-a așezat într-un scaun.

— Nu prea știu. E ca și cum omul vrea să i se atribuie lui

crimele astea.

— Vreți să mai mergem o dată la el?

— Nu, sergent. Cred că e timpul să-l aducem pe domnul Arcade aici.

Pendragon vorbea în microfonul reportofonului digital, în timp ce Arcade stătea absolut nemișcat pe un scaun de metal tras aproape de masă în Sala de interogatoriu numărul 1. Inspectorul principal a încheiat spunând că suspectul, domnul Francis Arcade, a refuzat serviciile unui avocat.

Pendragon s-a uitat la tânăr și a rămas și el absolut mut, preț de mai bine de două minute. Singurul zgomot din cameră era ticăitul ceasului electronic de pe perete. În final a tras spre el un dosar din plastic, făcându-l să alunece pe suprafața lucioasă a hiatului metalic.

— Am văzut minunata ta operă de artă, a început inspectorul, dar Arcade nu s-a clintit. Cine a filmat-o?

Arcade i-a întors lui Pendragon privirea intensă.

— Michael Spillman, un prieten.

— S-ar putea să fie nevoie să vorbim cu el.

— Nu m-aș obosi, să fiu în locul vostru. Miercuri seară a luat avionul spre New York. În plus, doar mi-a făcut mie un serviciu. A făcut o copie a înregistrării video și mi-a trimis-o pe e-mail. Berrick și Price au comandat ca vernisajul să fie înregistrat. Totul a fost cinstit. Întrebați-l pe amicul Jackson.

— Mesajul este destul de evident, nu?

— Acum câteva zile, cei doi erau sănătoși și în viață. Acum nu mai pot să vorbească ori să se miște și în curând vor fi cenușă. Nu te-ai întrebat niciodată când ai văzut înregistrările unor persoane care au murit între timp: „Mai sunt ei în viață?” Uneori mă întreb dacă triburile izolate care nu înțeleg aparatul de filmat nu au dreptate să se teamă de el. Poate că ne suge sufletele. Pe de altă parte, poate că e bine că o face, pentru că altfel cum am mai putea să rămânem vii, când se șterg amintirile?

— Foarte adânc. Foarte a la Damien Hirst{22}, a replicat Pendragon, pe un ton care nu trăda nimic. Și care e valoarea

artistică a filmului?

— Credeam că asta e o anchetă de crimă. De ce sunteți așa de interesat?

Pendragon a ridicat din umeri și a zis:

— Fă-mi pe plac.

Arcade a schițat un zâmbet vag.

— Nu dau doi bani pe valoarea artistică și nici dumneavoastră n-ar trebui să o faceți, domnule inspector principal. Dar, dacă vreți să vă fac pe plac, a zis el, lăsându-și o clipă capul într-o parte. E vorba despre intenție. Amicul meu mi-a trimis materialul tot așa cum un magazin de furnituri de artă oferă vopselurile și pânzele. Eu am editat filmul. Dar cu mult mai importantă este intenția din spatele lucrării. Conceptualizarea, dacă vreți. În acest caz, misterul post-imaginii. Singura formă posibilă de viață după moarte.

— De ce?

— Sunt artist. Asta e ce fac eu.

— Ei, haide! Asta e o remarcă gratuită și tu o știi, Francis.

Pendragon a permis ca o expresie de dezamăgire să-i traverseze chipul.

— Acesta e adevărul.

— E plicticos.

Arcade nu-și putea ascunde surpriza.

— Ne provocați, plasându-vă singur în postura de principal suspect. De ce?

Tânărul a ridicat din umeri și a privit fix un punct de pe peretele din spatele inspectorului.

— Eu cred că știu ce aveți de gând. Totul e o chestiune de publicitate, nu-i așa?

— Ha! Vorbiți exact ca Berrick, a exclamat Arcade. Ăsta e genul de rahaturi de care era interesat. *Oxigenul publicității,* a mai adăugat tânărul, pe un ton pompos.

— Dar e logic, nu-i așa? a întrebat iar Pendragon, plimbându-și mâna în spațiul care le despărțea fețele. „Artistul ratat profită de ocazia de a se face observat.” Perfect.

— Mă surprindeți, domnule inspector principal. Începusem să cred că nu sunteți la fel de greu de cap precum ceilalți porci.

Pendragon s-a întrerupt pentru treizeci de secunde și a lăsat ca tăcerea să devină incomodă. Apoi și-a pus dosarul de plastic în poală, în poziție verticală, și l-a deschis în așa fel, încât Arcade să nu vadă ce conținea.

— Francis, ca artist, presupun că ești destul de obișnuit să vezi imagini șocante, a zis el, privindu-l pe tânăr drept în ochi. Acesta este domnul Berrick, deși nu sunt convins că o să-l recunoști.

A scos din dosar o fotografie pe hârtie lucioasă și a împins-o peste masă, spre tânăr. Fotografia s-a rotit și s-a oprit la câțiva centimetri de Arcade. Era un gros-plan al capului desfigurat al lui Berrick, făcut de fotograful poliției la galerie, miercuri dimineață.

Pendragon abia dacă a reușit să perceapă un licăr de ceva în ochii lui Arcade, dar nu era sigur ce era acel ceva.

— Poate că nu arată chiar cum ți-l amintești.

Arcade a trimis fotografia peste masă.

— Aveți dreptate, domnule inspector principal. Chiar sunt obișnuit cu imagini șocante.

Pendragon a cules fotografia de pe masă și a pus-o înapoi în dosar. Apoi a scos alte două, le-a întors așa încât Arcade să le poată vedea și le-a împins pe masă. Prima era cu trupul aplatizat al lui Noel Thursk, aninat de creanga copacului din cimitir. A doua era o fotografie făcută în laboratorul de anatomopatologie cu un aparat de fotografiat amplasat deasupra trupului celui din urmă. Cum nu exista nimic prin preajmă, care să-i asigure perspectiva, părea ca o amibă văzută la microscop.

— Îl recunoști?

Arcade privi poza în tăcere.

— Arată puțin cam strâmb, recunosc. Dar chiar nu știi cine este amărâtul ăsta? Este vechiul tău amic, Noel Thursk.

Arcade a ridicat ochii. Gura i-a tresărit, ca și cum era pe cale să spună ceva, dar apoi s-a răzgândit. A zâmbit însă abia schițat.

— E ceva, Pendragon. Aș zice că trebuie să căutați pe cineva cu o fixație mortală pentru suprarealism.

De data asta Pendragon nu a mai observat să fi scăpat ceva de sub masca pe care o purta Arcade, dar era sigur că nu putea fi vorba decât de o mască.

— Foarte bine, a zis calm inspectorul principal. Dacă ăsta e jocul pe care vrei să-l joci, nu-mi dai altă variantă decât să te arestez. Să vedem dacă ai să te simți la fel de relaxat după douăzeci și patru de ore în celulă. Atât pot să te rețin, fără act de acuzare. Între timp, o să obțin un mandat de percheziție. Nu poate să dureze prea mult. Pe urmă o să cercetăm garsoniera ta cu lupa.

Arcade nici nu s-a clintit.

CAPITOLUL 18

Vineri, 7:30 p.m.

Mobilul lui Pendragon a început să sune exact când el se scotocea după cheia apartamentului unde locuia. Era Turner.

— Towers și Mackleby tocmai au revenit de la garsoniera lui Arcade, i-a spus acesta.

— Și?

— Nimic, domnule. Locul e curat… doar câteva țigări de marijuana, ceva reviste porno de mâna a doua, dar nimic relevant.

— Niciun fel de filme?

— Păi, cele mai multe camere video au stick-uri de memorie…

— Bine, Turner… niciun fel de stick-uri de memorie?

— Nu, șefu'. Zero.

— Turner? De ce te încăpățânezi să folosești astfel de ridicole… of, nu contează. Așadar, Towers și Mackleby nu au obținut nimic?

— N-am spus asta, domnule.

Pendragon a oftat.

— Pentru că nu au găsit nimic în garsoniera lui Arcade, s-au dus direct la galerie, să discute cu Jackson Price, să vadă dacă nu are el originalul filmărilor de la vernisaj.

— Un gest surprinzător de cutezător. Și?

— Îl avea și se pare că a fost foarte cooperant.

— Ei, asta e bine, a zis Pendragon. O să ne uităm la ele mâine, la prima oră. Să vii devreme, sergent.

A închis telefonul, a vârât cheia în yală și a deschis ușa.

Cu mai bine de șase luni în urmă se mutase în apartamentul de două camere, cu intenția clară de a se folosi de el ca soluție de urgență, până ce avea să găsească unul mai bun, dar acum se obișnuise cu locul acela și era din ce în ce mai puțin dispus să se mute.

Venise la Londra părăsind fostul lui serviciu din Oxford, unde lucrase aproape douăzeci de ani. Soția lui, Jean, îl părăsise pentru o altă femeie și pentru o scurtă perioadă ieșise și el din poliție, dar l-au momit înapoi cu șansa de a reveni în locurile unde crescuse și pe care nu le mai vizitase decât ocazional de pe vremea când avea douăzeci de ani. Oxfordul devenise casa lui, dar nu mai voia să trăiască acolo; pentru el era pângărit. Amanda, fiica lui și a lui Jean, dispăruse cu cinci ani înainte. Avea nouă ani pe atunci și pur și simplu a dispărut pe când se întorcea de la școală. Jack nu suferise doar grozăvia pierderii fetei, dar a trebuit să îndure și chinul neputinței profesionale – un polițist a cărui unică fiică a fost răpită. Dispariția Amandei reprezentase un factor major în colapsul căsătoriei lui. Fiul lui, Simon, care avea douăzeci și unu de ani, era un geniu al matematicii, doctorand la universitate. Pendragon îl vedea rar acum, deși nu îi despărțea decât un drum de șaizeci de minute cu mașina, pe autostrada M40.

Apartamentul era paradit și fusese lăsat în paragină mai întâi de proprietar și, mai recent, chiar de Pendragon însuși. Dar cu numai o săptămână în urmă se hotărâse să îl zugrăvească și să cumpere o mobilă ca lumea. Era o formă de acceptare, o recunoaștere a faptului că mergea mai departe, că a lăsat în urmă Oxfordul și că acest loc, Stepney, în East London, unde se născuse acum aproape patruzeci și șapte de ani, era din nou căminul lui.

Și chiar se simțea acasă acum. După un început mai fragil, colegii și subalternii lui l-au acceptat și el a devenit mai încrezător. O lua de la capăt și își ieșise din mână. Dar a avut chiar și o scurtă relație amoroasă după ce a sosit la Brick Lane. El și doctorița Sue Latimer, psiholog, au fost vecini – ea închiriase un apartament la parter. S-au înțeles bine și Pendragon îndrăznise chiar să-și imagineze că relația lor ar putea să ducă undeva, când Sue i-a adus vestea că acceptase un post în Toronto. Plecase în urmă cu șase săptămâni și el încă suferea de pe urma despărțirii.

Ușa apartamentului s-a deschis și el a pășit peste ziarele lipite pe podea. Când a aprins lumina, încăperea a prins viață –

tavanul alb, plintele și ramele ușilor albe, pereții pe jumătate vopsiți. Pendragon s-a dus la blatul de bucătărie din capătul celălalt al camerei, și-a aruncat paltonul și servieta pe suprafața melaminată și s-a dat un pas în spate să evalueze nuanța de maro-deschis pe care o alesese. Pe mostrarul cu nuanțe purta un nume absolut ridicol, de genul „maro coajă de ulm" și acum acoperea jumătatea de sus a doi dintre pereți. Tocmai voia să se apuce să termine și restul, dar i s-a făcut brusc foame. A deschis frigiderul și a oftat. Înăuntru se găseau o cutie de bere și o bucată de brânză veche. Sprijinit de ușă, încercă să se decidă ce să facă.

Peste o clipă își trăgea la loc haina pe el și se îndrepta către holul palierului, verificând dacă are ceva numerar în portofel. În imediata apropiere erau o băcănie relativ decentă și dincolo de ea, la câțiva metri, un magazin de băuturi alcoolice. În timp ce proprietarul băcăniei îi încălzea un *panino*[{23}], Pendragon s-a dus la magazinul de băuturi. Era coadă și a trebuit să petreacă zece minute plicticoase citind și recitind etichetele de pe sticlele de vin și anunțurile înșirate de jur-împrejur, despre reducerile în cazul cumpărării la set. A ieșit de acolo cu o sticlă de vin australian, a luat sandviciul și s-a întors în apartament.

Pe blatul de la bucătărie, și-a turnat un pahar generos de vin și a privit pereții pe care îi zugrăvise. Cincisprezece minute mai târziu, ambalajul de la băcănie era aruncat la coș și paharul de vin, umplut din nou. Pendragon se schimbase, purta acum o pereche veche de blugi și un tricou, asculta LP-ul lui preferat cu Wes Montgomery[{24}], *Smokin' at the Half Note,* și ținea în mâna dreaptă un trafalet.

Ajunsese la concluzia că zugrăvitul acționa ca un anestezic ușor. Se pare că inducea în minte o dispoziție lejeră în care puteai să execuți activitatea fizică, dar în același timp puteai să te gândești la absolut orice. Indiferent ce-ți năvălea în minte era bine primit. Pendragon își petrecuse cea mai mare parte a după-amiezii aplecat asupra unor cărți de artă. Biblioteca locală avea o colecție surprinzător de bună. În timp ce Turner cerceta Google-ul după bloguri și site-uri, el făcuse unul dintre lucrurile pe care știa să le facă foarte bine – se zgâise la litera tipărită,

exact așa cum făcuse ca student la Oxford, exact așa cum făcuse în cea mai mare parte a carierei sale. Toate secretele lumii puteau fi dezvăluite cu ajutorul literei tipărite. Aceasta era credința lui nestrămutată. Chiar dacă își pierduse credința în multe lucruri, acesta era un principiu pe care nu-l va pune niciodată la îndoială.

— Deci, ce știm? a rostit el cu glas tare spre camera goală, în timp ce deschidea o cutie nouă cu vopsea. René Magritte: pictor suprarealist, născut la Lessines, Belgia, în 1898. A ajuns faimos pe la sfârșitul anilor 1920, începutul anilor 1930. Creatorul unui stil definit ca „realism magic", în care a folosit obiecte obișnuite pe care le-a introdus în contexte ireale și în juxtapoziție. Lucrările lui demonstrează un formidabil simț al umorului și o rupere deliberată și calculată de realitatea perceptibilă. Și Salvador Dali: un contemporan apropiat al lui Magritte, cu șase ani mai tânăr decât acesta. Născut la Figueres, Spania, în luna mai 1904. A fost botezat după un frate mort cu nouă luni înainte de a se naște el și părinții i-au spus că era reîncarnarea acelui frate mort. A ajuns celebru cam în același timp cu Magritte. Cei doi se cunoșteau bine și au petrecut destul de mult timp împreună, mai întâi la Paris, la sfârșitul anilor 1920, și apoi, în anii 1930, la reședința lui Dali din Spania.

Pendragon s-a oprit un moment și a vârât trafaletul în tava cu vopsea, privind cum buretele se îmbibă de culoare.

— Mai există și alte asemănări? Amândoi și-au pierdut mama la o vârstă fragedă. Magritte avea paisprezece ani, Dali, șaptesprezece. Mai există ceva care să-i lege pe cei doi pictori de cele două crime – în afară de faptul că în fiecare caz cadavrul a fost așezat într-o poziție care să amintească de lucrările lor cele mai cunoscute?

A ridicat trafaletul.

— Nu, a zis el cu glas tare. Nu mai văd nicio altă legătură.

Poate că Francis Arcade o nimerise bine când a remarcat că ar trebui să caute pe cineva care are o fixație pentru suprarealism. Nu părea să mai fie ceva care să lege cele două crime în afara stilului artistic al celor doi pictori ale căror

lucrări fuseseră transpuse.

— OK, a continuat el și a împins iar trafaletul în tăvița cu vopsea.

În fundal, Wes Montgomery interpreta învăluitor o elaborată frază muzicală în si-bemol minor.

— Criminalul încearcă evident să ne spună ceva. Dar ce? Să fie vorba despre un artist frustrat, ignorat și furios? Cu alte cuvinte, unul ca Arcade? Sau e cineva care aranjează crimele ca să ne facă să credem că ucigașul este un artist frustrat? Este oare criminalul o persoană din comunitatea artistică… sau doar încearcă să ne facă să gândim în acest sens, ca să ne inducă în eroare?

Interfonul a început să bâzâie și Pendragon a așezat cu grijă trafaletul pe marginea tăviței cu vopsea, s-a dus la ușă și a deschis interfonul.

— Da?

— Domnule? s-a auzit vocea lui Turner. Pot să trec un minut?

Surprins, Pendragon a apăsat pe buton, ca să deschidă ușa de la intrare. După o jumătate de minut, sergentul ajungea la capătul scărilor, cu răsuflarea oarecum tăiată. Pe umărul stâng ducea o geantă de piele.

— 'Seara, șefu'. Mă iertați că vă deranjez, a zis el, neputând să-și rețină un zâmbet abia schițat, văzându-l pe inspector în blugi.

— Intră, Turner. Ar fi bine să fie ceva foarte interesant.

— Carevasăzică, șefu', faceți un pic de DIY{25}? Arată bine.

Turner s-a dus în bucătărie și a așezat cu grijă pe blatul de melamină geanta de pe umăr.

— E vorba de Noel Thursk, a spus el, a tras fermoarul genții și a scos un laptop.

— Ce-i cu el?

— Thatcher s-a întors cu ăsta imediat după ce ați plecat, a explicat Turner, făcând semn cu capul spre computer. E al lui Thursk. Nu mi-a luat prea mult până am reușit să intru în el, a mai zis, privind la Pendragon pentru aprobare. Parola a fost floare la ureche să o ghicesc. Nouăzeci și nouă la sută din

oameni aleg al dracu' de previzibil, deși li se spune mereu să n-o facă.

— Previzibil?

— NT0658.

— Inițialele, urmate de luna și anul nașterii?

— Corect. A ieșit din a doua încercare, pentru că unii folosesc ziua din luna nașterii. În fine… am cercetat echipamentul. Nimic. Am căutat în fiecare disc și fiecare USB din apartamentul lui Thursk. Nici pe ele nu-i nimic. Niciun fel de adnotări, de ciorne brute. Singurul lucru de pe el e propunerea originală, pe care oricum o are și editorul – un rezumat de zece pagini care descrie scheletul cărții.

Turner a deschis fișierul respectiv. Pendragon a citit ce era pe ecran și apoi a mers mai jos cu mouse-ul. Documentul nu spunea mare lucru și făcea mai ales referire la îndelunga și strânsa apropiere a lui Thursk de principalii jucători de pe piața londoneză de artă. Dar cum editorul, Lewis Fanshaw, era un vechi prieten de-al lui, nu era nevoie de prea multă muncă de convingere despre recomandările lui Thursk.

— Nu prea e de ajutor.

— Nu, domnule. Da' nu'ș cum, am avut eu sentimentul că nu e totul în ordine. Doar instinctu', presupun. Așa că i-am dat să execute un program care se cheamă Research. Asta scanează computerul și poate găsi urmele unor fișiere care au fost odată pe hard drive și pe urmă au fost șterse. E vorba de markeri binari care…

— Da, bine, sergent. Treci la obiect.

— Ideea e că Thursk a șters foarte de curând o grămadă de fișiere. Se vede aici, a zis, arătând spre ecran, unde apăruse o listă a fișierelor procesorului; șase dintre ele erau umbrite cu gri. Am verificat discurile și driverele externe și am găsit același lucru pe unul dintre USB-uri.

— Uluitor. Și poți să le recuperezi?

— Mi-e teamă că nu, șefu'.

Pendragon s-a oprit o clipă, pierdut în gânduri.

Turner a trecut în revistă micul apartament. Mai fusese aici cu două ocazii anterioare, dar de fiecare dată abia dacă făcuse

un pas dincolo de ușă.

— Bun. Ei, e un fel de progres, totuși. Ne spune trei lucruri importante, a zis Pendragon, continuând să le numere pe degete. Unu: Thursk știa că are un material incendiar – altfel, de ce ar fi fost așa de secretos? Doi: era probabil îngrijorat că îl urmărește cineva – altfel de ce să-și fi șters fișierele exact înainte ca acela, cine o fi fost, să pună mâna pe el? Și trei: nu și-ar fi putut distruge complet munca. Probabil că a făcut o copie de rezervă pe care a ascuns-o undeva.

CAPITOLUL 19

Stepney, vineri, 10 p.m.

În timp ce-și împacheta echipamentul într-o geantă de umăr, ucigașul cita cu voce tare:

— „Înainte de a începe să pictez am un sentiment ușor ambiguu… fericirea reprezintă o emoție specială pentru că este întotdeauna posibil ca nefericirea să apară o clipă mai târziu.” Hmm… unul dintre comentariile mai bune ale lui Francis Bacon și foarte potrivit, a zis ucigașul. Iar astă seară… eu voi fi domnul Bacon.

Cu chipul ascuns de gluga unui hanorac și de ochelarii de soare, domnul Bacon a ieșit cuminte din clădire și a pășit în ceața și întunericul de afară. Pe jos era mult de mers până la biserică, dar ultimul lucru pe care și-l dorea domnul Bacon era să fie observat de camerele video care să ofere o înregistrare incriminatorie pe care să o taxeze vreun polițist mai isteț. Nu, domnul Bacon avea ceva foarte important de făcut.

Biserica era deschisă, bineînțeles; Dumnezeu păzește, nu e nevoie de încuietori. Era întuneric, slujba de vecernie se terminase. Domnul Bacon a pășit agale spre altar, singura iluminare venind, prin vitralii, de pe stradă. Lumina palidă scotea în evidență contururi aurii: un crucifix uriaș din mijlocul altarului, fâșii regulate de fir lucitor care se rostogoleau peste pardoseala de piatră, colțul unui portret al lui Isus dându-și ultima suflare.

În dreptul ușii care dădea în sacristie, domnul Bacon s-a oprit, a inspirat adânc de câteva ori și a pus pe podea geanta de umăr. Lângă ușă se afla un jilț din lemn, foarte frumos, un tron episcopal dintr-o esență de culoare închisă, împodobit cu intarsii din aur și sidef. Era o piesă prețioasă, donată cu ani în urmă de un binefăcător înstărit. Domnul Bacon a zâmbit și s-a întors iar spre ușă. Apoi, într-un subit acces de violență a deschis ușa izbind-o de perete și s-a repezit în sacristie, în mână

cu un spray paralizant. Bătrânul prelat, preotul Michael O'Leary, tocmai își împăturea veșmintele bisericești și s-a întors spre ușă exact la timp ca să primească în plin vaporii toxici, care l-au orbit. Din cauza șocului și a durerii, a căzut pe spate, s-a împiedicat de un taburet și s-a prăbușit grămadă la podea. Într-o clipă, domnul Bacon a fost deasupra lui și i-a repezit un genunchi între picioare cu așa o forță, că testiculele preotului i-au ajuns în abdomen. O'Leary a scos un țipăt.

Domnul Bacon s-a aplecat asupra lui și i-a întors fața spre el. Chipul omului era palid și schimonosit de durere. Ochii îi lăcrimau.

— Chiar nu mă recunoști, preotule? l-a întrebat domnul Bacon.

Rănit, bătrânul a încercat să-și limpezească privirea, uitându-se în sus fără să înțeleagă ce se petrece, copleșit de durere și de groază.

— Uită-te mai de aproape, s-a răstit domnul Bacon, cu privirile ațintite pe el. Aha, da. Acum începi să-ți aduci aminte…

Părintele O'Leary s-a lăsat moale, fața îi era acum albă și căzută, iar ochii afundați, ca niște cărbuni scăpați în zăpadă. Încerca să înțeleagă ce se întâmplă și se lupta să se ridice în picioare, instinctul de supraviețuire fiind mai puternic decât durerea agonizantă. Dar domnul Bacon a întins mâna spre gâtul preotului și l-a apucat cu putere. O'Leary a zărit o clipă seringa și acul ei de douăzeci de centimetri. A început să se zbată și să dea din picioare, dar domnul Bacon avea forță și o bună condiție fizică, iar preotul era bătrân, trupul lui era slăbit. Domnul Bacon a dus seringa la spatele craniului lui O'Leary. Acesta a încercat să miște capul, dar amestecul de șoc, spray paralizant și durere, care îi traversa tot trupul bătrân, l-au făcut să nu i se poată împotrivi în vreun fel domnului Bacon.

Acul a început să pătrundă în carnea moale de la ceafă.

— Un fapt foarte interesant… a zis domnul Bacon pe un ton practic. După unii istorici, expresia „ca pe copci" vine de la o formă de execuție populară de prin secolul al XIV-lea. Condamnatul era atârnat de un cârlig de metal, înfipt în ceafă,

și lăsat astfel. Se pare că era foarte dureros.

Domnul Bacon a înfipt tot acul în craniul preotului. Trupul părintelui O'Leary s-a cutremurat tot și, pe măsură ce pistonul seringii era apăsat tot mai mult, eliberând heroina în creier, a început să se scuture violent. A înțepenit și apoi și-a dat duhul.

Domnul Bacon a lăsat trupul inert pe podea, a ieșit din sacristie și a apucat brațele jilțului împodobit, așezat lângă perete, și l-a târât pe pardoseala de piatră. A ținut ușa deschisă, proptind-o cu piciorul cât să-i fie posibil să manevreze jilțul prin deschidere și să-l bage în sacristie.

În geanta de umăr era un pachet cu haine. Domnul Bacon l-a luat de acolo și l-a desfăcut. Erau veșminte papale: un anteriu alb, o sfită purpurie și o pălărie la fel. Le-a așezat cu grijă pe spătarul scaunului, după care criminalul l-a despuiat pe bătrânul mort de hainele de pe el, până la lenjerie, le-a aruncat cât colo și l-a îmbrăcat în veșmintele papale. Gând trupul a fost gata, domnul Bacon l-a săltat în tronul episcopal din lemn aurit. S-a chinuit ceva, dar emoția incredibilă a momentului, dulcele nectar al răzbunării reci și crude, o adevărată *Schadenfreunde*{26}*,* i-a dat putere.

Tot în geanta de umăr mai era și o vergea pliabilă din oțel. Domnul Bacon a desfăcut-o și apoi a vârât-o în spatele părintelui O'Leary, pe sub hainele papale, ca să-i mențină coloana vertebrală în poziție dreaptă și verticală. Pe urmă a scos o funie cu care l-a legat peste piept și talie, fixând cadavrul preotului de scaun. Cu altă sfoară i-a legat membrele superioare, în timp ce mâinile erau potrivite peste brațele jilțului.

Acum nu mai rămânea decât să se ocupe de față. A scos din geantă două bucăți de bandă chirurgicală transparentă. Domnul Bacon i-a ridicat preotului pleoapele și le-a lipit cu ajutorul benzii de pielea de pe frunte, fixându-i astfel deschiși ochii fără vedere. În sfârșit, dintr-un buzunar al hanoracului a apărut o sferă de plastic transparent, de mărimea unei mingi de tenis. I-a îndesat-o preotului în gură, în spatele dinților, forțând gura lui O'Leary să stea deschisă. Apoi i-a ridicat buzele fără viață, lăsând dinții la vedere. Întregul ansamblu crea imaginea unui

bărbat care urlă și apucă brațele tronului, ca și cum ar fi fost electrocutat.

Domnul Bacon s-a dat înapoi, ca să-și evalueze munca din acea seară și a înclinat apreciativ din cap, pe urmă a ieșit pe ușă, a încuiat și a băgat cheia în buzunar.

CAPITOLUL 20

Doamnei Sonia Thomson
13 octombrie 1888

Așadar, când s-a întâmplat să încetez a mai căuta acel lucru care nu era acolo, acel lucru pe care creștinii îl numesc „suflet”? Când am început să tratez ființele umane ca pe niște obiecte de joacă… materiale pentru activitatea mea? Există o persoană căreia trebuie să-i mulțumesc în mod special pentru acea revelație, un bărbat cu totul aparte și cred, scumpă doamnă, că ar trebui să explic cum ni s-au încrucișat drumurile.

Micul meu experiment – făcut cu scopul de a vedea ce mi-ar putea oferi viața, din postura de actor, în toate acțiunile mele zilnice – s-a dovedit remarcabil. Lumea se îngrămădea spre mine, bărbați și femei. Se părea că sunt irezistibil, iar viața mea la universitate a devenit un vârtej de activități sociale. În așa măsură, de fapt, încât era un mic miracol că atunci când venea vorba de problemele academice, reușeam să-mi calmez profesorii.

Am înțeleg repede că distracția cea mai mare venea din amestecul printre acei studenți pentru care cei trei ani la Oxford reprezentau o perioadă în care să-și satisfacă orice capriciu. Două tipuri se potriveau acestei descrieri. Cei mai puțin interesanți erau artiștii adevărați, poeții, pictorii și filosofii, care ignorau cele mai multe dintre convenții, respectau câteva limitări și credeau că au misiunea de a experimenta „viața reală”, pentru a-și alimenta propriile ambiții artistice. Puteau să fie amuzanți, dar erau ciudat de predictibili. Cu toate acestea, prin intermediul lor am ajuns să mă apropii de două legende ale Oxfordului, William Morris{27} și Edward Burne-Jones{28}. Amândoi aveau în jur de cincizeci de ani când le-am fost prezentat și deja ajunseseră la statutul de zei în cadrul comunității artistice. Nu-și prea pierdeau timpul prin Oxford, cu excepția momentului când fiecare din ei își susținea prelegerea anuală de la facultatea de arte. Am descoperit că amândoi erau surprinzător de deschiși ideilor venite din partea tinerilor și, din

nou, poate că datorită talentelor mele de actor și mim au ajuns să mă placă.

Celălalt grup era reprezentat de fiii imens de înstăriți ai aristocrației, copii ai membrilor marcanți din Camera Lorzilor, ei înșiși viitori pairi. Acești tineri umblau cu târfe, jucau jocuri de noroc, beau și luau toate drogurile cunoscute, cu o desăvârșită abandonare de sine, ca și cum averile lor îi făceau nemuritori și imuni față de corupția trupului… Proștii! Se comportau așa nu mânați de vreun fel de idealuri înalte sau de imperative estetice, ci pur și simplu ca să se distreze înainte de a fi obligați să se supună unei existente mai convenționale. Problema când voiai să te asociezi cu tipii aceștia era că aveai nevoie de bani ca să o faci.

Inițial am rezolvat problema mulgându-i pe alții. Mi-am folosit farmecul meu considerabil și talentele de tragedian ca să-mi fac drum cu lingușeli în sânul găștilor care păreau să aibă traiul cel mai scump. Dar chiar și charisma mea avea limite și până la urmă am fost silit să găsesc banii în altă parte. Tata îmi oferea un venit anual care, așa cum vă puteți imagina, era jalnic. Ca să-mi finanțez escapadele, mi-am găsit o slujbă bine plătită ca artist. Eram în ultimul an la Oxford și aveam oarecare reputație ca tânăr pictor de viitor. Am reușit chiar să-mi procur o scrisoare de recomandare de la Morris însuși. Ce afacerist bogat sau doamnă independentă i-ar fi putut rezista?

A fost o experiență cu totul dezgustătoare. Femeile, fără excepție, erau niște snoabe răsfățate și degenerate. Aspectul cel mai groaznic era oportunismul sexual pe care eram obligat să-l îndur. În medie, cam una din trei astfel de grațioase doamne îmi făcea avansuri la un moment dat, și era o adevărată încercare să mă abțin să nu vomit deasupra lor. Nu mai e nevoie să spun că astfel de experiențe nu au făcut decât să-mi exacerbeze ura pentru orice persoană vie.

În mod ironic, prin intermediul artiștilor, și nu al aristocraților ahtiați după distracție, l-am cunoscut pe bărbatul care avea să mă pună pe calea cea bună. Bărbatul acesta a fost Magnus Oglebee. Nu, probabil că nu ați auzit de el, scumpa mea doamnă, însă, de altfel, puțini sunt cei care au auzit. Era un fel de enigmă, în mod deliberat. Își păstra cu cerbicie viața ascunsă și nu avea încredere decât în câțiva oameni. Dar atunci când îți acorda încrederea, te

simțeai foarte special.

Burne-Jones e cel care m-a invitat la o serată dată de Oglebee, în luna mai, 1888. Oglebee organiza astfel de evenimente la intervale neregulate și numai elitele londoneze erau bine-venite. După cum vă puteți imagina, am fost încântat. Petrecerea a avut loc la conacul lui Oglebee din apropiere de Boars Hills, în afara orașului. Am făcut drumul până acolo cu trăsura și am ajuns exact când soarele apunea în spatele turnurilor în stil neogotic ale impozantei reședințe Clancy Hall, domeniul enigmaticului Oglebee.

Casa era magnifică și se afla în mijlocul unor splendide grădini. Holul de intrare, impunător, era dominat de niște scări din lemn de mahon, care urcau până la primul cat, apoi se desfăceau, la stânga și la dreapta, și se răsuceau în două arce largi. Salonul principal pentru dineuri era iluminat literalmente cu sute de lumânări, fixate în candelabre de cristal. Mi s-a spus că proprietarul acelui palat se fierea de iluminatul cu gaz și nu-și lumina casa decât cu strălucirea naturală a lumânărilor. Era o grandilocvență de o frumusețe care te lăsa cu respirația tăiată.

Nimeni nu știa cum își dobândise Oglebee averea. Nimeni nu părea să aibă idee cu ce anume se ocupa el în lumea asta sau măcar cum își petrecea zilele. Și, desigur, acest lucru stârnea clevetelile celor puțini care știau măcar de existența acestui personaj. Îmi aduc aminte că existau chiar febrile speculații cum că ar fi un vampir care nu-și face apariția decât noaptea. Era absurd, desigur, și ideea era probabil alimentată de cantitățile excesive de opiu. Oricum, era o bârfa care îl măgulea.

În seara aceea nu erau decât doisprezece invitați. Oglebee era al treisprezecelea norocos. Morris și Burne-Jones erau și ei prezenți. Mai târziu a sosit și scriitorul Charles Dodgson[29]*, comic de agitat. Și am mai văzut cel puțin doi politicieni cunoscuți, unul din Camera Superioară, bărbați ale căror chipuri sunt des văzute în paginile ziarului* The Times*. Am cinat devreme, un meniu deosebit, cu stridii, somon și vânat, urmate de un fel excelent, pe care nu-l mai încercasem până atunci, ceva numit* crème brûlée*, care inițial se chema cremă arsă Cambridge, o delicatesă din „partea cealaltă”*[30]*. O să vă trimit rețeta la un moment dat.*

După masă am fost invitați în biblioteca imensă. Servitorii ne-au

adus trabucuri și brandy. Eu am trecut în revistă cărțile, uluit să descopăr delicii de genul primelor ediții din marchizul de Sade{31}, Rochester{32}, Byron, Keats{33} și o grămadă de alte nume remarcabile. Pe lângă ele am mai găsit și cărți de alchimie și necromanție cu titluri de care nu mai auzisem până atunci, însă toate frumos legate în cea mai fină piele de vițel.

Încă nu-i fusesem prezentat oficial lui Oglebee când am simțit o ușoară bătaie pe umăr. M-am întors și l-am descoperit chiar pe acesta stând inconfortabil de aproape de mine. Era o gazdă exuberantă și avusesem multe ocazii să-l observ, în timpul serii. Cu o voce ciudat de ascuțită și unduioasă ca o trestie, cu un accent slab, greu de definit, discutase îndelung la cină pe marginea unei serii de subiecte interesante și își regalase oaspeții cu o gamă de anecdote minunate. Era mic de înălțime, abia dacă îmi trecea de umăr, și avea un chip ca de pasăre: nasul ascuțit și doi ochișori negri, care, în timp ce vorbea, i se mișcau cu repeziciune în orbite, dintr-o parte în alta. Și când, ocazional, privea fix înainte, avea obiceiul spăimos de a părea că se uită drept prin tine. Emana o uriașă încredere, aproape la limita suportabilului și sunt bucuros să recunosc faptul că, în cazul lui, am simțit imediat că trebuie să-mi rafinez jocul. Talentele mele actoricești, care îmi serviseră de minune în cazul gloatei de indivizi comuni, chiar și al artiștilor și simandicoșilor de la Oxford, îmi părură deodată insuficiente. Mi-am dat seama că Oglebee era un tip aparte.

— Vino, mi-a spus el. S-a organizat ceva distracție.

I-a poftit și pe ceilalți și l-am urmat cu toții într-o sală mare, legată de bibliotecă. Am început să conversăm amabil și poate ușor amețiți. La cină fusesem atent să beau puțin, abia înmuindu-mi buzele în cea mai mare parte dintre băuturile puse la dispoziție. Un instinct anume îmi spunea că voi avea nevoie să-mi păstrez mintea limpede.

Camera era deja cufundată într-o penumbră adâncă, dar imediat a apărut un grup de sluji care au început să stingă și ce flăcări de lumânare mai erau. Am fost învăluiți toți de un întuneric absolut. Dintr-un loc nevăzut a izbucnit sunetul unei melodii. Era o muzică așa cum eu nu mai auzisem vreodată. Nu-mi puteam imagina cum reușise Oglebee să o aducă în încăpere fără să existe vreun interpret

la vedere, dar am uitat repede cât de straniu era asta, pentru că deodată a apărut un șir de șase lumini care au traversat salonul și, pe măsură ce strălucirea lor creștea, mi-am dat seama că erau lumânări fixate în sfeșnice de aur, fiecare dintre ele purtată de o tânără femeie. Trupurile lor goale erau pictate în auriu și fiecare femeie avea părul blond și lung până la talie. Au început să danseze desăvârșit.

Am simțit cum în mână îmi este împins un obiect din lemn. Abia dacă puteam să-l zăresc în obscuritate, dar m-am aplecat mai aproape și am văzut că era o pipă. Am vrut să o împing deoparte, dar mi-am dat seama că acela care mi-o oferea era Oglebee care stătea lângă mine. M-a înghiontit iar cu ea, înclinând din cap. Nu-l puteam refuza. Am tras un fum ca de copil din mușțiucul de abanos al pipei. Oglebee a râs și mi-a dat un cot în coaste.

— Hai, tinere, nu te mai preface, a zis. Credeam că ești… un artist!

Am un neplăcut gol de memorie. Durează din momentul imediat următor clipei când am tras adânc în piept și până când parcă un văl mi s-a ridicat de pe ochi și am revenit încet la o oarecare formă de conștiență normală. Urăsc să-mi pierd controlul sau, și mai rău, să fiu silit să mi-l pierd. Dar probabil că asta trebuie să se fi întâmplat, pentru că următorul lucru pe care mi-l amintesc a fost vederea unei perechi de sâni, care mi se legănau pe dinaintea ochilor, și senzația de arsură dintre picioare. Îmi aduc aminte că mi-am întins mâinile și am simțit apăsarea cărnii delicate. Am știut că sunt gol. M-am ridicat în picioare, clătinându-mă ușor și am inspirat adânc.

Era întuneric și au trecut câteva clipe înainte ca ochii mei să se obișnuiască. Am găsit un soi de halat. Fără să bag în seamă strigătele fetei pe care o împinsesem la o parte, am bâjbâit spre o sursă de lumină. Aproape că m-am lovit de muchia unei uși când am tras-o spre mine și am pășit într-un coridor larg. Dâre de lumină se strecurau de sub un șir de uși aflate de o parte și de alta. Auzeam sunete ciudate, ca de animal: grohăituri, un țipăt, ceva care cade, un obiect greu care s-a prăvălit la podea și s-a spart.

Am ajuns la capătul coridorului. Pereții păreau să alunece pe de lături. Știam că sunt încă drogat, dar mă simțeam atras înainte.

Mai era o ușă, cu un mâner mare de alamă. L-am apucat în mână, l-am rotit în sensul acelor de ceasornic, am împins ușa și am căzut pe burtă.

Am stat așa, întins pe podea, un timp care mi s-a părut un secol. Apoi, încet, m-am ridicat în picioare. Simțeam o durere ascuțită într-o parte și m-am străduit cât am putut ca să nu o bag în seamă. Am privit împrejur. Pe peretele cel mai depărtat era o fereastră prin care se strecura lumina. În fața ei am distins forma unui fotoliu și silueta unui bărbat care ședea în el, cu spatele drept. Am făcut un pas înainte, apoi încă unul. L-am văzut pe Oglebee. Stătea cu fața la mine, într-un fotoliu masiv, ca un tron. Purta un halat alb mânjit cu roșu. Ținea în poală capul unei tinere femei al cărei păr se unduia până la podea. El o mângâia pe păr și ochii ei mă priveau fix, fără să mă vadă. Complet moartă, desigur.

Aș minți dacă aș spune că nu am fost șocat. Eram, dar nu a durat prea mult și șocul a fost repede înlocuit de un puternic val de emoție, un fior pe care nu-l trăisem decât arareori în viața mea de până atunci. I-am zâmbit lui Oglebee.

— Am crezut că o să-ți placă, William, a zis el. Am înțeles cum ești din clipa în care te-am zărit.

— Ai înțeles? l-am întrebat, sincer încurcat. Continuam să fiu atras de ochii orbi ai fetei. După o clipă, Oglebee a ridicat capul năclăit, din care sângele încă picura, și l-a așezat pe podea, lângă fotoliu.

— Bineînțeles, tinere. Nu ești primul și nu vei fi nici ultimul.

— A, eu credeam că sunt unic, am spus eu calm, privindu-l în ochii mici și negri.

A chicotit.

— Ce te motivează?

— Aș putea să te întreb același lucru, domnule Oglebee.

— Da, ai putea. Dar eu am întrebat primul. Fă-mi pe plac.

O clipă nu am spus nimic, l-am privit fix pe bărbat, încercând să-i citesc pe chip, și eșuând lamentabil.

— Mi-am dat seama cu ceva timp în urmă că sunt într-o căutare – am început eu – în căutarea a ceva dificil de găsit.

— Într-un fel, cu toții căutăm, nu-i așa? Chiar și masele fără creier sunt în căutare. Doar că ele nu-și dau seama de fapt.

— Asta înseamnă că și tu îl cauți?

Din nou a chicotit.

— Ah! Crede-mă, William, am căutat asiduu. Dar apoi mi-am dat seama că lucrul pe care îl căutam nu exista.

— Așa că te-ai oprit?

Oglebee s-a uitat în jos, la capul care se odihnea pe podea. A făcut semn cu capul spre el.

— Am încetat să mai caut, dacă asta vrei să spui. Acum sunt fericit să mă amuz. *Vezi, tu ești un tânăr foarte norocos.*

— Așa sunt?

— Da, pentru că ești foarte talentat. Prietenii tăi te apreciază foarte mult.

Mă uitam la el cu chipul lipsit de expresie.

— Nu înțelegi despre ce vorbesc, nu-i așa?

M-am străduit din răsputeri să consider că e vorba despre o păcăleală, dar a fost inutil. Faptul că am făcut uz de toate talentele pe care le dobândisem s-a dovedit aproape fără valoare în acel moment. Oglebee mă cunoștea. Mă cunoștea cu adevărat. Omul părea să știe totul.

— William, a venit vremea să mergi mai departe. Ceea ce cauți nu se află acolo. E momentul să te mai și distrezi… să-ți desfășori pe deplin talentele. Eu nu pot să-ți spun ce să faci. Pot doar să te ghidez și să te sfătuiesc. Gândește-te să-ți combini instinctele naturale cu talentele înnăscute.

Eram puțin încurcat, dar mi-am dat seama că ar trebui măcar să mă prefac că înțeleg, în speranța că, mai târziu, voi putea s-o fac cu adevărat. Mi-am dat seama că lui Oglebee nu i-ar fi scăpat nimic, că nu aș putea să-l păcălesc în acest fel, dar nu-mi trecea prin cap nimic altceva ce aș fi putut să spun sau să fac.

— Cum să… am început eu, dar Oglebee a ridicat o mână ca să mă oprească.

— Eu nu pot să-ți spun ce să faci. Ți-am spus deja asta, William. Este treaba ta să-ți dai seama ce vreau eu să-ți explic. Totuși, o să-ți dau un sfat care să te ajute în calea ta.

A tăcut o vreme. În încăpere s-a lăsat o tăcere de mormânt, total nefirească. De parcă am fi plutit în aer.

— Ca să mergi mai departe, a zis el, trebuie să-ți ștergi trecutul.

Trebuie să o iei de la început. Să-ți schimbi pielea, ca șarpele. Să devii cineva nou.

Nu eram încă pe deplin convins. La urma urmelor, de multă vreme, încă din copilărie, tot căutam și mă ocupam de problemele sufletului. Dar știam că Oglebee avea dreptate cel puțin în două privințe. Era vremea să mă distrez puțin și sosise momentul să-mi șterg trecutul.

Mi-am luat o pauză de la studii, folosindu-mă de scuza că tatăl meu e bolnav și că aveam nevoie să mă întorc acasă pentru câteva zile. Nimănui nu părea să-i pese. Am luat un tren de dimineață și toată călătoria am fost singur în compartiment. La Londra am schimbat trenul și am sosit la Hemel Hempstead exact când se întuneca. Nu aveam alte bagaje în afara unei genți cu schimburile pentru noapte, așa că am parcurs cei aproape doi kilometri de la stație și până la Fellwick Manor. Era o noapte senină și neobișnuit de caldă, iar stelele sus pe cer, în tot belșugul lor haotic. Nu mi-au plăcut niciodată stelele.

În biroul tatălui meu din partea din față a casei era o lumină aprinsă. Puteam să o văd printr-o crăpătură dintre draperii. Pietrișul de pe alee scrâșnea sub pantofii mei. Am tras de clopoțel și am așteptat, ascultând la zgomotele făcute de tatăl meu când s-a ridicat din fotoliul din birou și a traversat camera. Alesesem să mă întorc acasă în ziua când servitorii aveau liber după-amiază. Apoi am auzit scârțâitul familiar al scândurilor de lângă ușa de la intrare. A mai apărut o pată de lumină când tata a aprins o a doua lampă. Urmăream prin panourile de vitraliu ale ușii de la intrare cum sfera aceea gălbuie și diformă traversa vestibulul.

— Cine e la ora asta? a strigat tata.

— Eu sunt, tată. William.

— William? Ce dracului…

Am auzit cum așază lampa pe o masă de lângă ușă și apoi s-a auzit scârțâitul și zăngănitul făcut de tata când a descuiat încuietorile și a desfăcut zăvoarele. În sfârșit, ușa s-a deschis și am ajuns amândoi față în față.

De când plecasem la Oxford, arareori mă mai întorsesem acasă și nu voiam să-mi împrospătez amintirile anilor în care am fost silit

să trăiesc la Fellwick Manor. Tatei îi scriam doar foarte rar și când o făceam umpleam rândurile cu tot felul de nimicuri și de minciuni sfruntate pe care știam că vrea să le citească, astfel încât să nu-l fac să renunțe la a-mi plăti stipendiul. Știam dintotdeauna că omul acesta mă detesta. O făcuse întotdeauna. Mai mult, nu înțelesese cu niciun chip de ce mi-aș fi putut dori eu să-mi irosesc trei ani ca să studiez artele frumoase. Mi-a oferit ceva de mâncare. Bucătarul lăsase în cămară un platou cu carne rece. Ce-mi doream eu cel mai mult era un whisky tare, dar știam că asta era imposibil, așa că m-am mulțumit cu o cacao, pe care am insistat să o prepar chiar eu, în timp ce el s-a așezat lângă mine și mi-a pus întrebări fără rost despre viața la Oxford.

Drogului nu i-au trebuit decât câteva minute ca să acționeze. Primul semn a fost că vorba i s-a îmbletic, ca și cum ar fi fost beat. Pe urmă a început să se zgâiască la mine cu ochii oarecum stinși.

— Doamne sfinte, a zis el, trecându-și degetele peste scăfârlia cheală. Mă simt cât se poate de ciudat.

— Trebuie să fie de la morfină, tată.

S-a uitat neliniștit la mine, cu ochii care nu-și mai găseau ținta, apoi a luat un aer încurcat.

— Ți-am pus morfină în băutură.

Nu a mai avut energia să se miște sau să-și schimbe măcar expresia de pe chip. Eu eram de-a dreptul amuzat, scumpă doamnă. Nu am pierdut niciun moment. Știam că trebuia să mă mișc repede, pentru că nu folosisem decât o cantitate mică, așa că efectul avea să dispară repede. Așa voiam, ca efectele să dispară, dar nu înainte ca eu să fiu pe deplin pregătit.

M-am dus pe la spatele fotoliului unde ședea tata și l-am ridicat în picioare. Abia dacă putea să meargă, dar am reușit să-l duc, pe jumătate cărându-l, până în biroul lui. Când am ajuns în odaie mi-am dat seama că deja începuse să scape de efectele drogului, dar eu îl țineam bine. Am scos din buzunare două bucăți scurte de sfoară și i-am legat repede încheieturile de la mâini și gleznele. Apoi am așezat un fotoliu în fața mesei de lucru, l-am pus pe tata în el și l-am împins, în așa fel încât să cadă cu fața în jos, peste masă, cu genunchii pe fotoliu.

— Ai… înn… înnebu… înnebunit? a reușit el să bâiguie.

— Foarte probabil, tată, i-am răspuns.

Mi-am scos lavaliera și i-am înfășurat-o în jurul capului, trăgându-i-o strâns printre buze, ca să nu-și mai poată mișca fălcile. Tot ce mai putea face era să scoată un geamăt surd, pe care îl găseam de-a dreptul ilar. M-am dat un pas în spate să-mi apreciez efortul, apoi am făcut un pas înainte ca să-i sfâșii cămașa pe spate. Pe urmă i-am desfăcut pantalonii și i-am tras în jos, până la glezne, expunându-i fundul slăbănog. M-am întors pe călcâie și am luat bastonul din dulap. Era acolo, așa cum fusese întotdeauna.

Am ocolit masa de lucru și m-am aplecat, să-i întorc tatei fața, astfel încât să mă vadă. Avea o privire înnebunită de teamă și de furie. Saliva îi curgea pe bărbie, pentru că în poziția în care era, nu putea să înghită.

— Ei bine, am zis eu, asta este ceea ce romancierii numesc o răsturnare de situație, tată. Timp de mulți ani am visat să fac asta. Am avut vise foarte plăcute în legătură cu asta. Singurul regret este că târfa aia de nevastă a ta nu e aici să vadă și ea. Asta ar fi fost cu adevărat o experiență delicioasă.

A gemut și s-a zbătut să alunece jos din scaun, dar nu mai era bărbatul de odinioară, iar eu nu mai eram băiețelul pe care îl putea domina fizic.

M-am întors pe cealaltă parte a mesei de lucru a tatei și am coborât bastonul cu acel obișnuit „vâjj”.

Nu pot să vă spun cât timp l-am bătut pe tatăl meu, fiecare lovitură și mai frenetică decât cea dinainte. Am pierdut noțiunea timpului. Brațul a început să mă doară de la efort, dar nu am permis ca asta să mă încetinească. Gâfâiam, sudoarea îmi curgea șiroaie. Până la urmă am ajuns să simt o durere grozavă în piept și aproape că am leșinat. Atunci m-am oprit.

Încet, mi-am lăsat brațul pe lângă trup și am scăpat pe podea bastonul însângerat. A căzut fără zgomot pe covor. Tata încetase să mai scoată vreun sunet cu ceva timp mai înainte. Nu mai rămăsese cine știe ce din pielea lui. Carnea era jupuită, mânjită de sânge, cenușie; avea câteva vertebre la vedere.

Atunci mi-am revenit se pare în fire. L-am dezlegat din frânghii și am lăsat trupul tatei să se prăbușească la podea. Am vârât funiile

înapoi în buzunar, m-am cinchit și mi-am recuperat lavaliera din gura lui strâmbă. Fața îi era acum înnegrită și învinețită în partea care se lovise de masă. Mustața lui oribilă era însângerată. Avea ochii închiși. M-am întors, am ridicat bastonul și l-am rupt în două, aruncând bucățile în colțurile opuse ale odăii.

În magazia de afară am găsit o canistră cu gaz lampant. I-am deschis capacul și am mirosit-o, tușind de la vapori. Apoi am dat înconjurul parterului cu canistra înclinată, lichidul scurgându-se pe pardoseală. Focul l-am început în birou, unde am răsturnat lampa cu gaz lângă trupul tatei. Am rămas în casă doar atât cât să-mi îmbib hainele de miros și mi-am înnegrit fața cu cenușă. Când am început să alerg spre drumul din spatele domeniului, flăcările deja începuseră să crească. Am auzit vocile vecinilor care alergau spre mine. Cu un joc demn de Sarah Bernhardt{34}, m-am împleticit pe potecă, plângând și strigând după ajutor. Adânc în sinea mea, simțeam că vechiul William Sandler, fiul lui Gordon și al lui Mary Sandler, se volatiliza aidoma sângelui tatei vărsat pe covorul din birou.

CAPITOLUL 21

Brick Lane, sâmbătă, 24 ianuarie, 6:30 a.m.

Secția era tăcută. Așa era de obicei la ora asta din weekend, o perioadă relativ calmă, între haosul de vineri seara și cel de sâmbătă dimineață, când celulele se goleau și bețivii erau dați afară. Jack Pendragon l-a salutat din cap pe sergentul de serviciu de la biroul de recepție și a pășit pe coridor spre biroul lui. A aruncat o privire în Sala Operativă și l-a zărit pe Turner așezat la un monitor. Sergentul a ridicat spre el o privire epuizată.

— Arăți groaznic, i-a spus Pendragon și a intrat în încăpere.

Jez a scos un căscat zgomotos, ducându-și mâna la gură.

— Mersi, șefu'. Dar cel puțin nu arăt la fel de nasol ca unii dintre ăștia, a replicat sergentul, arătând spre ecran.

Pendragon a ocolit biroul și s-a aplecat peste scaunul lui Turner.

— Ce e asta?

— E filmarea lui Price de la paranghelia de marți seara. Niște figuri de boșorogi adevărați.

— Ai văzut ceva interesant?

— Nu. Am văzut toată înregistrarea. Am petrecut cele mai plicticoase două ore din viața mea. Acum sunt la a doua vizionare integrală.

Pendragon și-a tras un scaun și a privit imaginile de pe ecran. Filmările se făcuseră în stil Gonzo[35], foarte la modă. Cameramanul, Michael Spillman, se plimba prin salon, lejer, intervievând lumea. Uneori îi întreba doar ce mai fac; cu alții era mai politicos și le punea întrebări fals filosofice. „Credeți că un creator de operă artistică are o influență preponderentă în rezultatul final?" l-a întrebat el pe unul dintre invitați. Răspunsul nu s-a auzit și cameramanul și-a mutat atenția asupra unei femei înalte, îmbrăcate în salopetă de blugi. „Dacă există viață dincolo de moarte, a sugerat el, care ar fi porunca

lui Dumnezeu?”

— Am făcut niște căutări pe Google despre câteva dintre personajele de pe lista invitaților și le-am potrivit cu filmarea, a zis Turner, arătând apoi spre ecran. Uite-l pe Berrick.

În cadru a apărut un tip bine legat, cu un pahar de șampanie în mână. Avea circa cincizeci și cinci de ani, fălci pronunțate, părul vopsit negru și lăsa impresia de deplină încredere de sine și de posesivitate.

— Femeia cu care vorbește e Meg Lancaster, actrița.

Pendragon a dat din cap.

— Și uite-l pe Noel Thursk, a adăugat Turner, lovind cu degetul în ecran. Un bărbat zvelt, cu părul alb a apărut din partea dreaptă a monitorului. Purta un costum negru, o cămașă albă fără guler și o vestă gri.

— Cine e femeia de acolo? a întrebat Pendragon, arătând spre o brunetă înaltă cu o rochie de seară neagră și elegantă. Părea să aibă treizeci și cinci de ani și o siluetă uluitoare, care nu putea să fie decât rezultatul unei excelente moșteniri genetice combinate cu multe ore petrecute în sala de antrenamente. Rochia fără bretele îi venea ca o a doua piele. Avea o tunsoare bob foarte de efect, cu un breton drept și scurt. Zâmbea sexy pe deasupra paharului către doi bărbați care păreau să se gudure pe lângă ea.

Turner și-a consultat notițele.

— Aia e Gemma Locke. Se pare că e artistă. Nu am auzit de ea, dar nu arată rău deloc, nu-i așa șefu’?

Pendragon se uita la monitor.

— Aia e Gemma Locke? a zis fascinat inspectorul principal. I-am văzut lucrările. Cine sunt cei doi bărbați cu care stă de vorbă?

— Habar nu am, i-a răspuns Turner. Nu am reușit să găsesc nimic despre ei.

— Deci, cât de mult din filmare s-a derulat?

Sergentul a privit cronometrul și a zis:

— Vreo douăzeci de minute.

— Dă înapoi. Vreau să văd tot filmul.

Lui Turner i-a căzut fața.

— E în ordine, sergent. Nu sunt atât de sadic. Du-te și caută-l pe inspectorul Grant. El a urmărit înregistrările circuitelor TV cu caracter închis din jurul bisericii St Dunstan din dimineața uciderii lui Thursk. Vezi ce a găsit… dacă e ceva. Și după ce termini cu asta, verifică dosarele și încearcă să găsești o fotografie a lui Juliette Kinnear.

— Cine?

— Nu-ți amintești? Ți-am spus… fata care făcea subiectul cărții lui Noel Thursk… tânăra artistă.

— A, da.

Pendragon și-a scos haina, a pus-o pe spătarul unui scaun și s-a așezat în locul lui Turner. Și-a potrivit monitorul în față și a apăsat butonul „play”. Turner avea dreptate, filmul era incredibil de plicticos. Îi amintea de zilele studenției, când a urmărit unul dintre filmele lui Andy Warhol, *Empire* sau poate *Sleep*. Oricum, părea să nu mai termine și inspectorul reușise să reziste pe tot parcursul filmului pentru că era foarte interesat de fata care îl târâse la cinematograf. La fel ca în cazul filmului lui Warhol, și acesta avea un efect soporific și trebuia să se forțeze ca să rămână treaz. După două ore petrecute privind oameni care sporovăiau și se fâțâiau prin expoziție – singura distracție, de scurtă durată, fiind tentativa destul de stângace a lui Francis Arcade de a strica sindrofia, după o oră și șaptesprezece minute –, inspectorul se simțea cumplit de plictisit și dezamăgit. A apăsat pe „stop”, s-a ridicat în picioare și și-a întins oasele, aplecat în față, cu palmele sprijinite de birou.

Turner și-a vârât capul pe ușă și apoi a intrat cu totul. Flutura pe dinaintea ochilor o foaie printată.

— Juliette Kinnear, a zis el, apropiindu-se. Mi-a luat ceva să o găsesc.

Era o fotografie profesionistă, în care poza o fată de aproximativ șaptesprezece ani îmbrăcată cu o rochie înflorată. Avea părul blond, lung până la umăr și cu cărare pe o parte, o față rotundă și dolofană și buze subțiri. Fata nu avea nimic special. Cea mai bună trăsătură a ei erau ochii albastru-închis, dar chiar și efectul acestora era anulat de sprâncenele groase. La o primă vedere, fata părea destul de pudibondă. Doar când s-

a uitat mai îndeaproape, inspectorul a observat un trandafir tatuat într-o parte a gâtului, aproape de umăr.

— Straniu, a zis el.

— Ce? Tatuaju'?

— Da. Complet nepotrivit cu restul. Cu excepția tatuajului, pare o copilă de afacerist bogat, care pozează pentru un portret de familie.

— Mda, dar știind ceea ce știm despre tânăra Juliette, nu e chiar așa de ciudat, nu, domnule? E limpede că a avut un acces de revoltă. Pun pariu că a fost un adevărat scandal că a îmbrăcat o rochie care lasă la vedere trandafirul tatuat! a conchis Turner râzând.

— Da, a răspuns Pendragon calm, cu ochii încă la fotografie. Poate. Vreo veste de la camerele de filmat cu circuit închis?

— Da, a zis Turner, amintindu-și deodată. Grant a găsit ceva.

A scos din buzunar un DVD, l-a introdus în computer și și-a tras un scaun lângă Pendragon.

Ecranul s-a luminat de cerul plumburiu și rece al revărsatului de zori. În partea de sus a ecranului se vedea un șir de copaci. O potecă asfaltată îngustă se unduia printre ei și apoi cobora vertical până în centrul imaginii.

— Ăsta e parcul de lângă biserică, a zis Pendragon. Ce caută acolo o cameră video?

— E a Departamentului Domeniului Public. Tocmai au terminat niște lucrări de întreținere și au instalat o cameră care să oprească actele de vandalism.

Chiar când termina de explicat, printre copaci a apărut un vehicul de culoare verde, care s-a îndreptat prin obscuritate spre camera de filmat. Avea farurile stinse și în semiîntuneric aproape se contopea cu peisajul, forma distingându-i-se abia treptat. Era un utilaj voluminos pe patru roți mici: un elevator cu nacelă. Partea din față a vehiculului era dominată de o cușcă metalică pătrată, atașată unui braț articulat, din metal, care era strâns pliat. Înăuntrul cuștii se afla un obiect gri, cilindric. În spatele vehiculului exista o cabină mică și cu plafonul jos. Se vedea cineva înăuntru, care conducea elevatorul. Dar, în întuneric, era imposibil de distins și alte detalii.

— Poți să mărești imaginea? a întrebat Pendragon.

— O să încerc, a zis Turner, plimbându-și degetele pe un panou de control de pe birou. Imaginea a dispărut o clipă. Când a reapărut, era mai clară.

— Bun. Acum restrânge pe figura din cabină.

Turner a lăsat filmul să ruleze câteva secunde, apoi a dat înapoi și, în fine, a făcut stop cadru pe cea mai bună imagine. A apăsat din nou „pauză” și a învârtit de butonul de pe panoul de control. Imaginea cabinei s-a mărit, dar în același timp a pierdut din claritate. Turner s-a mai jucat cu alte comenzi și butoane și, din nou, imaginea a devenit mai clară. A dat zoom mai mult.

— Cam aste e tot ce pot mai bine, a spus el, după un moment.

Imaginea era neclară. Se vedea o persoană în cabină, dar era complet lipsită de trăsături, doar ceva mai mult decât o pată gri.

Telefonul mobil al lui Pendragon a început să sune.

— Doctore Jones, a zis inspectorul. Da. Când ar fi bine să venim? Excelent. Ne vedem atunci.

S-a ridicat și și-a tras haina de pe spătarul scaunului.

— Haide, i-a zis lui Turner.

— Unde mergem?

— La Laboratorul de Criminalistică din Lambeth. Jones și Newman și-au pus împreună mintea la contribuție și se pare că au ceva vești interesante pentru noi.

CAPITOLUL 22

Traficul era de groază. Permisul de parcare al lui Pendragon le-a asigurat un loc, dar era la o sută de metri de Laboratorul de Criminalistică din Lambeth Road. Chiar dacă au luat-o la fugă prin moina înghețată, când au ajuns în dreptul clădirii moderne cu trei etaje, erau uzi și înghețați până la piele.

Ștergându-și fruntea și ținându-se în urma inspectorului principal spre recepția clădirii, sergentul Turner l-a întrebat:

— Șefu', știați că există o teorie care zice că dacă alergi prin ploaie te uzi mai tare decât dacă mergi?

— Pe bune, Turner? Teribil de fascinant!

Pendragon s-a întors către fata de la recepție și i-a arătat legitimația. Aceasta a printat câte un permis pentru fiecare și l-a băgat în niște învelitoare din plastic. Cei doi polițiști și le-au prins de haină.

— Doctorița Newman lucrează în laboratorul Bl03, a zis recepționista. Cred că e mai bine să urcați pe scări, a explicat ea, arătând spre un șir de lifturi și o scară mare din piatră, la stânga lor.

Cu un etaj mai jos, scările se deschideau într-un coridor larg, vopsit într-o nuanță liniștitoare de verde. Pe unul dintre pereți atârnau fotografii anemice cu flori și păsări. Celălalt perete era ocupat de un șir de uși duble, cam la șase metri una de alta. Fiecare era vopsită în verde-închis și avea un număr înscris cam la nivelul capului; 103 era după primul colț al coridorului. Pendragon a apăsat o sonerie situată la dreapta ușii. După câteva clipe, în ușă a apărut Colette Newman, care i-a condus în laborator.

Era o cameră spațioasă, luminată puternic și dominată de o masă din inox, plasată în centru. Pașii celor doi polițiști răsunau pe podea. Pendragon l-a salutat cu o înclinare a capului pe doctorul Jones care stătea aplecat deasupra lui Noel Thursk.

— Pentru cazurile speciale folosim laboratorul acesta, a zis

doctorița Newman. Și cred că vei fi de acord, domnule inspector principal, că acesta este un caz special.

Pendragon s-a uitat în jos, la trupul aplatizat. Îl văzuse în curtea bisericii St Dunstan și atunci când îl coborâseră din copac, dar aici, sub lumina crudă de neon, așezat pe o masă pătrată din inox, își pierduse oarecum și ultimele urme de umanitate cu care îl asociase înainte. Asta l-a ajutat. Turner însă stătea foarte tăcut lângă el, incapabil să-și ia ochii de la priveliștea oribilă.

— Deci, ce ați descoperit? i-a întrebat Pendragon pe cei doi experți.

— Păi, după cum vezi, trupul a fost redus la ceva amorf, ceea ce înseamnă că orice proceduri normale ar fi destul de redundante, a zis Jones, frecându-și bărbia. Din fericire însă, doctorița Newman are o aparatură foarte sofisticată, perfectă pentru studiul corpurilor aplatizate, a conchis el.

— Am efectuat o serie de radiografii de înaltă rezoluție, a explicat doctorița. Iar apoi am folosit un tip de imagistică prin rezonanță magnetică, similară procedurilor folosite în secțiile de neurologie ale spitalelor.

Doctorița i-a condus pe cei trei bărbați spre peretele din fundul laboratorului și a apăsat un buton care a luminat un panou de doi metri lungime și unu înălțime. A luat apoi dintr-un sertar un set de fișe transparente și le-a fixat pe panoul luminat.

— Acestea sunt radiografiile detaliate, a zis ea, arătând spre setul din stânga. Iar acestea sunt imagini RMN.

Newman a făcut un pas înapoi și Jones și-a plimbat degetele peste imagini.

— O să observați că, deși cadavrul a fost aplatizat până la o grosime de doar câțiva centimetri, poziția structurii interne s-a păstrat, a explicat doctorul, arătând spre o imagine a întregului cadavru. Iată brațele, picioarele și torsul.

Părțile corpului erau abia cu greu recognoscibile, oasele fiind zdrobite în sute de bucăți sau pulverizate complet, organele erau turtite și dezgustător de întinse.

— Deci, ce ne spune asta despre felul în care s-a procedat? a

întrebat Pendragon, întorcându-se mai întâi spre Newman și apoi spre Jones.

— Din aceste imagini e clar că aplatizarea nu s-a făcut cu o presă sau cu un echipament de stanțat mare.

— De unde știți asta? a intervenit Turner.

Doctorița Newman a arătat spre marginea imaginii la care se referise Jones.

— Nu există muchii suprapuse, a răspuns ea. Încercați să vă închipuiți cum așază cineva un cadavru pe un utilaj pentru ștanțare – ceva în genul celor folosite în fabrici, pentru decuparea unor forme de metal din foile de tablă, de exemplu. De fiecare dată când stanța coboară, formează o muchie. Aici, la margini, am observa un aranjament neregulat al acelor muchii, a explicat doctorița, indicând cu un deget extremitățile cadavrului. Ar fi relativ asemenea frământatului de aluat. La margini ar exista un model repetat. Dar cadavrul acesta a fost aplatizat fie trecându-l printr-un set de tambururi, fie călcându-l în mod repetat cu un compresor.

Newman i-a condus înapoi în centrul laboratorului, spre un banc de lucru înțesat cu rasteluri de eprubete, pline cu lichide colorate. La un capăt se afla un grup de echipamente electronice.

— Am efectuat și un set de analize chimice, a explicat Jones, când s-au apropiat de masă. Combinându-le cu imaginile, am reușit să extragem câteva mostre care ar putea să ne ofere niște indicii.

Pe bancul de lucru se aflau trei cutii Petri. În primele două erau particule mici de material colorat; a treia conținea câteva fire de țesătură.

— Am găsit astea – vopsea în două culori diferite. Pe cea verde am identificat-o drept ceea ce catalogul nostru universal de culori listează ca „verde de cidru”. Cealaltă este alb simplu, dar provine de pe o suprafață metalică. Am izolat și urme de inox presat. Aproape sigur este vopsea provenită de la un automobil.

— Fibrele din celălalt vas sunt fire de bumbac. La microscop se vede că sunt acoperite cu o ceară impermeabilă. Foarte

probabil provin de la o prelată.

Pendragon o privea plin de admirație pe doctorița Newman.

— Foarte isteț, a remarcat el.

Femeia s-a îmbujorat ușor.

Jones a tușit.

— Nu e tot, Pendragon, a zis el.

Ridicând o foaie de hârtie de pe blatul bancului și întinzându-i-o inspectorului, s-a aplecat spre el și i-a arătat o serie de grafice.

— Aranjamentul punctelor de maxim, aici, a spus el, indică o cantitate foarte mare de heroină.

— Heroină?! a exclamat Pendragon, holbându-se la anatomopatolog.

— Și mai interesantă e asta, a zis Jones și i-a înmânat o altă foaie, plină cu o serie de linii colorate.

— Ce e asta?

— O analiză a sângelui lui Kingsley Berrick. Aceleași valori maxime. Și un nivel al heroinei aproape identic.

— Credeți că amândouă victimele erau narcomani? a întrebat Turner.

— E o presupunere corectă, sergent. Dar nu cred. Astfel de concentrații de heroină ucid instantaneu.

— Așadar, acesta a fost mijlocul prin care au fost uciși? a venit comentariul lui Pendragon care privea graficele.

— Îți amintești de rana de ac din creierul lui Berrick? a întrebat Jones. Am crezut că a murit în urma unei hemoragii masive. Dar acum pare limpede că orificiul a fost produs de injectarea drogului. Dacă Thursk ar mai avea un creier, sau aș fi avut un craniu pe care să-l pot cerceta, am găsi un semn similar. Apoi, după un moment, a adăugat: Mai este și un alt rezultat interesant.

— Da? s-a mirat Pendragon, uitându-se când la el, când la Colette Newman.

— Doctorița Newman a propus să efectuăm un examen de viol asupra cadavrului lui Berrick.

— Un examen de viol?

— Mie nu mi-a trecut prin cap să-l fac la laboratorul de

anatomopatologie, dar…

— Eu m-am gândit că ar fi prudent, având în vedere, în fine… orientarea sexuală a domnului Berrick.

— OK, a zis Pendragon, cu o urmă de îndoială.

— Berrick a avut un contact sexual cu puțin timp înainte de a fi ucis. Am efectuat testele ADN.

— Și?

— Am găsit urme de ADN aparținându-i lui Noel Thursk.

Turner a izbucnit deodată în râs, apoi și-a pus mâna la gură și și-a rostogolit ochii. Pendragon s-a uitat la el cu reproș și s-a întors către doctorița Newman.

— Complicații peste complicații, a zis el, trecându-și degetele peste frunte.

CAPITOLUL 23

Când au plecat de la Laboratorul de Criminalistică ploaia se oprise. Pendragon i-a aruncat lui Turner cheile mașinii și i-a zis:

— Tu conduci.

Au intrat în traficul aglomerat și aproape imediat a trebuit să oprească iar.

— E greu să-ți închipui cum a putut cineva să comită efectiv crimele astea, a zis Turner, aruncând o privire spre șeful lui. Adică vreau să zic să ai un compresor și să nu te vadă nimeni că-l folosești. Și Berrick… ți-ar trebui un soi de presă electronică să-i faci chestia aia în cap, nu, șefu'?

— Da, Turner, cred că ai dreptate. Și eu m-am mirat la fel și tocmai mi-am dat seama cine ar putea să-mi dea niște răspunsuri.

Turner l-a lăsat pe Pendragon în fața cârciumii Blind Beggar de pe Whitechapel Road. Ploua și mai tare acum și inspectorul principal a făcut un sprint până la intrare, printre două tarabe care vindeau imitații de sariuri și DVD-uri cu filme piratate de la Bollywood. Interiorul cârciumii îi amintea de o peșteră. Lumina difuză venea de la niște becuri verzi montate în candelabre ieftine, din plastic, pereții din jurul barului erau lambrisați cu lemn închis la culoare, tapetul avea un model încărcat, iar mocheta de pe jos înghițise atâta bere, încât era imposibil de spus ce culoare avusese inițial. Locul duhnea a alcool și detergent.

Cârciuma tocmai se deschisese și el era unul dintre cei doar trei clienți. Ceilalți doi stăteau fiecare la câte o masă, lungind o bere și privind tăcuți spre ferestrele care dădeau spre Whitechapel Road. Pendragon a comandat un pahar cu bitter și s-a așezat în colțul cel mai îndepărtat de ceilalți obișnuiți ai locului, ferit de urechile cuiva. În momentul de față, Blind Beggar era un fel de punct de atracție pentru turiști. Odinioară fusese locul preferat al gemenilor Kray, care în anii '60 și '70

conduseseră cel mai puternic cartel al crimei din zonă. Aceasta era cârciuma în care, în 1966, Ronnie Kray îl împușcase mortal pe George Cornell, un apropiat al bandei rivale, Richardsonii.

Pendragon l-a văzut pe Sammy Samson trecând prin dreptul vitrinei și intrând în restaurant. I-a făcut discret un semn cu mâna. Sammy i-a zâmbit și s-a apropiat de masa inspectorului, salutându-l când acesta s-a ridicat în picioare. Purta un costum vechi, la două rânduri, cu pete pe piepți, cu umerii și coatele lustruite de atâta purtat. Cămașa era de un alb-gălbui, și o cravată albastră zdrențăroasă îi ținea gulerul aproape închis. Se bărbierise, dar prost, ici și colo rămăseseră fire nerase și un șir de tăieturi sângerii.

— Pendragon, bătrâne, a zis Sammy. De când nu te-am mai văzut!

Avea vocea spartă de la alcool și răgușită de la tutun și Dumnezeu mai știe ce altceva, dar Sammy mai vorbea încă o engleză elegantă, ca un adevărat absolvent de Eton{36} ce era. Pendragon i-a făcut semn să ia loc și i-a strigat barmanului comanda pentru Sammy, înainte de a se întoarce să-l privească pe bărbatul din fața lui.

Onorabilul{37} Sammy Samson era o adevărată legendă și Pendragon știa că nu ar trebui să ia seama decât la o părticică din ceea ce se spunea despre el. Informația care trecuse de filtrul inspectorului era că Sammy e un aristocrat adevărat, fiul unui conte, care cu zeci de ani în urmă căzuse în dizgrația familiei și fusese dat la o parte, fără niciun ban. Prin anii ’60 intrase în afacerile cu droguri, supraviețuise o vreme ca șef al unei serii de grupări criminale și apoi devenise un toxicoman în toată regula. Taică-său îl exclusese din familie, iar frații și surorile lui au refuzat cu toții să mai stea de vorbă cu el.

În momentul acela, el era deja îndrăgostit de ceea ce, pentru el, devenise o fermecătoare realitate: cartierul East End și viețile obișnuite ale oamenilor obișnuiți. Chiar de când avea puțin peste douăzeci de ani, se simțise mai confortabil cu o halbă de bere neagră, la un dans într-o cârciumă de cartier, decât pe terenurile de joc de la Eton sau la Ascot{38}. Faptul că a fost respins de familie a întărit aceste sentimente și, cu o

surprinzătoare ușurință, omul devenise parte din peisajul din Stepney. Mai târziu a ajuns să se încurce cu șefii bandelor, a fost contabilul fraților Kray, a stat cinci ani în pușcărie și apoi a dus pur și simplu o viață de hoinar prin East End, zi după zi, săptămână după săptămână, zeci de ani la rând.

Când era copil, Pendragon îl văzuse pe Sammy Samson prin cartierul Stepney. Încă din anii aceia, aristocratul decăzut era un soi de celebritate locală. Așadar, nu a fost surprinzător, probabil, că atunci când Jack a preluat postul de la secția din Brick Lane, Sammy a fost unul dintre primii oameni de care s-a interesat. Când a aflat că bărbatul e cât se poate de viu și un informator activ al poliției, l-a căutat. Sammy era întotdeauna la curent cu toate și ce nu știa el despre ce se petrecea în lumea infractorilor din East End nu merita atenția. Acum avea șaizeci și ceva de ani, dar arăta de șaptezeci și cinci. Era destul de prăbușit și supraviețuia de pe o zi pe alta. Pendragon îl simpatiza foarte mult.

— Deci, ce pot să fac pentru tine, Pendragon? l-a întrebat Sammy, dând peste cap, dintr-o mișcare, băutura pe care o avea în față. E posibil să aibă ceva valoare luminatele mele observații asupra unor recente evenimente nefericite?

— Cred că ai pus punctul pe i, Sammy. Întotdeauna ai fost un tip perspicace.

— A, scumpul meu băiat, lingușeala te va duce oriunde vrei.

Pendragon i-a făcut semn barmanului și, după câteva clipe, în fața lui Sammy Samson a mai apărut o băutură.

— Foarte delicat, din partea ta, a spus bătrânul și a ridicat paharul, bând doar jumătate din conținut, de astă dată.

Pendragon s-a uitat în jur. Acolo unde ședeau nu puteau fi auziți.

— Ca să fiu mai clar, a zis, în timp ce Sammy trăgea cu ochiul la restul de brandy, încercăm să alcătuim un *modus operandi* pentru criminalul nostru local. Nu pot să-ți dau detalii, dar crimele nu au loc acolo unde sunt descoperite cadavrele. De fapt, caut un spațiu mare de lucru pe care îl folosește criminalul. Nu cred că o face la el acasă. Încerc să aflu dacă omul nostru nu a închiriat un spațiu anonim, dar pe undeva pe

aproape.

Sammy l-a iscodit pe Pendragon cu o privire inteligentă.

— Un birou? Ceva de genul ăsta?

— Nu. Mai mare. Mai industrial.

— O fabrică sau o școală dezafectată?

— Mda, sau poate un depozit.

— Înțeleg, a zis Sammy în șoaptă, lăsându-se pe spătarul scaunului și punând picior peste picior.

Pendragon a observat găurile din talpa ghetelor lui vechi de zeci de ani, dar făcute manual.

— O să trebuiască să mă gândesc la asta, a zis el. Să întreb încoace și încolo. Ce… hmm… despre ce fel de remunerație vorbim, Pendragon? Doar că, înțelegi, trebuie să iau în considerare și niște cheltuieli.

Pendragon i-a surâs scurt bătrânului.

— Nu-ți face griji, Sammy. Întotdeauna am avut grijă de tine, nu-i așa?

— Adevărat, scumpul meu băiat. Așa ai făcut. Și dacă tot vorbim despre Mamona{39}, s-ar putea să am deja ceva crâmpeie de informații despre cazul anchetat.

— Crâmpeie de informații? a repetat Pendragon, zâmbindu-i strâmb.

Sammy a încuviințat din cap și în ochi i-a apărut o sclipire.

— Ar trebui să-ți amintesc faptul că odinioară mi s-a atribuit epitetul „ochii și urechile cartierului Stepney”.

Pendragon a râs și a clătinat din cap.

— Serios, Sammy, meriți fiecare penny doar pentru cât de amuzant ești.

Pe chipul răvășit al lui Sammy a apărut o expresie indignată.

— Ei, presupun că trebuie să o iau ca un compliment.

— Ce ai auzit?

— Asta depinde. Cât de amuzant am fost?

Pendragon a oftat, și-a scos portofelul din buzunarul interior și a extras o bancnotă de 20 de lire. Sammy a luat-o și și-a împins cu vreo doi centimetri paharul înainte. Pendragon l-a împins înapoi.

— Mai întâi să auzim ce-ai de spus, Sammy.

— Păi, cum să-ți zic? Prima ta victimă, proprietarul de galerie… era foarte prietenos cu descendenții foștilor mei asociați.

Pendragon l-a fixat pe bărbat cu privirea.

— Kingsley Berrick avea legături cu lumea mafiei?

Sammy Samson a încuviințat din cap.

— Ce fel de legături?

— Asta este limita cunoștințelor mele în acest moment, domnule inspector principal.

— Haide, Sammy.

— Pe crucea mea… cum ar zice prietenii mei din cartier! a exclamat Sammy și a ridicat mâinile.

Pendragon l-a privit cu scepticism.

— Adică vrei să-mi spui că doar ai auzit vorbindu-se? Fără detalii?

— Acum știi exact cât știu și eu.

CAPITOLUL 24

Brick Lane, Stepney, sâmbătă

— Bun, Jack. Hai să mă pui la curent!

Erau în biroul comisarului-șef. Jill Hughes ținea în căușul palmelor o cană de ceai. Ușa era închisă și zgomotele secției rămăseseră dincolo de ea. Ceasul de pe birou le spunea că tocmai trecuse de miezul zilei.

— Păi, până acum avem o colecție pestriță de fapte. Toate sunt utile, dar nu pare să se potrivească unele cu celelalte.

— Explică-mi.

— Mai întâi, avem rapoartele criminaliștilor și ale medicilor legiști. Eu și Turner am primit o informare detaliată de la Jones și Newman, azi-dimineață, la Lambeth. Se pare că ambele victime au murit în urma unei supradoze masive de heroină. Nu, a adăugat repede Pendragon, văzând expresia șefei lui. Nu cred că vreunul din ei era toxicoman. Heroina le-a fost injectată direct în creier. Așa au murit. Au mai găsit și urme din ADN-ul lui Thursk în cadavrul lui Berrick.

Hughes s-a arătat surprinsă.

— Deci, se cunoșteau evident foarte bine, a spus ea sec. Și partenerul de afaceri al lui Berrick, domnul Price, a declarat că Berrick și Norman Hedridge au fost la un moment dat un cuplu?

— Da.

— Atunci, să înțeleg că înclini către o crimă cu motivație sexuală? Un fost partener gelos, poate?

— Nu, deloc. Nu cred că e vorba despre așa ceva, nici pe departe.

— De ce nu?

— Crimele sunt prea elaborate, doamnă. Prea regizate. Cred că ucigașul are mintea dusă, asta e clar, dar instinctul îmi spune că nu are nimic de-a face cu sexul.

— Legătura cu suprarealismul?

— Da.

— E posibil să fie vreun fel de poantă pentru cunoscători? O poantă cu un umor foarte negru? Poate că motivul are legătură cu relațiile sexuale dintre acești bărbați, dar nu uita că erau cu toții implicați în lumea artistică.

— Da, e posibil, dar eu am mare încredere în briciul lui Occam{40}.

— Că răspunsul cel mai adevărat este întotdeauna cel bazat pe cele mai puține presupuneri?

Pendragon a dat din cap.

— Bine. Ce mai știm? Ce alte presupuneri mai putem face?

— Newman și Jones au găsit câteva fibre de prelată și niște urme de vopsea în două culori, verde și alb. Credem că albul e de la o camionetă sau alt vehicul, dar verdele…

— Elevatorul cu nacelă. Am văzut mai devreme înregistrarea de la camerele de supraveghere. Iar prelata a fost folosită ca să înfășoare în ea trupul aplatizat al lui Thursk. Ăsta era obiectul cilindric pe care îl poți observa în nacela elevatorului.

— Cred că e corect, a spus Pendragon. Criminalul l-a omorât probabil pe Thursk cu ajutorul heroinei, a mutilat cadavrul și a folosit elevatorul sub protecția nopții, ca să ducă trupul și să-l potrivească în copac. O singură persoană putea să facă totul.

— Mi se pare foarte pertinentă presupunerea doctoriței Newman, că aceste crime au avut loc în altă parte decât acolo unde au fost găsite cadavrele. În cazul lui Berrick, s-a folosit de un scaun cu rotile pentru a transporta corpul prin galerie, iar în cazul lui Thursk, a folosit elevatorul cu nacelă. Presupun că nu aveți nicio înregistrare a camerelor de supraveghere cu un vehicul aflat în preajma galeriei, miercuri dimineață, nu?

— Mi-e teamă că nu. Nu există camere în apropiere. Autorul crimelor a transportat probabil cadavrul lui Berrick în galerie la primele ore ale dimineții, dar nu cred că ar fi de mare folos și dacă am descoperi o înregistrare. Persoana responsabilă pentru aceste crime nu ar lăsa să-i scape așa ceva. Plăcuța de înmatriculare ar fi mascată. Făptașul ar fi deghizat.

— Și cu personajul ăsta, Arcade, care e treaba?

— Da, el. Sunt aproape convins că știe destul de multe

despre ce se petrece, dar nu pare deloc dispus să ne împărtășească și nouă.

— Poate să fie el criminalul nostru?

— Nu cred, doamnă, deși e sigur că le ura pe cele două victime. Nu a ascuns niciodată acest lucru. Ați văzut podcast-ul?

— Da, destul de incriminant, dacă vrei să știi părerea mea.

— Are un alibi.

— Și se verifică?

— Din păcate, da.

— În cazul acesta va trebui să-i dăm drumul.

— Știu. O să-l las însă până în ultima clipă. Mai este ceva. Am stat de vorbă cu Sammy Samson.

— Epava aia bătrână? Nu înțeleg de ce-ți mai bați capul cu el.

— De fapt, a fost destul de util până acum, a zis Pendragon defensiv.

— Bine, Jack. Te cred pe cuvânt. Ce pepită ne-a mai oferit de astă dată?

Pendragon i-a zâmbit stins șefei lui.

— Mi-a spus că al nostru domn Kingsley Berrick avea legături cu bandele locale.

— Și tu l-ai crezut?

Pendragon s-a întrerupt o clipă și a inspirat profund.

— Cred că merită să investigăm.

Hughes l-a privit intens și a decis să cedeze.

— Da, ai dreptate, Jack. Trebuie să scotocim fiecare colțișor…

O bătaie în ușă a întrerupt-o. Era Turner, cu o mină agitată.

— Mă iertați că vă deranjez, doamnă, a zis el, adresându-se direct șefei. Tocmai am fost anunțați telefonic. Mai avem una.

CAPITOLUL 25

Doamnei Sonia Thomson
14 octombrie 1888

Iunie a fost o lună foarte agitată. Am fost obligat să organizez afacerile familiei din Hemel Hempstead, să-l înmormântez pe tata și să ajut autoritățile în investigațiile privind incendiul de la Fellwick Manor. Îmi dădeam seama că s-au auzit și câteva voci bănuitoare, dar nimeni nu a făcut vreo acuzație clară și nici nu existau dovezi incriminatorii privindu-l pe subsemnatul. Evident, eu am jucat la perfecție rolul fiului îndurerat. Tatăl meu avea puțini prieteni și nu mai aveam alte rubedenii. Fratele lui mai mare, care nu se căsătorise niciodată, murise de holeră cu vreo zece ani în urmă, iar mama, ca și mine, fusese singură la părinți. Eu am moștenit totul.

După un interval de timp corespunzător, am reușit să mă întorc la Oxford, unde încă mai trebuia să mă străduiesc ca să-mi conving profesorii că sunt demn să primesc note bune; dar, vedeți dumneavoastră, eu sunt unul dintre acei oameni cărora, odată ce au pornit ceva, le place să și încheie în stil mare. Am reușit să fac întocmai și, în luna iunie, eram gata să-mi iau adio de la orașul universitar care îmi deschisese atâtea noi oportunități.

Dar, dintr-un motiv anume, nu reușeam să mă conving să urc în tren. Am mai zăbovit încă două zile. Majoritatea studenților plecaseră și locul începea să fie nefiresc de tăcut. În cea de-a treia dimineață, în timp ce stăteam în pat, înainte de crăpatul zorilor, mi-am dat seama ce mă reținea. Am pus într-o traistă ceva pâine și o sticlă de bere și m-am îndreptat spre sudul orașului, dincolo de Christ Church și Folly Bridge.

Până să ajung eu la Boars Hill, soarele era de o oră sus pe cer, iar ziua devenea deja călduroasă. După ce am lăsat cărarea de la marginea orașului și am trecut pe lângă lanurile din apropiere de Boars Hill, nu am mai întâlnit sau auzit nici țipenie. Singurul sunet era țârâitul insectelor. Clancy Hall era înconjurat pe trei laturi de un gard, iar pe cea de-a patra, de un zid. Aleea era închisă cu o

poartă, dar am găsit o cale de a trece peste zidul din dreapta porții, aproape de un pâlc de copaci. Am traversat un petic de pământ cu iarba înaltă până la genunchi, care m-a condus la marginea grădinilor bine îngrijite din apropierea casei.

Am simțit că locul era pustiu încă înainte de a ajunge în dreptul ușii duble și a suna. Ferestrele erau oblonite; aleea era pustie și proaspăt greblată. Am mai sunat încă de vreo câteva ori, fără să știu exact de ce, iar apoi am făcut câțiva pași înapoi, spre capătul îndepărtat al aleii, privind la pereții goi și la obloane.

Traversam peluza să plec, când am zărit o siluetă solitară, la vreo cincizeci de metri – era un grădinar care se ocupa de un rond de flori. Purta ghete cu protecție la vârf și își înfipsese cazmaua într-un maldăr de pământ dintr-o roabă. Îndreptându-se de spate, și-a dat șapca pe spate, și-a șters fața brăzdată de vreme cu o bucată de pânză și s-a întors spre mine, urmărindu-mă cum mă apropii.

— Ziua bună, am spus eu.

Omul mi-a aruncat o uitătură bănuitoare, ridicând din sprâncenele groase și cărunte.

— Domnule, a zis el, atingându-și cozorocul șepcii.

— Sunt un prieten de-al proprietarului, am continuat, făcând semn cu capul spre casă. Mă numesc Sandler.

— Mă bucur să vă cunosc, domnule.

— Am fost surprins să văd că e totul închis.

— Păi, domnule, probabil că n-ați mai dat pe aici de ceva vreme, a răspuns grădinarul, blajin. E așa cam de multișor.

Am dat să-i răspund, dar m-am abținut. Mi-am șters și eu fruntea asudată cu mâneca hainei.

— Ai ideea unde a plecat domnul Oglebee? am întrebat eu, privindu-l drept în ochi pe grădinar.

— Domnul Oglebee?

— Da, omule, am sărit eu. Domnul Oglebee.

Grădinarul a clătinat încet din cap, iar eu simțeam cum furia crește în mine. A plescăit și a spus:

— Domnule, eu nu știu de niciun domn Oglebee. Clancy Hall este proprietatea lordului și a lui lady Broadbent. Sau cel puțin era. Au murit amândoi acum câțiva ani. Fiul lor, Charles, este acum stăpânul moșiei. Dar el trăiește în Africa de Sud. Nu a mai venit pe

aici de… oho… cel puțin trei ani.

M-am uitat fix în ochii bătrânului, încercând să văd dacă e vreo urmă de minciună, dar nu era nimic. I-am mulțumit doar, m-am întors și am luat-o înapoi spre Oxford.

Mai târziu, în timp ce ieșeam în urma hamalilor pe poarta de la Exeter College și o luam pe Turl Street, nu reușeam să-mi revin din încâlcita îngândurare în care mă aflam de când plecasem de la Clancy Hall. Nu exista în Oxford nimeni căruia aș fi putut să-i înfățișez enigma și ceva înăuntrul meu îmi spunea că, și dacă aș fi pomenit despre descoperirea pe care o făcusem, nu aș primi un răspuns mulțumitor. Abia puțin mai târziu – pe când stăteam singur în compartimentul de tren și mi-am permis să mă las legănat până am adormit – am început să văd latura amuzantă a chestiunii și să accept faptul că totul fusese un amuzant divertimente. *Mi-am dat seama că Oglebee era o enigmă chiar mai mare decât bănuisem.*

Mai fusesem și înainte la Londra, cu câteva ocazii, întotdeauna împreună cu tatăl meu. Fusese vorba de treburi solemne; călătorii tăcute cu trenul, în care eu îl urmam supus. În toate acele călătorii ajunsesem în părțile mai salubre ale capitalei, vizite la avocați și întâlniri cu frații întru credință ai tatei. Acum, planurile mele erau foarte diferite.

Cu obișnuita lui cacofonie și valurile de aburi, trenul a oprit în gara Paddington la începutul serii. Am urmat hamalul printr-o mulțime frământată de călători, am oprit la biroul pentru bagaje și i-am dat omului un bacșiș gras. Și-a scos șapca și aplecat cu căruciorul lui în căutarea unui alt mușteriu. La toaletele pentru bărbați m-am schimbat, înlocuind costumul meu dichisit cu o pereche de pantaloni aspri, muncitorești și o cămașă fără guler, o șapcă și ghete cu protecție. Mi-am împachetat hainele elegante într-una din valize, am scos o geantă de pânză și am umplut-o cu câteva lucruri necesare. Am mai scos și o geantă neagră, din piele, care conținea vopselurile și materialele mele pentru pictură, precum și o colecție de cuțite și un ferăstrău proaspăt ascuțit. După ce mi-am predat cele două valize pentru depozitare, m-am îndreptat pe una din intrările principale spre strada aglomerată.

Încă era cald, atmosfera, lipicioasă, aerul greu și grețos. Se

pregătea de furtună. M-am dus să chem o birjă și am rămas uluit. Trăsura a încetinit, dar apoi vizitiul s-a uitat la mine și a dat bice calului. Am fost obligat să zâmbesc la eficiența deghizării mele. M-am întors, am mers câțiva metri înapoi pe stradă și am găsit o altă șaretă care își aștepta pasagerii de la gară. Când m-am apropiat de vizitiu și i-am spus unde vreau să merg, m-a privit încurcat și era gata să plece fără o vorbă, dar i-am zis că o să-i plătesc dublu și în avans.

— Apăi, atunci fă-te cu ei, pretine, a zis el.

Am scos o jumătate de coroană și i-am întins-o.

— La fix, domnule, a spus. Saltă sus.

A plesnit din bici și am pornit.

În timp ce birja traversa străzile aglomerate, m-am relaxat, sprijinit pe spate, și m-am lăsat îmbibat de atmosfera acestui loc incomparabil. Londra… cel mai mare oraș din lume, de departe. Acesta era orașul pe care împărații Romei l-ar fi invidiat. Știu, scumpă doamnă, că Domnia Ta însăți ai fost de multe ori la Londra. Soțul dumneavoastră mi-a spus-o. Dar mai știu și că ați dus o viață destul de retrasă în zona rurală din Berkshire, așa că trebuie să-mi permiteți să-mi reamintesc de farmecul uluit pe care l-am simțit când m-am trezit aici, în sfârșit liber de orice constrângeri. Iată-mă, proaspăt absolvent de la Oxford, un tânăr cu idei foarte clare despre ceea ce urma să facă. Nu e de mirare că eram așa de entuziasmat.

Birja se hurduca peste caldarâmul de pe Tottenham Court Road când s-a dezlănțuit furtuna. Dinăuntrul trăsurii mele vedeam cum trecătorii aleargă să se adăpostească în timp ce tunetele bubuiau pe deasupra lor și fulgerele sfâșiau cerul. Auzeam cum birjarul, așezat pe capra din spatele meu, suduie calul, apoi șuierul biciului, plesnind deasupra crupei animalului.

Drumul părea interminabil. Chiar și entuziasmul meu față de locul acela începea să se stingă. Îmi aranjasem deja cazarea, după ce luasem legătura cu un proprietar care pusese anunț în Oxford Times. *Voiam ceva chiar în centrul cartierului Whitechapel și nu am avut niciun fel de rezerve față de starea sordidă a celor mai multe dintre locuințele de acolo. De fapt, cu cât mai murdar, cu atât îl consideram mai potrivit. Eram absolut sigur că puteam să-mi port*

singur de grijă. Când ne-am apropiat de adresa casei i-am cerut birjarului să oprească pe Whitechapel Road. Nu voiam ca vecinii să mă vadă sosind cu o birjă. Am sărit jos, mi-am tras geanta pe umăr și am pornit-o pe caldarâmul denivelat și plin de mizerii, cu șapca trasă bine pe ochi și capul plecat, ferindu-mă de ploaia care nu înceta. M-am gândit că vremea e de partea mea.

Noua mea locuință era pe Wentworth Street. Închiriasem o odaie deasupra prăvăliei unui negustor de cereale. Tejghetarul, un anume domn Girthwright, era proprietarul clădirii. Magazinul era înțesat ochi de cuști pentru păsări, găini cloșcă, panere cu ouă, semințe și cereale. Era mai degrabă fermă decât prăvălie și duhoarea găinațului de pasăre și a paielor putrezite se infiltra prin plafon până în odăile de deasupra.

Încăperea în sine era minunat de soioasă. Exact ce căutam. Aveam nevoie să mă impregnez cu atmosfera aceea, să mă contopesc cu gloata, să devin parte din peisajul local. Mă antrenam, mă pregăteam pentru proiectul meu, marea mea realizare, cea care îmi va face nemuritor numele.

Odaia era mică, avea tavanul jos, deasupra unor pereți maronii al căror tapet nu mai fusese schimbat de pe vremea tinereților reginei Victoria. Pardoseala era din scândură goală. Aveam un pat îngust, o lampă ruginită de gaz, cu incandescență, și niciun fel de încălzire. Pe peretele de deasupra patului era un singur ornament: un crucifix. Dar, oricât de primitiv și de respingător era locul acela, știam din cercetările pe care le făcusem asupra acelei zone că acea casă era una dintre cele mai bune locuințe pe care le puteai găsi acolo. Nu era un lucru neobișnuit ca un loc având astfel de dimensiuni să fie împărțit de patru familii, iar prețul exorbitant cerut pentru el – trei șilingi pe săptămână – era îndreptățit, dacă voiam să-mi mențin solitudinea. Acesta era ultimul lucru pe care mi-aș fi permis să-l sacrific. Mi-am lăsat geanta pe podea și m-am așezat pe marginea patului, privind împrejur la noul meu cămin, peste poate de mulțumit de mine însumi.

Când am ieșit iar din casă, cerul devenise roșcat și arunca o lumină crudă peste clădirile și străzile încă ude. Ploaia trecuse și duhoarea locului își recâștiga terenul. Era un miros pe care nu-l mai simțisem până atunci, un amestec de atâtea alte mirosuri: cenușă,

smoală, alimente putrezite și dejecții umane. Mai era în aer și un iz înțepător de sare, când briza dinspre miazăzi vălătucea pe străzile înguste miasma fluviului.

Nu mai vizitasem niciodată un loc fie și doar pe departe asemănător cu acesta și lucrul mă emoționa din cale afară. Știam toate istorisirile despre această parte a Londrei. Cum săracii fuseseră alungați spre vest, din mahalalele situate în cartierul St Giles, iar vechile lor maghernițe, rase la pământ. Mulțimea nesfârșită de gloate murdare și fără chip se mutase în valuri, cu câțiva kilometri către est, și transformase cartierul East End al Londrei în haznaua care era acum. Era, scumpă doamnă, Iadul pe Pământ, un loc pe care londonezii îl numesc „Ghiveciul", și pe care l-am îndrăgit imediat.

Cum să încep în a-i descrie atmosfera unică, mai ales unei persoane atât de bine-crescute și de rezervate cum sunteți dumneavoastră? Am încercat să vă redau mirosul, dar, sincer, acesta era doar un element al experienței în ansamblu. Într-adevăr, cineva ar putea descrie felul în care am ieșit din casă și am pășit pe stradă ca pe o suprasolicitare a simțurilor, pentru că totul în jur îmi ataca și stimula percepțiile.

Imediat dincolo de ușa casei unde mă mutasem se așezase un plăcintar. Își instalase pe caldarâm o cutie mică, pe patru picioare scurte din metal. Deasupra ei era un strat de plăcinte cu carne, menținute la cald de un mic foc aprins înăuntrul cutiei. Plăcintarul purta un surtuc și o eșarfă murdară. Șapca era dată șmecherește pe spate și omul avea în jurul taliei un șorț mânjit cu negru. Lângă el stătea o femeie. Avea un aer bolnăvicios, cu obrajii scofâlciți și cearcăne negre sub ochi. Chiar în fața tarabei cu plăcinte era un băiețel cu o șapcă moale, de lână, care îmbia mușterii. Stătea pe un genunchi și în mână avea câteva monede pe care le arunca în aer și le prindea. „Aruncă și cumpără", striga el, invitând clienții să ghicească felul cum cad monedele, cât așteptau după plăcinte.

Era acel moment al serii când străzile începeau să se aglomereze. Puținii locuitori care aveau slujbe se întorceau de la munca lor, iar alții, prostituatele – sau „miresele", cum știam că le spun oamenii locului – erau gata să-și înceapă munca de noapte.

Muncitorii păreau deosebit de neîngrijiți. Am văzut un tânăr

palid ca un cadavru, cu părul rar și ochii afundați în orbite. A fost gata să dea peste mine când a trecut, pe jumătate beat, pe trotuarul îngust. I-am simțit duhoarea de pește și saramură și am știut că e un pescuitor, unul dintre aceia care scotea cadavre din Tamisa, în speranța că va găsi ceva de valoare, fie un farthing[{41}] *cusut în căptușeală, fie un dinte de aur smuls din gura mortului.*

Am traversat o uliță care ducea în Whitechapel Road și am fost depășit de un grup de patru siluete obosite. Erau săracii cei mai săraci care se întorceau de la șantierul unde cei fără niciun fel de slujbă plătită își petreceau douăsprezece ore pe zi spărgând piatră pentru câțiva penny. Apoi am dat ochii cu o priveliște și mai colorată: „păsărarul", un tip slab cu joben gălbui așezat în dreptul unei mese instalate în grabă și acoperite cu o pânză franjurată. Pe brațul lui întins în față stăteau aninați patru peruși. Pe blatul mesei erau întinse patru cărți de joc. „Ghicește cartea și câștigi o seară în oraș!" striga omul pe când mă apropiam de el. Nu i-am luat seama, dar am privit fascinat cuplul care se oprise în dreptul lui.

Fata chicotea în timp ce prietenul ei i-a întins păsărarului un farthing. *„Pe care ar dori doamna să o aleagă? a întrebat-o omul cu taraba, uitându-se galeș la ea. Poate să fie seara ta norocoasă, drăguțo." Fata sporovăia prostește și se cuibărea lângă drăguțul ei. Tânărul a ales în locul ei, a doua carte din stânga. Păsărarul a pus banii în buzunar și a coborât brațul, ca să lase unul dintre papagali să sară pe masă. Perușul s-a plimbat țanțoș încolo și încoace pe lângă cărți, apoi s-a oprit și a ciugulit una dintre ele: a doua din stânga. Femeia a tras un chiot și și-a dus repede mâinile la gură. Am mers mai departe, întrebându-mă de câte ori păsărarul va permite celor doi să câștige, înainte de a le schimba norocul.*

Ei, scumpă doamnă, nu trebuie să credeți despre mine că sunt un tip complet leneș, pentru că această mică incursiune exploratorie avea un scop bine definit. Aveam o țintă și știam exact unde mă aflu. Destinația mea era Pavilionul, Pav, cum îi spuneau localnicii, o sală de music-hall dintre cele mai sordide, dar un loc de distracție absolut potrivit locuitorilor Iadului.

Cum să încep să descriu în cuvinte imaginea clară a Pavilionului? Mi-ar fi mult mai ușor să pictez locul. Dar am să încerc. Vreau să vă ofer fiecare detaliu.

Frontispiciul clădirii nu-ți dădea niciun indiciu despre ceea ce se petrecea înăuntru. Arăta ca un teatru simplu și decent. Dar, dincolo de uși, locul era un rai pentru cei de cea mai joasă speță. Pe toată lungimea sălii principale se înșirau mese mari din lemn rău cioplit și de fiecare parte a acestora erau bănci lungi. În fiecare seară, la ora nouă nu mai găseai niciun locșor neocupat pe aceste bănci, halbele erau încontinuu umplute cu bere ieftină și botezată cu apă, iar localul exploda din nou la viață.

Așa cum vă închipuiți, m-am dus de multe ori la Pav. De fapt, am cumpărat acolo un spațiu, pentru nu mai puțin de cinci guinee. Eram captivat de locul acela din chiar prima mea seară a noii mele vieți la Londra. Înainte încă de a fi dormit măcar o noapte în „Ghiveci" m-am simțit acasă la New Royal Pavilion Theatre, ca să-i dăm denumirea adevărată. Ce iubeam eu atât de mult aici? vă aud întrebându-mă. Cred că era sentimentul deznădejdii abia mascate, eforturile grotești pe care le făceau oamenii ca să uite vremelnic de nimicnicia vieții. Thomas Hobbes a scris odinioară: „Viața este solitară, săracă, dezgustătoare, brutală și scurtă", dar orice urmă de incipientă înțelegere a acestei realități, pe care poate să o aibă un individ mediu, poate fi alungată cu o cantitate suficientă de bere dată pe gât; cu suficientă muzică din topor, insinuări lejere și vorbe cu două înțelesuri; cu suficient timp petrecut cu o târfă pe genunchi. Sau, în cazul deznădăjduiților mai avuți, cu destul opiu în sânge. Dar totul este de o absurdă falsitate, o prefăcătorie și pe mine mă amuză teribil să urmăresc fețele vitelor la jgheabul cu mâncare când încearcă să facă dispărut tot răul din lume. Un singur lucru reușește însă asta și nu e ceva pe care să-l găsești la music-hall. Cel puțin nu direct. Cel puțin nu înainte ca subsemnatul să fi sosit în cartier.

Dar, scumpa mea doamnă, vă cer iertare, căci iar am divagat. Se pare că am o înclinație pentru asta, nu-i așa? Să revin la subiect. Plimbarea mea pe Whitechapel Road și incursiunea la Pav au avut două foarte importante consecințe. Mai întâi, m-a condus la femeile pe care urma să le măcelăresc mai târziu. În al doilea rând, a fost locul unde aveam să-l întâlnesc pe soțul dumneavoastră, Archibald, un bărbat care a sfârșit prin a juca un rol semnificativ în evenimentele desfășurate la finele verii și începutul toamnei acestui an.

Până în acest moment nu am pomenit despre Archibald. Evident, aceasta nu se datorează vreunei dorințe de-ale mele de a vă proteja sentimentele. Trebuie să mă cunoașteți destul de bine ca să știți că nu fac așa ceva. Acum ajung însă cu povestirea mea la partea în care domnul Thomson își face pentru prima dată apariția.

Fără doar și poate, dumneavoastră cunoașteți una dintre fațetele acestui om. Eu i-am cunoscut mai multe. Vom fi împreună de acord, fără îndoială, că Archibald era un bărbat muncitor, inteligent, harnic și straniu de ambițios. Acestea sunt cuvintele ce vor fi rostite la înmormântarea sa. Doamne, cât aș vrea să pot fi acolo! Dar au mai fost și alte aspecte care îl priveau pe soțul dumneavoastră și despre care îmi imaginez că nu aveți decât o vagă idee.

Pav, acel stabiliment minunat, nu era doar un teatru de music-hall. Proprietarii câștigau o sumă frumușică de pe urma taxei de patru penny, plătită la ghișeul de intrare, și a jumătății de penny cu care vindeau halba de poșircă pe care o numeau bere, dar, ca fiecare dintre noi, și ei erau niște lacomi care recunoșteau o audiență captivă, atunci când o vedeau. Cum imaginația nu era punctul lor forte, proprietarii teatrului au transformat etajul de deasupra într-un bordel.

Am descoperit acest lucru cu ocazia celei de-a doua vizite făcute la Pav și revelația m-a entuziasmat. Îmi petrecusem deja douăzeci și patru de ore în Whitechapel și în mintea mea începusem deja să creionez în detaliu obiectivul pe care mi-l propusesem. Hotărâsem că vor fi patru femei. De ce patru? Poate pentru simetrie. Cele patru culori la cărțile de joc? Patru laturi ale pătratului? Cei patru călăreți ai Apocalipsei{42}? De fapt, niciuna dintre aceste idei nu mi-a trecut prin minte. După evenimente, am înțeles că unii au încercat să găsească legături între lucrarea mea și acțiunile francmasonilor, ale anarhiștilor, ba chiar ale unor membri ai familiei regale, pentru numele Necuratului! Nimic de acest gen nu îmi trecea prin cap în luna iulie. Recunosc, m-am jucat puțin, lăsând false indicii, dar acestea au fost făcute pentru propria distracție și nu au avut niciun fundament politic sau, Diavolul să-mi ajute, spiritual. Așadar, de ce patru? Așa am simțit că trebuie.

Patru femei. Mă gândisem oarecum la metodele și procedeele de folosit, dar mai trebuia să-mi aleg candidatele. Și simțeam cu

adevărat nevoia de organizare în acest caz, de o oarecare structură. Pentru că orice artă are o formă, indiferent cât de lejeră ar fi ea. Când am aflat despre bordelul de deasupra Pavilionului, câteva dintre piesele puzzle-ului au început să se îmbine. Aveam în acel moment o sursă potrivită pentru materialul meu uman.

Acum, scumpă doamnă, se prea poate să fi presupus deja un fapt important despre subsemnatul. Și anume că nu am niciun fel de dorință față de femei. De fapt, nu am niciun fel de porniri sexuale, indiferent de sex. Nu știu de ce lucrurile stau astfel și nici nu-mi pasă. Nu e un lucru asupra căruia să fi reflectat vreodată. Știu că de-acum încolo generații întregi de oameni învățați vor postula și medita, îmi vor cerceta ceea ce ei cred că este constituția mea mintală. Dar niciunul nu mă va cunoaște așa cum mă cunosc eu însumi, indiferent cât de inteligenți vor fi acei oameni. Vor presupune tot felul de aberații sexuale, dar, serios, trebuie să mă credeți pe mine, nu e nimic real în acea teorie. Și, la modul cel mai sincer, nu puteam să fiu mai bucuros de atât pentru cum stăteau lucrurile, pentru că sexul este așa o irosire de energie. La ce folosește? Dacă nu ai nicio plăcere de pe urma lui, nu e decât un act de procreare și mai mulți copii este ultimul lucru de care are nevoie omenirea. Așa că nu mă aflam în bordel din motivele obișnuite. Eram acolo ca să pictez și să aleg.

Nu mult după ce am descoperit din întâmplare existența bordelului de la etajul Pavilionului, mi-am făcut un obiectiv din a explora locul cu pricina. Explorările reprezintă cheia în activitatea mea și o disciplină esențială care îmi permite să mă mențin cu un pas înaintea poliției. Grijuliu să nu atrag atenția asupra mea, am aflat repede cum sunt dispuse camerele de sus și cum comunică unele dintre ele. Am descoperit curând și o mică rețea de pasaje secrete și de căi de ieșire, construite în zidurile clădirii.

Acum să ne întoarcem la Archibald. L-am cunoscut la vreo două săptămâni după ce am sosit în Whitechapel. Făceam incursiuni nocturne la Pav și la bordelul de acolo. Fetele mă știau drept „Pictorul” și toate păreau să mă placă pentru că nu m-am atins niciodată de ele, ci doar le desenam. Era vineri seară, destul de târziu. Fata care îmi poza devenea tot mai nerăbdătoare, deși o plătisem dublu față de tariful ei obișnuit și nu trebuia să facă

altceva decât să stea frumos tolănită pe un șezlong. Și eu începusem să obosesc, nu din pricina muncii, ci a suspinelor și agitației femeii. Am lăsat creionul pe carnetul de schițe, i-am aruncat halatul cu care venise îmbrăcată și i-am spus să plece. Eram furios acum, așa că am pus caietul și creionul pe pat și mi-am aprins o țigară. M-am ridicat din fotoliu și, clătinând iritat din cap, m -am îndreptat spre ușă, am ieșit în holul spațios și m-am aplecat peste balustradă. Auzeam zgomotele care urcau de jos, fiecare notă a operei de trei parale care se cânta. Cântecul s-a oprit cu un fel de scârțâit și maestrul de ceremonii a urlat către mulțime: „Ce urmează, doamnelor și domnilor? Ce urmează?”

Mai auzisem și văzusem toate astea și înainte, evident. Aș putea să pictez scena respectivă. Favorita Pavilionului, Marie Lloyd, era gata pregătită în culise. Auzeam muzica pe care își făcea intrarea. Mi-o imaginam pășind pe scenă, cu umbrela în mână. Aceasta avea să se înțepenească și ea va exclama: „Of, Doamni! N-am mai sculat-o de secole!” atunci, la comandă, se auzea hohotul de râs al gloatei lătrătoare. Ah, ce lucruri simple pot face plăcere!

Apoi am auzit un șir de sunete noi. Un pocnet, un țipăt, un fluier… un fluier de poliție. M-am uitat peste balcon și am zărit o clipă doi polițai care se repezeau pe ușa principală în teatru. M-am răsucit pe călcâie și am zbughit-o spre ușa camerei pe care o închiriasem. Doar că, tulburat cum eram la minte, am greșit ușa și am nimerit în odaia de lângă a mea.

M-am adunat și am dat de altă surpriză, când am văzut siluetele din pat. Da, una din ele era a soțului dumneavoastră, scumpa mea doamnă. Nu avea habar de agitația de la parter, pierdut în propriile lui pofte. Dar când eu am năvălit înăuntru, am făcut un așa zgomot, că a sărit în sus, cu o expresie de groază pe chip. Boarfa proastă din pat, una dintre fetele pe care le știam, Catherine Eddowes, și-a tras un cearșaf peste trupul costeliv.

— Ce mama dracului! a izbucnit Archibald.

Ignorându-i pe amândoi, am traversat în grabă odaia. Ajuns la peretele din dreapta unei ferestre nu prea mari, am pipăit în lungul tapetului ieftin și plin de gâlme. Archibald și-a tras pantalonii pe el și și-a luat tunica.

— Ce se petrece?

— Curcanii, i-am șoptit eu, fără ca măcar să-mi întorc privirea.

— Ah, rahat!

M-am ghemuit și după o crestătură din plintă am găsit muchia ușii secrete. Am plimbat degetele în sus până la înălțimea pieptului și la câțiva centimetri spre stânga am găsit zăvorul, l-am tras și ușa s-a dat de perete. Într-o clipă m-am strecurat prin deschizătură și eram gata să închid ușa, când Archibald și-a dat singur brâncă după mine, aproape strivindu-mă de zidul îngustului pasaj secret din spatele peretelui din dormitor. Abia ce a reușit să tragă ușa după el, când o lovitură puternică ne-a semnalat că poliția ajunsese pe palierul de la etaj.

În întunericul din spatele ușii, ne-am ținut respirația. Apoi, ca să ne mascăm mișcările, ne-am folosit de sunetele ce veneau din cameră – ușa care se deschidea cu o bubuitură și țipetele prostituatei. Am bâjbâit de-a lungul condorului. După trei pași am ajuns la un zid de piatră și am simțit fusceii unei scări scurte fixate de zidărie. M-am tras în sus, pe întuneric, și cu mâna stângă am pipăit deasupra capului meu, să găsesc trapa de ieșire. Mâna a dat de lemnul aspru și eu m-am ferit înapoi, când o așchie mi-a intrat sub unghie. Fără să dau importanță durerii, am împins trapa și am ridicat-o.

M-am săltat prin deschizătură și m-am trezit pe acoperiș, bucuros de aerul rece al nopții după drumul prin culoarul înăbușitor și lipsit de ventilație. Gâfâind, m-am prăbușit, întins pe spate, pe acoperișul înclinat, acoperit cu olane. A apărut și silueta masivă a lui Archibald, conturată pe fundalul luminii unei semiluni gălbui. Uitasem că era în urma mea. S-a ridicat împleticindu-se și a făcut doi pași spre mine, înainte de a se întinde și el pe aceeași porțiune înclinată și a scoate din buzunarul pantalonilor o tabacheră din argint. Îi vedeam chipul în lumina lunii: rotund și lucios de sudoare, cu ochii aceia ai lui negri, ca de câine.

— Cred că trebuie să-ți fac cinste, a zis.

CAPITOLUL 26

Stepney, duminică, 24 ianuarie, 2:30 p.m.

Biserica St Aloysius de pe Buckhurst Street, chiar la nord de Mile End Road, era o clădire modernă din beton. Când a ieșit din mașină și a ridicat privirea spre forma neregulată a vitraliilor ferestrei de deasupra intrării, Pendragon a oftat. Și-a lăsat ușor capul într-o parte, străduindu-se să înțeleagă ce reprezentau scenele acelea. A renunțat și s-a uitat spre Turner.

— Nu e chiar catedrala din Reims, nu-i așa, sergent?

— Dacă ziceți dumneavoastră, domnule, a răspuns Turner.

— Dar nu e ciudat cum strămoșii noștri erau în stare să ridice construcții minunate pentru a-l preaslăvi pe Dumnezeul lor, iar noi producem azi niște monstruozități ca asta? a continuat inspectorul, făcând semn cu mâna spre biserică.

— Cre' că e doar o chestie de bani, șefu'.

— Da, Turner. Și, evident, Biserica Catolică e așaaaaaa de săracă.

Inspectorul a clătinat iar din cap și s-a îndreptat spre bolta joasă, din beton, care se înălța deasupra fațadei ca de buncăr. A pășit prin cele două uși duble și de-a lungul culoarului central. Aproape de altar a văzut o mulțime de oameni, iar ușa sacristiei era deschisă spre interior. Când Pendragon și Turner au ajuns la altar, a apărut și inspectorul Towers.

— Încă una ciudată, domnule, a zis acesta din urmă.

— Cine sunt oamenii aceștia?

— Membrii Consiliului Parohial, domnule.

Grupul era format din două femei și doi bărbați. Femeile plângeau și unul din bărbați o consola pe cea mai în vârstă din ele. Celălalt bărbat l-a văzut pe Pendragon și a făcut un pas spre el.

— Eu sun paracliserul, a zis el. Malcom Connolly.

Era un bărbat înalt și subțiratic de vreo cincizeci de ani, chel, cu excepția unor smocuri de păr alb rămase pe fiecare parte a

capului. Pe sub haina de tweed cu petice de piele la coate purta o cămașă în carouri și o cravată maro. Mirosea a tutun de pipă. Connolly i-a întins lui Pendragon mâna și inspectorul s-a prezentat la rândul său.

— Eu am găsit cadavrul, împreună cu părintele bătrân.

— Părintele bătrân?

— Scuze. Preotul Lionel Ahern, pensionar. El a fost parohul aici înaintea părintelui Michael.

— Înțeleg, a spus Pendragon, dând din cap. Păi, dacă puteți aștepta o clipă, aș avea două vorbe cu dumneavoastră, după ce am să cercetez locul crimei.

Sacristia nu avea mai mult de trei metri pătrați, era lambrisată și nu avea nicio fereastră, spațiul fiind luminat de două aplice de perete, foarte ornamentate. În cameră plutea un iz de tămâie și de stătut, mirosul celor morți de curând. Scaunul în care fusese proptit cadavrul preotului era așezat în centru. Mackleby și Vickers stăteau într-o parte. Doctorul Jones era aplecat deasupra victimei, privind cu o lanternă în ochii fără viață.

— Încă un tablou atractiv pe care să-l adăugăm la colecție, a zis doctorul, fără să se uite în jur. Cred, Pendragon, că e *Studiu după Velasquez, Portretul papei Inocențiu al X-lea*{43}.

— Începe să devină repetitiv, a zis inspectorul în șoaptă. Deci, acum trebuie să-l adăugăm și pe Francis Bacon pe lista suprarealiștilor morți. Minunat, a adăugat și s-a apropiat cu încă un pas. Ce ai stabilit?

— Când? În cele doar zece minute de când sunt aici?

— Da.

Jones a pufnit pe nas și a început:

— Victima este un bărbat în vârstă de aproximativ cincizeci și cinci de ani… șaizeci. Are un semn la ceafă, la fel ca și ceilalți.

— Ora decesului?

— Cu cel puțin douăsprezece ore în urmă.

Pendragon s-a întors spre Towers și l-a întrebat:

— Care este numele complet al victimei?

— Părintele Michael O'Leary.

— E mort de douăsprezece ore. Cum se face? Când a ajuns aici tipul ăla, Connolly?

— Nu a fost descoperit decât acum o oră de către fostul paroh pensionat, părintele Lionel Ahern, și de paracliser.

— Unde e părintele Ahern acum?

— E în spital, șefu', a explicat sergent Mackleby, făcând un pas înainte.

Pendragon s-a uitat consternat la ea.

— Are optzeci și ceva de ani. Venise de dimineață să-și bea cafeaua săptămânală cu părintele O'Leary, dar a găsit ușa de la sacristie încuiată. A observat și că jilțul – sergentul a făcut un semn din cap spre scaunul ca un tron pe care era aranjat cadavrul – lipsește de la locul lui obișnuit, lângă ușă. I-a luat ceva timp până să-i vină în ajutor paracliserul. Acesta avea un set de chei și împreună l-au descoperit pe paroh.

— Și bătrânul?

— S-a prăbușit pe loc. Atac de cord. L-au dus de urgență la London Hospital.

Pendragon a clătinat din cap.

— Chestia asta începe să devină o farsă, a zis, pufnind zgomotos. OK, sergent. Acum o să stau de vorbă cu Connolly.

Turner și Mackleby i-au interogat pe ceilalți membri ai Consiliului Parohial, în timp ce Pendragon l-a condus pe Malcolm Connolly spre una dintre strane.

— Povestiți-mi cum ați găsit cadavrul, a început inspectorul.

Connolly a scos din buzunarul de sus al hainei de tweed o batistă albă și și-a șters o broboană de sudoare de pe frunte.

— Mă scuzați, a spus el. Toate acestea sunt un șoc destul de mare.

Pendragon a schițat un zâmbet forțat.

— Înțeleg.

— Ăăă, da. Părintele Ahern a bătut la ușa mea pe la amiază. Bietul de el era destul de confuz. Se pare că ajunsese aici pe la ora zece. O dată pe săptămână ia cafeaua cu părintele Michael. De ani de zile au obiceiul ăsta, încă de când a venit noul paroh, în 2004. În fine, a găsit sacristia încuiată și a observat că jilțul fusese mutat. Îi plăcea foarte tare scaunul acela vechi. I-a fost

dăruit prin anii ’50. L-a adus cu el la parohia cea nouă, când a venit.

Pendragon a dat din cap.

— Ei, părintele bătrân s-a cam zăpăcit. S-a dus acasă și s-a așezat în fața focului o vreme, încercând să înțeleagă ce se întâmplase și ce era de făcut. Într-un final a venit la mine și ne-am întors împreună aici.

— Înțeleg. Mi s-a spus că dumneavoastră păstrați cheile de rezervă?

— Da. Domnule inspector, ce înseamnă toate acestea? Michael O’Leary era un om bun. Nu a făcut niciodată rău nici măcar unei muște. De ce ar vrea cineva să-i facă lui așa ceva? Și de ce în felul acesta? Ce semnificație are?

— Îmi e teamă că încă nu știm, domnule Connolly. Dar pot să vă asigur că vom face tot ce ne stă în putere ca să descoperim cine a făcut asta.

Connolly nu a spus nimic, cu ochii ațintiți pe crucifixul atârnat deasupra altarului.

— De când îl cunoașteți pe părintele O’Leary? a întrebat inspectorul principal.

— Încă de când a venit în parohia noastră. Eu am fost paracliser la biserica St Aloysius imediat după ce a fost construită, la sfârșitul anilor ’80. M-am stabilit aici din Hong Kong, împreună cu răposata mea soție. Acolo am fost funcționar guvernamental.

— Puteți spune că îl cunoșteați bine pe părintele O’Leary?

— Așa cred. Ne vedeam aproape zilnic. Eu sunt la pensie, așa că îmi dedic o bună parte din timp bisericii. Părintele Michael era foarte popular aici. Toată lumea îl plăcea. De aceea mi se pare foarte bizar. N-ar putea să fie vorba despre o crimă spontană, nu? Asta a fost premeditată. Părintele Michael a fost ținta.

Pendragon a încuviințat din cap, dar s-a abținut de la vreun comentariu.

— Bun. Vă mulțumesc pentru timpul acordat, domnule Connolly. Ofițerii mei s-ar putea să mai aibă nevoie să vă pună niște întrebări, după ce vor fi discutat și cu ceilalți membri ai

Consiliului Parohial.

— Și dumneavoastră o să ne țineți la curent, nu-i așa, inspectore?

— Așa vom face, i-a răspuns Pendragon.

Apoi s-a dus înapoi la altar, unde Mackleby și Turner îi mai chestionau încă pe ceilalți membri. S-a întors spre Jones, exact când acesta ieșea din sacristie.

— Aceeași chestie, Pendragon, a spus patologul. Trimite-mi-l de îndată ce drăgălașa doctoriță Newman a terminat să preleve amprentele și să-și vâre nasul peste tot.

A dat din cap și a luat-o agale, aplecat de spate pe culoarul dintre strane.

— Îmi cer scuze că vă întrerup, a zis Pendragon, oprindu-l pe Turner din întrebări.

Sergentul stătea de vorbă cu un bărbat scund, cu părul arămiu, pielea foarte albă și fața stropită de pistrui.

— Sergent, eu mă întorc la secție acum. Când ați terminat de chestionat pe toată lumea, vino să mă cauți la mine în birou. Am senzația că ne așteaptă un maldăr de hârțoage de rezolvat.

— OK, șefu', a zis Turner, încuviințând din cap. Apoi a continuat să-i pună întrebări celui din fața lui.

Pendragon l-a zărit apoi pe inspectorul Towers și l-a chemat la el.

— Verifică parcarea și drumul principal de acces, dacă nu există camere de filmat. Nu se știe niciodată, poate Dumnezeu ne trimite un miracol.

Ken Towers a rânjit la el.

— Vreau un raport detaliat pe biroul meu până în ora patru, a mai adăugat inspectorul principal și lui Towers i-a căzut fața.

Pendragon s-a îndreptat încet spre ieșirea principală. Vocile celor de lângă altar reverberau în toată biserica, amplificate de acustica acesteia, dar nu se auzea decât un amalgam de cuvinte fără legătură. S-a întors, încercând să se concentreze asupra noilor informații care apăruseră. Era atât de cufundat în gânduri, încât atunci când a ieșit pe ușa bisericii și a ajuns în parcare era aproape să se izbească de un bărbat în manta și cu căciulă purtând însemnele clubului FC Chelsea.

— Dacă ăsta nu e inspectorul principal Pendragon, cine altul?! a exclamat bărbatul.

Inspectorul a ridicat privirile, surprins o clipă, apoi a oftat când a văzut fața ziaristului Fred Taylor, blestemul lui, de la o foiță locală numită *Gazette*. Era un bărbat scund și îndesat, cu fața roșie de la natură, acum încă mai colorată de frig. Nasul mare era azi și el înroșit și posesorul lui purta niște ochelari cu rame rotunde de baga. Cu șase luni în urmă, când Pendragon se ocupa de primul lui caz – un ucigaș în serie care acționa în zona Stepney – Taylor ajunsese instantaneu să-l displacă pe inspector și făcuse tot ce putuse ca să-l discrediteze și să-l umilească pe proaspătul inspector principal. Asta a însemnat inclusiv un articol aproape calomnios despre cum îl părăsise soția pe Pendragon. Articolul insistase indecent de mult și pe faptul că însăși fiica inspectorului, Amanda, dispăruse cu cinci ani în urmă. Lângă Fred Taylor stătea un bărbat mai înalt, cu o haină scumpă de piele, încheiată până sus din cauza frigului. Avea un aparat de fotografiat digital prins cu o curelușă pe după gât.

— Să ne ajute Dumnezeu, dacă bătrânul Jack a fost însărcinat să-l prindă pe Criminalul cu Arta Modernă! a exclamat Taylor întorcându-se spre colegul lui.

— Ha! a pufnit și bărbatul mai tânăr.

— Ce-ai zis? a mârâit Pendragon.

— Dumnezeu să ne ajute…

— Nu, Taylor, după asta.

Ziaristul a rânjit.

— Ce? Criminalul cu Arta Modernă?

— Da.

— Păi, n-aș fi cine știe ce ziarist dacă n-aș cunoaște ce se petrece în „parohia” mea, nu-i așa, inspectore Pendragon?

— Și cum ai aflat…?

— De cea mai recentă grozăvie de aici, de la biserica St Aloysius? O păsărică, a răspuns Taylor, lovindu-se cu degetul peste nas.

— Înțeleg, a spus Pendragon, trăgând adânc aer în piept.

— Deci, dacă nu te deranjează, inspectore principal Pendragon, eu și Mickey am vrea să aflăm cele mai recente

informații și să facem câteva fotografii pentru numărul de mâine. Ca să fiu cinstit, șefa mea ne-a ținut în frâu de parcă am fi fost niște iepe în călduri. Dar acum, cu a treia crimă… În fine, chiar și ea va fi de acord că e momentul să dăm drumul știrii pe piață.

Chiar în acel moment pe ușile duble ale bisericii au apărut Turner și inspectorul Towers. Au aruncat o privire spre Taylor și tovarășul lui și s-au apropiat să-l susțină pe Pendragon.

— Excelentă sincronizare, a zis Pendragon. Acești doi gentlemeni voiau să dea buzna în biserică. Nu cred că membrilor Consiliului le-ar conveni asta. Voi ce ziceți?

— Firește că nu, domnule, a răspuns Towers imediat.

— Deci, cred că ar trebui să le cerem să încuie ușile, nu-i așa?

Numaidecât, Turner s-a răsucit pe călcâie.

— Decizie greșită, Pendragon, a șuierat Fred Taylor. Credeam că ai învățat din trista experiență anterioară că nu trebuie să stai în calea jurnalismului legitim.

Pendragon i-a surâs dulce și a mers mai departe.

CAPITOLUL 27

— Cu inspectorul principal Pendragon, vă rog.

Tonul cald al celui care sunase era ușor de recunoscut.

— Sammy? a răspuns Jack.

— Dragă băiete, sper să te găsesc sănătos.

Pendragon a surâs.

— Mi-e frig al dracului, dar, dincolo de asta…

— Am niște informații pentru tine. Ei, la naiba…

Pendragon a auzit forfotă și clinchet de monede.

— Ești într-o cabină telefonică?

— Da. Nu cred în telefoanele mobile. Ce spuneam?

— Aveai niște informații.

Pendragon a privit spre stânga și spre dreapta, în timp ce traversa Buckhurst Street și se îndrepta către Mile End Road.

— S-ar putea să fi găsit ce cauți. Am adresa aici.

Un foșnet de hârtie.

— Ce e suspect acolo? l-a întrebat Pendragon după ce Sammy i-a citit adresa.

— Sursa mea zice că locul n-a mai fost folosit de ani de zile, dar săptămâna trecută a fost închiriat… doar pentru o săptămână.

— O săptămână?

— Exact.

— Nume?

— Am vânat după documente, dar n-am găsit nimic concludent deocamdată. Proprietarul este firma Westbrick and Go. Au o reprezentanță în Docklands{44}… Sunrise… așa figurează în registru. Spațiul a fost închiriat pe numele Rembrandt Industries. Asta e tot ce am.

— OK, mulțam, Sammy. Înțeleg că e un depozit, nu?

— Așa cred. E pe cheiul West India.

— Bun, a răspuns Pendragon. Știu unde e.

Sergentul Turner îl aștepta pe Pendragon la recepția firmei

Sunrise Properties, reprezentanța londoneză a companiei Westbrick and Co.

— Bună, șefu'. Abia am ajuns și eu de vreo două minute. Directorul e aici, e sus, zise aruncând o privire peste carnețelul lui. Un domn Derrickson.

— Ai aflat ceva despre Rembrandt Industries?

— Un număr de telefon, post desființat. O adresă de e-mail, și ea tot așa.

— Băncile? Cum au fost transferați banii?

— Prin intermediul unor terți, o firmă numită Gouache și o alta, Cubist and Co.

— Foarte amuzant, a replicat Pendragon. Cred că ucigașul își bate joc de noi. Ai aflat ceva despre blestemații de intermediari? a mai întrebat inspectorul, plin de amărăciune.

— Mi-e teamă că nu, domnule. Adresele de e-mail și numerele lor de telefon sunt și ele deconectate. Tranzacțiile financiare s-au derulat printr-o sucursală Lloyds din Reading. Conturile au fost lichidate… desigur.

— Și, evident, nici urmă de persoana care a deschis conturile și le-a lichidat?

În momentul acela, un bărbat înalt și chel, pe la vreo treizeci și ceva de ani, a apărut pe coridorul din fața lor. Recepționista a făcut semn din cap spre cei doi polițiști și bărbatul s-a apropiat, cu mâna dreaptă întinsă și pe chip cu o expresie serioasă, dar nu lipsită de prietenie.

Biroul lui Derrickson era unul ultramodern și minimalist. Pe masa de lucru din metal și sticlă, altfel goală, nu se afla decât un laptop Apple, un telefon și un blocnotes.

— Deci, domnilor. Cum pot să vă ajut?

— Am dori să ne aprobați accesul pe una dintre proprietățile pe care le dețineți.

— Înțeleg.

— E vorba de cea din Knox Lane, numărul 17A, Cheiul West India. Se pare că a fost închiriată pentru o săptămână doar și credem că s-ar putea să ne fie de folos ca să avansăm într-o investigație de crimă.

— OK, a spus Derrickson îngrijorat.

A tastat ceva la calculator și apoi a ridicat ochii la ei. Da, Rembrandt Industries.

— Nu e un lucru neobișnuit ca firmele să închirieze depozite pentru o perioadă așa de scurtă de timp?

— Ba da, inspectore. Așa e. Dar clientul s-a oferit să plătească pentru trei luni. Sunt surprins că ați aflat despre tranzacție, a spus Derrickson, privindu-l pe inspector drept în ochi.

Jack nu l-a luat în seamă și s-a uitat la Turner înainte de a-i răspunde lui Derrickson.

— Toate urmele companiei care a închiriat depozitul au fost șterse, a zis inspectorul. Ați fost plătit și apoi contul s-a desființat.

— Ciudat, a spus Derrickson, cu un aer surprins.

— Așadar, înțelegeți că suspiciunile noastre sunt întemeiate.

— Domnule inspector, ce anume investigați?

— Mă tem că detaliile sunt confidențiale, dar este un caz de omucidere.

— Aha, a zis Derrickson, înclinând din cap. Deci, ce doriți de la noi?

— Am vrea să cercetăm interiorul proprietății.

— A, asta e o chestiune delicată, pentru că am fost plătiți în avans de către client.

— Dar a reziliat contractul de închiriere.

— Chiar și așa…

— În ordine, domnule Derrickson. Putem să procedăm în două moduri. Puteți să ne acordați accesul nerestricționat și noi ne vedem de treabă fără să facem tam-tam. Sau revin într-o oră cu un mandat de percheziție, cu farurile aprinse și sirenele pornite, ca să vadă toți vecinii. Nu depinde decât de dumneata.

Derrickson a privit suprafața strălucitoare a mesei, cu degetele împreunate deasupra hiatului din sticlă. Apoi și-a desfăcut mâinile.

— OK, a zis, și a ridicat receptorul.

Pe Cheiul West India, depozitul din perioada victoriană dădea spre oglinda apei. Se afla în mijlocul unui șir de alte

construcții similare. Fiecare dintre ele era folosit de importatori ca unitate de depozitare pe termen mediu. Fațada inexpresivă era un zid din cărămidă, fără ferestre, renovat cu grijă. Într-o parte era o ușă mare, rulantă, suficient de mare ca să poată trece prin ea un autobuz. De cealaltă parte era o ușă mai mică, prevăzută cu o încuietoare activată printr-un cod numeric.

Ajunși înăuntru, Pendragon a răsucit comutatorul și o lumină gălbuie a explodat, s-a stins și s-a aprins de două ori înainte de a se stabiliza și a lumina un spațiu pătrat, nedivizat și înalt până la tavan. Podeaua era din beton, pereții, fără niciun fel de decorațiuni. Era doar o simplă cutie gigantică de depozitare, cu o trăsătură distonantă: un grup de echipamente masive, amplasat în centrul spațiului. Pendragon și Turner s-au dus țintă la ele, pașii răsunându-le pe betonul podelei.

— Fascinant, a comentat Pendragon, când s-au oprit la jumătate de metru de presa metalică. Lângă ea era o presă electrică. Pe jos, în lumina fluorescentă crudă, au putut distinge pete de sânge și fragmente de materie cenușie.

Au dat amândoi târcoale în jurul mașinăriilor. Presa metalică avea cam un metru și jumătate înălțime și jumătate de metru lățime. Era formată dintr-un cadru de oțel susținut pe trei picioare solide din metal. În centrul cadrului era o deschidere pătrată de jumătate de metru. Deasupra ei se afla o presă de aproape cincisprezece centimetri în diametru. Era suspendată la vreo treizeci de centimetri deasupra bazei deschiderii. Pendragon și-a aplecat capul pe o parte, ca să se uite dedesubtul poansonului cilindric de metal, și a observat o dâră de sânge uscat.

Presa era o versiune foarte modernă, ultratehnologizată a unui compresor. Avea trei viteze și marșarier și consta dintr-un tambur greu din oțel și un loc cu arcuri, pentru șofer. Pe jos, în apropiere, între presa metalică și compresor, se afla o cutie cu scule diverse: o bormașină electrică, un ferăstrău pentru fasonat, o serie de lame, bucăți și colaci de sârmă, clipsuri și o rolă de bandă adezivă solidă.

Cei doi polițiști s-au reîntâlnit la capătul opus al compresorului și au rămas tăcuți, cu ochii în podea. De la

compresor, pe o lungime de trei metri, se întindea, spre zidul din spate al depozitului, o fâșie roșie, stropită cu gri. Fâșia avea cam doi metri lățime. Pendragon s-a lăsat pe vine la una dintre margini și s-a uitat la fâșie. De aproape, se vedeau mici bucăți de material asemănător țesuturilor.

— O adevărată Casă a Ororilor, a remarcat el, ridicându-se în picioare. Doctorița Newman o să aibă o zi plină pe teren, dar pun pariu că n-o să găsească nicio amprentă sau urmă de ADN suspect.

CAPITOLUL 28

Stepney, luni, 26 ianuarie, 9:05 a.m.

— Ce poți să-mi spui despre moartea părintelui Michael O'Leary? a întrebat Pendragon, privind atent chipul desfigurat al preotului mort, întins pe masa doctorului Neil Jones.

— Copie la indigo după primele două, a răspuns patologul. Cel puțin în privința cauzei decesului. Un ac înfipt drept în centrul creierului și o doză serioasă de heroină. Desigur, după aceea ucigașul s-a distrat în alt fel. Pleoapele lipite cu bandă să stea deschise, gura umplută cu mingea asta de plastic, a explicat doctorul, ridicând o sferă de plastic transparent, de mărimea unei mingi de tenis.

— Foarte teatral, Pendragon, dacă mă întrebi pe mine.

— Alte urme pe trup?

— Nu, atacatorul se pare că l-a amețit mai întâi pe O'Leary cu un spray paralizant. În jurul ochilor sunt urme de trimiristină, principala componentă.

— Dar forma fizică a omului? a întrebat Turner.

— Cum? În afară de faptul că e mort, sergent?

Pendragon a oftat, iar Jones s-a întors spre el.

— Jack, a zis doctorul cu o familiaritate surprinzătoare, umorul e gratis. Relaxează-te.

Pendragon s-a uitat în jos, la vârful pantofilor, și apoi la Turner.

— În ce condiție fizică era O'Leary înainte de a fi ucis?

— Cea tipică pentru un bărbat de șaizeci de ani. Ficatul puțin prea uzat. E clar că îi plăcea să bea. Nu era supraponderal. Fără semne de leziuni severe, nici vechi și nici recente. Puțin reumatism. De ce?

— Încercăm doar să stabilim cine e… era O'Leary. Nu pare să se potrivească deloc primelor două victime, dar trebuie să existe o legătură, din cauza a ceea ce tu ai numit teatralitatea întregii afaceri.

— Mi-e teamă că nu pot să te lămuresc prea tare în privința asta, Pendragon. Dar am să trimit raportul meu la Lambeth și sunt convins că și doctorița Newman va face la fel ca mine. Găsesc foarte satisfăcătoare munca alături de ea.

Pendragon a ridicat din sprâncene. Turner tocmai își închidea carnețelul când Jones a făcut câțiva pași înjurai mesei de autopsie.

— Ei, sergent, a zis el. Am o poantă pentru tine.

Turner s-a uitat la anatomopatolog, aplecându-și puțin capul într-o parte.

— De câți suprarealiști e nevoie ca să schimbi un bec?

Turner a ridicat din umeri.

— Un pește.{45}

— Poftim? a întrebat Turner, complet uluit.

Sergentul l-a privit pe Pendragon care nu și-a putut reține zâmbetul care i se lățea pe față, în timp ce se îndrepta spre ușă.

CAPITOLUL 29

Stepney, luni, 26 ianuarie, 12:10p.m.

Pendragon auzise despre vechea tradiție a funeraliilor din East End, dar nu asistase niciodată la una. Pe vremea când era copil în Stepney, fusese prea tânăr ca să participe la astfel de evenimente. Unchiul lui, Stanley, murise când Jack avea șapte ani, dar pe el îl ținuseră acasă, supravegheat de un văr de departe, din cealaltă ramură a familiei. Mai putea încă să-și amintească senzația că evenimentul e înconjurat de o atmosferă de pantomimă, zumzetul a ceva grandios pe care el nu-l înțelegea prea bine și de care era protejat de adulții în doliu.

Unchiul Stanley fusese un stâlp al comunității, foarte iubit pe plan local. Un adevărat Pearly King{46} al anului 1953, nu altceva. Totul părea să se fi întâmplat cu mult timp în urmă, într-un East End diferit, se gândea Pendragon în timp ce ajungea la slujba în memoria lui Kingsley Berrick. Marele spectacol de astăzi pentru dealerul de artă părea total deplasat. Berrick fusese cu siguranță un personaj flamboaiant, un bărbat care adora să petreacă, iubea să facă bani; un bărbat care, după unii, iubea arta. Dar, mai presus de toate, părea să-și fi iubit propria imagine, iar asta nu fusese niciodată mai limpede decât în modul cum își planificase despărțirea de lumea aceasta.

Berrick se născuse însă în Surrey – dosarul lui o spunea limpede – și nu ajunsese în East End decât după ce își înființase galeria, la sfârșitul anilor 1980, mai întâi în Shoreditch și apoi în Whitechapel. Era la fel de cockney{47} ca și Liberace{48}, dar cu toate acestea iată-l acum, întins într-un sicriu ridicol de ornamentat, înconjurat de flori așezate astfel încât să-i scrie numele. În fața bisericii aștepta un dric tras de două iepe cu panaș negru și o escortă de nu mai puțin de șase ciocli profesioniști cu frac și joben.

Slujba a fost lungă și prelungită de cuvântările unui număr mare de somități ale scenei artistice londoneze. S-a încheiat cu

elogiul rostit de Jackson Price, în care acesta susținea că prietenul lui fusese unul dintre cei mai influenți oameni din domeniul său.

Pendragon s-a amestecat printre participanții care ieșeau încet din biserica de pe Glyde Street, aproape de Whitechapel Road. Cea mai mare parte din zăpada căzută săptămâna trecută se transformase în zloată. Acum însă, la începutul după-amiezii de luni, începea iar să ningă masiv, fulgii pufoși se rostogoleau grațios dintr-un cer plumburiu și se așterneau pe plafoanele mașinilor și pe acoperișurile clădirilor din jur.

Pendragon tocmai voia să coboare scările spre stradă, când a simțit o bătaie pe umăr. S-a întors și a dat cu ochii de o femeie înaltă, îmbrăcată cu o haină de blană sintetică, lungă până la pământ, și o căciulă de blană în stil rusesc. Avea pomeții delicați și ochi mari, căprui. Buzele pline și roșii se deschideau puțin într-un surâs fals. A întins spre el o mână înmănușată. Inspectorul a privit chipul femeii, apoi mâna, pe care a strâns-o înainte de a o recunoaște în sfârșit din filmarea vernisajului privat de la Berrick & Price, dinaintea primei crime.

— Domnul inspector principal Pendragon, a spus ea.

— Domnișoară Locke.

Zâmbetul femeii a devenit mai larg.

— Ce politicos sunteți! Spuneți-mi Gemma. V-am văzut în ziar, a adăugat ea, în timp ce Pendragon se uita încurcat la ea. O chestiune cu totul spectaculoasă, nu-i așa? Tipic pentru Kingsley, a mai adăugat, privind în jur, întotdeauna a fost un om de show. Trebuia să fie în centrul atenției… chiar și în moarte.

— Îl cunoșteați bine?

— A, îl știam de multă vreme. Dar n-aș spune că eram prieteni apropiați.

A făcut o pauză de o clipă și s-a uitat iar împrejur. Un cuplu de vârstă mijlocie s-a strecurat pe lângă ei și s-a alăturat celorlalți participanți, pe trotuar.

— Domnule inspector, am citit articolul din ziarul local. Am luat cea mai mare parte din ce scrie acolo ca pe o hiperbolă standard, dar m-a surprins faptul că ai pe mâini un mister

supărător și trei crime evident legate printr-o conexiune artistică bizară.

Pendragon a privit-o și deodată și-a dat seama că Gemma Locke nu era doar frumoasă în felul în care multe femei par așa la prima vedere. Era de o frumusețe rară, aproape prea perfectă pentru a fi descrisă în cuvinte, un chip nu doar rezultat al unei fericite combinații genetice, ci și animat și viu, expresie a unei străluciri și energii interioare. Nu mai văzuse o astfel de femeie decât de câteva ori în viața lui și aproape în fiecare caz fusese în filme. I-a trecut prin cap deodată că Gemma Locke semăna izbitor cu Greta Garbo în floarea vârstei. Apoi și-a dat seama că nu mai spusese nimic de multă vreme și că Gemma Locke îl fixa cu privirea. Un zâmbet stins îi juca pe buze, ca și cum îl considera inexplicabil de amuzant.

— Scuze, a spus Pendragon. Da, ăăăă, avem un mister. Nu am citit articolul, dar cred că hiperbola este standardul pentru acel ziar. Am dat ieri o declarație oficială în care am oferit atât de multe detalii cât putem să divulgăm în acest moment. *Gazette* a folosit evident acea declarație, mai ales informațiile despre cel mai recent deces – crima preotului.

— Aș fi fericită să vă ajut, dacă aveți întrebări de natură artistică. Orice pot face pentru a vă fi de folos să prindeți persoana care mi-a ucis prietenii.

Pendragon a fost luat prin surprindere de propunere, apoi s-a uitat la ceasul de la mână.

— Mai târziu, azi după-amiază, e în ordine? a întrebat el. La ora două, să zicem?

În momentul acela, dricul a început să se miște încet spre cimitirul situat la două sute de metri în josul străzii.

— Știți restaurantul Alberto, de pe Pandora Lane, lângă stația de metrou Stepney Green?

— O să-l găsesc, a zis Pendragon, privind-o pe artista care se îndepărta, coborând cu grijă scările.

— Am fost teribil de șocată, a zis Gemma, privind drept în ochii lui Pendragon, în timp ce ducea la gură ceașca de cafea.

A sorbit din ea și apoi a așezat ceașca înapoi pe farfuriuță.

— Eram cu toții acolo. Kingsley putea să fie un porc… un negociator dur. Erau momente când mi-aș fi dorit să mă reprezinte și pe mine, a adăugat ea cu un hohot de râs. Dar în străfundurile lui era un tip drăguț, absolut dedicat cauzei artei.

— Am mai auzit și pe alții spunând asta, a replicat Pendragon. Dar am auzit și contrariul.

— A, să nu-mi spuneți… Francis.

Pendragon a încuviințat din cap și a băut din cafea.

— Îmi închipui că l-ați pus pe un loc fruntaș în lista voastră cu suspecți.

— Așa am făcut. De fapt, l-am adus la secție pentru interogatoriu, dar are un alibi beton.

— E un copil, domnule inspector. Cu greu poate să fie el genul care să omoare pe cineva, mai ales în felul în care au fost uciși acești oameni.

— Mă puteți ajuta să completez câteva detalii despre Berrick și Thursk?

— O să încerc.

— Știați că domnul Berrick avea legături cu lumea interlopă?

Gemma Locke a părut surprinsă și a dat să spună ceva, apoi s-a răzgândit. A urmat o clipă de tăcere, pe urmă a zis:

— Nu știam asta. De fapt, dacă stau să mă gândesc, nu este chiar așa de neașteptat.

— Nu e?

— Nu. Cred că la un anumit nivel, lumea dealerului de artă și cea a gangsterului nu sunt chiar așa de diferite. Cred că ați fi surprins cât de odioase pot fi lucrurile în lumea artei.

— Luminați-mă!

— Of! Nu am fapte și cifre exacte, domnule inspector, a zis Gemma, râzând și sorbind iar din cafea. Eu sunt artistă. Of, Doamne! Sună îngâmfat, nu-i așa?

Era rândul lui Pendragon să izbucnească în râs.

— Nu chiar. Pentru că sunteți artistă, a zis el și a băut și ultimul strop de cafea.

— Aud tot felul de povești. Cu toții auzim. Cred că este nevoie de un anume tip de persoană ca să vândă artă. E o afacere complicată, în cel mai bun caz – ape în care mișună

rechinii.

— Da, pot să-mi închipui, a încuviințat Pendragon. Mai vreți una? a zis apoi, făcând semn cu capul spre ceașca ei.

A chemat chelnerița și a mai comandat două cafele.

— Dar Noel Thrusk? Puteți să vă închipuiți vreo legătură între el și Berrick, în afară de cea evidentă?

— Ce înțelegeți prin „evidentă”, domnule inspector?

— Uite ce e, dacă eu o să-și spun Gemma…

— Atunci tu trebuie să fii Jack? a zis ea râzând.

Pendragon a încuviințat și s-a trezit că îi surâde cochet femeii. Nu și-a dat seama de asta decât după ce a comis-o și s-a simțit deodată ridicol. A conchis însă că Gemma Locke oricum nu observase.

— Noel și Kingsley se știau de multă vreme. Ocazional cred că mai erau și amanți. Pe de altă parte, totuși, dacă aș încerca să lămuresc relațiile sexuale labirintice dintre toți bărbații gay pe care îi cunosc, m-aș rătăci rapid. Știu că se certau frecvent. Dar nici asta nu e ceva neobișnuit. Când i-am văzut eu ultima dată, erau în termeni prietenești…

Vocea i s-a stins, ca și cum și-ar fi amintit deodată că amândoi bărbații sunt morți.

— Se certau pe tema cărții pe care Thursk ar fi trebuit să o scrie?

— Ce carte? a întrebat Gemma, privindu-l tăios.

Era rândul lui Pendragon să fie surprins. Presupusese că amicii lui Thursk știau despre ea.

— Proiectul lui de carte despre Juliette Kinnear?

— A, aia! a exclamat Gemma, clătinând din cap cu dispreț. Uitasem de ea. Dar cred că și Noel tot așa pățise, dragul de el. Era un fel de glumă, nu?

— Tu să-mi spui, i-a răspuns Pendragon, ridicând din umeri.

Au sosit cafelele și Gemma Locke s-a aplecat peste ceașcă să sufle delicat spuma din cafeaua ei latte.

— A început cartea cu ani în urmă, a continuat ea. A intervievat pe toată lumea. Totul, foarte serios. Nu înceta să turuie despre marea lui carte. Apoi însă, și-au pierdut toți interesul, mai ales Noel. Am presupus că afacerea a fost

abandonată pe șest.

A amestecat în cafea și a ridicat ceașca la câțiva centimetri deasupra farfuriei.

— Oricum, Jack, eu credeam că vrei să-mi pui niște întrebări mult mai tehnice.

— Da, a zis Pendragon. Aș vrea să-ți exploatez cunoștințele și să aflu mai multe despre arta contemporană britanică. Dar nu sunt convins că asta mă va aduce mai aproape de criminal.

— Totuși, cu această a treia crimă, e evident că există o legătură.

— Ei, dar asta era destul de clar după ce a fost descoperit cadavrul lui Thursk. Nu cred că în alegerea picturii sau a autorului există alte indicii referitoare la identitatea ucigașului în afara faptului că este vorba de pictori moderni. Presupun că ai putea să-i etichetezi vag pe toți trei – Magritte, Dali și Bacon – ca suprarealiști, nu-i așa?

— Da, dar picturile acelea au fost toate exemple deosebit de sângeroase, mi se pare. Nu toți artiștii moderni pictează teme atât de șocante. Sunt o grămadă de tablouri mai calme și mai pașnice.

— Dar acelea nu ar putea fi la fel de ușor adaptabile de către criminal.

— E posibil să fie încă la început.

— O, Doamne! Nu spune asta! a exclamat Pendragon.

— Iartă-mă. A fost lipsit de tact din partea mea. Doar că…

— Doar ce?

— Păi, violența brută a acestui ucigaș. Am senzația că, indiferent cine e acesta, motivația lui vine dintr-o furie cu rădăcini adânci. Trebuie să fi avut nevoie de un mare efort ca să creeze tablourile descrise în ziar. Criminalul este mânat fie de sentimente maniacale de răzbunare și de ură sau vrea să atragă serios atenția cu aceste crime.

— Se dă în spectacol?

— Eu așa presupun.

— Și sugestia ta este că, oricare ar fi cazul, se pare că nu a terminat încă, a conchis sumbru Pendragon, terminându-și cafeaua și împingând deoparte ceașca goală.

I-a făcut semn chelneriței ca să-i aducă nota și a început să se scotocească prin buzunar.

— Permite-mi să fac eu cinste, a zis Gemma.

— Nici nu încape vorbă. Ai oferit poliției informații foarte utile – e clar de datoria mea!

Femeia a râs.

— Ei, dacă așa pui problema…

Apoi a făcut o scurtă pauză, evident cântărind dacă e sau nu cazul să spună ceva.

— Ce-i?

— Ce-ar fi să mă revanșez?

Pendragon a privit-o întrebător.

— Am două bilete la un concert – astă-seară, la Barbican{49}.

Inspectorul nu și-a putut ascunde surpriza.

— Păi, da… a bâiguit el.

— Nu vrei să știi mai întâi ce se cântă? a întrebat Gemma râzând.

— Nu… adică da.

— A… interesant. Femeia l-a privit sceptică, înclinându-și capul într-o parte. E un concert de termenvox{50}.

— Nu, serios, a zis el repede. Îmi place să ascult tot felul de muzică. Și termenvoxul este… neobișnuit.

Gemma a bătut din palme.

— Niciodată nu știu când să te cred, a zis ea. Asta îmi place. Bine, ce zici de șapte și jumătate? O să vin să te iau de acasă, dacă-mi dai adresa.

— Pentru mine e în ordine.

CAPITOLUL 30

Pendragon se uita în gol, cu picioarele pe birou și scaunul lăsat pe spate. Aparent putea să-și rememoreze o vacanță plăcută sau să fi retrăit vreo altă amintire preferată, dar, de fapt, mintea rumega iar și iar informațiile investigației în curs. Pentru el, acesta era un exercițiu plăcut, în ciuda detaliilor sinistre. Evident, voia să rezolve puzzle-ul cât mai repede posibil. Comisarul-șef Hughes îi sufla în ceafă să vadă vreun progres și, la rândul ei, ea însăși era presată de chestorul Ferguson, dar Pendragon devenise polițist în primul rând pentru că îi plăcea să rezolve puzzle-uri. Pentru el, farmecul a ceea ce făcea consta în exercițiul intelectual, în vânătoare. Dar nu încăpea îndoială că acest caz se dovedea frustrant, ca să nu spunem mai mult.

Trei crime, fiecare dintre ele incredibil de minuțios pusă în scenă… cele mai spectaculoase pe care le întâlnise, de fapt. În ciuda a ceea ce-i spusese Gemmei Locke despre alegerea picturilor, nu-și putea scoate din cap ideea că exista un anume mesaj în felul cum fuseseră aranjate cadavrele. De ce ar face cineva asta? Aceasta era întrebarea care domina întreaga anchetă. Dar el nu avea la îndemână decât frânturi, câteva dintre piesele mozaicului și atât de multe lipseau încă. Soluția părea să se tot îndepărteze, în loc să devină mai clară. Între primele două crime existau legături dincolo de scenariul lor fioros. Cele două victime se cunoșteau intim. Păruse atunci chiar posibil ca acele crime să fie oarecum legate de relațiile personale din cadrul grupului mic de artiști și dealeri din East End. Dar apoi Pendragon primise două lovituri surprinzătoare. Una era faptul că Kingsley Berrick avea legături cu lumea interlopă și apoi – poate chiar mai important – faptul că a treia victimă, Michael O'Leary, era un preot aparent fără nicio legătură cu comunitatea artistică.

Pendragon a revenit cu scaunul în poziție normală și și-a coborât picioarele de pe birou. S-a aplecat în față și a format

numărul unei cârciumi locale, Duke of Norfolk. Era localul preferat al lui Sammy Samson și de obicei îl găsea acolo în cea mai mare parte a zilei. Jack a vorbit cu proprietarul, Denny West, care fusese întotdeauna amabil cu inspectorul principal, și, după câteva clipe, Sammy era de partea cealaltă a firului.

— Jack, bătrâne. Cu ce pot să te ajut?

— Să mai faci ceva săpături, Sammy. Dacă te bagi?

— Sunt întotdeauna bucuros să ajut.

— Bun. Am nevoie de orice fel de informație poți să găsești despre o firmă numită Rembrandt Industries… Da, ca pictorul. Este cea care a închiriat depozitul de pe Cheiul East India, îți amintești? Băieții mei se ocupă și ei, dar mă întrebam dacă nu ai auzit vreo bârfa despre compania asta.

— Nu cred, băiete dragă. Dar asta nu înseamnă că nu se poate să aflu de aici încolo… dacă e ceva de aflat. Ce fel de lucruri vrei să știi?

— Păi, se pare că învârt niște chestii dubioase. Mă interesează mai ales dacă vreunul dintre tovarășii tăi a avut în vreun fel de-a face cu ei.

— Bine, las' pe mine.

Pendragon a închis telefonul, apoi a format numărul doctoriței Colette Newman de la Laboratorul de Criminalistică din Lambeth.

— Domnule inspector, a zis doctorița, cred că e vorba de o legătură telepatică între noi. Eram gata să vă sun.

— Da?

— Am descoperit ceva de care cred că vei fi foarte interesat.

— O urmă de ADN?

— Poți să vii încoace?

— Desigur. Îmi pun chiar acum haina pe mine.

Pendragon a traversat coridorul. Era liniște și inspectorul și-a dat seama că pierduse noțiunea timpului. S-a uitat la ceasul de la mână, surprins să vadă că era doar ora cinci. L-a salutat din cap pe Terry Vickers, de serviciu la recepție, și a ieșit în aerul înghețat al serii. Traficul începea să se aglomereze, dar el se simțea neobișnuit de calm, conducând pe străzile acoperite de zloată. Îi era bine de unul singur, fără Turner la dreapta lui.

Fusese întotdeauna un tip mai singuratic – ba, ocazional, chiar închis în sine – și se simțea bine în compania lui însuși, dar în ultimele șase luni fusese neobișnuit de ocupat și doar în momente ca acesta își dădea seama cât de claustrofobică și de intensă era viața lui în Londra. Deodată a simțit presiunea lumii din jurul lui.

La secția din Thames Valley avusese o viață profesională activă și plină și îi plăcuse să lucreze acolo, dar nu fusese chiar așa de completă. Chiar dacă nu își dăduse seama de asta pe vremea când lucrase în Oxford, fusese pregătit pentru o schimbare majoră. Apoi Jean îl părăsise, împingându-l într-o situație care i-a dat peste cap viața și, ciudat, poate, schimbarea aceea îl energizase, declanșase ceva ce trebuia să se întâmple de mult.

Nici acum nu înțelegea decât vag motivele care îl făcuseră să revină în locurile unde se născuse. Din punct de vedere intelectual, lucrurile erau evidente. Încerca să redobândească sentimentul siguranței din vremea copilăriei, sperând să se întoarcă la o perioadă mai inocentă, mai simplă. Era însă un tip mult prea rațional ca să facă astfel. Putea să recunoască fragilitatea emoțională la ceilalți, dar i se părea de neconceput că asta i se poate aplica și lui.

Luminile felinarelor stradale treceau ca niște flashuri; zloata înghețată de pe marginea șoselei era aruncată sub mașină. De departe se auzea o sirenă și a zărit sclipirile luminilor unei ambulanțe în josul unei alei laterale. Când a ajuns în sfârșit la Laboratorul de Criminalistică din Lambeth Road, se simțea deja învăluit de un calm aproape zen, ceva ce nu mai simțise de ani de zile.

— Inspectore, a zis doctorița Newman, deschizându-i ușa spre coridorul care ducea la biroul ei. I-a făcut semn să se așeze pe un scaun și i-a întins o foaie cu date.

Pendragon s-a așezat, încercând s-o descifreze. Colette Newman s-a cocoțat pe marginea unui birou. Purta un halat alb, descheiat și pe sub acesta, costumul ei obișnuit cu fustă până la genunchi și o bluză impecabil de curată.

— Am găsit câteva fire de bumbac cerat și vopsea, care se

potrivesc celor de pe elevatorul cu nacelă, i-a spus femeia. În plus, mostre de sânge și țesut de la primele două victime, Berrick și Thursk. Dar cel mai interesant lucru este asta, a zis și i-a întins o foaie de hârtie care se afla pe birou. Pe pardoseala depozitului erau vreo șase fire de păr, aproape de orificiul presei metalice, a continuat, trecând direct la obiect. Fire de păr lung și blond, evident neaparținând niciuneia dintre cele trei victime. A fost ceva muncă de încercări succesive ca să găsim în ele o mostră de ADN pe care să o putem folosi, dar am reușit totuși.

— Deci, mai rămâne să sperăm că vom obține o pereche în baza națională de date?

— S-a făcut deja.

— Poftim? a exclamat Pendragon, cu un aer uluit, scuturând din cap. Fantastic!

— Oarecum, a zis doctorița Newman, tastând ceva la calculatorul ei și întorcând apoi ecranul, astfel încât să-l poată vedea amândoi. Uite. Și-a dus arătătorul la un milimetru de ecran. Avem zece markeri care se armonizează și care leagă mostra de păr din depozit cu acest individ din baza de date, numărul 3464858r.

— Păi, e destul de concludent, nu?

— Absolut. Nu încape nicio îndoială că firele aparțin acestei persoane. Asta nu a fost o problemă, dar litera „r” din indice este. Înseamnă „restricționat”.

— Aha.

— Da, aha! Evident, m-am dus imediat la centrul de administrare a bazei de date. Dar m-au respins. Se pare că există mai multe niveluri de rating „r” în sistemul de alocare a bazei de date. Cel mai înalt nivel „r” este alocat politicienilor, funcționarilor guvernamentali și ofițerilor superiori. Dar, până ca aceste reglementări să devină așa de stricte, la sfârșitul anilor ’90, ratingul mai era acordat și unor cetățeni, persoane private, foarte bogați.

Doctorița Newman a văzut dezamăgirea de pe chipul lui Pendragon.

— Totuși, eu sunt foarte insistentă, a zis ea repede,

încreţindu-şi fruntea. Am luat legătura cu un coleg de-al meu mai în vârstă de la Universitatea Cambridge, care are permis de nivel trei de funcţionar guvernamental şi care îmi este dator. Într-o jumătate de oră a obţinut identitatea persoanei.

Pendragon a răsuflat zgomotos pe nas.

— Bine. Cine este?

— O fostă pacientă a Spitalului Psihiatric Riverwell, din Essex.

— Fostă? Când s-a externat?

— Depinde ce înţelegi prin „externat”, inspectore. Numărul 3464858r a decedat în 1996. Numele ei era… – a făcut o pauză ca să frunzărească cele trei pagini cu însemnări de pe biroul ei – Juliette Kinnear.

CAPITOLUL 31

Doamnei Sonia Thomson
14 octombrie 1888

Scumpă doamnă, trebuie să recunosc faptul că soțul dumneavoastră, Archibald, s-a străduit întotdeauna să fie cel mai distractiv companion. Se pare că m-a plăcut imediat. Mi-a povestit toate lucrurile pe care dumneavoastră deja le cunoașteți, desigur: educația lui burgheză din Shropshire, specializarea în limba engleză de la Cambridge și incursiunile sale timpurii în lumea jurnalismului. Mi-a povestit cum, când a ajuns la patruzeci de ani, a devenit editor la Daily Tribune *și apoi, acum trei ani, a luat decizia neașteptată de a-și lansa un ziar al lui,* Clarion*, în parteneriat cu un patron fantastic de bogat, numit lordul Melbourne.*

În seara când ne-am cunoscut, în timp ce îmi făcea cinste cu promisa băutură într-o tavernă sordidă, numită Duke of Lancaster, mi-a spus:

— Viziunea mea, Harry, este să aduc ziarele în epoca modernă. Cred că jurnalismul ar trebui să fie mai puternic, mai grafic. Și mi-ar plăcea să folosesc fotografia, deși e așa de al dracului de complicat și scump.

Născocisem pentru el o interesantă poveste de fundal, l-am spus că mă numesc Harry Tumbril{51} – va trebui să mă iertați pentru asta; această mică notă de umor negru mi-a venit în minte pe moment. Eram un artist din sudul Londrei. Conform istorisirii mele, revenisem de curând din Franța, după un răstimp petrecut la Paris. Acum locuiam în Whitechapel, ca să-mi pregătesc schița unei comenzi pe care o primisem de la o familie engleză care locuia acum la Lyon. Povestea mi-a venit pe măsură ce o spuneam, aproape ca și cum vorbele și istoria se materializaseră în mintea mea dintr-o sursă exterioară. Archibald nu a pus-o la îndoială, și de ce ar fi făcut-o?

— Pot să-ți văd câteva dintre schițe? m-a întrebat el.

I-am întins blocul meu de schițe, plin de desenele cu prostituatele

abia acoperite de veșminte și cu interpreți de music-hall. Archibald a început să-l răsfoiască. S-a întrerupt doar ca să mai comande încă un rând de băutură și apoi a continuat să dea paginile și să-mi studieze atent lucrările.

— Foarte bune, a zis el încet, fără să-și ridice ochii de pe pagini. Apoi s-a uitat la mine și a adăugat: Ești foarte talentat.

I-am zâmbit și am înclinat capul, în semn de mulțumire.

— Harry, să știi că ai putea să scoți ceva bani din astea. Eu am cunoștințe în zonele mai puțin salubre ale lumii editoriale.

— Mulțam, dar nu vreau, i-am zis, smulgându-i blocul din mâini.

— Ei, dacă te răzgândești vreodată…

M-am uitat lung la el și pentru prima dată l-am studiat cu adevărat. Nu este nevoie să vi-l descriu, evident, dar în timp ce scriu aceste rânduri, nu-mi iese din minte imaginea lui foarte clară, așa cum era în acea primă noapte când ne-am cunoscut. Archibald era un tip mare, musculos, nu-i așa? Nu gras, doar masiv, cu un cap mare, o claie de păr castaniu și creț, obrajii îmbujorați și ochi pe care mai devreme i-am numit ca de câine. Era îmbrăcat destul de banal, așa cum se cuvenea unei incursiuni în Ghiveci, și părea oarecum dezordonat de pe urma evadării noastre din Pav, pline de peripeții. Își pierduse pălăria și umerii tunicii erau plini de praf.

În cazul lui Archibald, am avut imediat senzația că și el era un fel de actor. Desigur, nu în felul în care jucam eu, dar nu mă puteam abține să nu mă gândesc că ducea o viață dublă. Așa cum v-am spus deja, scumpă doamnă, ați văzut probabil o latură a lui, iar eu, pe cealaltă. Archibald era, în mare măsură, ceea ce eu aș numi un bărbat de bărbat și s-a arătat imediat deschis în a-și exprima propria viziune despre lume. Acasă era aproape sigur un gentleman perfect, dar eu am văzut imediat că Archibald era un bărbat care își lua foarte în serios plăcerile.

I-am refuzat oferta unui al treilea pahar, dar el a mai comandat încă trei pentru el, unul după altul. Între timp a vorbit fără să i se împleticească vreo clipă limba, cu mintea mereu concentrată și ascuțită. Mi-a povestit despre pasiunea lui pentru sex și despre aventurile avute prin stabilimentele cu opiu din Londra și de aiurea. A fost foarte sincer în legătură cu toate aceste chestiuni și, ciudat, nu am simțit repulsie, așa cum mi se întâmplase până acum, față de

impulsurile carnale și hedoniste ale turmei care se freca de mine peste tot unde mergeam. Poate că era din pricină că până atunci nu-mi vorbise nimeni cu atâta onestitate, sau poate că era pur și simplu pentru că, în multe aspecte, îl consideram pe Archibald superior maselor neghioabe cu care împărțeam aerul fetid.

Archibald era inteligent… nu, era foarte inteligent… ambițios, iscoditor, curios, strângător și plin de energie. Nu pot să spun că l-am plăcut, eu nu înțeleg sensul cuvântului „a plăcea”, dar am descoperit că îi port un respect straniu, plin de invidie. Era aproape seducător, într-un fel amuzant. Era un bărbat îndrăgostit de lume; un bărbat care se simțea absolut minunat în propria piele și în orașul în care trăia. Archibald Thomson era ceea ce domnul Darwin ar descrie drept o creatură care și-a găsit nișa.

Dar, mă știți. După ce ne-am luat la revedere la colțul străzii, am uitat cu totul de el. M-am întors în odaia mea, am petrecut câteva momente liniștite curățându-mi cuțitele și ungându-mi ferăstrăul, apoi am răsfoit schițele pe care le făcusem mai devreme în seara aceea.

Am rămas oarecum surprins când, ajuns la Pav în seara următoare, m-am trezit acostat de o tânără servitoare care a alergat după mine și mi-a înmânat un plic de culoare crem care avea scris pe el, cu o caligrafie elegantă, dar evident masculină, numele „Harry Tumbril”. Era un bilet scurt din partea lui Archibald, în care mă invita la prânz a doua zi, la sediul ziarului Clarion *din Pall Mall.*

Situat la nu mai mult de zece kilometri de noua mea casă din Whitechapel, Pall Mall era o lume cu totul diferită, mult mai asemănătoare cu zonele pe care le vizitasem cu tatăl meu, cu mulți ani în urmă. Era ca și cum toată averea și rafinamentul, toate lucrurile pe care lumea le consideră curate și virtuoase și sănătoase fuseseră extrase din East End și depozitate în partea de vest a orașului, ca să creeze o atmosferă de leșinătoare îngâmfare.

Chiar și soarele apăruse după zile de vreme închisă. Dumnezeu este cu adevărat capitalist, m-am gândit, în timp ce mă opream în pragul birourilor ziarului și trăgeam de clopoțelul ușii proaspăt și impecabil vopsite în roșu purpuriu. Un servitor m-a condus înăuntru

și către scările impunătoare. Din camerele de la etaj se auzeau revărsându-se tot felul de sunete: voci grăbite, pline de importanță, clopote care sunau, tropăit de picioare. Am ajuns pe palierul inundat de soare și am urmat servitorul trecând printr-o ușă, de-a lungul unui coridor și apoi printr-o altă ușă, după care m-am trezit într-o odaie mare ticsită cu bărbați care stăteau la birouri.

Aerul era plin de țăcănitul mașinilor de scris, de mirosul fumului de țigară și al sudorii și de strigătele constante ale știrilor care zburau prin cameră, ca un lucru real, cu corporalitate, aruncat de la un bărbat la altul. Fără să-și întrerupă pasul, servitorul s-a îndreptat spre o altă încăpere, mai mică. Avea pereții de sticlă, deși ușa era închisă. De partea cealaltă a geamului îl vedeam stând pe Archibald. Ținea la ureche o drăcie ciudată. S-a întors către mine și m-a poftit înăuntru. Servitorul s-a înclinat și a dispărut.

Archibald mi-a arătat un scaun, dar apoi, ignorându-mă, a început să vorbească în mecanismul pe care îl ținea aproape de cap. Apoi mi-am dat seama ce era. Citisem în The Times *despre lucrurile acestea. Deodată a încheiat. Cu un scurt „la revedere”, a repus echipamentul – un obiect cilindric și negru – deasupra unei cutii rectangulare și scunde aflate pe birou, în fața lui.*

— Blestemate drăcii, a zis el, ridicându-se și întinzându-mi mâna. Alexander Graham Bell ar trebui dus în zori și împușcat, a continuat el. Un telefon, Tumbril. Ai mai văzut așa ceva până acum?

— Nu, am clătinat eu din cap.

— În cea mai mare parte a timpului nu aud niciun drac. Și când o fac, nu primesc altceva decât cereri din partea bancherilor mei. Suntem singurii care avem blestemățiile astea… milionarii și hingheriții editori de ziare! Totuși, presupun că pentru tine asta înseamnă progres. Mi s-a spus că într-o bună zi va fi câte o chestie din asta în fiecare casă, a adăugat râzând. Haide, Harry. Să mergem să luăm prânzul. Sunt lihnit de foame. Îți convine Reform Club?

Era un drum scurt cu piciorul. Archibald mergea ca și cum secundele treceau mai repede decât trebuie și el încerca să înghesuie într-o zi mai multe decât era posibil sau rezonabil. La Reform Club i-a făcut semn din cap portarului și i-a strecurat în palmă un șiling,

înainte de a mă pofti în holul răcoros și cavernos.

În timp ce urcam scara mare din marmură auzeam vocile care veneau dintr-una din încăperile de la primul etaj; un hohot de râs urmat de zângănitul veselei. Un chelner cu frac și lavalieră albă ne-a întâmpinat în capătul scărilor și ne-a condus într-un salon mare cu ferestre uriașe care se deschideau spre parcul St James. Ne-am așezat la o masă aflată într-un capăt al salonului, aproape de ferestre, și Archibald a comandat o sticlă de vin roșu.

— Nu e deloc rău aici, Harry, a zis el. Au o listă de vinuri destul de bună.

Am privit la opulența din jurul meu, și am inspirat aroma bogăției și a privilegiului. Eram obișnuit cu astfel de lucruri, la Oxford fusesem în compania unor persoane cu mult deasupra statutului meu social și clubul acesta nu putea oferi nimic pe care eu să nu-l fi cunoscut deja de la Oxford Union sau High Table din Christ Church. Totuși, puteam să spun că Archibald era cu totul îndrăgostit. Era un bărbat inteligent, educat, dar ajunsese nu de mult să aibă bani, după ce își croise drum pe lunecoasa scară socială, ca să se amestece printre cei care conduceau țara. Mi-a mărturisit odată că la Cambridge fusese obligat să rămână solitar și se descurcase cu o alocație mică, pentru că tatăl lui avea probleme financiare la momentul acela.

— Nu te uita în jur, dar să știi că astăzi avem o prezență destul de bunicică, a zis el, pe un ton practic.

L-am privit încurcat.

— Un spectru destul de larg de personaje mari și bune. Colo este Henry James, romancierul, a spus Archibald, făcând un semn discret cu capul spre un punct dincolo de umărul meu stâng. A, și Henry Irving, actorul. Supraestimat, dacă mă întrebi pe mine. Și, măi, măi, măi, ce surpriză… uite-l pe Dilke[52].

M-am uitat iar la el, încurcat.

— Charles Dilke? Politicianul?

Am dat din cap și am coborât ochii în meniu.

— Sunt uluit că tipul are curajul să-și arate fața la așa de scurt timp după scandal. În fine. Și… o, Doamne!

Am ridicat ochii și m-am încruntat.

— Archibald, cine mai e de data asta? Regina?

— Aproape, Harry. Gladstone.{53} *Doamne, arată absolut preistoric!*

Auzind asta, m-am întors și l-am văzut chiar pe bătrân, așezat la o masă în colț, însoțit de niște bărbați mult prea tineri. Mânca o chiflă cu îmbucături așa de mici, că nici nu-mi închipuiam cum avea să o termine vreodată, darmite să mai ajungă și la supă. Când am revenit la Archibald, acesta încă se mai zgâia. Am tușit scurt și el și-a luat privirea de la politician.

— De ce m-ai invitat la prânz? l-am întrebat.

Tocmai voia să-mi răspundă când a apărut chelnerul să ne ia comanda. Somelierul ne-a umplut paharele și Archibald l-a ridicat pe al lui.

— Pentru întâlnirile norocoase, a zis, și tăcerea s-a așternut o clipă, în timp ce ne-am savurat vinul excepțional. Puțin cam tare pe nota de bază, a adăugat, pe bună dreptate, Archibald.

I-am cercetat chipul un moment, gândindu-mă că poate face o glumă, dar era perfect serios. Am simțit un val brusc de greață, am mai luat o gură de vin și a trecut.

— Apreciez gestul, am spus eu. Dar de ce m-ai invitat aici?

— Ca să-ți ofer o slujbă, Harry, bineînțeles.

Eram sincer surprins și Archibald a râs.

— E chiar așa de improbabil?

Am clătinat încet din cap.

— Lasă-mă să-ți explic. Vreau ca ziarul meu să fie unul modern, a zis el, aproape șuierând ultimul cuvânt. Indivizii ăștia – a continuat, arătând cu mâna spre bărbații faimoși aflați în salon –, cei mai mulți sunt oamenii zilei de ieri. Au rădăcinile în secolul al XIX-lea, iar eu sunt un om al zilei de mâine. Eu gândesc deja ca un bărbat din secolul XX, Harry.

I-am studiat fața în tăcere. Nu mă interesa nicio iotă din ce spunea el, dar nu mi-am pierdut niciunul dintre talentele mele de a-i duce pe ceilalți de nas.

— Intenționez să fiu un radical, a urmat el. Nu atât în sens politic, deși convingerile mele înclină în această direcție. Mă gândesc mai mult în sensul stilului ziarului meu, Harry, Clarion. *La felul în care relatăm. Vreau ca ziarul meu să reprezinte epoca viitoare și nu să lingușească o eră deja trecută.*

— Iartă-mă, Archibald, am zis. Dar nu înțeleg ce legătură au toate acestea cu mine.

Când era gata să-mi răspundă, a venit primul fel de mâncare. Asta nu l-a împiedicat. Printre îmbucături, i-a dat mai departe.

— Ți-am văzut lucrările. Îmi place ceea ce faci. Ai curaj. Nu ți-e teamă să redai realitatea. Vreau să fii ilustratorul meu principal.

— Dar ai deja artiști angajați.

— Așa e. Dar niciunul dintre ei nu are ochiul tău.

— Sunt măgulit, am mințit eu.

M-a privit nerăbdător, cu acea expresie a lui, ridicol de entuziastă și eu am simțit din nou că-mi vine să vomit.

— Bine, Harry. Dă-mi voie să mă explic deplin. Orașul ăsta… – a făcut o pauză, s-a șters la gură și a măturat cu brațul peisajul vizibil prin ferestre – orașul ăsta este un loc cu totul ticăloșit. În fiecare zi relatăm despre cel puțin o crimă îngrozitoare, despre fapte abominabile din toate păturile societății. Vreau să-i las pe cititorii noștri să vadă realitatea. M-am săturat să tot baletez gingaș cu eufemisme și insinuări.

— Dar trebuie să aveți niște reguli și jaloane pe care să le respectați, nu?

— Avem, dar există multă toleranță, bunul meu amic. Cuvântul scris e una, dar eu vreau să surprind adevărata natură a lumii noastre moderne, folosind talentul unor oameni ca tine. Toți artiștii mei sunt desenatori competenți, dar niciunul dintre ei nu are simțul realității așa ca tine.

Nu eram sigur ce ar trebui să spun. I-am cercetat chipul lui Archibald și mi-am dat seama că era foarte probabil nebun sau cel puțin pe drumul către nebunie. Era perfect capabil să funcționeze și poate că mai avea multe de oferit încă societății, dar devenea de nestăpânit, își pierdea uzul rațiunii.

— Dar fotografia? am spus, după o îndelungă tăcere. Cu siguranță, acesta este felul modern de abordare, nu?

Archibald a pufnit cu zgomot și a clătinat dezaprobator din cap.

— Ai văzut cât le ia fotografilor să-și instaleze echipamentul? Și ai văzut ce calitate au fotografiile, odată ce au reușit să le facă? Nu, Harry, viitorul este al ideilor, și nu al gadgeturilor. E ca în cazul afurisitului de telefon, o prostie. Nu, aici e totul, a decretat el,

lovindu-se peste frunte, cu obrajii împurpurați din pricina entuziasmului și a vinului. Aici sus. Aici se clădește viitorul. Ideile, Harry, ideile.

Aveam de gând să îi amintesc că gadgeturile erau tot rezultatul unor idei când, cu coada ochiului, am observat mișcare. Archibald s-a întors, cu o privire perplexă pe chip, iar apoi expresia i s-a relaxat. Chelnerul-șef s-a apropiat de masa noastră. Alături de el era un tânăr într-un costum ieftin și prost croit. Purta un puf de barbă pe mijlocul bărbiei, era foarte palid și avea ochii mici, căprui.

— Domnule, omul acesta susține că are un mesaj pentru dumneavoastră.

— Da, mulțumesc, Cartright, a zis Archibald, ridicându-se în picioare. Te rog să ne lași singuri.

Chelnerul s-a dat doi pași în spate, a făcut o piruetă, a chemat un picolo și s-a îndreptat spre bucătărie.

— Harry, mi s-a adresat Archibald, revenind la locul lui și făcându-i semn tânărului că ar trebui să ia loc o clipă, acesta e unul dintre flăcăii mei de la redacție, James Shallworthy. Ce e, Jim? l-a întrebat, întorcându-se spre tânăr.

— Mă iertați că…

— Treci la subiect, a spus Archibald, făcând semn cu mâna.

— Domnule, a avut loc o crimă oribilă.

Archibald mi-a aruncat o privire scurtă, apoi l-a fixat stăruitor pe mesager.

— Unde?

— Puțin mai jos, domnule, în Charin' Cross.

A fost o dublă crimă. Probabil, scumpă doamnă, că ați citit despre ea în ziare; în ziarul soțului dumneavoastră, de fapt. Nu a fost un incident prea ușor de uitat. O crimă dublă: actorul Donald Peters și iubita și partenera de scenă a acestuia, Mildred Nantwick. Asasinul, Norman Nantwick, fostul soț al lui Mildred, a fost încarcerat chiar în seara când s-a prezentat la Secția de Poliție din Charring Cross, cu mâinile, fața și haina pline de sânge, mărturisindu-și crima.

Archibald și-a trimis asistentul înapoi la redacția ziarului și a chemat o birjă de pe Pall Mall. În câteva minute ajunseserăm la locul crimei. Fapta fusese comisă în cabina lui Donald Peters de la

Toole's Theatre de pe William IV Street. În fața teatrului era o agitație nemaipomenită. Poliția îi escorta afară din clădire pe spectatorii care își agitau furioși biletele pentru spectacolul de matineu, acum contramandat.

— O să mergem pe la intrarea din spate, a zis Archibald, când am coborât din birjă. Mă știu foarte bine cu John Toole, proprietarul.

Era evident că Archibald cunoștea foarte bine și împrejurimile, pentru că în câteva minute reușisem să intrăm, fără ca măcar o persoană să ne stea în cale. M-a condus printr-un labirint de coridoare și în susul unor scări. Ajunși în capătul lor, un coridor ne-a dus la cabinele actorilor.

Auzeam zgomotele ce veneau dintr-una din odăile din stânga, de unde au ieșit doi polițiști. Imediat în spatele lor a apărut un bărbat înalt și bine făcut, cu o ditamai mustața în furculiță. Era foarte fălcos și cărunt.

— Dar e absurd! l-am auzit exclamând, pe o vocea doar puțin diferită de un mârâit.

Archibald a traversat coridorul spre ei. Eu am rămas unde eram, urmărindu-l doar, intrigat.

— Toole, bătrâne, l-am auzit pe Archibald tunând.

Cei doi polițiști și proprietarul teatrului s-au întors, toți ca unul.

— Thomson? a răspuns bărbatul. Ce mama dracului…?

Unul din polițiști a făcut un pas în față, cu brațul întins, ca să-l împiedice pe Archibald să se apropie.

— Domnule, mi-e teamă că…

— Haide, domnule ofițer, a sărit Archibald. Sunt editor de ziar.

— Nu-mi pasă cine…

— Uite ce e, Thomson. Acum chiar nu e momentul, l-a întrerupt Toole.

— Aici a avut loc o crimă, nu-i așa?

— Păi, da, dar… s-a zbârlit proprietarul teatrului.

— Domnule, a spus iar agentul.

A făcut încă un pas și apus o mână în pieptul lui Archibald. Ziaristul s-a uitat pur și simplu la ea și apoi i-a aruncat lui Toole o privire dură.

— John, dacă vrei o relatare corectă asupra acestui incident,

scrisă de un prieten, ți-aș sugera să mă lași să intru.

Toole i-a susținut privirea. De unde stăteam puteam să văd pe fața proprietarului ridurile provocate de încordare, iar ochii aveau sclipiri sălbatice. Era clar că se lupta să-și stăpânească panica, puteam să-i simt frica. De fapt, era o senzație de-a dreptul îmbătătoare.

— Domnule polițist, a zis Toole, gentlemanul acesta are permisiunea mea să rămână.

— Domnule, nu asta e problema, a început polițistul, dar Archibald era deja înăuntru. În toată acea agitație, m-am apropiat și eu de ușa cabinei, complet nebăgat în seamă, și am pășit înăuntru.

M-am cutremurat și probabil am făcut un zgomot, pentru că atunci m-a observat și Toole.

— Și tu cine dracului ești? a izbucnit el.

— Lucrează pentru mine, a intervenit Archibald.

I-am ignorat pe toți, concentrat să absorb întreaga scenă. Ambele victime fuseseră înjunghiate. Femeia zăcea peste bărbatul mort. Avea încă un cuțit înfipt în spate. Era îmbrăcată într-un jupon pătat cu roșu. Pereții erau împroșcați cu sânge, oglinda de deasupra mesei de toaletă era și ea stropită cu stacojiu, ca și cum un artist ar fi luat o pensulă înmuiată în vopsea și stropise cu ea la întâmplare. Mi-a luat doar o clipă ca să-mi înregistrez în minte întreaga scenă, cu fiecare detaliu.

Toole clătina din cap.

— În ordine, Thomson, striga el, e suficient, bătrâne.

Unul din polițiști m-a luat de braț și am văzut cum celălalt îl apuca pe Archibald de umăr.

— John, chiar cred că ar trebui să vorbești cu mine, a insistat Archibald, în timp ce era condus spre ușă.

În timp ce eram eu însumi escortat afară pe ușă și apoi pe coridor, l-am mai zărit o dată pe Toole. Se lăsase pe vine într-un colț al încăperii, cu capul în mâini, și plângea încet.

Când am ajuns în camera mea de pe Wentworth Street se înserase deja. Am aprins singura lampă cu gaz, mi-am mutat masa chiar sub ea și am început să desenez.

Eram atât de absorbit de munca mea, încât am pierdut noțiunea

timpului. Când mi-am scos ceasul și m-am uitat la el, am fost uluit să văd că trecuse de miezul nopții. Abia când am revenit înapoi, în lumea reală, mi-am dat seama cât de foame și de frig îmi era. Dar nu-mi păsa de propria stare. Privind în gol, am retrăit delicioasa scenă de la Toole's Theatre. Schițele făcute erau foarte bune. Eram mulțumit de ele. Apoi am început să mă gândesc la Archibald și la discuția noastră de la Reform Club. Deodată, totul a devenit foarte clar. Scumpă doamnă, ce glorios și fericit hazard a fost acela de a-l fi întâlnit pe soțul dumneavoastră! Ce încântător noroc a fost acela că el mi-a văzut desenele de la Pav și că i-a plăcut munca mea! Ce splendidă coincidență să-și fi dorit să aibă un artist care să lucreze la ziarul lui în felul în care lucram eu! Fără să vrea, m-a pus în poziția perfectă pentru a-mi facilita planurile. Pentru că, în cursul celor două zile dintre momentul când l-am cunoscut pe Archibald și prânzul luat cu el, eu îmi făcusem lista cu victimele. Le catalogasem mișcările; mă asigurasem că fiecare dintre ele vor fi modele potrivite pentru lucrarea mea. Iar acum, grație noului meu prieten, proprietarul pe jumătate nebun al unui ziar, aveam scuza perfectă pentru a mă afla la locul oricăror crime care – din pură întâmplare, desigur – ar putea să înceapă a se produce în cartierul Whitechapel și în împrejurimi. Ce splendidă perspectivă era aceasta!

CAPITOLUL 32

Londra, luni, 26 ianuarie, seara

Concertul la termenvox avea loc într-una dintre sălile mai mici de la Barbican. Nu mai era niciun loc liber. Se ținea cu casa închisă. Înainte de spectacol, Pendragon fusese, în sinea lui, sceptic, dar după câteva minute a descoperit că îi plăcea. Auzise despre termenvox, deși știa foarte puține despre el. Își amintea că odată citise că era singurul instrument la care se cânta fără să existe vreun contact fizic direct între interpret și instrumentul în sine. Solistul nu făcea decât să-și miște mâinile în preajma unor antene, modulând astfel și sunetul, și volumul. Dar, pentru că nu dorea să pară ignorant, își făcuse temele timp de vreo cinci minute, la secție, și citise ce se spunea în Wikipedia despre acest instrument – cum fusese obținut, ca rezultat secundar al unui experiment asupra senzorilor de proximitate, finanțat de guvernul rus. Instrumentul devenise foarte popular în anii 1930, apoi se demodase, deși Robert Moog, inventatorul sintetizatorului, declarase că fascinația lui din tinerețe față de termenvox l-a influențat fundamental în realizarea propriei invenții.

Interpreta din acea seară, o franțuzoaică pe nume Françoise Guillaume, era cea mai proeminentă susținătoare a acestui gen artistic. Îi venea în ajutor și faptul că era de o frumusețe izbitoare, cu părul lung și blond, numai bucle, și ceva ce era evident chiar și din ultimele rânduri, o siluetă superbă. Repertoriul, pe de altă parte, era și el strălucitor de eclectic – versiuni interpretative după Mozart, Grieg, Miles Davis și Jimi Hendrix, toate perfect recognoscibile, dar inteligent modificate.

Când au plecat de la concert, Jack nu a scos niciun cuvânt. A așteptat ca Gemma să rupă tăcerea, dar ea părea pierdută în gânduri și nu s-a întors către el decât când Pendragon i-a propus să bea un pahar la un mic restaurant de pe Beech Street. Afară era frig, amândoi și-au ridicat gulerele, să se ferească de

vântul mușcător, au traversat parcarea și au ieșit în strada principală. Localul era aglomerat, dar au găsit un colțișor liniștit, departe de mulțimea care se înghesuia, spectatori ieșiți de pe la teatre, unde cel puțin puteau să se audă unul pe altul când vorbeau.

— Deci, Jack, cum ți s-a părut?

— Trebuie să mărturisesc, am fost sceptic la început, dar chiar mi-a plăcut.

— Bun. Uneori e sănătos să te silești să ieși din zona ta de confort.

Pendragon a încuviințat din cap și a sorbit din paharul lui de vin.

— Când ajungi la vârsta mea, e foarte ușor să te menții în zona de siguranță.

— Ia, auzi-te! „Când ajungi la vârsta mea…" Că ai, câți ani? Patruzeci și ceva?

— Da, Gemma, a imitat-o el.

Femeia l-a privit cu un aer serios.

— De fapt, peste câteva zile o să fie ziua mea de naștere. Împlinesc patruzeci și șapte de ani… Doamne!

— Ei, mi se pare că te ții foarte bine.

Pendragon i-a zâmbit și a înclinat capul, în semn de mulțumire.

— Ca artistă, eu vreau ca toți oamenii să rămână tineri… cel puțin la minte.

— Tu trăiești pentru artă, cu trup și suflet, nu-i așa, Gemma?

— Da, așa este, a recunoscut ea, deși a părut puțin surprinsă. Apoi a luat o gură de vin și a adăugat: Pur și simplu e cel mai important lucru din lume.

— Am cunoscut și eu odată o pictoriță, a spus Pendragon. De fapt, o fostă iubită… de la Oxford. Ea mi-a mărturisit că, dacă ar fi să aleagă între un tablou de Tițian și inventarea roții, ea l-ar alege pe Tițian.

Gemma a sorbit din vin și apoi a așezat paharul înapoi pe masă.

— Sunt absolut de acord cu fosta ta prietenă în privința asta, a zis ea. Nu încape îndoială. Chestia e că roata asigură lumii

progresul practic, dar Tițian hrănește spiritul.

— Corect, dar dacă nu ai ce mânca, nu poți aprecia arta. Și dacă nu s-ar fi inventat roata, rasa umană nu ar fi ajuns așa de departe, nu crezi?

— Și ce dacă? Cu tehnologia e ca în povestea cu oul și găina. Oamenii au inventat roata și așa a evoluat civilizația. Viața a devenit mai confortabilă. Atunci au apărut pe lume tot mai mulți oameni care aveau nevoie de hrană și de transport. Și tot așa. Arta este superioară, deasupra tuturor acestor chestii.

Pendragon o privea meditativ, învârtind vinul din pahar.

— Totul se leagă de căutarea Adevărului, a continuat Gemma. Indiferent despre ce fel de artă vorbim, nu are valoare decât dacă acela care o creează încearcă să reprezinte Adevărul. Nouăzeci și nouă la sută din ceea ce se creează nu are nicio valoare pentru că nu are onestitate, e doar pentru distracție. Gândește-te la toate cântecele pop oribile pe care le asculți, cu falsa lor sinceritate și erzațul de emoție. Arta nu înseamnă să pictezi pisoi drăgălași, nici nu este despre povești romantice în care eroina se îndrăgostește până peste cap de un necunoscut înalt și brunet care se poartă rău cu ea. Nimic din toate astea nu este Adevăr. Tițian înseamnă Adevăr. Dylan e Adevăr. Dostoievski e Adevăr.

— Bine, a replicat Jack. Dar cum rămâne cu eul artistului? Trebuie să ținem cont întotdeauna și de el, nu? Întotdeauna trebuie să existe și acel element al personalității pe care îl pune artistul în tot ceea ce creează.

— Evident, Jack. Doar vorbim despre ființe umane. Artiștii arareori sunt altceva decât ființe umane!

Jack a râs.

— Corect. Dar mai există și o altă problemă, mai spinoasă. Adevărul nu poate fi pur, pentru că felul în care este perceput de către artist sau creator nu înseamnă în mod necesar că îl și reprezintă fidel, nu? Viziunea lor asupra Adevărului poate să fie una distorsionată. Ceea ce înseamnă că, uneori, rezultatul final este o aiureală cu pretenții, indiferent cât de onest este artistul.

— Desigur, a fost de acord Gemma. Dar asta este datorită celuilalt imperativ al artistului.

Pendragon a privit-o încurcat.

— Nevoia de inovație. Un artist trebuie să caute Adevărul, dar și să-l reprezinte într-un nou mod.

— Așa cum făceau suprarealiștii, de exemplu?

— Ceea ce au făcut toți artiștii adevărați, de-a lungul timpului.

— Da, dar, eu mă gândeam anume la cazul la care lucrez acum și la artiștii care au fost imitați. Pendragon a rămas privind în gol. Iartă-mă, a zis el apoi, scuturând din cap. Vorbeam de-ale mele… gândeam că glas tare.

Gemma i-a zâmbit.

— Cred că ne mai trebuie niște vin, a zis ea, ridicându-și paharul gol.

CAPITOLUL 33

Brick Lane, marți, 27 ianuarie, 7:30 a.m.

Pendragon stătea tăcut și o urmărea pe doamna comisar-șef Hughes răsfoind ultimul lui raport asupra anchetei. După câteva momente, ea și-a ridicat privirea, și-a pus mâinile cu degetele încleștate deasupra stivei de hârtii și a scos un suspin îndurerat.

— Deci, avem un potențial criminal care e mort de peste cincisprezece ani? Excelent. N-o să ne fie greu să-l arestăm.

Pendragon i-a întâlnit privirea, dar fața i-a rămas lipsită de expresie.

— Ai vreo teorie? a vrut ea să știe. Ceva, orice?

— A, am zeci de teorii, șefa, a răspuns Pendragon. Dar nu sunt altceva decât atât: teorii, nesusținute nici măcar de o singură dovadă.

Hughes s-a uitat la el fără un cuvânt, obligându-l pe Pendragon să vorbească.

— Sunt trei posibilități pe care să le analizăm. Unu: există o eroare în analiza ADN-ului. Dar doctorița Newman mă asigură că asta nu e posibil. Sunt atât de mulți markeri care coincid, încât există o șansă din șase trilioane ca acest ADN să nu fie al decedatei Juliette Kinnear. Doi: femeia nu este, de fapt, moartă. Am luat imediat legătura cu Riverwell, în Essex. Ne-au trimis pe e-mail o singură foaie de hârtie cu fapte și date. Turner a mai făcut și el niște verificări suplimentare. Juliette Kinnear s-a înecat în timpul unei excursii la Maldon, organizate de spital. Asistentul medical Nicholas Compton a fost martor ocular la incident. Cadavrul a fost găsit două zile mai târziu și identificat de un membru al familiei. Fata a fost incinerată. Mai există încă dosarul complet al poliției.

— Bine, a zis Hughes, obosită. Ar fi bine ca a treia variantă să fie mai bună, Jack.

Pendragon și-a trecut palma peste frunte.

— Aș vrea eu, doamnă. Singura concluzie pe care putem să o

tragem este că ucigașul a plantat urmele de ADN.

— Le-a plantat?

— Ca să ne pună pe o pistă greșită. Nu ar fi pentru prima dată când se întâmplă.

— Da, Jack, s-a mai făcut o dată – cazul Mettlin din Manchester, nu?

Inspectorul a încuviințat din cap.

— Dar acolo a fost ceva cu totul diferit. ADN-ul plantat era al unui alt gangster, un fost „prieten" al adevăratului vinovat, o persoană în viață care ar fi putut foarte bine să comită crima, dacă nu i-ar fi luat-o înainte adevăratul criminal, Johnny Mettlin. Și s-a întâmplat acum opt ani, când analizele de ADN nu erau atât de sofisticate.

— Doamnă, cunosc faptele, a răspuns Pendragon. Dar cele două scenarii nu sunt chiar așa de diferite. Părul poate să fie păstrat cu ușurință.

— Dar posesorul acestui ADN e mort de cincisprezece ani, la naiba!

Era rândul lui Pendragon să rămână mut.

— OK, a zis Hughes, după o stânjenitoare tăcere de treizeci de secunde. Ce crede Newman despre acest scenariu?

— Că e, cu siguranță, posibil ca mostra să fie plantată.

— Nu poate să spună dacă părul a fost prezervat în vreun fel?

— Nu. Acesta a fost primul lucru pe care l-am întrebat când celelalte două variante au fost eliminate.

— Și acum? a întrebat comisarul-șef, cu un aer de exasperare. Avem trei crime comise în mai puțin de o săptămână. Un posibil făptuitor care e mort de mult. Niciun fel de martor, la niciuna dintre ele. N-ai niciun fel de alte probe criminalistice. Inspectore, nu avem cine știe ce cu care să progresăm.

— Am luat legătura cu Riverwell. La ora două, eu și Turner avem întâlnire cu administratorul-șef de acolo, un anume profesor Martins. Trebuie să ne facem o imagine ceva mai detaliată despre domnișoara Kinnear.

— Dar aici, mai aproape de casă?

— Inspectorul Towers și sergent Vickers încearcă să afle cât mai multe despre elevatorul folosit la a doua crimă. Dar și să stabilească unde și-a mutat criminalul atelierul după ce a plecat din depozitul de pe Cheiul West India. Grant se ocupă de circumstanțele uciderii preotului. Ne interesează mai ales să încercăm să descoperim orice legătură posibilă între el și primele două victime.

Hughes își coborâse privirea spre propriul birou și dădea din cap.

— Și l-am mai pus și pe Sammy Samson să amușineze.

— Doamne ferește! a zis Hughes, uitându-se la el.

— El ne-a dat indiciul cu depozitul și de acolo am ajuns la ADN, i-a reamintit Pendragon.

— Da, cred că ar trebui să fim recunoscători pentru micile favoruri, nu-i așa? a zis Hughes, cu răceală. Bine, să-mi raportezi imediat ce v-ați întors din Essex.

Pendragon s-a ridicat și s-a îndreptat spre ușă. Când a pus mâna pe clanță, șefa a adăugat:

— Și, inspectore, să vii cu ceva vești bune, ai înțeles?

CAPITOLUL 34

Spitalul Psihiatric Riverwell era o clinică particulară mică, situată la vreo cinci kilometri distanță de țărmul pe care se afla orașul Maldon. Nu avea niciodată mai mult de treizeci și patru de pacienți și, conform site-ului spitalului, oferea îngrijire de tip exclusivist, într-o atmosferă idilică, pentru cei cu afecțiuni cronice.

Jez Turner citea pe diagonală din broșura elegantă a spitalului, în timp ce Pendragon oprea mașina în fața unor porți păzite, care închideau gardul din bare de fier forjat, înalte de trei metri, ce înconjura terenurile spitalului. Deodată, Turner a fluierat făcându-l pe inspector să-și ia ochii de la portarul în uniformă care îi examina legitimația prin geamul deschis al portierei.

— Ia ascultați, șefu', la asta, a zis sergentul. Riverwell este recunoscut la nivel mondial ca un centru de excelență pentru îngrijirea și confortul pacienților cu afecțiuni medii și severe. Tariful anual pentru ședere completă și tratament se ridică la puțin sub șaptezeci și două de mii.

Pendragon a ridicat o sprânceană.

— Mai mult decât câștig eu, a răspuns el sec, făcând din cap spre paznic și trecând de bariera pe care acesta o ridicase.

Clădirea din fața lor părea mai degrabă un hotel decât un spital psihiatric. Era din cărămidă, cu frontoane înalte și un acoperiș în pantă abruptă deasupra căruia, plasat aproape în mijloc, se înălța un coș masiv de fum. Pendragon bănuia că, la origini, clădirea fusese ridicată în primul deceniu al secolului XX, dar a observat că, de-a lungul anilor, i se aduseseră multiple adăugiri și că fusese extinsă într-atât, încât elementele noi formau acum cea mai mare parte a spațiului de la parter. Terenurile anexe erau impecabil întreținute și complet albe datorită chiciurii groase.

La intrarea principală i-a întâmpinat un bărbat rotofei, de vreo cincizeci și cinci de ani. Purta un costum în dungi subțiri,

vestă și cravată gri. Avea o barbă albă, bine aranjată, ochi mici și negri și buze subțiri.

— Bine ați venit, a zis el, pe o voce baritonală. Sunt profesorul Martins… Nigel Martins.

A făcut un pas înainte și le-a întins mâna, mai întâi lui Pendragon, apoi lui Turner.

— Sper că ați avut o călătorie plăcută. Nu e prea departe de clopotele de la Bow{54}, nu-i așa, inspectore? a întrebat omul și fața i s-a încrețit într-un zâmbet.

I-a condus dincolo de zona de recepție, unde o blondă drăguță, așezată în dreptul unui monitor îngust de calculator Mac, nu le-a acordat nicio atenție nou-veniților. L-au urmat pe profesor de-a lungul unui coridor larg. Era discret luminat, iar pe jos avea o traversă somptuoasă, verde pal. Pereții erau acoperiți cu un tapet aparent scump. De-a lungul lor, la nivelul bustului, era o bară de lambriu, iar deasupra, cornișe elaborate. Au trecut de o ușă deschisă și au văzut vreo șase pacienți stând pe niște canapele, uitându-se la un televizor vechi, mare, așezat sus, pe o poliță, în partea opusă a camerei. La capătul coridorului au luat-o la dreapta, apoi la stânga și Martins s-a oprit în dreptul unei uși masive de stejar, pe care era o placă de alamă gravată cu numele lui. Profesorul a scos un mănunchi de chei, a descuiat ușa și, ținând-o deschisă, le-a făcut semn celor doi polițiști să intre. Martins s-a precipitat în urma lor.

— Domnilor, vă rog, i-a poftit el, arătându-le două scaune.

Apoi s-a întors spre ușă, pe care intra o doamnă mai în vârstă, cu fustă neagră și o bluză albă cu volane.

— A, Madelaine, a zis Martins, privindu-i întrebător pe Pendragon și Turner. Ceai?

Turner i-a aruncat o privire inspectorului principal, care dădea afirmativ din cap.

— Ar fi foarte bine-venit, a spus Pendragon. Cu lapte și fără zahăr.

— Și eu la fel, a zis Turner.

— Bine, am rezolvat chestiunea de bază, a comentat Martins, lăsându-se în scaunul lui. Acum… ați putea să-mi spuneți motivul pentru care vă aflați aici, domnule inspector? Secretara

mea mi-a făcut un scurt rezumat, dar…

— Urmărim un indiciu dintr-un caz de omucidere multiplă, a răspuns Pendragon, trecând direct la subiect.

— Înțeleg. Păi, a oftat Martins, evident că voi face tot ce pot ca să vă ajut, dar ce legătură poate să aibă cu Riverwell?

— Secretara dumneavoastră v-a pomenit că ne interesează în mod deosebit o pacientă care a fost internată aici pe la mijlocul anilor ’90, o tânără pe nume Juliette Kinnear?

— Nu, nu mi-a spus. Doamne Dumnezeule, Juliette Kinnear! Ei, ăsta e un nume pe care nu l-am mai auzit de multă vreme.

— Înseamnă că și pe atunci lucrați tot aici?

— Da, așa e. M-am transferat de la Luton în 1993. Juliette a venit în… cred că în ’95. O să-i scot dosarul, a zis Martins, atingând un buton pe telefonul de pe biroul său. Selina, poți să-mi cauți, te rog, dosarul lui Juliette Kinnear? A fost pacientă la noi pe la jumătatea anilor ’90. Trebuie să fie arhivat la litera K. Printează două copii și adu-mi-le cât mai repede. Mulțumesc. Apoi s-a întors către Pendragon și a spus: Știți, desigur, că Juliette a murit.

— S-a întâmplat în timpul unei excursii organizate de spital, nu? a intervenit Turner.

Martins s-a răsucit spre sergent și s-a lăsat pe spătarul scaunului, cu brațele încrucișate peste piept.

— Da, a răspuns el, a fost o mare tragedie. Credeam că am făcut progrese cu Juliette. Nici acum nu avem nicio idee ce anume s-a întâmplat acolo, pe dig.

— Puteți să ne povestiți și nouă? l-a rugat Pendragon.

Martins s-a uitat o clipă la inspector, țuguindu-și buzele.

— Păi, da. A fost o zi teribilă! Cu siguranță, nu o s-o pot uita cu ușurință.

La ușă s-a auzit un ciocănit scurt și secretara a intrat cu ceaiul. Madelaine i-a dat fiecăruia ceașca și s-a retras fără un cuvânt.

— Era o zi caldă de primăvară, în ’96. Juliette era aici de aproximativ un an. Când a venit, la început, era într-o stare groaznică. În primele trei luni am ținut-o izolată de ceilalți pacienți. Era anorexică, belicoasă și nu scotea nicio vorbă. Dar,

treptat, am făcut-o să mănânce și încet-încet a început să accepte unde se află. Era sub o medicație destul de puternică, dar, în sinea ei, făcea progrese. Cel puțin așa credeam noi.

— Se pare că progresase mult… față de momentul când a fost internată în spital. Dacă ați avut încredere să o luați în excursie, chiar și doar până la Maldon, a remarcat Pendragon.

— Așa cum am spus, Juliette s-a schimbat destul de rapid în bine și noi eram foarte încrezători în privința ei.

— Și excursia aia în oraș? a întrebat inspectorul. Care a fost mai exact scopul ei?

Martins a ridicat din umeri.

— Credem că e important pentru pacienții noștri să iasă dintre hotarele sanatoriului, atunci când sunt în stare. Face parte din procesul de reabilitare.

— Dar domnișoara Kinnear cu siguranță era departe de a putea să părăsească definitiv sanatoriul, nu?

— Da, desigur, dar era supravegheată și, oricum, a fost un grup foarte mic.

— Câte persoane făceau parte din el? a întrebat Turner.

Martins s-a gândit un moment.

— Să vedem… Au fost șase pacienți și trei membri ai personalului.

— Vă amintiți vreun nume?

Bărbatul a recitat o listă cu membrii personalului și Turner i-a notat în carnețelul lui.

— Nu sunt sigur de numele tuturor celor șase pacienți, a continuat profesorul. Dar pot să verific și să vă comunic ulterior.

Pendragon s-a uitat pe lista pe care o scrisese Turner.

— Cei trei oameni din personal mai sunt încă aici?

— Nu. Stacy Franklin este acum asistentă-șefă la Londra. Doctorul Roger Napier, care era supraveghetorul în ziua aceea, a plecat în ’98. Ultima oară când am auzit de el lucra la Melbourne. Celălalt bărbat de pe listă… Nick Compton… era asistent începător. Din păcate, a murit la câteva luni după Juliette.

Cei doi polițiști au tresărit la auzul acelor cuvinte.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Pendragon.

— S-a sinucis. Bietul Nick s-a spânzurat.

— Puteți să ne dați mai multe detalii, profesore?

— A fost ceva ce a sporit tragedia. Nick Compton s-a învinuit întotdeauna pentru accident. Înțelegeți, el era cu Juliette. Fusese lăsat singur cu ea câteva clipe când…

— Probabil că a avut loc o anchetă asupra incidentului, nu?

— Bineînțeles că a fost, domnule inspector, a răspuns profesorul, ușor iritat. O anchetă foarte minuțioasă, de fapt. Pot să vă ofer toată documentația.

— Ne-ar fi de folos.

— Evident, doctorul Napier a fost și el cercetat îndeaproape. El a fost reprezentantul cu gradul cel mai înalt al personalului prezent, iar Juliette era pacienta lui. A fost anchetat pentru posibilă neglijență și complet exonerat. Uneia dintre paciente… Helen Weatherington mi se pare că o chema… i s-a făcut rău. Asistenta era ocupată cu altceva și Napier a dus-o pe fată la o toaletă. Nick Compton o supraveghea pe Juliette care s-a hotărât să facă o plimbare pe dig. Era târziu și începuse și ploaia. Nick a încercat să o convingă să nu meargă, dar în momentul acela toată excursia părea să se transforme în haos. Nick nu avea experiență și Juliette, care era o fată foarte hotărâtă și inteligentă, l-a convins ușor.

— S-a aruncat peste parapet?

— Da. Au chemat și poliția. Nick a intrat în apă și a încercat să o găsească, era aproape să se înece și el. Nici urmă de fată.

— Dar cadavrul ei a fost găsit mai târziu? a comentat Turner.

— Da, a răspuns profesorul Martins, palid la față. Îngrozitor de descompus.

La ușă s-a auzit un ciocănit ușor și cu toții au ridicat privirile. Selina s-a apropiat de birou, cu un vraf de hârtii.

— Mulțumesc, a zis Martins, fără să se uite la fata cea blondă, iar aceasta s-a retras. Profesorul i-a întins lui Pendragon vreo douăsprezece pagini printate. Era și o poză a lui Juliette Kinnear, făcută probabil cu un an înainte de moartea ei. Părea mai slabă decât în fotografia pe care o găsise Turner. Inspectorul principal a răsfoit documentele, în timp ce Turner le

citea peste umărul lui.

— Juliette era o fată cu totul excepțională, a zis Martins, după o clipă de tăcere. Era o tânără artistă plastică foarte promițătoare și făcuse tentative și în compoziția muzicală. Un spirit complet.

— Aveți idee ce i-a grăbit colapsul mintal? Sau a fost pur și simplu un proces care a evoluat treptat?

— Domnule inspector, e o chestiune complexă, așa cum o să vă dați seama. În cazul lui Juliette, se pare că depresia a mocnit o vreme, neobservată. Apoi, se poate spune că toată afurisita de boală a explodat. E un scenariu destul de obișnuit.

— Puteți să-mi explicați?

— Juliette era o artistă talentată, dar probabil nu atât de bună pe cât se considera ea însăși. În consecință, nu a primit recunoașterea pe care credea ea că o „merită". A încercat să ia droguri – am obținut câteva detalii de la ea, în timpul ședințelor de terapie în grup. Credea că-și poate spori capacitățile artistice și va ajunge la succes dacă ia un cocktail de stimulente. Când asta a dat greș, stabilitatea ei mintală a început să se degradeze, fapt exacerbat de narcoticele pe care a continuat să le ia. Locuia cu tatăl ei, John Kinnear, la Ashcombe Manor, lângă Braintree – la vreo șaisprezece kilometri de aici. Acum e mort și el. Doamna Kinnear a murit cu câțiva ani înainte ca Juliette să împlinească paisprezece sau cincisprezece ani. John nu s-a recăsătorit.

Martins a făcut o pauză scurtă și apoi a adăugat:

— Familia se ocupa cu fabricarea biscuiților.

— Da, știu, a răspuns Pendragon.

— Când am discutat cu domnul Kinnear despre internarea lui Juliette, el a pomenit despre cum se încuia fiica lui în cameră zile întregi. Refuza să mănânce, nu vorbea cu nimeni, doar picta și iar picta, apoi distrugea pânzele într-un acces de furie. A provocat și un mic incendiu în casă, în timp ce încerca să dea foc în dormitorul ei, care era și studio, unei recente colecții de tablouri.

— Și nimănui nu i s-a părut ciudat? a întrebat Turner.

— Ei, ba da, sergent. Dar lui John Kinnear îi era teamă de

rușinea de a face publică starea lui Juliette. Era îngrijorat de efectul asupra afacerilor sale.

Inspectorul a ridicat din sprâncene și, cu un oftat obosit, a exclamat:

— Desigur!

— Punctul culminant a fost atunci când ea l-a atacat pe grădinar.

Pendragon tocmai ajunsese la acea parte a raportului care descria incidentul, așa că nu s-a arătat surprins. A ridicat privirea, cercetând chipul profesorului.

— Cât de serios a fost acel atac?

Martins a înghițit și o clipă și-a ferit privirea.

— Bietul om a fost înjunghiat, inspectare.

Pendragon a aruncat un ochi pe foi, căutând raportul poliției.

— Nu a avut loc nicio anchetă, a zis Martins, anticipând întrebarea inspectorului. John Kinnear a reușit să mușamalizeze totul.

Turner l-a privit pe Pendragon. Inspectorul principal se uita la profesor, cu chipul lipsit de expresie.

— Banii vorbesc, a explicat Martins, cu un aer practic.

— I-a cumpărat grădinarului tăcerea?

Profesorul a încuviințat cu un semn din cap și a strâns din umeri.

— Dar Kinnear și-a dat seama că fiica lui era serios bolnavă și a internat-o.

— Și grădinarul?

— Macintyre, Jimmy Macintyre. A fost și el pacient aici, o perioadă scurtă după ce a fost atacat. Trăiește încă, locuiește singur – într-un complex de locuințe din Braintree, la mică distantă de Ashcombe Manor.

— Înainte de a pleca, am vrea să ne dați adresa lui, dacă o aveți?

Martins a dat din cap și s-a aplecat peste birou, cu mâinile încleștate deasupra raportului.

— Domnule inspector, nu văd legătura dintre Juliette Kinnear și ancheta dumneavoastră în curs.

— Păi, domnule profesor, vă vom ține la curent cu evoluția

situației, a zis Pendragon răspicat, și s-a ridicat în picioare. Vă mulțumesc pentru timpul acordat și pentru cooperarea de care ați dat dovadă. Înțeleg că putem păstra asta, a adăugat el, fluturând raportul.

Înainte ca Martins să poată spune ceva, s-a întors cu fața spre ușă.

— Adresa domnului Macintyre… presupun că secretara dumneavoastră o are la dosar, nu?

CAPITOLUL 35

— Al dracului de ciudat, a comentat Turner pe când păşeau pe aleea de pietriş, înapoi spre maşină.

— Ce anume?

— Păi, de fapt totul. Dar cum au reuşit cei din familia Kinnear să muşamalizeze un atac aşa de serios?

— După cum a spus şi Martins, banii vorbesc, i-a răspuns Pendragon, aruncând spre el cheile maşinii.

— Şi acum ce facem?

— Îi facem o vizită lui Jimmy Macintyre.

Drumul secundar care îi ducea spre nord-vest, către Braintree, era acoperit cu gheaţă şi periculos. Au mers încet şi au oprit să bea o latte la o tavernă numită Knight and Garter, surprinzător de bună, o cârciumă cu bere şi mâncarea tradiţională a plugarului{55}, în locul unei bucătării coreene, etiopiene sau a altor bucătării exotice preferate de atâtea taverne transformate de propriile manufacturi de bere.

Au găsit fără prea mare efort adresa obţinută din arhivele de la Riverwell şi au oprit în dreptul unei mici case municipale, din cărămidă şi ardezie. Vopseaua roşie a uşii de la intrare se decolorase până la un roz carnal; pe acoperiş mai erau urme de zăpadă, iar ferestrele aveau flori de gheaţă. Grădina era neîngrijită şi năpădită de buruieni. Când s-au apropiat, cei doi poliţişti au observat că uşa era plină de crăpături şi în locul cutiei de scrisori nu era decât o gaură dreptunghiulară.

Pendragon a sunat la uşă. Casa a rămas cufundată în tăcere. Turner s-a dus înapoi pe alee şi s-a uitat spre etajul de deasupra. Nu era nicio lumină aprinsă, draperiile erau toate trase. Pendragon a ciocănit insistent. Tot fără răspuns. I s-a alăturat lui Turner, iar acesta a mai încercat încă o dată, apăsând îndelung pe sonerie. Într-un final au auzit un zgomot foşnit care venea dinspre holul casei.

— Cine e?

Vocea plăpândă era a unui bărbat mai în vârstă.

— Poliția, domnule. Sunteți domnul Macintyre?

Tăcere. Apoi l-au auzit pe bătrân dregându-și glasul.

— Ce vreți?

— Sunt inspectorul principal Pendragon. Am dori să vorbim cinci minute.

— De ce?

— Am vrea să vă punem câteva întrebări despre Juliette Kinnear. Femeia care v-a atacat.

Tăcerea s-a prelungit.

— Domnule Macintyre?

— Plecați!

— Domnule, vrem doar să vă punem câteva…

— Am zis să plecați.

Pendragon s-a uitat la Turner și acesta a ridicat din umeri.

— Am făcut un drum destul de lung, domnule, a spus Pendragon, blajin, într-o ultimă încercare. Ne-ar prinde bine o ceașcă de ceai.

Liniște.

— Domnule?

Tăcere.

Pendragon a oftat și s-a întors spre alee. Sergentul a mai zăbovit o secundă lângă ușă și apoi s-a retras și el. Tocmai ajunseseră la capătul potecii când au auzit un zgomot. Pendragon s-a răsucit pe călcâie și a văzut că ușa se deschisese puțin. L-au zărit pe Macintyre cu mâna întinsă, poftindu-i înăuntru.

Când Pendragon și Turner au pășit în holul întunecat, Jimmy Macintyre s-a dat după ușă.

— Drept în față și la dreapta, a zis acesta.

În casă era foarte întuneric și s-a întunecat și mai tare când Macintyre a închis ușa de la intrare. Singura lumină era aura roșietică produsă de lumina zilei filtrată prin draperiile rărite, stacojii. Locul duhnea a mâncare stricată și urină. Nu exista niciun covor pe jos, doar ziare vechi, slinoase și rupte, care formau o potecă, din hol și până în camera care trecea drept living. Abia dacă au reușit să distingă un fotoliu delabrat din care umplutura de burete ieșea prin găurile de pe fiecare braț.

Lângă el era un scaun cu cadrul de metal.

— Tinere, apucă scaunu' de colo, i-a zis Macintyre lui Turner, în timp ce se lăsa în fotoliu.

Sergentul a făcut cum i se spusese, dând la o parte o stivă de ziare de pe un alt scaun de metal, aproape dezmembrat. Pendragon s-a așezat la stânga lui Macintyre.

Treptat ochii li s-au obișnuit cu întunericul, dar tot nu puteau distinge mare lucru din încăpere. Macintyre se foia în fotoliu. Avea un baston pe care și l-a așezat peste piciorul stâng. S-a lăsat pe spate, cu privirea în poală.

— Deci, ce vreți să știți? a întrebat, apoi a început să tușească, o tuse aspră, guturală, care părea să persiste de mult timp.

— Venim direct de la spitalul Riverwell, a început Pendragon.

— Aha, înțeleg. Atunci ați auzit că fata lu' Kinnear a murit de mult.

— Da, domnule Macintyre. Ni s-a povestit pe scurt despre dispariția ei, în timpul excursiei din 1996.

Macintyre a tușit din nou, zgomotos.

— Am aflat și că Juliette Kinnear v-a atacat și că asta a dus la internarea ei.

— Pentru mulți, 1995 a fost acu' de mult timp, a zis Macintyre, abia șoptit. Da' nu și pentru mine. Era pe treișpce noiembrie 1995, da' mi se pare ca și cum a fost ieri.

— Domnule, sunteți în stare să ne povestiți și nouă? l-a rugat Turner, încercând să vadă pagina carnețelului său, ridicându-l la doar câțiva centimetri de ochi.

După un moment a renunțat și l-a așezat iar pe genunchi. S-a gândit să întrebe dacă nu putea să aprindă o lumină, dar a conchis că s-ar putea să-l supere pe Macintyre prea tare.

— Io n-am vorbit cu nimenea despre asta de când am plecat din slujba lu' Kinnear.

— Te-au mituit?

— A, da. Nu mi s-a părut că are rost să mă lupt cu ei, a răspuns Macintyre încet, cu ochii tot în jos. Fata a fost internată. Ei sperau că o să se vindece. Io știam că e interesu'

meu să mă „pensionez devreme”, ca să zic așa, și să-mi țin pliscu’. Oficial nu am fost înjunghiat, ci am avut un mic accident pe teritoriu’ casei.

— Înțeleg, a comentat Pendragon. Credeți că puteți să ne spuneți mai multe despre atac? De exemplu, ce l-a putut provoca?

Macintyre i-a aruncat o privire tăioasă.

— Provocat? Nimic nu l-a provocat, a izbucnit omul. Io n-am făcut nimic. Absolu’ nimic. Copila lu’ Kinnear era nebună. N-avea nevoie ea de f’o provocare.

Pendragon l-a lăsat să se liniștească, i-a îngăduit să povestească în ritmul lui.

— Io lucram la unu’ dintre straturile de flori. În toamna aia, timpu’ a fost neobișnuit de bun. Pentru un grădinar, e o perioadă aglomerată, curăță frunzele, întoarce brazdele… Orișicum, io eram în spatele serei. Pe fată o știam bine. Mai venea uneori să stea de vorbă cu mine. Era un copil ciudat, chiar și înainte de… Obișnuia să picteze în grădină. Tablourile erau aiurea, dacă vrei să mă crezi. Picta casa și grădinile, dar picturile nu semănau cu nimic din ce puteam io să văd. Cre’ că erau moderne, zic. Unii păreau să creadă că era destul de bună, da’ io, unu’, nu am văzut nimic special. În fine, în duminica aia a ieșit în grădină și s-a așezat pe zid să vorbim, așa cum îi era obiceiu’. Mie mi s-a părut că arată cam ciudat. Avea pupilele cât farfuria. Acu’ știu, desigur, că luase oarece. Deodată zice: „Mac… Vrei să mă lași să te pictez?” Io am râs. „De ce dracu’ să vrei să mă pictezi pe mine? i-am zis. Orișicum, cre’ că tot n-ar semăna cine știe ce cu mine, când oi termina.” Fata a râs și ea cu mine când a auzit asta. Pe urmă sare de pe zidu’ grădinii.

Bărbatul a tăcut iar.

Turner s-a uitat spre Pendragon, dar chiar dacă vederea începuse să i se adapteze la întuneric, abia și-a putut zări șeful. Acesta aștepta răbdător.

— În ultimul moment am văzut o scânteiere. Sigur, nu mi-am dat seama că era un cuțit de pâine. Chiar nu mă așteptam la așa ceva.

Vocea lui Macintyre devenise aproape de neauzit. Părea că-si

dă și el seama de asta, așa că s-a mișcat în fotoliu și și-a dres vocea.

— Paiș'pce răni, a zis el, constatativ. Am pierdut kile de sânge până s-a întâmplat să mă găsească pe alee un băiat care făcea livrări. Nimeni din casă nu-mi auzise răcnetele.

A lăsat să-i treneze ultimele vorbe. Pendragon și Turner puteau să-i audă bătrânului respirația greoaie.

— Dom' sergent? a zis într-un târziu.

Turner își dădea seama că Macintyre îl privește, dar el nu vedea aproape nimic altceva decât forma vagă a feței acestuia.

— Poți să tragi doar puțin draperiile alea?

Turner s-a uitat la Pendragon, dar nu i-a văzut expresia. S-a ridicat în picioare și s-a dus bâjbâind prin semiîntuneric, spre boarea de lumină roșietică de la fereastră, cu brațele întinse, ca un orb. Apoi a simțit între degete țesătura ceroasă a draperiilor, s-a oprit și a căutat marginea uneia. A mai făcut doi pași spre stânga, și-a plimbat mâinile de-a lungul țesăturii și a strâns-o în pumnul stâng, trăgând-o spre dreapta.

Lumina a inundat camera. Turner s-a răsucit pe călcâie, ferindu-și ochii. L-a văzut pe Pendragon cu mâna la ochi, coborând-o apoi, înainte de a se întoarce spre chipul hidos de desfigurat al lui Jimmy Macintyre.

— Paiș'pce răni, a zis bărbatul, a cărui buză superioară era despicată de o cicatrice care cobora din punctul unde odinioară fusese ochiul lui stâng, schimonosind-o într-o grotescă imitație de rânjet. Toate la față.

CAPITOLUL 36

Doamnei Sonia Thomson
15 octombrie 1888

Ei, Sonia… Sper, scumpă doamnă, că nu vă veți supăra că sunt atât de informal. Numai că, în fine, simt că am ajuns să ne cunoaștem destul de bine unul pe celălalt. Eu am aflat multe despre dumneavoastră de la vorbărețul soț, iar dumneavoastră știți despre mine mai multe decât oricine altcineva. Oricum, am ajuns cu istorisirea mea la acea parte în care am reușit în sfârșit să-mi pun în practică ideile.

Există întotdeauna un moment, înainte de a începe o nouă lucrare, în care apare o undă de neliniște, un tremur scurt de nesiguranță. Oare sunt în stare să o fac? Pot să creez? Sunt convins că nu sunt eu singurul artist sau scriitor care a trăit astfel de sentimente. Dar, e ciudat să relatez, în dimineața de 31 august a acestui an, acum mai puțin de două luni, eu nu am simțit astfel de emoții. În fapt, eram așa de acaparat de planurile mele, atât de entuziasmat de perspectiva începerii lucrului la capodopera mea, încât nu am trăit nimic din nervozitatea la care m-aș fi putut aștepta.

Mi-am revăzut notele și schițele preliminare.

Prima victimă: Mary Ann Nichols. Patruzeci și trei de ani, un metru și cincizeci și șapte de centimetri, păr negru, ochi cenușii. Mamă a patru copii. Despărțită de soțul ei, William. Bine-cunoscută local drept „mireasă" fără domiciliu fix. Mi-am verificat ceasul. Era ora 1:34 a.m. Mi-am pus pardesiul, mi-am luat geanta și am ieșit afară, în ploaie.

Străzile erau tăcute în drumul meu spre Pav. Sala de music-hall tocmai se închidea, dar bordelul era încă deschis. Am urcat încet scările și am așteptat în anticameră. Era goală și liniștită. Am luat un ziar și am început să citesc. Știam că Mary Ann lucra aici trei nopți pe săptămână. Îi studiasem obiceiurile și știam la ce să mă aștept. La 2:15 a apărut dintr-una din camerele de pe coridorul de

la stânga mea. Când a trecut pe lângă mine, mi-am ridicat ochii. Femeia era mai scundă decât mi-o aminteam și părea bolnavă, subnutrită. Mi-a aruncat o privire lascivă și s-a oprit în dreptul meu.

— Tocmai am terminat pe astă-seară, scumpete, a zis ea zâmbind și buzele palide s-au ridicat de pe incisivii strâmbi, dezgolind locul din care lipseau cei doi dinți centrali de sus și de jos. Da' aș putea să-mi fac ceva timp pentru tine, dragule… dacă te interesează?

Am clătinat din cap și m-am întors la lectura ziarului.

— Cum poftești.

A luat-o spre scări și eu am auzit clinchetul monedelor pe care Mary Ann le arunca în aer în timp ce mergea. Era evident mulțumită de rezultatul muncii din acea seară. Poate că scosese destul cât să plătească acei patru penny, costul unui pat la azilul pe care îl frecventa, în Thrawl Street, la numărul 18.

Am așteptat o clipă, înainte de a împături cu grijă ziarul, m-am ridicat și am urmat-o în jos pe scări. Când am ieșit pe Whitechapel Road, mi-am zărit prada dând colțul și intrând pe o uliță laterală. Aveam idee unde se duce. Am grăbit pasul și am ajuns la colț la timp ca să o văd pe femeie cum intră aplecată pe ușa îngustă care știam că este a unei taverne pe care o ținea un irlandez dur, pe nume O'Connor și pe care avusesem deja ghinionul să-l întâlnesc în timpul cercetărilor mele.

Am hotărât să aștept pe ulița strâmtă, tăcut, ascuns în obscuritate. Nu exista decât o singură ușă pe care se putea intra și ieși din taverna lui O'Connor, așa că știam că Mary Ann nu putea să se strecoare afară fără ca eu să o văd. Din fericire, ploaia se oprise, iar eu eram așa de încărcat de entuziasm și de speranță, că timpul mi s-a părut că trece repede. Și, exact cum bănuiam, după o jumătate de oră femeia a reapărut la brațul unui bărbat. Chicotea, amețită de băutură. Bărbatul părea ceva mai treaz, dar puțin agitat. Era tânăr, palid, cu ochi mari și nervoși. Am privit cum cuplul o ia pe uliță, în direcția opusă față de Whitechapel Road. Ținându-mă în continuare în umbră, i-am urmat tăcut precum un șoarece.

Curând rătăceam pe ulițe dosnice, un labirint de străzi și străduțe înguste în care casele se înghesuiau unele în altele și astupau cerul. La vremea aceea eram deja de câteva săptămâni în East End, dar

tot nu reușeam să suport duhoarea îngrozitoare a locului. Prin părțile acelea ferite, unde drumurile erau înțesate de excremente și de șobolani, uneori mai mari decât pisicile, pe care îi vedeam zbughind-o din întuneric, mirosul era aproape copleșitor.

Întunericul era profund. Singura lumină venea de la luna aflată sus, pe cer. Dar aceasta nu era decât un semicerc palid, de un galben bolnăvicios și traversată de nori. Simțurile îmi erau exacerbate de neastâmpăr și ascuțite de numeroasele mele aventuri nocturne anterioare. Îi auzeam pe cei doi la câțiva metri în fața mea, le auzeam respirația și cele câteva cuvinte pe care le schimbau.

S-au oprit și eu am făcut la fel. Auzeam foșnetul hainelor. Abia dacă distingeam două siluete indistincte, învăluite în întuneric. Mary Ann era cu spatele la zid și mâinile ridicate deasupra capului plecat. Apoi s-au auzit câteva gemete înăbușite. Cuvinte de încurajare din partea lui Mary Ann, urmate de un geamăt prelung. Alte foșnete de haine, un chicotit, apoi zgomotul pașilor îndepărtându-se pe alee. Mi-am lăsat jos geanta, foarte încet, am desfăcut închizătoarea și am scos un cuțit cu lama de douăzeci de centimetri.

Norul din dreptul lunii s-a spart și preț de o clipă ulița pietruită s-a luminat toată. Am văzut-o pe femeie cum își aranja fustele. Și-a ridicat privirea spre coaja de lună care își arunca lumina stridentă peste zidurile ude de ploaia care căzuse mai devreme. Am zărit și un crâmpei din chipul palid și mâncat de vărsat al lui Mary Ann. Nu a avut habar de prezența mea acolo decât atunci când am apucat-o pe la spate. I-am pus mâna stângă la gât, i-am tras capul spre spate și am pus lama cuțitului pe pielea ei. Am lăsat lama metalică să alunece dintr-o parte în alta, trăgând-o spre mine, înfigând-o în carne, până la osul vertebrelor.

Nu-mi amintesc nimic despre drumul de pe Buck's Row, ulița pe care îi făcusem de petrecanie primei mele târfe, până la locuința mea din Wentworth Street. Indiferent cât de tare încerc, nu am nicio amintire din momentul când trupul lui Mary Ann a alunecat la pământ și până când m-am trezit spălându-mă pe mâini și pe față într-un lighean cu apă pe care îl umplusem cu ore mai devreme, înainte de a-mi părăsi odaia. Îmi amintesc de faptul că mă zgâiam

la imaginea mea din mica oglindă ciobită pe care o foloseam când mă bărbieream, și care stătea sprijinită în spatele ligheanului. Părul meu blonziu mi se lipise de frunte și aveam obrajii îmbujorați. Cu pupilele mărite și nefiresc de negri, ochii mei mă fixau, pe mine, cel din oglindă. M-am uitat la apa înroșită și pentru un moment nu m-am mai aflat în odăița aceea jegoasă, cu tavanul jos, de deasupra prăvăliei unui negustor de cereale din Whitechapel. Eram iar un băiețel, aplecat peste masa de lucru din biroul tatălui meu, cu batista stacojie a mamei la doar câțiva centimetri de nasul meu. Mi-am regăsit apoi imaginea din oglindă și am rânjit la fel de larg precum o pisică de Cheshire{56}*.*

Nu aveam somn. Am stat lângă fereastră și am ascultat îndelung la zgomotele cartierului care se trezea pentru o nouă zi, așteptând primele indicii că trupul prostituatei fusese descoperit. În jurul orei șase, am auzit zarvă și fluierul strident al unui agent de poliție. M-am uitat iar în oglindă, mi-am aranjat lavaliera, mi-am pus pălăria pe cap și, cu carnetul de schițe sub braț, am pășit afară, în lumina zorilor care apăreau.

Lângă cadavru stăteau ghemuiți doi bărbați în costume negre, iar un polițist era în picioare, la câțiva centimetri de capul femeii moarte. Când am intrat pe Buck's Lane, agentul a ridicat privirea și, când m-am apropiat, cei doi bărbați de lângă cadavrul lui Mary Ann s-au întors spre mine la unison.

— Ce pot face pentru dumneavoastră? m-a întrebat polițistul. Aici a avut loc o crimă. Nu v-a oprit niciunul dintre oamenii mei?

Am scos din buzunarul tunicii o hârtie împăturită și i-am întins-o ofițerului. Era o scrisoare de prezentare din partea lui Archibald.

— Sunt artist la un ziar, am spus. Harry Tumbril.

Agentul s-a uitat la scrisoare și a pufnit.

— Bine, a bombănit el. Feriți-vă din drumul celorlalți!

Am încuviințat din cap și m-a tras într-o parte a uliței înguste, ca să am un unghi mai bun de vedere. Pe femeie o întorseseră pe spate. În lumina dimineții, rana adâncă de la gât părea nefiresc de roșie. Sângele se uscase împrejur. Acum era o crustă groasă, ca o funie stacojie sau un fel de colier bizar. Fusta îi era ridicată și desuurile sfâșiate. De-a lungul torsului se vedeau două tăieturi prelungi.

— De când a murit? l-am auzit pe polițist adresându-se unuia

din cei doi bărbați.

— De câteva ore, aș zice. E țeapănă ca o scândură.

Mi-am scos carnetul de schițe și am început să desenez.

— Doamne sfinte! Biata fată tânără și nefericită, a exclamat Archibald, în timp ce ținea carnetul cu brațele întinse.

Eram în biroul lui de pe Pall Mall. Apoi s-a uitat la mine, m-a măsurat din cap până în picioare, cu o expresie de deplină admirație pe chip.

— Dar, acestea fiind spuse, schițele astea sunt absolut minunate, Harry. Doar că… Nu știu, bătrâne. E așa de al naibii de greu să-mi închipui ce fel de nelegiuit ar putea să facă asta, nu crezi?

Am dat din cap. Începeam să simt oboseala. M-am uitat la un ceas de pe perete și am văzut că era aproape de miezul zilei. Nu dormisem de peste douăzeci și patru de ore. Imensa emoție pe care o simțisem și care mă ținuse în priză începea să dispară. Eram în continuare tulburat, acest lucru era de necontestat, dar emoția copleșitoare de a mă fi aflat pe Buck's Row, alături de acei slujbași stupizi, în timp ce eu o desenam pe victima mea, iar ei analizau cum anume murise femeia, începea să lase loc extenuării.

— Ei, ce zici dacă dăm o tură pe la Reform Club? Să bem un pahar, două?

Am clătinat din cap.

— Mulțumesc, Archibald, dar azi nu. Sunt puțin obosit, trebuie să mărturisesc.

Archibald s-a încruntat, apoi expresia i s-a transformat într-un zâmbet.

— Înțeleg perfect, a zis el, punându-mi o mână pe umăr.

M-am cutremurat fără să vreau, dar Archibald nu părea să fi băgat de seamă. M-a strâns de carnea de pe umăr, care părea să se fi contractat, și a adăugat:

— Du-te acasă, Harry! Și odihnește-te ca lumea. Eu o să bag desenele astea în ediția de seară.

Mă simțeam neobișnuit de obosit. Odată ce am ajuns în Wentworth Street, m-am prăbușit pur și simplu pe pat și am căzut într-un somn adânc. Liniștit și fără vise. Când m-am trezit, afară era întuneric și liniște. Mi-am scos ceasul și am rămas surprins să

văd că era aproape ora zece seara.

Acum, Sonia, înainte de a continua povestea mea, te rog frumos să mă scuzi, dar trebuie să mai explic alte câteva lucruri. Trebuie să spun o vorbă, două despre cum lucrează un artist. Pentru că îmi dau seama că am tot mers înainte, uitând că nu sunteți decât o femeie simplă, care nu știe nimic despre astfel de lucruri.

Adevărul este că un artist are nevoie să folosească un cadru. Prin aceasta vreau să spun că dacă o lucrare e să fie executată cu succes, e nevoie de reguli, de linii directoare. E nevoie de disciplină. Fără ea, arta nu e altceva decât anarhie și, deci, lipsită de valoare. Aș merge chiar până acolo, încât să spun că un artist adevărat, așa ca mine, se deosebește de un simplu zugrav după felul în care unul ca mine abordează fiecare lucrare: cu rigoare și inteligență. Și, fără îndoială, așa mi-am abordat și capodopera. Înainte de a iniția fie și o singură lovitură de cuțit, am decis că voi ucide patru femei și am elaborat un plan detaliat de campanie. Am stabilit numele victimelor mele și am adunat un dosar considerabil despre fiecare dintre ele, realizat după săptămâni de cercetare. Le știam mișcările și obiceiurile. Știam cu cine se întovărășesc și cunoșteam destul de multe despre trecutul fiecăreia dintre doamne. Știam exact și cum aveam să aranjez reprezentarea cadavrelor lor pe pânză și care vor fi detaliile accidentale care vor ajunge în tablouri. În fine, am ales culorile pe care aveam să le folosesc. Am pregătit vopselurile și pânzele. Știam exact ce fac.

Acum, după ce am spus toate acestea, trebuie să subliniez că arta, fie că e vorba de pictură, sculptură, de muzică sau chiar de cuvântul scris, nu reprezintă un proces automat. Nu este ceva rigid, inflexibil. Ea este organică, vie, mereu schimbătoare, vitală și imprevizibilă. Elementul crucial al surprizei este ceea ce face ca rolul creatorului să fie unul așa de agreabil. Așadar, aveam planurile făcute… dar le-am văzut cum se destramă și sunt spulberate de forța irezistibilă a spontaneității. Poate că începusem să-mi pierd din controlul creativ. Nu contează. Adevărul pur și simplu este că atunci când m-am trezit în odaia aceea păduchioasă, am simțit dorința de nestins de a ucide din nou… și încă imediat.

Am deliberat puțin asupra deghizării pe care să o adopt. Era

esențial să o nimeresc perfect, nu doar pentru propria protecție, dar și pentru că voiam ca totul să fie corect și precis, pentru a-mi satisface sensibilitățile artistice. Îmi făcusem rost de o perucă neagră care mi se potrivea strâns pe păr. Mi-am schimbat pălăria, adecvat de zdrențăroasă, cu o deerstalker[57] *maro și foarte la modă. Mi-am acoperit fața cu fard, ca să-mi închid culoarea tenului, și cu mare delicatețe am lipit o barbă și o mustață negre, înspicate. M-am privit în oglinda din spatele ligheanului, am mai petrecut câteva clipe ca să-mi aranjez linia barbișonului în jurul buzei de jos și să-mi potrivesc mai bine șapca. Până la urmă, zâmbind reflexiei mele, m-am simțit pregătit pentru orice.*

A doua mea victimă urma să fie Elizabeth Stride. Avea patruzeci și șapte de ani, un metru cincizeci înălțime și era rotofeie. Era mama a trei copii și stereotipul târfei din Whitechapel, împătimită după băutură și care sfârșise prin a se despărți de bărbat și de copii ca să trăiască într-un azil de noapte din Spitalfields. Știam exact unde avea să fie în noaptea aceea. Acolo unde era în fiecare marți și joi seara: în colțul dintre Hanbury Street și Spital Street.

Am luat-o spre nord, pe Osborn Street. O birjă a trecut pe lângă mine, stropindu-mi ghetele cu apă, dar abia dacă am băgat de seamă. Am intrat pe Hanbury Street și am văzut-o pe Elizabeth la vreo patruzeci și cinci de metri în fața mea. Stătea sprijinită de un zid de cărămidă. Ținea în mâini o geantă mică pe care o legăna: stânga, dreapta, stânga, dreapta. M-am apropiat și am reușit să-i aud vocea. Cânta ceva pe care l-am recunoscut oarecum de la Pav, o prostie de cântecel de music-hall.

O! Mister Porter, ce să mă mai fac?
Eu vreau să merg la Birmingham.
Și eu mă duc la Crew.
Trimite-mă la Londra, cât mai curând.
O! Mister Porter, ce prostuță sunt!

— Bună seara, am zis.

Femeia părea surprinsă. Probabil că mă apropiasem mai tăcut decât crezusem eu. Apoi însă am văzut că era beată și am simțit izul de gin din respirația ei. S-a împins ca să se depărteze de zid și

mi-a aruncat un zâmbet îndelung repetat, plin de dorință, un gest pe care putea să-l facă indiferent cât de beată ar fi fost.

— Ei, seara bună dumneavoastră, dom'le, s-a împleticit ea în vorbe. Și cam ce aș putea să fac pentru matale?

I-am zâmbit scurt și încurajator.

— Păi, am o imaginație bogată.

— Minunat, a răspuns ea și, luându-mă de mână, m-a tras după ea câțiva pași, până când am ajuns într-o uliță strâmtă, care putea a pește și a varză.

— Aicișea, a zis Elizabeth, și i-am simțit degetele alunecând dintr-ale mele. Abia dacă îi distingeam silueta în întuneric. Apoi însă a reapărut, proiectată pe fundalul unei lumini gălbejite care venea de la o lampă cu gaz așezată în fereastra unui locatar.

Începea să plouă și simțeam stropii lovindu-mi-se de față.

— Aicișea, drăguță, am auzit-o spunând iar, și degetele i s-au strâns în jurul părților mele intime. Am căscat gura și am simțit un val brusc de greață. Mi-am băgat mâna în tunică și am scos cuțitul meu preferat.

Elizabeth s-a uitat în jos, a văzut lucirea oțelului în lumina palidă.

— A, nu! a mormăit ea, apoi fața i-a înghețat când eu i-am acoperit gura cu mâna stângă și i-am vârât oțelul între picioare. Am tras lama, am răsucit femeia cu fața la mine și am dus cuțitul la gât, i l-am plimbat de-a curmezișul și am lăsat-o să se prăbușească pe spate, în timp ce sângele cald îmi curgea pe degete și încheietură.

Aveam timp suficient, pentru că decisesem cu zile înainte ce urma să fac exact cu materialul *de la picioarele mele. În fapt, nu mi-a luat așa de mult pe cât anticipasem. Am făcut o incizie de-a curmezișul feței lui Elizabeth, crestând câte un triunghi pe fiecare obraz. Apoi m-am ocupat de tors, despicându-l și extrăgându-i uterul. I-am înfășurat o parte din intestin peste umărul stâng și i-am scos rinichiul drept. Am băgat acest ultim organ în buzunar și am verificat să nu fie nimeni prin preajmă. Nu se auzea nimic. M-am ridicat din poziția ghemuită și m-am întins, ca să reduc tensiunea de pe spate, care mă durea destul de mult. Mi-am scos din buzunarul pantalonilor o bucățică de cretă, m-am dus la peretele de cărămidă aflat la câțiva metri de locul unde zăcea întinsă Elizabeth Stride.*

Am scris pe zid un mesaj: „Jidanii nu sunt oamenii pe care să-i învinovățești degeaba”. Am făcut un pas în spate și mi-am studiat munca din acea seară în lumina palidă aruncată de la ferestrele clădirii.

Într-o clipă eram din nou pe Osborn Street. Mi-am tras șapca tare pe ochi și am parcurs strada udă de ploaie, îndreptându-mă spre sud, către Whitechapel Road. În două minute ajunsesem la intersecția cu Wentworth Street și, la nici douăzeci de metri mai departe, făceam la stânga și intram în locuința mea.

Doi ofițeri de poliție se îndreptau spre mine. Nu știu de ce, dar am reacționat exagerat. Poate că era pur și simplu faptul că tocmai omorâsem o femeie și o despicasem în două. Sau poate că era din cauză că aveam în buzunar unul din rinichii ei și sângele îmi îmbiba țesătura paltonului. Cât mai degajat cu putință, am făcut stânga împrejur pe Osborn Street și apoi, ferindu-mă printre trăsurile care treceau, am ajuns în capătul opus și mi-am permis să arunc o privire înapoi. Polițiștii nu se mai zăreau nicăieri.

Eram pe Old Montague Street. O cunoșteam bine din cercetările mele. La douăzeci de metri de intersecția aglomerată cu Osborn Street, la stânga se făcea o uliță strâmtă, care dădea în Finch Street. M-am ascuns în întunericul ei de cerneală, lăsând în urma mea larma chefliilor care petreceau târziu în noapte, nechezatul cailor și răpăitul apei pe cărămida zidurilor.

Ajuns la vreo zece metri de-a lungul uliței, abia dacă îmi mai vedeam mâna, întinsă în față. M-am așezat pe vine, lângă zidul din stânga, am scos cuțitul plin de sânge din buzunar și am scobit iute o gaură în pământul ud și mizerabil. Mi-am folosit degetele ca să dau la o parte pământul scobit, apoi mi-am vârât mâna în buzunarul tunicii și am scos rinichiul cenușiu la culoare. Avea textura unui cârnat gras înainte de a-l pune în tigaie. L-am lăsat să cadă în groapă și apoi, cu ambele mâini, am tras pământul peste el. Am tasat locul, mi-am scuturat palmele și m-am ridicat în picioare.

M-am întors pe același drum pe care venisem, călăuzit de conul de lumină care se deschidea din ce în ce mai larg între zidurile de cărămidă ale uliței. Am ieșit în Osborn Street, cu capul mereu plecat. O voce m-a făcut să tresar. „Ferește!” O birjă aproape că era gata să dea peste mine. Am reacționat cu surprinzătoare vioiciune,

sărind înapoi și ferindu-mă la milimetru de copitele cailor. Apa mi-a stropit pantalonii și ghetele și aproape că m-am împiedicat de bordura înaltă a trotuarului.

Acum, scumpă doamnă, îngăduiți-mi să întreb următorul lucru: credeți în noroc? Eu am crezut dintotdeauna. Este o forță instabilă, dar una care, cu toate acestea, este cât se poate de reală. Ei bine, de credeți sau nu că ea face parte din fluxul vieții, eu, unul, am trăit un astfel de moment de noroc accidental, atunci când birja a trecut în grabă pe lângă mine și vizitiul mi-a aruncat o înjurătură. A treia femeie de pe lista mea, Catherine Eddowes, stătea fix de partea cealaltă, în capătul străzii și își agăța clienții.

Poate că vă amintiți, dar Catherine lucra la Pav. Dacă mai știți, ea era femeia cu care se întreținea soțul dumneavoastră în noaptea când l-am cunoscut. Era îmbrăcată în verde și negru, iar peste părul roșcat și lung purta o bonetă neagră, garnisită cu catifea verde. Era evident beată, pășind șovăielnic pe caldarâmul trotuarului îngust. Am privit-o cum își încearcă norocul cu un trecător. Când gentlemanul a refuzat-o, Catherine l-a înjurat, cu glasul înăbușit și sâsâit din cauză că îi lipsea cea mai mare parte a dinților de sus.

Din câteva salturi am ajuns pe partea cealaltă a străzii și m-am oprit la jumătate de metru de ea. Duhnea a băutură. Cu o subtilă înclinare a capului i-am făcut semn că ar trebui să mă urmeze pe o uliță strâmtă situată în josul străzii, la vreo doi metri mai departe, una dintre miile de străduțe întunecoase care despărțeau și traversau Whitechapel.

— Sstai assa, misstă', s-a auzit din spatele meu vocea sâsâită a Catherinei Eddowes. Mai întâi sssă-ți videm bissstarii.

M-am întors încet și femeia s-a lovit de mine, emanând duhoarea de gin. M-am uitat în jos la fața ei murdară, cu o șuviță de păr ondulat care îi scăpase de sub bonetă și îi atârna peste ochi. A îndepărtat-o suflând spre ea. I-am zâmbit scurt, am scos un șiling din buzunar și mi l-am pus în palma întinsă. Catherine mi-a aruncat o privire furișă și a înșfăcat moneda, înainte de a mă apuca de guler. Chicotind, s-a sprijinit cu spatele de un zid alunecos din cărămidă și m-a tras spre ea.

— Pentru asssta o ssă primesssti un tratament ssspessial, mi-a șoptit ea, lăsându-se în jos, la nivelul mădularului meu.

— Nu. Sus, am șuierat eu și am răsucit-o cu fața la zid.

— Tot ce-ți doresssti, drăguț…

Lama a scos un sunet gâlgâit când i-a despicat gâtlejul. Sângele îi țâșnea ca dintr-o stropitoare și se pulveriza pe zid. Câteva picături au ajuns și pe fața mea și mi-au intrat în ochi. Am înjurat și i-am dat drumul să-mi cadă la picioare. Ochii i se încețoșaseră, iar gura i se mișca fără niciun sunet. În clipa aceea am văzut lumina, chiar la extremitatea câmpului meu vizual. M-am întors și abia am zărit silueta unui polițist care ținea un felinar la o lungime de braț de mine. Raza lui îi lumina fața – pomeții înalți, sprâncenele stufoase –, cascheta cu insigna argintie, pelerina umflată peste brațul care ținea felinarul. Agentul m-a văzut. M-am răsucit pe călcâie și am luat-o la goană.

La capătul străduței era un zid jos de cărămidă. Era așa de întuneric în locul acela, că nu am văzut zidul decât atunci când aproape ajunsesem la el. În condiții normale ar fi fost dificil să mă cațăr pe cărămizile ude, dar eram îngrozitor de plin de energie, inima îmi bătea cu putere și toți mușchii îmi erau tensionați. L-am auzit pe polițist cum suflă din fluier și sunetul ascuțit al acestuia ricoșa de pereții din jurul meu. Felinarul i se legăna dintr-o parte în alta, trimițând pete de lumină care alunecau încoace și încolo. Îi vedeam silueta ghemuindu-se lângă Catherine Eddowes. În mai puțin de o secundă, eram de partea cealaltă a zidului. Puteam să-i aud sunetul pașilor, pornit acum în urmărirea mea. Ajunsese la zid.

— Oprește-te! a strigat el. Oprește-te! Asasinule!

A suflat din nou în fluier. De astă dată sunetul a fost de două ori mai prelung. Auzeam voci, ropotul pașilor în fugă, bărbați care răspundeau unor comenzi, care mă căutau. M-am grăbit să mă ascund în beznă.

Ceva a trosnit sub piciorul meu. M-am împiedicat, dar abia-abia am reușit să-mi păstrez echilibrul. Mâinile mele întinse înainte au atins un obiect mare, din lemn: un fel de butoi. Acesta a căzut pe o parte și s-a rostogolit mai departe. S-a auzit iar fluierul și eu m-am repezit să trec printr-o deschizătură îngustă de la capătul uliței.

A trecut pe lângă mine un grup de cheflii gălăgioși. Erau cu toții extrem de beți, clătinându-se când încoace, când încolo. M-am ferit și i-am depășit, iar ei habar nu au avut de zarva care se apropia pe

ulița din spatele meu. M-am adăpostit sub porticul întunecos al unei intrări, gâfâind și trăgând adânc aer în piept. Mi se părea că abia acum reușeam să respir pentru prima dată cu adevărat, de când îi tăiasem beregata lui Catherine Eddowes. Am băgat de seamă că aveam sânge pe cămașă. Mi-am strâns tunica la piept și am reușit să acopăr pata stacojie, apoi mi-am șters cu batista sângele de pe ochi și picăturile din jurul gurii. Am încercat un strop de pe vârful degetului, savurându-i gustul de fier. Era o savoare cu aroma a ceva ce unii ar numi „păcat". Dar, așa cum deja cunoașteți, desigur, scumpă doamnă, eu nu am cine știe ce respect față de tabuurile ipocrite.

Nu aveam prea multă vreme de zăbavă. Am scos puțin capul de sub portic și am observat că în jurul meu era ceva lume. Am decis să traversez strada, gata să dau colțul pe o străduță îngustă, când am auzit iar acel sunet îngrozitor – fluierul infernal al agentului de poliție. M-am întors involuntar spre el și iacătă-l în capătul uliței din față, uitându-se drept la mine. I-am văzut gura mișcându-se și știam ce se pregătea să strige.

— Criminalul!

Urletul a despicat sunetul pașilor târșiți ai bețivanilor și chicotelile prostești. După o secundă, am luat-o la fugă cât am putut mai repede pe o străduță din apropiere.

Era întuneric, așa cum e pe toate ulițele și străduțele acelea, prin pasajele, aleile și golurile rău mirositoare care despart zidurile din cărămidă ale clădirilor cu camere de închinat. Mi se făcuse serios lehamite de locul acela… și de zelul polițailor locali! O fâșie îngustă de lumină îmi spunea că mă îndreptam spre o stradă principală, dar habar nu aveam unde mă aflu. Am luat-o la goană și în sfârșit am ieșit în luminile de pe Whitechapel Road. M-am uitat înapoi și, spre oroarea mea, am văzut cum săltau în întuneric felinarele a doi polițiști care se apropiau de mine în viteză.

M-am repezit la stânga, am trecut de o prăvălie și apoi am zărit o ușă legată cu lanț și, lângă ea, o deschizătură deasupra căreia, pe un panou, stătea scris CAILE FERATE METROPOLITANE, WHITECHAPEL ȘI MILE END. M-am ascuns înăuntru, am sărit peste poartă și am pășit grăbit prin tunelul cu ecou care ducea la peronul liniei.

Nu mai fusesem niciodată într-o stație de cale ferată subterană și, dacă situația ar fi fost alta, cred că aș fi fost de-a dreptul fascinat. Dar nu și în acele momente. Fără să încetinesc ritmul, m-am grăbit spre peron, dând grămadă peste cei câțiva oameni care așteptau trenul. Undeva de-a lungul peronului am auzit cel mai puternic sunet pe care l-am experimentat vreodată în viața mea. Pentru un moment am crezut că pământul se surpă deasupra mea și e gata să-mi astupe urechile; că, din cauza unui ghinion îngrozitor, alesesem să pătrund în acea lume subterană fix atunci când gara Whitechapel era gata să se prăbușească. Dar nimic atât de dramatic nu era pe cale să se întâmple. Era doar un tren care intra bubuind în stație. Aidoma unui demon răcnitor și tunător desprins din paginile unei povestiri de groază, a țâșnit din tunel, într-o explozie de lumină și de abur, de fum și gaze puturoase.

Nu aveam nici cea mai vagă idee dacă membrii entuziaști ai Secției Omoruri din Poliția Metropolitană erau încă pe urmele mele și nu aveam de gând să aștept ca să văd cum stau lucrurile. Trenul a oprit și eu am sărit în compartimentul cel mai apropiat, care s-a întâmplat să fie de clasa întâi.

Compartimentul era gol și m-am prăbușit pe unul dintre locurile de lângă mine, ascunzându-mă cât puteam mai bine. Trenul s-a pus în mișcare și eu am simțit cum mă cuprinde un val de ușurare. Silindu-mă să-mi domolesc bătăile inimii, am respirat profund de câteva ori și am privit în jurul meu, la noua ambianță în care mă aflam. Compartimentul era chiar frumos: feronerie din alamă, oglinzi pe pereți, lămpi cu gaz, la capătul fiecărui rând de locuri. Apoi am auzit cum se deschide ușa din capătul compartimentului.

Credeam că sunt imun la surprize, dar am rămas perplex când am zărit cum, la marginea ușii care se deschidea în interior, apare mai întâi pelerina albastră a unui polițist, apoi cascheta boltită. Am sărit de pe confortabilul loc îmbrăcat în piele verde și m-am îndreptat în grabă de-a lungul culoarului central spre celălalt capăt al compartimentului. Când am ajuns la ușă, am tras de clanță. Aceasta a cedat și eu m-am trezit înconjurat de aerul rece, zgomotos și plin de emanații puturoase, pe o platformă îngustă de metal, între două vagoane. Am trântit ușa în urma mea, am sărit peste tampoane și am deschis ușa compartimentului următor. Era tot un

vagon de clasa întâi. Trenul a cotit și aproape am căzut, trântind și această ușă după mine. Nu erau decât doi oameni în compartiment. Am alergat de-a lungul culoarului, auzind cum ușa se deschide în spatele meu. Folosindu-mă de spătarul banchetelor ca să-mi iau avânt, am avansat pe mijlocul compartimentului, fără să am idee încotro mă îndreptam sau ce speram să fac.

M-am oprit pe platforma dintre cele două compartimente, am privit în jos și am văzut cum zidurile șerpuiesc pe lângă tren. Simțeam că acesta începea să încetinească. M-am uitat înapoi în vagonul din care tocmai ieșisem. Pe la mijlocul lui, doi polițiști alergau spre mine, legănându-se odată cu trenul, ținându-se de spătarul locurilor ca să-și păstreze echilibrul, așa cum făcusem și eu.

Mi-am întins mâna spre clanța ușii de la următorul compartiment, am apăsat-o și am împins. A rămas nemișcată. Am simțit cum pe șiră îmi urcă un spasm de emoție și am zâmbit. Mă distram. Dar ce era de făcut? Puteam, să fug înapoi și să-i atac pe polițiști, dar era riscant. Erau doi la unu. Eu aveam un cuțit, dar ei aveau bastoane. Ar fi fost o chestiune de procentaj și, ca să fiu cinstit, scumpă doamnă, mă întrebam dacă norocul nu-mi fugea printre degete. M-am uitat iar în jos, la pardoseala tunelului. Trenul încetinise considerabil acum și, pe măsură ce ne apropiam de stație, lumina apărea la capătul tunelului. M-am întors cu fața la perete. De fiecare parte a trenului era un spațiu de un metru, poate. Oare era suficient? Dacă săream, puteam să fiu prins sub roțile trenului în viteză. Dacă nu o făceam, trebuia să mă lupt și aproape cu siguranță să pierd. Inima îmi bătea cu putere. Nu mai fusesem niciodată într-o situație așa de periculoasă și asta era absolut amețitor. În clipa aceea am știut că dacă supraviețuiam voi retrăi acel moment, iar și iar, în mintea mea.

Am tras adânc aer în piept și am aruncat o privire spre polițiști. Cel aflat în frunte – eram sigur că e bărbatul care dăduse peste Catherine Eddowes – ajunsese aproape la ușă. Îi puteam zări fața încruntată, acoperită de sudoare, cu bastonul ridicat. M-am întors la imaginea pământului care îmi alerga sub picioare, mintea îmi era plină de zgomotul asurzitor al trenului. Fumul îmi acoperea vederea. Am făcut un pas în față și am sărit.

CAPITOLUL 37

Essex, marți, 27 ianuarie, începutul serii

Pendragon și Turner abia dacă au schimbat o vorbă de când au plecat din Braintree, cu destinația Londra. Turner era la volan și Pendragon a luat legătura cu secția, odată ce au demarat din fața dărăpănatei locuințe sociale a lui Macintyre. Hughes era într-o ședință, dar Rob Grant a notat toate detaliile pe care Pendragon a fost dispus să le ofere prin telefon.

Vremea era închisă și fulgii de zăpadă începeau să cadă din nou, dispărând de îndată ce atingeau asfaltul autostrăzii care se îndrepta spre sud. Fiecare din cei doi era adâncit în propriile gânduri, meditând la întrebările fără răspuns, fiecare încercând în felul său să descurce țițele încâlcite ale informațiilor pe care le obținuseră astăzi, o zi care acum, la ora cinci după-amiază, începea să li se pară interminabilă.

Sunetul telefonului din mașină i-a făcut să tresară.

— Pendragon sunt, a zis inspectorul principal, după ce a apăsat butonul „Recepție” de pe bord.

Cum se așteptau să fie Hughes, el și Turner au fost surprinși să audă vocea sergentului Roz Mackleby.

— Domnule inspector, cât de aproape de secție vă aflați?

Pendragon a făcut o pauză de o clipă și apoi a zis:

— La vreo douăzeci de minute, dacă ne lasă traficul. De ce?

— Sunt împreună cu inspectorul Towers, a răspuns Mackleby. Șefa e într-o mașină în urma noastră. Suntem pe Johnson Road. S-a mai comis o crimă.

În orice altă zi, apartamentul de pe Johnson Road, din Stepney, ar fi fost considerat ca fiind frumos, un loc parcă desprins din paginile unei reviste de decorațiuni, dar azi semăna cu una dintre odăile din străfundurile iadului.

La ușa de la intrare, care dădea din coridorul pardosit cu plăci de marmură în apartamentul propriu-zis, era un agent în

uniformă. Ușa era ușor strâmbă în locul unde fusese lovită pentru a o deschide. Yala era spartă. Polițistul i-a salutat pe Pendragon și Turner cu o scurtă înclinare a capului și a continuat să privească fix la peretele din față, iar cei doi s-au luat după sunetul vocilor care se auzeau dinspre livingul despărțit de un coridor spațios. Hughes l-a zărit pe Pendragon și s-a apropiat să-i întâmpine. Părea ușurată să-l vadă și l-a luat pe inspector deoparte.

— Jack! Să știi că nu e deloc o imagine plăcută.

— Niciodată nu e așa, a zis el, încruntându-se. Deci, ce avem aici?

— În mod clar, o a patra crimă. Același MO[58]. Victima este Chrissy Chapman. O artistă destul de cunoscută, cred.

Pendragon era surprins.

— Da, așa este. Foarte cunoscută.

— Fii atent aici… Crima a fost anunțată de Francis Arcade. Când am ajuns aici, el stătea în fața cadavrului, privind-o fix. Abia dacă ne-a băgat în seamă când am forțat ușa de la intrare.

— Arcade? Și acum unde e?

— În dormitor, sub pază. Nu e pe lumea asta. Parcă ar fi într-un soi de transă.

Pendragon a înclinat din cap și a făcut o grimasă.

— Chestia asta devine din ce în ce mai ridicolă, a zis el, intrând pe hol.

Hughes l-a apucat ușor de braț.

— Jack, a zis ea căutându-i privirea, amprentele lui Arcade sunt peste tot pe trupul ei.

Un fotograf se mișca împrejurul a două sofale somptuoase, încercând să obțină cele mai bune unghiuri, iar un polițist criminalist în salopetă din plastic, preleva amprente din jurul unei măsuțe de cafea din lemn de nuc. Victima, Chrissy Chapman, era sprijinită pe canapeaua de un alb imaculat. Pielea femeii era la fel de palidă ca și sofaua. Era îmbrăcată cu o bluză neagră, cu o eșarfă drapată lejer în jurul gâtului. Bretonul brunet fusese tuns de curând și câteva bucle de păr erau răsfirate pe eșarfă și pe canapea. Fața îi era contorsionată hidos, cu pielea sfâșiată pe linia părului, oasele fine ale feței

erau zdrobite, dar pielea era intactă, fardată puternic cu roșu în jurul obrajilor și pe tâmple. Trăsăturile îi fuseseră răsucite într-o parte, ambii ochi erau pe o singură parte a feței, nasul fusese lăsat spre spate, iar buzele erau acoperite cu un strat gros de ruj.

Pendragon a simțit cum îi coboară un fior de gheață pe spinare. Turner tocmai apăruse lângă el și inspectorul a simțit cum sergentul e cuprins de un tremurat, când a dat cu ochii de imaginea din fața lui.

— Al dracu', Isuse Cristoase! a exclamat el în șoaptă, uitându-se cu gura căscată la șeful lui.

Pendragon nu i-a luat seama și a făcut câțiva pași spre scabroasa scenă a portretului făcut de Picasso soției sale, Olga Hohlova. Părea așa de incredibil de bizar, încât era greu de crezut că scena era una reală. Dar fata care stătea acolo fusese nu demult o ființă umană în viață; una care fusese mutilată, violată cu atât de malefice intenții, că abia dacă ți le puteai imagina. Una era să-i iei viața cuiva, se trezi Pendragon gândind. Dar acesta era un act de o cu totul altă factură.

S-a depărtat și a observat mișcare în cadrul ușii de la dormitor. Inspectorul Ken Towers a apărut de acolo.

— Domnule… a zis acesta, cu un aer obosit și neobișnuit de iritat. Tipu' ăsta, Arcade… E în dormitor. Dar nu a scos o vorbă.

— Mersi.

Pendragon a pocnit din degete în dreptul feței lui Turner și sergentul a redevenit atent.

— Vreau să te duci direct la apartamentul lui Arcade.

— Dar a fost percheziționat, domnule.

— Știu, Turner. Dar vreau să-l cercetați din nou. Ia pe cineva cu tine. Treceți totul prin sita cea mai deasă. Orice vi se poate părea suspect, absolut orice, vreau să-mi raportați imediat. După ce te întorci la secție, vino direct la mine.

Turner a încuviințat din cap și s-a îndreptat către ușa de la intrare.

Dormitorul era spațios și puternic luminat de o puzderie de becuri cu halogen din tavan. Jaluzelele erau coborâte peste fereastra mare, care ocupa cea mai mare parte a peretelui

paralel cu patul. Decorul era impecabil: pereți albi, așternuturi albe, covorul alb peste podeaua de beton lustruit. Pe peretele opus patului atârna o oglindă veche, singura sugestie din cameră a altceva decât linii drepte și alb. Pendragon a făcut scurt semn cu capul, ca să le indice agenților în uniformă că e cazul să plece. Aceștia s-au privit nesiguri unul pe celălalt.

— E în ordine, agent Flint, a spus inspectorul, apăsat. Șefa s-a întors la secție. Acum eu comand, așa că roiul.

A închis ușa în urma lor și a revenit în fața lui Arcade. Tânărul artist se uita pur și simplu în gol, fără să clipească, cu mâinile lăsate fără vlagă în poală, cu palmele în sus. Mirosea a nespălat. Pendragon s-a așezat la colțul patului, la câțiva centimetri de Arcade, și s-a aplecat în față, cu coatele sprijinite pe genunchi.

— Francis, vrei să-mi spui ce s-a întâmplat?

Masca inexpresivă a lui Arcade nu s-a modificat. Pendragon a așteptat răbdător și în tăcere alte două minute.

— S-ar putea să te simți mai bine dacă vorbești cu mine.

Nicio clipire.

Inspectorul principal cerceta fața tânărului. Arăta chiar mai gotic decât de obicei. Nu se bărbierise de zile întregi și sub ochi avea cearcăne negre. Părul îi atârna slinos și fără nicio formă. Ceva nu era tocmai în regulă cu toate astea, și-a zis Pendragon în sinea lui. În mod clar, Arcade nu fusese cel care îl omorâse pe Berrick sau pe Thursk. Fusese văzut de zeci de oameni în intervalul de timp în care se petrecuse fiecare din crime. Iar pe preotul Michael O'Leary sigur nu l-ar fi putut ucide, pentru că în momentul crimei el era în custodia poliției. Așadar, de ce ar fi ucis-o pe femeia aceasta? O crimă la indigo? Un altfel de strigăt de copil care cere atenția? Era greu de crezut.

— De ce ai ucis-o? a întrebat Pendragon, cu fața complet imobilă.

Pentru prima oară, Arcade a dat să se miște. Și-a înălțat capul și l-a fixat pe polițist cu o privire perfect limpede.

— Nu am omorât-o pe Chrissy, a izbucnit el. Eu am iubit-o.

O clipă Pendragon a rămas surprins, dar a mascat bine acest lucru.

— Doar pentru că ai iubit-o, asta nu înseamnă că nu ai ucis-o.

— Nu am omorât-o eu! a strigat Arcade, răsturnând scaunul când a sărit în picioare.

Ușa s-a deschis brusc și unul dintre agenți a apărut agitând un baston. Pendragon s-a uitat fix la Arcade și tânărul s-a întors la locul lui, continuând să privească spre podea. Inspectorul principal a ridicat o mână spre agentul de poliție și a clipit spre ușă.

— E în ordine, a zis el, privind cum ușa se închide din nou.

Apoi și-a trecut mâna peste frunte, simțind deodată o mare oboseală.

— OK, Francis. Ce-ar fi să începem cu începutul?

Băiatul și-a ridicat privirea și o lacrimă i s-a scurs pe obrazul stâng.

— El a ucis-o.

— Cine?

— Ticălosul ăla de Hickle.

— Hickle?

— Geoff Hickle, iubitul lui Chrissy. Doctorul Geoff Hickle. El a ucis-o și a desfigurat-o.

— Stai puțin, Francis. Ia-o puțin mai încet. Ce te face să crezi că doctorul Hickle a omorât-o pe domnișoara Chapman?

— Gelozia. Era gelos pe ea și pe mine.

— Ce dovadă…

— Pur și simplu știu, a șuierat Arcade, uitându-se țintă în ochii lui Pendragon.

— În regulă. Hai să dăm nițel înapoi câteva etape. Ce căutai aici?

— De ce să nu fiu aici? O iubesc… o iubeam pe Chrissy. Și ea mă iubea pe mine. Doctorul era la muncă, salva vieți la spitalul Royal London. Eu am trecut s-o văd.

— Te-a chemat ea?

— Nu, tocmai asta e, domnule inspector. Trebuia să mă sune seara trecută, dar n-a făcut-o. Eram îngrijorat, dar n-am vrut să insist. În plus, nu puteam să vin decât atunci când doctorul Doolittle{59} nu era acasă. S-a făcut însă aproape ora patru și eu

n-am mai rezistat. Chrissy nu răspundea la mobil. Telefonul de aici suna întruna degeaba. Am verificat la spital și am aflat că Hickle era acolo. E de gardă de la ora opt azi-dimineață… se pare. Așa că am venit încoace.

— Ai o cheie.

— Mda. Da' să nu-i spui doctorului House[{60}], a răspuns, rânjindu-și buzele într-o caricatură sinistră de zâmbet.

— Și tu ai găsit-o pe domnișoara Chapman?

Arcade și-a ferit privirea, ațintind-o pe peretele de deasupra patului.

— Da.

— Ce ai făcut? Amprentele tale sunt peste tot pe trupul ei.

S-a întors înapoi de la perete și s-a uitat în ochii lui Pendragon.

— N-am putut… – din ochi i-a căzut încă o lacrimă – încă nu pot să cred…

A înghițit zgomotos.

— M-am așezat lângă ea. I-am atins chipul. Era rece. Pe urmă m-am așezat pe canapeaua din fața ei și m-am uitat pur și simplu la ea. Probabil că v-am sunat de multe ori. Nu-mi amintesc dacă am făcut-o.

— De când o cunoști pe domnișoara Chapman?

La început, Arcade părea că nu-l mai aude pe inspector sau că, oricum, nu a înțeles întrebarea. Apoi parcă și-a revenit.

— Ăăă… de vreo doi ani. Spunea mereu că o să-l părăsească pe Hickle, dar se pare că o avea cu ceva la mână. De fiecare dată când credeam că sunt aproape să o smulg de lângă el, revenea la el.

Pendragon dădea din cap, uitându-se la tânărul artist și întrebându-se dacă frustrarea pe care o simțea acesta putea să fie așa de mare, încât să-l împingă la crimă. Mai văzuse crime pasionale până acum, declanșate de triunghiuri amoroase bramburite și de obsesii zădărnicite, de pasiuni care evoluaseră în violență și haos. Oare relația aceasta fusese o amăgire din partea lui Arcade? Poate că puștiul alunecase pe panta nebuniei, împins dincolo de limită de faptul că fusese respins și de o furie crescândă față de lumea întreagă.

Din camera cealaltă s-au auzit un trosnet și sunet de voci ridicate. Arcade nu s-a mișcat, dar Pendragon a sărit și s-a repezit la ușă. Aceasta s-a deschis cu putere spre living, iar Pendragon a văzut o femeie înaltă cu o haină de blană sintetică stând și zgâindu-se la macabra scenă a crimei. Era Gemma Locke, cu fața albă ca varul. Și-a acoperit repede chipul cu mâinile și a părut să se clatine puțin, înainte de a-și recăpăta echilibrul. S-a lăsat să cadă pe un scaun și de sub mâinile înmănușate i-a scăpat un geamăt surd.

CAPITOLUL 38

Pendragon s-a lăsat pe vine lângă Gemma Locke și i-a întins un pahar cu apă pe care tocmai îl adusese din bucătăria lui Chrissy Chapman.

— Presupun că e de natura evidenței că vă cunoșteați, a spus Pendragon blajin, urmărind cum Gemma Locke lua câteva înghițituri mici.

Femeia i-a înapoiat paharul și el i l-a pasat agentului care se afla nu departe. Apoi s-a ridicat și și-a tras un scaun. A aruncat o privire spre dormitor și a văzut cum Arcade e dus de acolo cu cătușe la mâini. Tânărul nu i-a mai dat deloc atenție lui Pendragon, când el și cei doi agenți care îl escortau au trecut prin spatele scaunului Gemmei și au ieșit pe hol fără ca ea să arunce măcar o privire.

— Chrissy și cu mine eram prietene foarte bune, inspectore. Ne știm de când lumea – de când m-am mutat eu la Londra, a spus Gemma, scuturând din cap și închizând ochii, cu o expresie de durere care i se răspândea pe chip. Cine ar fi… De ce?

— Ce fel de persoană era domnișoara Chapman?

— Chrissy era o scumpă. Toată lumea o iubea, Jack. De aceea toate astea sunt așa de… ridicole!

— Știai să aibă vreun dușman?

Gemma Locke a răsuflat zgomotos și a clătinat iar din cap.

— Nu. Chrissy era menită pentru măreție. Era cea mai bună dintre noi, cea mai talentată din generația noastră.

— Ce poți să-mi spui despre viața ei personală? Era serioasă relația cu doctorul acela… Geoff Hickle, chirurgul de la Royal London, nu?

Gemma a încuviințat din cap.

— Da, erau împreună cam de… ei, un an, cred. Dar relația nu mai mergea prea bine.

Pendragon a ridicat din sprâncene.

— Da?

— Ei, tot o să afli până la urmă, bănuiesc. Francis Arcade nu-i dădea pace.

— Nu-i dădea pace? Am avut impresia că era ceva serios între ei.

Gemma Locke l-a privit sceptică pe Pendragon.

— Nici pomeneală, Jack. În primul rând, Chrissy era cu zece ani mai mare decât el și Francis e, cum să spun… cu mintea puțin dusă, ca să mă exprim delicat. Sunt convinsă că el credea că e vorba de o relație serioasă, dar te asigur că nu era cazul.

— Atunci, care era problema cu doctorul Hickle?

— A, chestia clasică, de fapt. El e o figură proeminentă în lumea lui: specialist în arsuri la un spital londonez de vârf. Își închipuia despre sine că e un mare crai și un medic erou. Un mare, mare ego… ditamai. Nu era foarte fericit cu atenția de care se bucura Chrissy din partea presei. Simțea că trăiește în umbra ei. Asta nu se prea potrivea cu imaginea despre sine.

— Nu. Înțeleg de ce ar fi apărut un conflict între ei.

— Dar acestea fiind spuse, nu-l văd ca un posibil criminal.

— Nimeni nu a insinuat așa ceva, a replicat inspectorul principal. Bine, uite ce-i, mi-e teamă că nu poți să rămâi aici. Cei de la criminalistică o să întoarcă totul pe dos.

A ajutat-o pe Gemma să se ridice în picioare și a condus-o prin spatele canapelei. Femeia s-a străduit să nu se uite în direcția femeii moarte.

— Te simți bine? a întrebat-o el când au ajuns pe hol.

Gemma a tras adânc aer în piept și a ridicat privirea în tavan.

— Da, sunt bine.

Câteva minute mai târziu ajunseseră la parter, în parcare. Temperatura coborâse dramatic, pe măsură ce se înserase. Pendragon și-a privit ceasul. Tocmai trecuse de ora șapte. A condus-o pe Gemma până la mașină.

— Aș vrea să mai stau o dată de vorbă cu tine, a spus el, în timp ce femeia își căuta în poșetă cheile de la mașină. Îmi vin în minte tot felul de întrebări. Dar nu am și răspunsurile, din păcate.

— Sigur. Sună-mă.

Inspectorul și-a ridicat gulerul și s-a întors să plece.

— Încotro?

— Înapoi la secție.

— Urcă! Te duc eu până acolo.

Traficul era aglomerat din cauza celor care își făceau cumpărăturile și a celor care se îndreptau spre vest. Peste cenușiul înghețat și împroșcat cu neon al cartierului Stepney începuse să coboare ceața. Se auzea o muzică dulce de Monteverdi, pe care Pendragon a recunoscut-o pe jumătate. Au rămas tăcuți câteva minute, fiecare pierdut în gânduri teribile. Apoi Pendragon și-a întors privirile de la zidurile de cărămidă și pereții plini de graffiti.

— Cât de bine ai cunoscut-o pe Juliette Kinnear? a întrebat-o el.

Gemma Locke și-a plecat puțin capul pe o parte, dar a rămas cu ochii ațintiți la drum. Lumina roșie a unui semafor i-a obligat să oprească. Atunci s-a întors spre Pendragon.

— Absolut deloc. A fost pe firmament înainte de vremea mea, a răspuns Gemma, apoi a revenit cu ochii pe șosea. Dar îmi amintesc de faptul că a atacat pe cineva și a sfârșit într-un spital psihiatric.

— S-a sinucis.

— Exact, a spus Gemma, aruncându-i lui Pendragon o privire fugară în timp ce accelera pe Mile End Road. Acum îmi aduc aminte. Eu eram la Atena. Făceam chestia aia standard, cu InterRail{61}. Era probabil prin… hmm… 1996?

— Corect.

— Îmi aduc aminte că nu am aflat nimic decât la o săptămână după ce a murit. Stăteam într-o pensiune pentru tineret. Nu aveam de citit decât un roman hărtănit, de Jackie Collins{62}, și un număr din ziarul *Daily Mail,* vechi de o săptămână. Am ales ziarul!

Pendragon a văzut în față, pe dreapta, secția Brick Lane. Mașina a încetinit la un alt semafor.

— Știi pe cineva care să o fi cunoscut pe Juliette Kinnear?

Gemma a făcut o grimasă, în timp ce se gândea.

— Jack, nu cred. Așa cum ți-am spus, a fost înainte de

vremea mea. Eu n-am ajuns la Londra decât în ’98. De fapt, nu, dacă mă gândesc mai bine, Jackson Price trebuie să o fi cunoscut. El și Kingsley își făcuseră deja un nume pe vremea aia. Dar Juliette Kinnear nu a ajuns niciodată faimoasă, nu-i așa? O biată fetiță de bani gata, mă gândeam.

Pendragon a ridicat din umeri.

— Relatările sunt de toate felurile, desigur. Unii au spus că era un mare talent, că viața i s-a curmat în mod tragic. Alții au insinuat că nu a fost niciodată o artistă atât de bună pe cât își imaginase ea că era și că s-a sinucis pentru că se săturase să nu fie luată în seamă.

— Presupun că n-o să aflăm niciodată, a zis Gemma, strângând din umeri și întorcând mașina pe Brick Lane, încetinind pe măsură ce se apropiau de parcarea secției de poliție.

A oprit la baza scărilor din fața secției. Când s-a întors spre Pendragon, acesta a observat că avea ochii în lacrimi.

— Te rog, Jack, ai grijă și prinde-l pe cel care a făcut grozăvia asta, da?

Inspectorul și-a trecut degetele mâinii stângi peste frunte.

— Mulțumesc pentru că m-ai adus până aici, a zis el și a coborât din mașină. O să te sun.

Ajunsese la jumătatea treptelor când i-a sunat telefonul. Pe ecran scria „număr blocat”.

— Alo?

— Cu inspectorul principal Pendragon, vă rog.

— Sammy! Aproape că nu mai aveam nicio speranță cu tine.

— Niciodată să nu spui asta, băiete dragă. Eu sunt un om de cuvânt.

— Deci?

— Rembrandt Industries. N-aș putea să scriu un articol pentru *Encyclopaedia Britannica* despre ei, ca să fiu cinstit, dar am ceva ce s-ar putea să te ajute.

— Dă-i drumul.

— I-am întrebat pe niște tovarăși de-ai mei de afaceri. Unul mi-a spus că a auzit de Rembrandt, dar nu era prea fericit din

pricina asta. Tipul deține proprietăți peste tot în East End. A fost de acord să le închirieze un depozit în Leytonstone. Rembrandt l-a închiriat pentru trei luni, a plătit un mic avans și apoi a spălat putina după o săptămână, fără să plătească vreo chirie. A spus însă că a fost compensat totuși, pentru că de atunci a dat cu chirie alte două locuri care erau goale de secole, către o firmă Titus Inc. Ăștia i-au plătit în avans pentru ambele depozite, unul în Whitechapel și altul în Bermondsey. Eram gata să te sun să-ți spun de primul, ăla din Leytonstone… nu am dat prea mare importanță celor două pe care le-a pomenit amicul meu.

Pendragon ajunsese la el în birou. A tras spre el un carnețel și un creion.

— Și de ce n-ai făcut-o?

— Ei, s-a întâmplat abia astă-seară, cam acum o oră. Am fost acostat.

— Da?

— La cârciuma Duke of Norfolk. Dar… sst, Pendragon! Am avut noroc că s-a întâmplat așa.

— Chiar?

— Da, Jack. Și, de fapt, când o să afli ce șmecher am fost, cred că o să fii de acord că merit o plată dublă.

— Nu mai spune!

— Da.

— Treci la subiect, Sammy.

— Toate la timpul lor, inspectore. Am băut câteva pahare și stăteam acolo, când mi-a venit ideea. Rembrandt a avut un fiu. L-a pictat pe tânăr îmbrăcat în călugăr. Un portret destul de faimos, de altfel. Numele lui era Titus.

— De unde naiba știi tu asta?

— Am fost școlit la Eton, inspectore, a răspuns Sammy îmbufnat.

— OK, Sammy. Învățat și gentleman.

A urmat o scurtă pauză.

— Deci? a spus informatorul după un moment.

— Păi, mulțam, a răspuns Pendragon. Poți să-mi dai adresa celor trei locuri?

— Poți să mă plătești dublu?
Pendragon a oftat și a privit împrejur.
— Da. Presupun că o meriți.
— Știam că o să mă înțelegi, a zis Sammy Samson.

CAPITOLUL 39

Turner a deschis ușor ușa de la intrare a garsonierei lui Francis Arcade de pe Glynnis Road. Sergentul Roz Mackleby era cu un pas în urma lui. Când a aprins lumina, camera principală a fost inundată de o lumină gălbuie, foarte puternică. Mackleby a traversat încăperea și a verificat dacă baia și bucătăria erau goale. Nu voiau să aibă vreo surpriză neplăcută. Le-a luat numai câteva secunde ca să li se confirme că sunt singuri.

— O să încep de aici, a zis Turner. Tu ia în primire bucătăria și baia. Și nu uita, Roz, fiecare crăpătură și cută. Nu vreau să plecăm de aici cu mâinile goale.

Camera principală era la fel de apăsătoare și de ticsită cum și-o amintea Turner de la vizita făcută cu patru zile în urmă. Aceleași pânze depozitate de-a lungul pereților. Șevaletul era acum gol; pânza la care lucrase Arcade se afla probabil printre celelalte, dar nu ar fi putut să o recunoască. Lipit de unul dintre pereți era un raft de bibliotecă. Turner s-a dus la el și a început să caute sistematic, de sus în jos, scoțând fiecare carte, frunzărind-o și așezând-o înapoi la loc, avansând spre dreapta și în jos.

După câteva minute, când ajunsese pe la jumătatea colecției de volume, sergentul Mackleby a apărut din baie.

— Aici nu-i nimic, a anunțat ea, apoi s-a oprit la ușa către bucătărie. Ce căutăm, mai exact?

— Nici eu nu știu prea bine, ca să-ți spun drept, i-a răspuns el. Dar o să-mi dau seama când o să văd.

— Asta da, ajutor, i-a replicat Roz și a intrat în chicinetă.

Jez a terminat cu cărțile, fără să găsească nimic. Pe podea erau recipiente cu vopseluri și altele din care răsăreau pensule murdare. Într-un colț se afla o foaie rulată și stropită de vopsea, iar alături, un maldăr de ziare vechi. Turner a cercetat fiecare recipient, a ridicat pensulele din lichidul de curățat. Apoi a vărsat lichidul într-un vas gol, privind cum reziduurile uleioase de vopsea se vârtejesc și formează o mâzgă jegoasă, cenușiu-

maronie. Recipientele nu ascundeau niciun fel de secrete.

Turner s-a dus la fereastră. Draperiile zdrențăroase erau desfăcute. Vedea zăpada fulguind din cer, atingând pervazul și topindu-se. Șoseaua, clădirile și cerul aveau aceeași culoare ca și resturile de vopsea amestecată. Apoi s-a zărit pe sine și tot restul camerei, reflectați în geamul ferestrei. Lângă piciorul lui drept era o pânză de aproape cincizeci pe cincizeci de centimetri, proptită de laterala șevaletului, cu spatele la geam. Turner a observat că pânza asta era întinsă pe un cadru fragil de lemn. S-a aplecat deasupra ei și a ridicat pictura, a rotit-o și a cercetat partea din spate a cadrului, acolo unde pânza era înfășurată în jurul lemnului. Exista un gol în care îi intra fix degetul. Dar nu era nimic acolo.

A pus jos cadrul și a ridicat o pictură de deasupra celor din noua colecție și care erau răspândite pe lângă pereți și pat. O auzea pe Roz Mackleby în bucătărie, cum deschidea și închidea dulapurile și fojgăia printre pachetele cu cereale. Când era gata să-și piardă speranța, la al șaptelea tablou, Turner a simțit un obiect metalic îndesat între pânză și propteaua de lemn. A reușit să-și vâre un deget în spațiul acela și a scos obiectul ascuns acolo. Era un stick USB, mai mic decât degetul lui mare. L-a ridicat în lumină și a citit literele inscripționate pe o latură: Ciscom.Inc. 4Gb.

— Da! a zis Turner și a zâmbit în barbă.

— OK, să-i dăm drumul, a zis Jez Turner, bătând pe tastatura computerului din biroul lui Pendragon. Inspectorul stătea aplecat peste umărul acestuia, privind concentrat la ecran. Stickul s-a deschis și i-a anunțat că includea două fișiere: unul era denumit „ms”, celălalt, „investigații”. A pus mouse-ul pe „ms” și a dat click de două ori.

— A, fișierul e parolat, evident.

— Dar ai parola folosită de Thursk, a zis Pendragon.

— Mda, dar oare o să funcționeze cu fișierele astea? a replicat Turner și a început să scrie NT0658. Fișierul s-a deschis. Foarte neglijent, a observat.

În partea de sus scria: *Fata pierdută – viața în lumea*

demimondenă de Noel Thursk. Pendragon a aruncat o privire în josul paginii. Documentul avea peste cincisprezece mii de cuvinte.

— Ca să vezi! a spus Turner, triumfător. La urma urmelor, Thursk a scris ceva.

Pendragon l-a ignorat și a trecut mai departe. Pe ecran a apărut textul. A mutat mouse-ul și a dat click pe comanda „Print".

— Bun, ce e în celălalt fișier?

Și fișierul acesta s-a deschis cu aceeași parolă și a apărut o listă cu zeci de fișiere jpeg. Numerele erau în ordine crescătoare. Turner s-a dus cu mouse-ul în jos. Ultimul era numărul 45.

— Ia-o de la început, a zis Pendragon și Turner a dat click pe primul din listă.

Pe ecran s-a deschis o imagine. Era o fotografie cu Kingsley Berrick costumat ca personajul din pictura lui Magritte. Pendragon s-a aplecat și a dat click pe jpeg 002. A apărut trupul aplatizat al lui Noel Thursk, aranjat peste ramura copacului. Jpeg 003 era o imagine la fel de plastică a lui Michael O'Leary.

Turner s-a uitat spre Pendragon, a cărui față era aproape de a lui, cu ochii jucându-i dintr-o parte în alta a ecranului, în timp ce deschidea fișierele.

— N-am crezut că fotografiile criminaliștilor și ale poliției au fost date publicității, a zis el.

— Nici nu au fost, Turner.

Jpeg 004 arăta interiorul depozitului de pe cheiul West India. Următoarea era un prim-plan al compresorului; 006 era o fotografie a presei metalice.

— Astea sunt trofee? a întrebat Turner, cu o voce de gheață.

Pendragon s-a îndreptat de mijloc și s-a ridicat, cu brațele încrucișate, privind spre ecran.

— Nu, a zis el, în timp ce Turner s-a răsucit în scaun. Sunt ceva cu totul diferit, sergent. Și nu vreau să transpire nici măcar o vorbă despre asta, înainte de a fi eu gata. Ai înțeles?

— 'Nțeles, șefu'.

CAPITOLUL 40

Doamnei Sonia Thomson
16 octombrie 1888

Așadar, un interludiu. Mă descurcasem, credeam eu, nemaipomenit de bine. Existaseră, evident, câteva momente riscante, mai ales în noaptea dublei crime. Înainte de a sări, văzusem albul ochilor polițistului și pentru o scurtă clipă aproape am crezut că ajunsesem la capătul drumului, cu țeasta zdrobită de zidul tunelului sau cu trupul hărtănit sub roțile de oțel ale trenului subteran. Dar nu a fost să fie. Cele mai grave leziuni pe care le-am suferit au fost o luxație de gleznă și câteva zgârieturi și vânătăi.

Dar aveam nevoie de odihnă. Și, ca să fiu sincer, voiam să observ în voie repercusiunile aventurilor mele. Pentru că asta făcea parte din procesul de creație. Când am început lucrul la pictură, bazându-mă pe experiențele mele și pe memoria aproape perfectă, am adulmecat aerul, ca să mă exprim astfel. Am simțit și m-am delectat cu panica din ce în ce mai mare și teama animalică a turmei tâmpe din jurul meu.

Ziarele erau pline de ele, bineînțeles, iar eu mi-am jucat la rândul meu rolul, oferindu-i lui Archibald redări adecvat igienizate ale trupurilor hăcuite. Am citit cu mare amuzament inexactitățile și fabulațiile referitoare la ceea ce fusese botezat drept „crimele din Whitechapel". A existat chiar și o crimă la indigo. O prostituată pe nume Ann Chapman a fost ucisă de un amator grosolan. Când am auzit despre asta, întâi am fost iritat, dar după un moment de gândire mi-am dat seama de adevărul zicalei că imitația este ce mai înaltă formă de măgulire. Pe urmă, desigur, unele dintre neadevăruri au fost lansate chiar de subsemnatul. Am fost mai ales mândru de niște graffiti pe care le-am scrijelit pe zidul de lângă trupul lui Elizabeth Stride și de scoaterea rinichiului pe care l-am dezgropat deja și l-am folosit la prepararea vopselurilor mele. Mesajul transmisese o sugestie subtilă că francmasonii ar putea fi implicați, din cauza aspectului vag ritualic al crimei. A fost încă o

mică momeală care să-i bage în beznă pe Bătrânii Bill{63}, așa cum îi poreclește comunitatea de ovine pe nobilii apărători ai legii.

Au fost adunați suspecții. Un nefericit, muncitor la un abator local, a avut ghinionul să fie văzut în apropierea scenei în care Catherine și-a găsit tristul sfârșit. Omul a fost poreclit „Șorțul de piele", din cauza articolului pe care îl purta la muncă. A fost adus pentru interogatoriu și l-au ținut la carceră câteva zile. Dar până la urmă a fost eliberat, pentru că poliția nu avea niciun fel de probe reale cu care să-și susțină cazul.

Mă bucur să spun că, în cea mai mare parte, poliția a fost absolut ineficientă. Mi-am ales bine scena, nu-i așa, Sonia? În fond, cui îi pasă de câteva târfe respingătoare și bețive? Lucrarea mea a fost realizată într-o parte a Londrei care, în ochii multora, se afla dincolo de lege. Se poate ca gentlemenii avuți să se fi bucurat să viziteze Ghiveciul, să-și vâre vârful picioarelor în Iad și să-și înmoaie perucile prin necioplite troace, dar aceasta nu era altceva decât ordinea firească a lucrurilor. Victimele mele au fost cele care căzuseră de pe buza prăpastiei. Dacă Londra ar fi fost pictată de Hieronimus Bosch{64}, Whitechapel ar fi fost nivelul cel mai de jos al Iadului, un loc plin cu butoaie de smoală, de foc și pucioasă, în care trupurile celor pierduți sunt aruncate la întâmplare, pentru a se topi în hăul universal al neantului. De ce i-ar păsa măcar o iotă vreunui judecător sau comisar de poliție, unui decan de universitate sau unui episcop, de ceea ce se întâmplă acolo?

Inspectorul Frederick Abberline era bărbatul aflat în centrul investigațiilor. Nu am întâlnit în viața mea un truditor mai trudit – din nou, scumpă doamnă, sunt recunoscător, chiar dacă oarecum trist, că nu m-am confruntat cu un adversar mai interesant și mai solicitant. Poliția nu avea niciun indiciu despre mine și în timpul celor două săptămâni pe care mi le-am petrecut stând ascuns și pictând, ei au adus pentru interogatoriu literalmente zeci de neica nimeni.

Acesta a fost momentul în care am decis să devin puțin mai jucăuș. Am început să trimit scrisori la ziare și la poliție. În prima dintre ele, scrisă cu cerneală roșie – da, admit că a fost puțin melodramatic am introdus porecla ce va fi pe veci asociată cu lucrarea mea: „Jack Spintecătorul".

Pot să declar cu mâna pe inimă că habar nu am de unde a apărut numele acela. Pur și simplu a aterizat pe pagină în timp ce semnam scrisoarea către Central Mews Agency{65}. A fost cum nu se poate mai distractiv. Am scris un text deliberat confuz, ca din partea cuiva destul de comun și de needucat, dar, cu toate acestea, nu lipsit de simțul umorului. Din loc în loc, am presărat printre rânduri mici indicii ca să-i intrig pe polițiști, încercând să le stârnesc spiritul combativ. Dar, degeaba. Truditorii au continuat să trudească.

În timpul pauzei mele de două săptămâni, am petrecut o mulțime de timp cu bunul dumneavoastră soț. Era un tip ciudat. Cu cât ajungeam să-l cunosc mai bine, cu atât devenea mai greu de descifrat. Cel mai surprinzător era că avea gusturi în același timp rafinate, dar și ridicol de proaste. Ei, o să spuneți că mulți bărbați sunt astfel, dar în cazul dragului de Archibald, dihotomia aceasta părea să fie dusă la extrem. Pe de o parte, era încântat să frecventeze Reform Club și alte astfel de bastioane ale grandorii și îngâmfării. Avea idealuri înalte, chiar un soi de integritate artistică. Voia să producă un manifest, să lase ceva în urma lui, să facă lucruri nobile și demne de atenție. Pe scurt, avea o mare dorință de a-i încuraja pe oameni să gândească; ceea ce reprezintă o calitate pe care eu o admir. Dar corolarul acestui întreg comportament public era pofta de nestins și ascunsă a bărbatului pentru viața de joasă speță. Manifesta o egal de nemăsurată fascinație față de bordelurile cele mai sordide, de speluncile și tavernele cele mai proaste. M-a dus în cele mai periculoase stabilimente din Londra unde se fuma opiu, locuri de a căror existență știa puțină lume, conduse de bande de chinezi – niște găuri de șobolani din preajma docurilor, unde aerul era așa de înțesat de fumul de opiu, că aproape nu mai aveai nevoie să tragi din pipă ca să ajungi drogat.

În timpul unei astfel de incursiuni de trei nopți prin hrubele din Limehouse am fost martori la două crime. Într-un caz a fost vorba despre doi dealeri chinezi care au înjunghiat un bărbat care îi amenințase că o să-i denunțe la poliție. În celălalt, un tânăr cărăuș de droguri a fost împușcat. A fost foarte interesant. Trebuie totuși să recunosc faptul că apogeul aventurilor mele nocturne cu Archibald a fost noaptea în care m-a dus la Palatul Miracolelor, cel mai fabulos

de impropriu nume pe care l-am auzit vreodată, pentru că locul acela nu era cu siguranță un „palat”, iar exponatele, departe de a fi niște „miracole”.

Palatul Miracolelor nu însemna de fapt decât câteva odăi în spatele unei prăvălii de pe Whitechapel, la numărul 259. Archibald m-a informat că până cu doi ani în urmă, aici era expus Joseph Merrick, Omul Elefant, o pocitanie faimoasă, silit să stea în vitrina prăvăliei ca să atragă mulțimea. Acum e la London Hospital, bineînțeles. Sunt sigur că, asemenea celor mai mulți membri ai claselor de sus, ați urmărit în The Times *povestea stranie a omului. Dar chiar și în absența lui Merrick, tot mai rămâneau destule lucruri interesante de văzut în spectacolul cu ciudați, chiar dacă nu erau poate de același calibru. În seara când Archibald m-a dus la Palat, am văzut-o pe Uriașa Munților, o femeie care avea nu mai puțin de doi metri și jumătate. Era mai mult sau mai puțin proporționată, deși totul la ea era ridicol de mărit. Capul ei avea de cel puțin două ori mărimea capului meu.*

În următoarea încăpere stăteau gemenii siamezi, doi gentlemeni mai vârstnici, lipiți pe o latură printr-o fâșie de piele roz și groasă, lungă de vreo cincisprezece centimetri. Se pare că participau de aproape patruzeci de ani la spectacolele cu ciudățenii. După ce ne-am distrat pe cinste, chicotind cu gemenii, aceștia au fost duși de acolo și a fost adusă Agatha, femeia cea mai păroasă din lume. Pentru mine ea a fost cea mai ciudată din colecție pentru că, dacă făceai abstracție de faptul că era acoperită din cap și până în picioare cu păr gros și negru, altfel era o ființă omenească absolut normală.

Mi-am dat seama că pe Archibald l-a impresionat s-o vadă. Și știu și de ce. Era vorba despre ochii ei. Aveau o formă perfectă, erau mari și căprui-închis, de fapt, chiar frumoși. Dar lucrul care trebuie să-i fi stârnit emoțiile era felul în care îl priveau din mijlocul globului acela oribil de păr. Aveau un fel de încremenire imploratoare, o resemnare aproape nobilă. Experiența l-a întristat profund pe Archibald, în vreme ce eu simțeam un minunat fior. Expresia femeii semăna atât de tare cu aceea a lui Fred, băiatul pe care îl lăsasem să se înece cu așa de mulți ani în urmă. Privind-o pe Agatha am simțit ceva foarte aproape de extaz. Voiam să râd în

hohote. Nu m-a oprit decât sentimentul bunei-cuviințe. Nu-mi păsa de sensibilitățile celor din jurul meu, dar nu voiam să atrag atenția asupra mea. Cel puțin nu atunci și nu acolo.

După o vreme m-am săturat de compania lui Archibald, având sentimentul că îmi neglijam munca. Am început să rămân în odaia mea în mai toate serile, dar și în timpul zilei, aventurându-mă afară numai ca să trimit scrisorile din locuri felurite și ca să-mi cumpăr materialele pentru pictură. Uneori mai ieșeam cu Archibald și continuam să-i furnizez desene pentru Clarion, *dar fără prea mare tragere de inimă. Mi-am dat seama că deveneam din ce în ce mai obsedat de pictura mea. Apoi, într-o seară la începutul acestei luni, am simțit deodată că venise momentul să merg mai departe, să-mi revendic ultima victimă și să trec la etapa finală a operei mele.*

În ultimele câteva săptămâni se făcuse tot mai rece și simțeam cu atât mai tare frigul, cu cât de o vreme stătusem mai mult în casă. Știam exact încotro mă îndreptam și cine urma să fie victima mea. Nu mi-a trebuit mai mult de zece minute ca să parcurg, în pas alert, drumul până în Dorset Street, aproape de Commercial Road. Am cotit pe această stradă și mi-am verificat ceasul. Era ora 2 a.m. și nu se zărea nici țipenie în jur. La jumătatea drumului pe Dorset Street am găsit pasajul care dădea în curtea sufocant de mică și pietruită, înconjurată de cocioabe. Știam că Mary Kelly, ultima victimă aleasă de mine, locuia la numărul 13.

Era foarte întuneric, luna la pătrar era învăluită de un nor gros. La numărul 13, două ferestre înguste dădeau spre curte și în spatele lor am zărit abia o lumină slabă. Din depărtare venea un amalgam de sunete felurite. M-am apropiat și am văzut că două dintre ochiurile de geam de la fereastra din dreapta erau sparte. Era clar că Mary era cu un bărbat înăuntru, așa că m-am retras în întuneric și am așteptat.

Timpul a trecut greu. Nu mă puteam mișca în voie, de teamă să nu fac prea mult zgomot și frigul mi se strecura pe sub haine. Într-un final am auzit ușa de la numărul 13 scârțâind și, deschizându-se, silueta a ieșit în aerul înghețat al zorilor. L-am zărit în fugă pe bărbat, înainte de a se furișa mai departe pe ulița care ducea în Dorset Street. M-am apropiat de ușă și am ciocănit ușor. Nu a venit niciun răspuns, așa că am bătut iar. Ușa s-a deschis puțin și în

crăpătură a apărut chipul unei femei tinere. Era înaltă, cu doar câțiva centimetri mai scundă decât mine, avea o față cu trăsături frumoase, chiar dacă marcată de griji, și părul lung, blond.

— Am terminat cu munca, drăguță, a zis ea.

Mi-am coborât privirea, ca și cum m-aș fi resemnat, ca să-i distrag atenția. Apoi, cu un brânci, ușa a zburat spre interior, iar eu am înșfăcat-o pe Mary. Am târât-o în cameră și, scoțând două bucăți de pânză din buzunar, i-am legat una la gură, ca pe un căluș. Pe cealaltă am folosit-o ca să-i leg încheieturile mâinii. Am condus-o pe Mary la marginea patului și am împins-o pe spate. Se zbătea și încerca să strige prin călușul din gură. Am scos o bucată de funie din geanta mea, i-am legat picioarele de barele de metal de la capătul patului. I-am tras mâinile legate deasupra capului, am făcut o buclă de sfoară prin legătura de pânză, înnodându-i celălalt capăt de tăblia patului.

Fără să iau în seamă eforturile pe care le făcea Mary ca să se elibereze, i-am cercetat odaia. Chiar și după standardele cu care ajunsesem să mă obișnuiesc în Ghiveci, locul era soios dincolo de orice imaginație. Mormane de haine jegoase erau întinse pe jos și pe tăblia patului. Așternuturile erau împuțite și cenușii. Lumina săracă pe care o văzusem mai devreme venea de la o lampă cu gaz din colțul opus. Pe peretele de lângă ușă era un șemineu, dar gol. Camera era înghețată.

La peretele îndepărtat, lângă capătul patului, se aflau două scaune ponosite din lemn. Am scos din geantă o cutie de chibrituri și, după ce am găsit pe jos niște resturi de ziare vechi, am pus de un foc în cămin. Am luat un scaun, i-am înfășurat picioarele cu unele dintre hainele și zdrențele acelea jegoase împrăștiate pe jos și le-am lovit de tăblia patului, zdrobindu-le. Scaunul a pocnit cu un sunet surd și s-a făcut țăndări. Am smuls apoi hainele și am făcut bucăți lemnele din scaun, până am obținut o grămadă bună pentru foc. În câteva minute, flăcările jucau și în dreptul lor am putut să-mi încălzesc mâinile.

— E o noapte extrem de rece, Mary, sunt sigur că ești de acord, i-am zis eu prizonierei mele.

A scos un sunet de neînțeles pe lângă căuș, pe care l-am ignorat. Apoi, mulțumit că mâinile mi s-au încălzit suficient, m-am pus pe

treabă.

După ce m-am întors în odaia mea nu am dormit, ci am început să pictez cât încă era totul proaspăt în mintea mea. Știam că va fi doar o chestiune de timp înainte ca iadul să se dezlănțuie în vecini și oile să înceapă să behăie.

Am pierdut complet noțiunea timpului, dar e cert că pe la ora 11 a.m. pe strada de sub geamurile mele s-au auzit zgomotele poliției, care se grăbea la locul faptei, și vocile vânzătorilor de magazine. Am simțit sentimentul plăcut de a fi anonim, în centrul tuturor evenimentelor, neștiut de nimeni, Stăpânul Universului, un zeu care poate să tragă sforile care îi manevrează pe cei neînsemnați și îi face să joace. Era o senzație absolut îmbătătoare.

M-am uitat la mine și am observat că hainele îmi erau încă mânjite cu dâre de sânge, iar într-una dintre butonierele vestei rămăsese prinsă o bucățică de țesut. Fără să mai zăbovesc, m-am dezbrăcat, am băgat hainele într-un sac, m-am spălat temeinic, verificându-mi aspectul în oglinda de lângă lighean și m-am schimbat în haine curate. La 11:30 eram la intrarea în Miller's Court, urmărind, cu ascunsă încântare, agitația și tulburarea aproape palpabilă.

Exact înainte de a mă apropia de ușa de la odaia lui Mary Kelly, atenția mi-a fost atrasă de un agent. Stătea în umbră, cu spatele la mine și, aplecat, vomita cu zgomot lângă un zid. Doamne Sfinte, în ce hal exagerau oamenii cu reacțiile lor, m-am gândit eu, apropiindu-mă cu încă un pas de ușă.

Doi bărbați și-au făcut apariția. Pe unul din ei l-am recunoscut, era inspectorul Abberline. Avea paloarea unei fantome, sângele îi dispăruse complet din obraji. A ridicat brusc privirea și s-a uitat la mine. Ne mai întâlnisem o dată, în ziua următoare agitatei nopți în care le-am lichidat pe Elizabeth și Catherine.

— Domnule Tumbril, a cârâit el. Ce plăcere!

Mi-am ridicat șapca în semn de salut.

— Cred că nici chiar dumneata nu ar trebui să intri acolo, a adăugat Abberline, cu o smucitură scurtă din cap.

Polițistul care vomitase a apărut din umbra zidului, ștergându-se la gură cu un aer stânjenit. Era cât pe ce să spună ceva, dar când a

văzut expresia lui Abberline, și-a corectat ținuta și s-a retras.

— Lucrurile acestea nu sunt niciodată plăcute, inspectore, am răspuns eu, cât am putut mai politicos. Dar am o sarcină de îndeplinit.

Abberline m-a fixat cu o privire rece și apoi, fără să mai rostească niciun alt cuvânt, a trecut drept pe lângă mine spre uliță și strada principală de dincolo de ea.

Înăuntru, lucrurile erau aproape așa cum le lăsasem eu. Mary era despicată de la burtă și până la gât. Cea mai mare parte a organelor erau scoase și așezate prin cameră. Focul ardea și pe peretele de deasupra vetrei urca o substanță uleioasă – grăsime umană care s-a reconstituit după ce se evaporase în flăcări.

Un doctor și asistentul lui erau la fața locului, cercetau cadavrul. Pe mine nu m-au băgat deloc în seamă, așa că am pășit spre capătul depărtat al odăii, mi-am scos din geantă carnetul de schițe și am început să desenez.

Acela a fost momentul când lumea mea s-a schimbat. Ochii mei priveau urmele distrugerii de pe trupul lui Mary, urmăreau dârele roșii și cenușii ale sfârtecărilor de-a lungul coapselor și de-a curmezișul chipului devastat. Aproape nu mai puteai recunoaște că trăsăturile fuseseră odată omenești. În exact acea clipă am înțeles deodată că îmi pierdeam timpul. Nu era nevoie să desenez, nu era nevoie să pictez, să reprezint. Arta mea zăcea acolo, pe pat, exact așa cum celelalte creații ale mele zăcuseră pe pământul ud al ulițelor întunecoase. Mai mult, lucrarea aceasta era la o scară grandioasă. În sine, fiecare crimă reprezenta o piesă minunată. Dar împreună… împreună formau un gestalt[{66}]*, o capodoperă. Figuranții, Abberlineii și Archibalzii aceia, truditorii trudind și doctorii studiind carnea fără viață erau cu toții personaje în opera mea încheiată, îngeri în colțul unei picturi de Michelangelo, frunzișul ce încadrează un peisaj. Era magnific. Eu eram magnific.*

Ca în delir, am băgat la loc în geantă carnetul de schițe și am ieșit de la numărul 13 din Miller's Court. Fără să înregistrez nimic din ce se petrecea în jurul meu, am cotit pe Dorset Street și am traversat Wentworth Street. Am ajuns la poarta de lângă prăvălia negustorului de cereale, am răsucit cheia în broască și am închis ușa în urma mea, străbătând coridorul îngust. Încet, am urcat treptele

cu senzația că lumea nu putea să devină mai bună ca acum. Convingerea că răzbisem, că ajunsesem într-o nouă formă de percepție, era aproape copleșitoare.

Ajuns în dreptul ușii de la odaia mea, mi s-a părut că aud un mic zgomot venind dinăuntru. Lăsasem draperiile trase, dar acum trecuse de miezul zilei și soarele strălucea aruncând înăuntru o lumină slabă. În graba mea, îmi lăsasem în geanta de piele, deschisă, colecția de cuțite pline de sânge și un ferăstrău. O pânză însângerată era întinsă peste una din lateralele genții, întregul aranjament se afla sub cea mai recentă dintre picturile mele. La câțiva metri de geantă și de pânză, aproape în mijlocul odăii, stătea Archibald Thomson.

CAPITOLUL 41

Secția de Poliție Brick Lane, miercuri, 28 ianuarie, 9 a.m.

Pendragon s-a întâlnit cu Jimmy Thatcher la intrarea în sala de raport. Sergentul ducea o cutie de carton plină de pachete cu sandviciuri și de cești cu cafea, de la băcănia locală.

— Bun băiat, a zis Pendragon, deschizându-i lui Thatcher ușa și urmându-l. A luat din cutie o cafea și un sandvici și s-a îndreptat spre partea din față a sălii, să se așeze lângă comisarul-șef Hughes. Se adunase întreaga echipă. Pendragon a privit împrejurul încăperii și a observat cât de obosiți arătau cu toții. Unii lucraseră toată noaptea și încordarea începea să se vadă.

S-a gândit că ar fi cel mai bine să înceapă imediat.

— Bun, a zis el, s-a ridicat în picioare și a apucat marginea unui birou peste care se aplecase. Avem o a patra crimă și un suspect în arest. Dar am rezerve serioase despre posibila vinovăție a acestuia.

— De ce? l-a întrebat Hughes, întorcându-se spre el. Francis Arcade a fost găsit la locul crimei, iar femeia decedată prezenta pe față amprentele lui.

— Este adevărat. Dar Arcade nu ar fi putut să le ucidă pe primele două victime. Și e absolut clar că nu poate să fie ucigașul lui O'Leary decât dacă s-a furișat afară din celulă, l-a omorât pe preot și apoi s-a strecurat…

— Inspectore, nu e nevoie să fii sarcastic.

Pendragon s-a controlat.

— Da, Arcade ar fi putut să comită ultima crimă, a reușit el să rostească, pe un ton egal. O crimă la indigo…

— Este posibil, l-a întrerupt Grant.

Pendragon a înclinat din cap și a așteptat o clipă înainte de a continua:

— Este posibil. Tocmai m-am întors de la un al doilea interogatoriu cu el. Doar că nu am reușit să scot nicio vorbă de

la el. S-a închis iar în sine. E aproape catatonic.

— E vinovăția? Și-a dat deodată seama de ceea ce a făcut? a sugerat Hughes.

— E posibil, doamnă. Dar nu cred că Francis Arcade e un criminal. Și… a zis ridicând vocea cu câțiva decibeli când comisarul-șef se pregătea să-l întrerupă, chiar dacă este, chiar dacă a ucis-o pe Chrissy Chapman, cine i-a ucis pe Kingsley Berrick, Noel Thusk și Michael O'Leary?

În sală s-a lăsat o tăcere apăsătoare.

— Avem probe mai mult decât suficiente ca să-l punem sub învinuire pe Arcade, a insistat Hughes.

— Știu, doamnă, dar eu nu aș recomanda asta.

Hughes s-a uitat țintă la inspectorul principal, apoi și-a întors privirile.

— La ora zece o să vină un psiholog. Trebuie să-l facem pe Arcade să vorbească. Eu nu cred că e un criminal, dar sunt convins că știe mult mai multe decât recunoaște despre ceea ce se petrece.

Pendragon a luat o gură de cafea, s-a îndreptat de spate și a început să pășească încolo și încoace în fața tablei interactive și a panoului cu fotografiile de la locul crimei.

— Bun, păi… o luăm de la capăt și nu suntem cu o iotă mai aproape de a rezolva acest caz.

Exasperat, s-a oprit o secundă, ca să-și privească echipa.

— Să vedem care sunt cele mai recente informații. Sergent Mackleby și tu, Towers, ați aflat ceva despre afacerile veroase ale lui Berrick? Asta, dacă au existat într-adevăr.

— Păi, șefu', a început Mackleby, nu încape îndoială că Kingsley Berrick era un bărbat gay promiscuu. Am o listă cu peste doisprezece parteneri obișnuiți, mulți dintre ei participând la vernisajul privat de la galerie. Fiecare dintre ei are un alibi pentru intervalul în care se crede că a murit Berrick.

— Și amicul nostru europarlamentar, Hedridge?

— E evident că aveau o relație, indiferent ce spune domnul Hedridge, dar e în afara suspiciunilor. A vorbit cu soția lui imediat după ce s-a întors la apartament. Convorbirea a fost

înregistrată la două și trei minute dimineața și a durat patru minute și treisprezece secunde. Soția a fost plecată la New York pentru câteva zile. Mai există și înregistrările de pe camerele TV de la recepția blocului de apartamente unde locuiește în timpul săptămânii. Se vede că a sosit la unu și patruzeci. Nimeni nu a mai părăsit clădirea până dimineața, la ora șase și patruzeci și trei de minute – a fost o femeie care locuiește pe același palier cu Hedridge.

— Berrick avea legături cu unii dintre răii de prin zonă, a comentat Towers. Dar eu nu am reușit să găsesc nimic relevant. Se pare că avea o predilecție pentru bătrâna zăpadă boliviană{67} și asta l-a făcut să se înhăiteze cu personaje mai puțin onorabile. S-a ocupat puțin și de spălare de bani, punând deoparte ceva din profit, ca să evite impozitele.

— Nu crezi că s-ar fi putut să fie lichidat pentru că s-a dat de partea cui nu trebuia? a întrebat inspectorul Grant.

— Nu. Oricum, nu are sens. Dar ceilalți?

Grant a dat din cap și a luat o gură de cafea.

— În regulă, dar elevatorul cu nacelă? a întrebat Pendragon.

— Niciun fel de altă înregistrare de la camerele TV.

— Și utilajul?

— Aproape toate elevatoarele cu nacelă din zona Londrei sunt în proprietatea consiliilor locale sau a unor firme private de amenajări exterioare, unele specializate în lucrări dificile – toaletarea arborilor, chestii de genul ăsta. Niciun consiliu și nicio firmă privată nu au pierdut vreun elevator.

— Dar firmele care închiriază?

— Sunt sute, răspândite prin toată țara, dar în Londra nu sunt decât trei. Vickers a stat de vorbă cu ele și le-a verificat registrele. De la cele trei au fost închiriate unsprezece elevatoare în ultimele trei săptămâni…

— Le-am verificat pe toate, a întrerupt Vickers, obosită. Așa că, pe urmă am verificat vânzările de elevatoare cu nacelă din toată țara, în ultimele afurisite de șase luni, a mai adăugat, oftând apoi. Am restrâns căutarea la utilajele albe sau verzi, din cauza fragmentelor de vopsea găsite de criminaliști, a mai adăugat, aruncând o privire pe blocnotes. Toate utilajele au fost

cumpărate de companii – așa cum era de așteptat. I-am sunat pe toți și lucrurile s-au corelat, deși… – a dat două pagini de carnet și a scrutat cu privirea cele scrise – … una e cam dubioasă.

— Da? a zis Pendragon.

— Da, un elevator verde, modelul numit Finch, a fost vândut în octombrie, anul trecut, unei firme Dada Ltd, cu sediul în Maidstone. Am încercat să iau legătura cu ei la telefon, dar numărul este inexistent. Le-am trimis un e-mail și mi s-a întors.

— Asta e! a zis Pendragon. Dada Ltd. Dumnezeule! Ce plicticos!

S-a uitat la Hughes, care îl privea la rândul ei încurcată.

— Asasinul a înființat cel puțin șase firme-fantomă, fiecare cu un nume legat cumva de artă: Rembrandt, Gouache… Dada. Începe să devină oarecum obositor.

Acum s-a întors spre Thatcher care stătea în poziția lui obișnuită, sprijinit cu spatele de perete. Sergentul s-a îndreptat.

— Mai am câteva firme cărora vreau să le dau de urmă și trei adrese ale unor depozite care s-ar putea să aibă legătură cu crimele. O să-ți dau lista după ședință.

Sergentul a încuviințat din cap.

— Deci, victima numărul trei, Michael O'Leary, a continuat Pendragon. Ce ați descoperit?

Inspectorul Grant stătea la unul dintre birourile din spatele sălii. S-a ridicat și și-a pus jos ceașca de cafea.

— Împreună cu sergentul Vickers, a început el, i-am interogat pe toți cei cunoscuți ca având legături cu preotul. Malcom Connolly, paracliserul, și membrii consiliului parohial au spus cu toții cam același lucru. Părintele O'Leary era un tip blajin, foarte iubit de enoriașii lui.

— Ați găsit ceva care să facă legătura dintre O'Leary și Berrick sau Thursk? a întrebat Hughes.

— Absolut nimic. Sunt aproape sigur că nici măcar nu auzise de ei.

— Dar preotul mai în vârstă, cel care a găsit cadavrul? Părintele Ahern?

— Da, bătrânul a ieșit din spital și se reface acasă. Locuiește

lângă biserică. Are vreo optzeci de ani și, evident, toată chestia asta l-a tulburat profund, dar a fost destul de coerent. Mi-a povestit ce s-a întâmplat sâmbătă dimineață. Totul se potrivește perfect cu ceea ce au spus Connolly și ceilalți.

— Dar trecutul? a întrebat Hughes.

— Ei, aici treaba devine interesantă, a răspuns Grant, făcând o pauză de o clipă ca să se uite prin sală.

Cea mai mare parte a echipei se întorsese să-l privească.

— Nuș' ce să zic, da' m-am săturat nițel de bisericoșii ăia care tot repetau ce boșorog minunat era părintele O'Leary. Sigur că asta te-ai aștepta să zică, bag de seamă. Da' oricum, am mai făcut niște săpături. Înainte de a se muta la St Aloysius, O'Leary a fost preot la St Luke, în Croydon. M-am dus acolo într-o doară, să stau de vorbă cu preotul actual, părintele James Flannigan. E un tip prietenos și l-a cunoscut vag pe părintele O'Leary. A fost din cale afară de dornic să ne ajute să-l prindem pe acela care i-a făcut un lucru atât de groaznic unui frate preot. De fapt, a fost nițel cam prea limbut, ca să fiu cinstit.

Grant a zâmbit și a scuturat din cap.

— Sau poate că e doar din pricina felului meu degajat…

— Mda, sigur, a zis inspectorul Towers, privind spre ceilalți și scuturând din cap.

— Ei, ca s-o scurtez, părintelui Flannigan i-a scăpat că au fost câteva plângeri împotriva lui O'Leary și că asta l-a determinat să se mute în Stepney. Nu a vrut să spună mai mult, dar am săpat eu ceva mai adânc și am descoperit că se făcuse o plângere inclusiv la poliția locală, acuzații de „comportament sexual necuviincios", cum scria în raport.

— Pe bune? a exclamat Hughes, făcând un pas în față.

Pendragon și-a oprit patrularea pentru un moment.

— A avut loc o investigație oficială?

— Se pare că nu s-a soldat cu nimic. Biserica a procedat ca de obicei și lucrurile s-au mușamalizat. Poliția din Surrey nu a descoperit niciun fel de probe și a renunțat la caz.

— Dar pe urmă s-a mutat în East End, a intervenit Pendragon, mai mult pentru sine. Cât timp a stat O'Leary în Croydon?

Grant și-a răsfoit notițele.

— A ajuns acolo în ’98, a zis el și a mai dat o pagină. Înainte de Croydon a fost preot la o bisericuță din zona rurală a Essexului, undeva între Billericay și Braintree.

— Braintree? au întrebat la unison Pendragon și Turner.

Grant a părut puțin speriat.

— A stat mult acolo?

Grant s-a uitat iar la notițele lui.

— Mda, paisprezece sau cincisprezece ani.

Pendragon privea în tăcere spre toți cei de față.

— Ce e? a întrebat Hughes.

— Juliette Kinnear a crescut în Braintree.

— Iar te-ai întors la fata aia a lui Kinnear, Jack? a oftat Hughes.

— Păi, poate fi un motiv.

— Dar e moartă de cincisprezece ani.

— Da, știu, a spus Pendragon și s-a așezat lângă comisar, cu brațele încrucișate și ochii la chipurile obosite ale membrilor echipei lui.

— Perfect, a zis Hughes, ridicându-se deodată, plină de energie. Trebuie să avansăm cumva. Chestorul devine nerăbdător și, ca să fiu sinceră, și eu la fel. Îmi dau seama că toată lumea muncește pe brânci, dar pur și simplu nu ajungem nicăieri.

Pendragon a dat să o întrerupă, dar Hughes a continuat:

— Trebuie să existe o legătură între cele patru victime. Ne scapă ceva și trebuie să descoperim ce anume. Care e planul?

Pendragon s-a ridicat iar.

— Vreau ca toată lumea… să fim înțeleși, toată lumea… legată în vreun fel de Chrissy Chapman, să fie interogată – întrebări țintite. Vreau să aflu de orice legătură ieșită din comun cu Berrick și Thursk. Evident că îi cunoștea bine pe amândoi, dar vreau să știu dacă mai există și un alt subtext. Orice ne scapă, așa cum a spus comisarul-șef. A făcut o pauză, să-și tragă sufletul, și s-a uitat o clipă în podea. Nu vreau să par pesimist, dar am sentimentul neplăcut că ucigașul nostru nu a terminat încă. E clar că acționează după un plan minuțios

elaborat. Elevatorul pe care l-a folosit poate foarte bine să fie cel cumpărat de firma asta, Dada Ltd. Asta se întâmpla în octombrie. Dacă e vorba de aceeași înseamnă că aceste crime au fost într-adevăr foarte bine planificate. Așa se pare, dacă luăm în calcul procedura executată meticulos, atenția față de detalii. Trebuie să găsim o legătură între cele patru victime. Nu mai vreau… repet, nu mai vreau… un al cincilea cadavru pe capul nostru.

CAPITOLUL 42

Brick Lane, miercuri, 10:40 a.m.

Geamul de sticlă polarizată dădea în Sala de interogatoriu numărul 3, unde două persoane erau așezate la o masă. Un agent în uniformă stătea nemișcat în dreptul ușii spre coridor. În colț, pe un trepied, era instalată o cameră video, pe care clipea luminița roșie pentru „înregistrare”. Într-o încăpere îngustă din spatele geamului, Jack Pendragon și Jez Turner stăteau în picioare. Inspectorul principal avea brațele încrucișate și se uita intens la cele două figuri din Sala de interogatoriu. Persoana din stânga era Francis Arcade; cealaltă, așezată față în față cu el, de partea cealaltă a mesei de oțel, își potrivea ochelarii pentru a cerceta niște documente. Era doctorița Rose Tremlin, psihologa poliției, de la Scotland Yard. Femeia avea în jur de patruzeci și cinci de ani, era subțire și înaltă, cu părul castaniu tuns bob, după ultima modă. Purta pantaloni negri evazați și o jachetă elegantă în stil Chanel. Pe inelar avea un diamant foarte mare.

Arcade stătea țeapăn pe scaun. Arăta îngrozitor. Cea mai mare parte a dimineții vomase încontinuu și pe față avea expresia trasă a cuiva aflat în depresie profundă. Se uita fix la psihologă, care a ridicat ochii și a început să vorbească. Scena nu se schimbase cine știe ce în ultimele douăzeci de minute. Doctorița Tremlin îi punea tânărului o întrebare, și el rămânea uitându-se fix la ea, fără să răspundă nimic. Psihologa scria ceva în carnetul din fața ei, își mai aranja din când în când ochelarii și apoi, după un moment, continua cu altă întrebare. Începea să devină iritant și pentru Rose Tremlin, dar și pentru cei doi polițiști din spatele geamului. După alte trei întrebări, doctorița Tremlin și-a închis carnetul, a pus hârtiile deasupra, și-a împins scaunul înapoi și s-a ridicat. Fără nicio altă vorbă, s-a întors și a părăsit sala.

— Îmi e teamă că nu pot să scot nimic de la el, i-a zis ea lui

Pendragon când acesta a deschis ușa de la camera de observație din spatele geamului, poftind-o înăuntru. Presupun că este încă în stare de șoc. S-a închis complet în el.

— Nu credeți că se preface? a întrebat-o Turner.

— Nu, nu cred, a răspuns doctorița Tremlin, cu un aer indiferent. Asta nu vrea să spună că e nevinovat. Unii criminali intră într-o astfel de stare de șoc după ce își comit crimele. Dar, pe de altă parte, ar putea la fel de bine să fie un martor inocent care a dat peste trupul mutilat al femeii de care era îndrăgostit. Efectele exterioare pe termen scurt ar fi aproape identice în ambele cazuri.

Pendragon s-a uitat prin geam la figura deznădăjduită din Sala de interogatoriu.

— Ai vreo sugestie?

— Are nevoie de timp.

— Doamnă doctor Tremlin, mi-e teamă că în clipa asta timpul este un lux pe care nu ni-l putem permite.

Femeia a ridicat din sprâncene.

— Atunci nu prea pot face mare lucru. Te rog, cheamă-mă imediat, dacă apare vreo schimbare.

Pendragon a încuviințat din cap și Turner i-a deschis femeii ușa. Jack s-a întors cu spatele la cameră, cercetând chipul inexpresiv al lui Arcade. Singurul sunet care se auzea din camera de observație era ticăitul ceasului de pe perete. Pendragon s-a uitat la el. Tocmai trecuse de 10:45 a.m. A făcut un pas spre ușă, exact când Turner dădea să o închidă. O clipă mai târziu era la ușa Sălii de interogatoriu numărul 3.

— Ce faceți? l-a întrebat sergentul când inspectorul a pus mâna pe clanță.

— Mă duc să vorbesc cu el. Tu du-te la ușa următoare.

— Dar… nu vreți să vin și eu înăuntru?

— Nu. O să vorbesc singur cu el.

Pendragon și-a tras un scaun și s-a așezat cu picioarele întinse, încercând să pară relaxat. Arcade continua să se uite fix înainte.

— Francis, a început Pendragon, știu că nu tu ești criminalul pe care îl căutăm.

Tânărul artist nu a reacționai nicicum.

— Francis, uită-te la mine. Vreau să te ajut.

Nimic.

Pendragon a coborât privirea și și-a privit degetele, încleștate între ele, pe blatul mesei. Deodată s-a simțit incredibil de obosit. Apoi a auzit vocea lui Arcade și a ridicat ochii, surprins.

— Am iubit-o pe Chrissy. Nu eu am ucis-o.

Inspectorul s-a uitat în ochii lui Arcade. Tânărul își luase privirea fixă de la peretele din fața lui și acum se uita la Pendragon. Pentru prima oară de când Jack îl cunoscuse pe Arcade, acum aproape o săptămână, puștiul arăta lumii un chip adevărat, fără mască. În clipa aceea, Pendragon putea să vadă copilul de sub indiferența aspră și cultivată.

— OK, a zis el. Știu asta. Dar dacă vrei să te creadă și șefii mei, va trebui să mă ajuți.

Arcade a ridicat o secundă ochii spre tavan, adunându-și gândurile.

— Știam că e în pericol.

— Pentru că ai făcut propriile tale investigații? Așa ai obținut fotografiile de la locul crimei…

Arcade a părut surprins. Apoi fața i s-a relaxat.

— Inspectore, întâmplarea face să fiu destul de priceput la computere. Să spargi fișierele poliției nu e o chestia prea complicată. Așadar, ați găsit stick-ul?

Pendragon a încuviințat cu o înclinare a capului.

— De fapt, a spus el, sergentul meu l-a găsit. Dar, da, avem fișierele. Deci… nu vrei să-mi explici?

Arcade a scuturat din cap și o clipă a privit tăblia mesei.

— E o ușurare, a început el. Oricum, probabil că până la urmă tot v-aș fi spus. Da, am făcut și eu investigații despre crime și știam că avea să se întâmple ceva nasol, chiar înainte ca Berrick să fie omorât. Îmi făceam griji pentru unchiul meu.

— Unchiul tău?

Arcade a lăsat să-i scape un oftat.

— Mda, Noel era unchiul meu.

Acum era rândul lui Pendragon să fie surprins.

— Dar te-ai străduit atâta ca să ne arăți cât de mult îl urăști.

— Păi, a răspuns Arcade, îngăduindu-și un zâmbet șters, e clar că sunt un actor mult mai bun decât credeam eu despre mine! Am vrut să vă duc pe o pistă greșită. Făceam eu însumi propriile cercetări. Nu voiam să vă amestecați voi. Am vrut să fiu eu suspectul vostru.

— OK. Și unchiul tău credea și el că situația devine periculoasă?

— De aia și-a curățat laptopul și mi-a dat mie singurul exemplar al manuscrisului. Nu scrisese decât vreo șase capitole, dar cercetase absolut totul.

— Asta înseamnă că știa mai mult decât așternuse în cele cincisprezece mii de cuvinte ale fișierului?

— Cu mult mai mult, inspectare. Dar păstra totul aici la cutiuță, a zis Arcade, lovindu-se cu degetul peste frunte.

— Așadar, ceea ce spui e că tu știai că există cineva care era hotărât să-i închidă gura unchiului tău?

— Da, dar tot a fost o mare surpriză să văd că Berrick și-a luat-o.

— Pentru că te așteptai ca Noel Thursk să fie prima, și poate singura, victimă?

Arcade a dat din cap și și-a întors privirea. Pendragon l-a auzit pe tânăr cum inspiră de câteva ori profund.

— Mi-a luat ceva timp să-mi dau seama cum se potrivesc lucrurile între ele. Și nu am reușit decât după ce a fost omorât preotul. Atunci am ajuns să mă sperii de-a binelea.

— De ce?

— Inspectore, oare de ce credeți? Îmi dădusem seama cine i-a omorât pe cei trei bărbați și de ce.

Pendragon l-a privit în tăcere.

— Bine, a zis el, după o clipă. Dă-i drumul, Francis.

— Unchiul meu nu scrisese decât despre primii ani din viața lui Juliette Kinnear, despre familia ei, așa că am început să cred că nu i-a făcut felul pentru ceea ce știa despre ea sau despre familia Kinnear. Nu era nimic obscen acolo. Nici măcar nu ajunsese la momentul când Juliette l-a înjunghiat pe grădinar. Dar probabil că ați citit deja partea asta, nu?

Pendragon a încuviințat.

— Unchiul Noel, dragul de el, n-a fost prea rezervat când a descris lumea artistică londoneză de la sfârșitul anilor ’80 și începutul anilor ’90, nu-i așa?

— Așa e, a răspuns Pendragon. Dar nu a pomenit pe nimeni exact după nume.

— Nici nu avea nevoie s-o facă, inspectore, a pufnit Arcade. Toată lumea care a fost prezentă pe vremea aia știa cine și cum. Și, a continuat tânărul, ridicând o mână, știu ce vreți să spuneți. Ce dacă? Dacă sunt toți implicați și știu cu toții cine și ce, dar nimeni altcineva nu știe, care e problema?

Pendragon și-a aplecat capul, ca și cum ar fi vrut să spună: „Foarte bine, dă-i drumul mai departe”.

— Poate că sunteți în dezavantaj, inspectore. Pentru că eu mă bucuram de încrederea unchiului meu și știam că, mai târziu în carte, avea de gând să dea și nume. Evident, cineva l-a bănuit și a decis să-l facă pe Noel să tacă.

— Deci, tu crezi că ucigașul este cineva pomenit vag în prima parte a cărții?

— Nu cred, știu. Și mi s-a confirmat odată cu crima numărul trei.

— Da?

— Mi-aș fi dorit însă să fi înțeles mai repede că ucigașul a înnebunit complet… că scumpa mea Chrissy era și ea amenințată. Dar eram așa de obsedat de felul în care se succedau crimele, credeam că mi-am dat seama cine va fi următoarea victimă, și nu era Chrissy.

Și-a dus deodată mâinile la față și a izbucnit în hohote de plâns. Pendragon l-a așteptat să-și vină iar în fire.

— Dar ai spus că știai că e în pericol, nu?

Arcade și-a luat mâinile de pe față. Avea ochii roșii.

— Ei, Francis. Ăsta e momentul tău de glorie. Cine e ucigașul?

Arcade s-a lăsat pe spate și și-a încrucișat brațele la piept.

— Evident, cineva pe care Noel l-a pomenit în prima parte a manuscrisului. Cineva care ascunde un mare secret. Cineva care are foarte mult de pierdut. Cineva capabil să înfăptuiască o serie de astfel de crime și care e destul de isteț ca să pară un

criminal în serie fixat pe o temă artistică. La începutul anilor ’90 era cunoscut drept Jerome Travis. Pe atunci nu era decât un puștan, cam de vârsta pe care o am eu acum. Era un student la medicină care a descoperit o modalitate de a-și aranja o mică afacere care să-i suplimenteze bursa.

Pendragon a scuturat din cap.

— Îl cunoașteți, nu-i așa, inspectore?

— Francis, nu crezi că ai ajuns să fii obsedat de asta?

— Obsedat? l-a întrerupt Francis Arcade brusc. Eu nu sunt obsedat. Eu știu care e adevărul. Și o să mă urăsc tot restul vieții pentru că mi-am dat seama prea târziu ca să o pot salva pe singura femeie pe care am iubit-o vreodată. Singura femeie pe care o voi iubi vreodată.

— Francis, a început Pendragon, pe un ton blând, încercând să-l calmeze pe băiat. Care îți sunt probele?

Tânărul artist își înclești mâinile de masă și inspiră adânc de câteva ori. Pendragon își dădea seama cât de important era pentru băiat ceea ce spunea, ce eforturi făcea ca să rămână rațional, cum nu voia să pară el însuși nebun.

— Bine, a zis Arcade, pe un ton surprinzător de calm. Iată care sunt motivele pentru care cred că Jerome Travis, alias doctorul Geoff Hickle, a ucis patru oameni.

CAPITOLUL 43

Doctorul Geoff Hickle părea obosit, dar perfect stăpân pe sine. Era un bărbat înalt și bine făcut. Părul, deși creț și bogat pe părți, se rărise dramatic în creștetul capului, iar în jurul bărbiei și al obrajilor avea o umbră neagră de barbă țepoasă. Avea ochii căprui mari și sprâncene groase, buze pline și senzuale și o dantură perfectă, evident supusă de curând unei înfrumusețări. Și-a trecut peste partea stângă a feței o mână surprinzător de fină.

Erau în Sala de interogatoriu nr. 3, cu Hickle de o parte a mese metalice, Turner și Pendragon, de cealaltă. Pendragon tocmai terminase de înregistrat data, ora și numele celor prezenți.

— …Doctorul Hickle a refuzat avocatul din oficiu, a încheiat inspectorul, lăsând tăcerea să se aștearnă pentru un moment în sală.

Apoi s-a aplecat în față cu brațele sprijinite de masă.

— Doctore Hickle, mulțumesc pentru că ai acceptat să vii. Îmi dau seama că trebuie să fie foarte greu în aceste clipe.

Hickle a înclinat ușor din cap.

— De când o cunoști pe domnișoara Chapman?

— Ne-am cunoscut acum aproape optsprezece luni, a zis, pe o voce caldă, baritonală și plăcută.

— Cum v-ați cunoscut?

Hickle s-a gârbovit puțin și pe urmă a pufnit afară aerul din piept.

— A, am întâlnit-o pe Chrissy la un vernisaj privat în Bath. Un amic de-al ei, sculptorul Jimmy Portine Della Rosa, avea acolo o expoziție. Eu participam la o conferință și un coleg m-a luat cu el. După cum vă dați seama, a zis el cu un surâs scurt care i-a dezvelit dantura, nu sunt un mare fan al artei. În fine, Chrissy era acolo și… ei bine, ne-am înțeles din prima.

— Conferința despre ce era?

— Pardon?

Turner s-a uitat la șeful lui, dar Pendragon nu l-a luat în seamă.

— Subiectul conferinței de la Bath?

Hickle a deschis larg ochii și și-a fluturat mâna, mai întâi la stânga, apoi la dreapta, semn dar că găsea întrebarea foarte ciudată. Apoi și-a dres glasul.

— Ăăă… se intitula *Regenerarea țesuturilor la pacienții cu arsuri de gradul trei – o analiză postoperatorie.* Doctorița Fionna Wood… o știți, cercetătoarea australiană?… ea era organizatoarea.

Pendragon dădea din cap afirmativ.

— Da, doctorița Wood.

Și-a coborât o clipă privirile, apoi s-a uitat țintă în ochii lui Hickle.

— Ești specialist în arsuri la London Hospital, nu-i așa?

— Așa e, a răspuns Hickle.

— Și erai în spital în momentul când a fost ucisă domnișoara Chapman?

— Nu știu, inspectore. Nu mi-a spus nimeni când se crede că a avut loc crima.

— A, îmi cer scuze, a venit replica lui Pendragon.

Inspectorul s-a uitat la Turner și acesta a deschis un dosar și l-a împins spre el. Pendragon a citit fără grabă cele vreo șase rânduri ale raportului crimei referitoare la momentul estimat al morții. Tocmai fusese trimis prin e-mail de la laboratorul lui Jones.

— Ieri-dimineață, devreme. Între orele nouă și zece, a spus inspectorul, ridicând apoi ochii spre cel interogat.

— Tura mea a început la zece și jumătate. Sunt convins că ați verificat deja asta.

Pendragon nu a luat în seamă comentariul.

— Atunci, mă scuzi că sunt așa de direct, doctore, poți să-mi spui ce ai făcut ieri-dimineață?

— Ultima dată când am văzut-o pe Chrissy eu ieșeam din apartament, mă duceam să alerg. Cu o seară înainte ea lucrase până târziu în atelier și era pe jumătate adormită. Era probabil ora șapte și jumătate. Am lăsat-o în pat. Când m-am întors,

locul era gol.

— Nu ți s-a părut nițel ciudat?

— Nu, a răspuns Hickle, scuturând ușor din cap și privind drept în ochii inspectorului. Deloc. Eu fac alergări destul de lungi. Am lipsit o oră. Am presupus că Chrissy se întorsese în grabă la atelier. Foarte des devine… Devenea… obsedată de munca ei și nu putea să o lase. M-am gândit că e una dintre acele situații.

— Ce ai făcut după aceea?

— Am făcut un duș, am luat micul dejun și am mai rămas în apartament, a zis, ridicând din umeri. M-am uitat peste niște notițe de-ale mele. Pe urmă am plecat la serviciu, pe jos. Am plecat din apartament pe la ora zece, cred.

Pendragon s-a lăsat pe spătarul scaunului.

— Bine, doctore. Încearcă acum să mergi cu mintea înapoi, în urmă cu o săptămână. Poți să-mi spui unde erai miercuri dimineața, devreme?

Hickle și-a coborât ochii spre masă, apoi a ridicat încet capul.

— Așadar, chiar mă considerați suspect?

— Păi, am presupus că știi asta.

— Bine, a zis Hickle încet, cu o voce din care dispăruse căldura de mai înainte. Miercurea trecută, dimineața… Da. Miercurea sunt în tura cea mai de dimineață. Am ajuns la spital la cinci și patruzeci, ca să intru în gardă la ora șase.

— Și înainte de asta?

— Înainte? Păi, am dormit.

— La domnișoara Chapman acasă sau la dumneata?

— La mine.

Pendragon și-a privit din nou notițele.

— Pe… Wilmore Terrace?

Inspectorul a continuat un moment să se uite la raportul din fața lui.

— Și în dimineața următoare? Joi?

— Despre ce oră vorbim… ora unu? Două?

Pendragon l-a privit cu o față lipsită de expresie.

— Între trei și cinci.

Hickle s-a aplecat înainte, i-a aruncat lui Turner o privire sumbră și apoi a revenit asupra lui Pendragon.

— Dormeam.

Sergentul a dat să spună ceva, dar Hickle l-a întrerupt.

— Acasă la Chrissy.

— Și vineri noaptea, sâmbătă dimineață?

— Eu și Chrissy am petrecut o seară liniștită acasă. Dar, desigur, acum asta nu se mai poate confirma, nu-i așa?

Pendragon i-a cercetat chipul. Hickle era iritat, dar se stăpânea destul de bine.

— Situația nu arată prea bine, nu-i așa, doctore? a zis Pendragon.

— Aiurea, inspectore.

O clipă dinții i s-au dezvelit, iar Hickle i-a aruncat inspectorului o privire disprețuitoare.

— Sunt o mulțime de oameni pe o rază de un kilometru în jur, care nu pot demonstra unde erau în acele patru momente. Nu înseamnă asta că oricare dintre ei ar putea fi omul dumitale?

— Da, ai dreptate, a răspuns Pendragon. Dar cred că se restrânge considerabil aria dacă nu ne ocupăm decât de cei care nu pot dovedi unde erau cu cele patru ocazii și care, în plus, le cunoșteau pe cele patru victime.

— Poftim? a exclamat Hickle, făcând o grimasă.

— Îi cunoșteai pe Kingsley Berrick, Noel Thursk, pe părintele Michael O'Leary și, desigur, pe ultima victimă.

— Nu, te înșeli, inspectore. Pe domnul Berrick l-am întâlnit o dată. Cred că i-am fost prezentat și lui Thursk, dar cine a fost a treia victimă… O'Leary? Nici măcar numele nu l-am auzit înainte de a-l citi mai deunăzi, în ziarul local.

— Ei bine, toți trei bărbații te cunoșteau. Probabil însă nu cu numele de Geoff Hickle.

Doctorul păru sincer surprins.

— A, înțeleg. E vorba, așadar, despre infracțiunile mele din studenție. Dar e atât de mult de atunci!

— Îmi e teamă că e vorba despre mult mai mult.

Turner i-a pasat lui Pendragon un al doilea dosar.

— Vrei să-ți împrospătez memoria acelor zile de demult?

— Nu cred că te-aș putea împiedica, a zis Hickle, aplecându-și capul într-o parte.

— Între ’91 și ’96 ai studiat medicina la colegiul St Thomas. Ești băiat din Essex[68].

Hickle i-a zâmbit slab inspectorului.

— Știi ce se spune despre băieții din Essex…

— Ai crescut în Billericay. Prin 1994 ai cunoscut-o acolo pe Juliette Kinnear, în timpul unei vacanțe studențești. Ea avea șaptesprezece ani și încerca să-și facă un drum în lumea artelor. Cu ajutorul relațiilor pe care le avea familia ei, fata a făcut cunoștință cu câțiva mahări din Londra, printre care Kingsley Berrick și Noel Thursk, acesta din urmă un tânăr pictor aspirant, la rândul lui.

— Captivantă istorie, a zis Hickle. Dar ce relevanță au toate astea în moartea lui Chrissy?

Pendragon nu i-a dat atenție.

— Cam în perioada aceea ți-ai dat seama că ai putea să câștigi bani serioși. Erai sătul să duci o viață de student sărac. Mama și tata trăiau într-o locuință socială, așa că de acolo nu puteai obține nimic. Și exact atunci a dat norocul peste dumneata. Ai fost întotdeauna un om credincios, nu-i așa, doctore?

Hickle a încuviințat din cap.

— Da. Și asta a devenit o crimă, acum?

Pendragon s-a uitat la Turner.

— Sergent. Tu ești cel care a făcut munca de teren. Poate că vrei să continui tu povestea.

Turner și-a dres vocea, a privit spre informațiile din fața lui și, încleștându-și degetele împreună, s-a uitat drept în ochii lui Hickle.

— Familia ta a fost una de catolici fervenți, încă de pe vremea străbunicului, și prin intermediul bisericii l-ai cunoscut pe preotul paroh, un anume părinte Michael O’Leary. Ei, părintele Michael O’Leary este un… mă scuzi, era… un personaj foarte straniu. Un preot care era interesat de băieței… Nimic neobișnuit în asta. Dar îi mai plăceau și drogurile recreaționale.

Cumva, încă nu ne-am dat seama cum, a început să-i placă mult cocaina. Iar cocaina, așa cum știi, doctore Hickle, este scumpă. Așadar, ca să-și finanțeze pasiunea, amicul nostru Michael O'Leary făcea puțin trafic, pe șest. Și când te-a cunoscut… ei bine, a fost ca o mană cerească. Iertat să-mi fie jocul de cuvinte.

— Uite ce e, a zis Hickle, întorcându-se de la sergent spre Pendragon. OK, îmi recunosc delictele comise… Când? Acum aproape douăzeci de ani? Faceți plângere… n-aveți decât să mă distrugeți, dacă asta vă stimulează. Dar n-o veți aduce înapoi pe Chrissy și nu vă va ajuta se descoperiți criminalul.

Pendragon s-a uitat în dosar.

— Doctore Hickle, aceasta este situația. Cunoșteai toate victimele. Probabil ai descoperit că Noel Thursk scria o carte despre vechea dumitale iubită, Juliette. Erai îngrijorat… nu, foarte îngrijorat, și pe bună dreptate, că Thursk îți va distruge cariera medicală. Pe urmă te-ai gândit că mai sunt și alții care știau totul despre trecutul dumitale și care ar fi confirmat micuța poveste sordidă a lui Thursk. Dar informația care pune capac este asta.

Zicând astfel, i-a întins lui Hickle o hârtie peste masă.

— Ca om de știință, o să-ți dai seama despre ce e vorba și o s-o poți interpreta.

— E o analiză ADN.

— Corect. Mai exact, e o analiză ADN a firelor de păr găsite pe un utilaj folosit pentru realizarea tablourilor de la locul crimei. ADN-ul este al lui Juliette Kinnear.

— Cum?

— Vechea dumitale iubită.

— Dar e moartă de mult! a zis Hickle, cu o privire total pierdută și, pentru o clipă, atât Pendragon, cât și Turner au simțit o urmă de îndoială.

— Dar ați fost doi ani împreună, nu-i așa? Timp suficient ca să faci rost de păr. Cum a fost? S-a tuns într-o toană și ai păstrat o șuviță? Sau ați făcut schimb de bucle într-un gest romantic?

Hickle era negru la față.

— Asta e o nebunie, a reușit să rostească. Ce fel de poveste dementă e asta?

— Negi că l-ai cunoscut pe O'Leary?

— Nu.

— Negi că i-ai cunoscut pe Berrick și Thursk?

— Nu.

— Negi că ai avut o relație cu Juliette Kinnear? Negi că le-ai vândut droguri artiștilor pe care i-ai cunoscut în anii '90? Negi că erai îngrozit de perspectiva cărții lui Noel Thursk?

— Nu… Nu… Da!

— Ei, haide, Geoff. Sau să-ți spun Jerome?

— Uite ce-i, în regulă. I-am cunoscut pe oamenii ăștia. Dar nu aveam habar că tipul ăsta, Noel Thursk, scrie o carte. Cât despre Juliette… e absurd. Da, am ieșit o vreme împreună, dar… ADN, păr… hai, inspectore, să fim serioși!

Apoi, brusc, Hickle a părut să recâștige controlul asupra propriilor emoții.

— Nu aveți nicio probă cu care să mă incriminați. Toate sunt dovezi indirecte.

S-a uitat insistent la Pendragon, ignorându-l intenționat pe Turner.

Pendragon a tras adânc aer în piept și s-a uitat la hârtiile din fața lui.

— Ai perfectă dreptate, doctore Hickle. Dar e destul ca să vă obligăm să fiți de acord cu prelevarea de amprente și de probe ADN. Și e destul ca să vă reținem în arest preventiv până când o să găsim dovezi incontestabile că ai omorât patru oameni nevinovați. Atunci o să avem în mod cert dovezi împotriva dumitale.

CAPITOLUL 44

— Jack, mie mi se pare că sari de la o idee la alta.

Comisarul-șef Hughes se uita la el din spatele biroului său imaculat. În fața ei, pe blatul de nuc lustruit, era un top de hârtie și un stilou Mont Blanc plasat cu precizie în mijlocul foii de deasupra. Își ținea mâinile încleștate, așezate pe birou.

— Nu cred că e chiar cinstit, a protestat Pendragon.

— Nu?

— Nu.

Hughes și-a încrucișat brațele la piept.

— Bine, deci, ce avem? ADN-ul unei fete decedate, plantat la derută. Un doctor care acum mai bine de cincisprezece ani le-a cunoscut pe victime și a câștigat ceva bani în plus vânzând ecstasy și cocaină.

— Nu poate să dovedească unde era în momentul niciuneia dintre crime.

— Nu e destul, Jack.

Pendragon se uita distrat la jaluzelele care acopereau fereastra și la șirul de cactuși perfect toaletați de pe pervaz.

— Se poate ca doctorul Geoff Hickle să fi fost odinioară un student cu un plan îndoielnic de afaceri, dar acum este un membru marcant al comunității, a continuat Hughes. Este membru în două consilii consultative guvernamentale, de care știu eu, prezidează o foarte importantă fundație de caritate și este un specialist în arsuri recunoscut pe plan internațional.

— Cu atât mai multe motive ca să vrea să-și protejeze reputația. A muncit din greu ca să ajungă unde este. Cum ar fi putut să facă față, dacă pierdea totul când s-ar fi aflat adevărul despre trecutul lui?

— Dar nu ai nicio dovadă.

— Știu, a zis Pendragon, privind drept în ochii șefei sale. Dă-mi douăsprezece ore și o să le am. O să-l prindem.

Hughes clătina din cap.

— Nu pot.

Pendragon și-a trecut mâna peste frunte și a ridica ochii în tavan.

— Trebuie să-l reținem aici peste noapte. Cu siguranță putem să facem asta, nu?

— O să-și adune avocățimea și o să iasă în mai puțin de o oră, indiferent de ce facem sau spunem noi, a răspuns Hughes. Nu, îmi pare rău. Adu-mi probe serioase și o să mă dau peste cap să te ajut. Dar nu înainte.

— Uite ce e, șefu', a zis Turner, înfruntând privirile furioase ale lui Pendragon. Poți să te dai cu capul de toți pereții, dacă vrei, dar n-o să obții altceva decât o durere de cap.

— Ăsta e încă un exemplu de înțelepciune casnică, Turner? Ceva ce te-a învățat mămica ta?

Sergentul a amuțit și și-a întors privirea aiurea.

— Iartă-mă, a spus Pendragon în șoaptă. A fost o răutate gratuită.

— Nu-i nimic, domnule.

Erau în biroul lui Pendragon, cu ușa închisă. Era ora 9:15. Schimbul de noapte începuse de două ore și, deocamdată, în secție era relativ liniște. Scandalagiii care vor ajunge mai târziu în celule acum erau ocupați să se îmbete prin cârciumile dimprejur.

— Cu riscul de a mi-o lua din nou peste bot, domnule, n-ar fi o idee tocmai rea să punem nițel geană pe geană, a zis Turner, oftând. Nu știu ce părere aveți, da' io m-am săturat să tot văd locul ăsta afurisit. Echipele n-au ajuns la niciun rezultat în încercarea de a găsi vreo legătură între amicii și cunoștințele victimelor. Știu că numai Jimmy singur a intervievat paisprezece dintre prietenii lui Chrissy Chapman.

— Și cu depozitele pe care le-a descoperit Sammy ce se aude?

— Jimmy se ocupă mâine de ele.

Pendragon a oftat și s-a frecat la ochi.

— Da, probabil că ai dreptate, sergent. Cred că ar trebui să schimb nițel decorul.

S-a ridicat în picioare și amândoi au văzut-o pe doamna

comisar-șef Hughes care trecea prin dreptul ușii de la birou împreună cu doctorul Hickle pe care îl conducea pe coridor, la recepția secției. Acesta din urmă nu i-a observat pe cei doi polițiști care îl urmăreau.

— Turner, vreau pe cineva de pază în fața casei acestui om, toată noaptea. Tu intri primul în tură. O să aranjez să te schimbe Vickers peste două ore.

A fost nevoie ca telefonul să sune de trei ori, înainte ca Pendragon să se trezească din somnul profund și chiar și așa au trecut câteva minute înainte de a-și da seama ce anume suna. S-a întins să ia telefonul mobil de pe noptieră, a mijit ochii să vadă numărul, a observat ora – 2:02 a.m. – și a răspuns.

— Grant, a zis, cu o voce obosită. Ce s-a întâmplat?

— Dementu' a lovit din nou. Suntem în drum spre locul faptei, un depozit din apropiere de Commercial Road.

Pendragon putea să audă zgomotul ploii și bătaia regulată a ștergătoarelor mașinii de patrulă, apoi ticăitul unui semnalizator.

— Adresa exactă?

— Thyme Street. Acolo e un mic parc industrial. Depozitul numărul 415b.

— Am pornit.

În trei minute Pendragon ieșea din casă și pornea mașina în trombă. Ninsoarea se transformase în zloată. Străzile era curate, dar musteau de apă. Era o noapte fără lună, luminată numai de lămpile cu neon, și când inspectorul s-a îndreptat spre capătul străzii, a fost lovit brusc de un sentiment de déjà-vu. Un apel asemănător fusese și cel în urma căruia luase contact cu echipa din Brick Lane, cu doar șase luni în urmă. În dimineața în care trebuia să-și înceapă activitatea, a primit un telefon de la inspectorul Grant la ora 3:05 a.m. în care acesta îi spunea că e în drum spre locul unei crime pe Mile End Road. Fusese o deșteptare brutală: un muncitor ucis fusese împins printr-un ventilator și căzuse prin tavanul unui club de dans ilegal de la subsol. Acela fusese începutul unei investigații deosebit de intense, care implicase un criminal psihopat travestit și

descoperirea unui inel vechi și misterios care-i aparținuse odinioară Lucreziei Borgia{69}.

Pendragon a făcut stânga și a apăsat puternic pe accelerator. Străzile erau cum nu se poate mai liniștite pentru ora două a unei dimineți de miercuri. A trecut pe roșu la semafoare și a făcut la stânga pe New Road, apăsând pedala accelerației până la capăt. A încetinit ca să intre pe Commercial Road, apoi a mărit iar viteza. La șase minute de la plecarea din apartamentul lui, Pendragon intra în parcul industrial. A trecut în viteză prin porțile deschise, a încetinit și apoi a oprit ca să verifice lista adreselor de pe o imensă placă de metal. Când a revenit pe drum, a văzut venind spre el, după o a doua curbă, o ambulanță. Farurile semnalizau și șoferul tocmai pornise sirena. Pendragon a oprit ca să facă loc ambulanței, care a trecut printr-o groapă adâncă plină de apă noroioasă și a stropit până sus geamurile de pe partea aceea ale mașinii de patrulă. Pendragon a pornit iar în viteză. Un agent în uniformă i-a făcut semn să încetinească atunci când s-a apropiat de luminile albastre a două mașini de poliție și ale unei motociclete, parcate în fața unui depozit aflat în partea stângă.

Agentul i-a deschis portiera și Pendragon a coborât. În mijlocul zidului din față al depozitului se afla o ușă rabatabilă și lângă ea era numărul clădirii, din crom. Înăuntru, spațiul larg era luminat de tuburi fluorescente care atârnau de tavanul înalt. Inspectorului i-a trebuit o secundă ca ochii să i se obișnuiască, apoi l-a văzut pe Turner venind spre el.

— Ce rapid, șefu'!

— Care e situația? Tocmai am văzut ambulanța.

— Mda, cred că pe ăsta s-ar putea să-l fi salvat.

— Cum?

Pendragon privea dincolo de sergent, la scena din interiorul depozitului. Prima jumătate a acestuia era goală și nu se zărea nimic altceva decât podeaua de beton vopsit pe care erau răsfirate câteva foi de ziar. Jumătatea din spate era plină cu zeci de coloane de lăzi din lemn. Erau stivuite câte cinci pe coloană, în două grupuri, la dreapta și la stânga depozitului. Între ele era un culoar de aproximativ trei metri lățime.

Pendragon auzea voci venind din spatele lăzilor și cineva instalase un reflector puternic care lăsa umbre să joace pe tavan.

Turner l-a condus într-acolo.

— Am primit un telefon pe la unu și patruzeci de minute. Ne-a sunat o femeie de pe telefonul ei mobil. E acolo, o cheamă Vanessa French. Era isterică, zicea că iubitul ei, Gary Townsend, e torturat. Eu am ajuns primul aici, împreună cu Thatcher și Mackleby și am văzut-o pe domnișoara French în fața clădirii. Era vraiște… încerca să nu facă zgomot, dar era distrusă. Mackleby a rămas cu ea, iar eu și Jim am intrat. Auzeam niște scâncete oribile. Am ajuns cam până pe aici… Turner a arătat spre podea… Am auzit un zgomot, ca o zbatere. Ne-am repezit înainte. Eu am zărit pe cineva îmbrăcat în salopetă de protecție din plastic. Știți, din alea folosite în laboratoarele care fac experimente biologice. Am văzut victima pe jos. Era cu mâinile întinse în părți, legat cu frânghii. Eu am fugit după tipul în salopetă.

— Presupun că nu l-ai văzut mai bine, nu?

— Nu, șefu'.

— Evident cunoștea bine locul și avea un traseu de fugă dinainte stabilit. Când am ajuns în spate, era o ușă deschisă, dar nici urmă de cineva.

Ajunseseră în spatele lăzilor. Era un spațiu de circa trei metri pătrați. În mijlocul lui erau fixate în ciment patru belciuge de metal. În jurul lor erau legate bucăți de funie tăiată. La unul din capetele inelelor era o baltă de lichid. În jurul ei, cimentul începuse să se macine și balta era înconjurată cu bandă de protecție a poliției. Într-o parte erau două butoaie din plastic. Pe unul din ele Pendragon a observat etichetele pe care scria „Coroziv". Doi agenți în uniformă stăteau la dreapta, împreună cu Jimmy Thatcher și inspectorul Rob Grant. În stânga erau două scaune firave din lemn. Sergentul Roz Mackleby stătea pe unul din ele, pe celălalt se afla o tânără înfășurată într-o pătură din dotarea ambulanței.

Mintea lui Pendragon s-a întors automat la scena de pe Stepney Green, în urmă cu șase zile: sergentul Mackleby liniștea

o altă femeie în spatele unei ambulanțe în timp ce, în apropiere, un trup oribil de mutilat atârna într-un copac.

Jack s-a apropiat de cele două femei.

— Domnișoară French, eu sunt inspectorul principal Pendragon.

Vanessa French a ridicat ochii și privirile li s-au întâlnit. Avea vreo douăzeci și ceva de ani. Era evident subnutrită, dar frumușică. Părul lung îi cădea liber pe umeri. Machiajul îi era mânjit și străbătut de dârele lacrimilor. Avea o față care exprima forță și inteligență.

— Bună, a zis femeia. Inspectore principal Pendragon, în clipa asta vreau să fiu lângă Gary.

— Înțeleg. Dar medicii vor face tot ce pot pentru el și putem să te ducem de aici direct la spital.

Vanessa a privit în pământ și pe urmă iar spre Pendragon.

— Bine. Am încercat deja să explic ce s-a întâmplat, îmi închipui că vreți să mă întrebați din nou.

Pendragon a găsit pe undeva un surâs slab și liniștitor.

— Dacă ai vrea să-mi îngădui.

— De unde să încep? Din momentul în care m-am prăbușit plângând isteric sau mai înainte?

Pendragon nu a spus nimic, a fluturat doar din mână în fața ei, ca și cum ar fi vrut să spună că decizia era a ei.

— Doamne! Mă simt așa de al dracului de inutilă… ar fi trebuit să-l opresc.

— Nu. Ai făcut exact ce trebuia.

Vanessa a inspirat adânc.

— Am crezut că Gary, adică iubitul meu, Gary Townsend, are o aventură cu altcineva. În ultima vreme a tot ieșit în oraș seara târziu. E redactor artistic la *Daily Telegraph* și, da, știu că pentru jobul lui e normal să umble prin oraș și să socializeze, dar devenisem suspicioasă. Așa că l-am urmărit până aici.

A părut stânjenită pentru un moment.

— În fine, am ajuns aici pe la unu și jumătate, cred. Oblonul ușii centrale era tras, dar ușa laterală era descuiată. M-am furișat înăuntru. Auzeam niște zgomote ciudate care veneau din partea asta, în spatele depozitului. M-am strecurat printre lăzi și

m-am ascuns chiar aici, a zis, arătând locul. Pe urmă am văzut.

A căscat deodată și și-a dus mâna la gură. Mackleby s-a aplecat către ea, dar Vanessa French i-a împins delicat mâna.

— Sunt bine, a zis ea și a tras adânc aer în piept. Gary era legat, fixat pe podea. Era destul de întuneric. Nu am putut să văd prea bine. Era o siluetă într-un fel de costum de plastic și cu vizor. S-a aplecat în față, avea o canistră din plastic, a deschis capacul și s-a uitat în jos la Gary. Gary începuse să se zbată. Avea căluș în gură, dar îl auzeam cum încerca să strige, să țipe. A fost oribil.

Femeia a făcut din nou o pauză, apoi s-a scuturat încercând parcă să scape fizic de teroare.

— Silueta în costum a început să vorbească, dar vocea îi era distorsionată, ca vocile alea pe care le auzi uneori în melodii, știți ce vreau să spun?

Pendragon s-a uitat la Mackleby, dar aceasta își concentrase privirea pe Vanessa French și nu l-a observat.

— A zis ceva de genul: „Și acum, scumpul meu Edvard Munch{70}…” pe urmă a turnat conținutul canistrei peste fața lui Gary.

Vanessa s-a oprit și s-a uitat implorator la Pendragon, apoi și-a strâns fața în mâini și le-a coborât încet peste obraji. Inspectorul a simțit un fior rece pe șira spinării.

— Gary… Gary a început să urle. A urlat și a tot urlat, a continuat Vanessa, inspirând de câteva ori din rărunchi. Eu eram încremenită, țintuită pe loc… literalmente. Știu că sună ca un roman polițist prost, dar așa mi s-a întâmplat. Am simțit că totul se prăbușește în jurul meu. Îmi era greață. Pe urmă… am luat-o la fugă.

Din nou s-a oprit și Pendragon i-a cercetat chipul. Încerca vitejește să-și păstreze emoțiile sub control.

— Am ieșit afară. Am vomitat. Plângeam. Lacrimile îmi curgeau șiroaie, probabil de la gaze… Doamne! a suspinat ea și și-a dus mâna la gură. Gary… Închipuiți-vă… închipuiți-vă doar cum trebuie să fi…

S-a lăsat o lungă tăcere, spartă doar de sunetul declicului unui aparat de fotografiat. Pendragon s-a uitat împrejur și a

văzut că sosise fotograful poliției.

— Atunci v-am dat telefon…

— Mulțumesc, Vanessa, a zis Pendragon și s-a aplecat spre ea să o prindă de mână. Când a atins-o, femeia s-a smucit puțin, apoi a ridicat ochii din pământ și l-a privit din nou pe inspector drept în ochi.

— Inspectore, vă rog, prindeți-l pe nemernic, a șuierat ea și și-a retras mâna.

— Deci, nu ai văzut nimic în timpul turei de noapte în fața apartamentului lui Hickle? a întrebat Pendragon, în timp ce el și Turner urcau în mașină.

— Nu, nimic. Vickers a apărut pe la miezul nopții. Cam o oră mai târziu am primit apelul să venim aici. În drum spre depozit, l-am sunat pe Vickers. Mi-a spus că nu ieșise nimeni din clădirea lui Hickle.

Pendragon s-a strecurat pe drumul îngust, pe lângă unitățile industriale și a ieșit în strada principală.

— Hickle putea să se fi strecurat afară, a zis el.

— E posibil, presupun, dar nu probabil.

— Păi, atunci, dacă Hickle este implicat, trebuie să aibă un complice.

— Asta dacă nu cumva tipul e complet nevinovat, șefu', a zis Turner.

CAPITOLUL 45

Doamnei Sonia Thomson
17 octombrie 1888

— Deci, tu ești! a exclamat Archibald, alb la față ca zăpada, iarna.

— Cam așa se pare, bătrâne, i-am răspuns, aruncând pe pat geanta în care erau materialele mele.

— Tu le-ai ucis pe femeile alea.

Se uita la mine cu ochi ficși, ca o figură de ceară, atât de șocat, încât privirea nu mai exprima nicio emoție. Doar colțul gurii îi zvâcnea. Am presupus că era un tic nervos. Nu-l văzusem niciodată pe Archibald nervos sau măcar îngrijorat, nici chiar în momentele acelea dramatice din stabilimentele cu opiu. Era întotdeauna calm, stăpân pe sine.

— Așadar, acum știi Archibald, am zis eu în șoaptă și, deodată, s-a repezit la mine, cu pumnii strânși.

Așa cum știți, era un tip solid și puternic. Dar era cu cel puțin cincisprezece ani mai în vârstă decât mine și tot traiul acela bun pe care îl dusese nu prea era în avantajul lui. Mi-a dat un pumn care a nimerit-o complet aiurea. Am întins un picior, el s-a împiedicat și a aterizat pe podea cu o bufnitură, chiar lângă masa unde nu demult îmi scrisesem scrisorile și îmi plănuisem capodopera. Într-o clipă eram deasupra lui. Un singur pumn dat cu forță în ceafă și Archibald nu s-a mai clintit.

L-am pus în pat, așezat pe spate, și i-am privit silueta întinsă acolo. Când mi-am întors ochii, privirea mi-a fost atrasă de ultima mea pictură. Stătea acolo, pe șevalet, neatinsă de scurta noastră luptă. M-am apropiat și am studiat-o cu atenție. Era o lucrare frumoasă și, dacă m-aș fi decis să o termin, ar fi meritat fiecare fărâmă de laudă pe care, fără îndoială, ar fi primit-o. Dar n-a fost să fie. M-am uitat pe jos și am văzut materialele mele de pictură: o colecție de borcane cu pensule așezate în tot felul de unghiuri, o tavă cu vopseluri și o sticlă mare de diluant. Am luat sticla, i-am

desfăcut dopul și am inspirat mirosul puternic, apoi am turnat lichidul inflamabil din belșug prin toată odaia. Din buzunarul paltonului am scos o cutie cu chibrituri și am scăpărat unul, privind cum flacăra crește, pâlpâind în dreptul ochilor mei.

Chibritul a aterizat pe covor, la jumătate de metru mai departe și diluantul a luat imediat foc. M-am dus la pat, l-am săltat pe Archibald și l-am aruncat pe umărul meu stâng. Pe drumul spre ușă mi-am apucat și geanta cu cuțite și scule și am grăbit spre scări, în vreme ce focul începea să se întindă.

Organizasem mai multe trasee de fugă și ascunzători. La urma urmelor, unul dintre aspectele cele mai importante ale oricărei munci de creație este planificarea și acest lucru este cu atât mai important în cazul formei artistice pe care o stăpâneam eu.

A fost ușor să-l scot pe Archibald din clădire și să merg cu el pe stradă. În cartierul care mă adoptase, bărbații morți de beți erau mai degrabă ceva obișnuit decât gentlemenii nebăuți. Într-un moment când nu se uita nimeni am cotit repede pe o străduță alăturată și nu după mult timp eu și Archibald ajunsesem la adăpost, în dosul întunecat al uneia dintre acele clădiri înalte care se aliniază de-a lungul Whitechapel Road. Am auzit cum niște șobolani au luat-o la goană dintr-o grămadă de gunoaie. L-am proptit pe Archibald în picioare, sprijinit cu spatele de zidul de cărămidă al clădirii și am dat cu piciorul să curăț mizeria din jurul nostru, până ce am zărit pietrele jegoase ale caldarâmului. Am pipăit cu mâna în întuneric. Degetele mele au atins inelul de metal al unui capac de scurgere. Am tras de el, am ridicat grătarul și duhoarea canalului de dedesubt a inundat străduța îngustă. Am rezistat imboldului de a vomita și m-am îndepărtat un moment. Aproape de zidul clădirii se aflau două butoaie de metal, goale și ruginite, și sub ele ascunsesem un felinar. L-am scos de acolo, am deschis ușița și am aprins fitilul cu un chibrit. M-am întors la gura de canalizare și l-am tras pe Archibald de picioare spre mine.

Am coborât în gura de canal pe o scurtă scară metalică, am tras geanta și i-am dat drumul înăuntru, înainte de a coborî, cu lanterna ținută de-o parte. Am reușit să ajung la podeaua canalului, la numai vreo jumătate de metru față de suprafață. Nu puteam să stau

drept, dar am reușit să trag picioarele lui Archibald în gaură și să-l las să alunece în canal, deasupra mea, amortizându-i căderea cu umerii și brațele mele, cât am putut mai bine. S-a prăbușit cu fața în jos în mizeria de pe fundul tunelului și a început să-și revină.

Înainte de a se dezmetici de-a binelea, l-am apucat de brațe, i-am răsucit încheieturile la spate și i le-am legat cu o bucată de funie pe care avusesem prevederea de a o păstra în geantă. Apoi l-am plesnit ca să-l trezesc puțin.

— Haide, Archibald. Trebuie să te întorci. Ne îndreptăm într-acolo, am spus eu, făcând semn din cap către tunelul întunecos din spatele lui.

— O, rahat! a exclamat. Ce duhoare e asta?

Apoi s-a uitat în jos și în lumina difuză a felinarului a văzut că era plin de excremente umane.

— Mișcă! am strigat eu.

M-a privit intens.

— O să plătești pentru asta, Tumbril. O să plătești.

Am râs când l-am auzit.

— Archibald, amice dragă, numele meu nu este Harry Tumbril. Mă cheamă William Sandler. Haide, e ultima oară când îți spun, mișcă-te!

Aproape îndoit de mijloc, Archibald a început să-și târască picioarele de-a lungul tunelului. După vreo douăzeci de metri, acesta s-a deschis într-un canal mult mai larg, cam de trei metri lățime, cu pereții arcuiți și tavanul de gresie puțin deasupra unui stat de om.

De-a lungul uneia din laturi era o țeavă metalică de circa opt centimetri în diametru. Între ea și perete era un mic spațiu, iar țeava era fixată de gresia peretelui și de piatra de dedesubt cu cleme mari de metal. Am verificat încă o dată funia cu care erau legate încheieturile lui Archibald, apoi l-am întors cu fața la mine. Era evident îngrozit, dar în același timp clocotea de furie. A deschis gura să spună ceva, dar eu mă plictisisem deja. L-am lovit puternic în față și el s-a împleticit în spate, lovindu-se cu capul de zid. M-am aplecat deasupra lui să văd dacă mai respiră. Apoi m-am ridicat, am desfăcut frânghia din jurul mâinilor și am reînnodat-o pe țeava atașată de perete. Am strâns-o bine și m-am dat înapoi.

— Nu e chiar ca la Reform Club, nu-i așa, Archie? am zis eu și am râs.

Și acum, scumpă doamnă, mă apropii de finalul poveștii mele. Am închiriat camere la hotelul Claridge, dând sordidul Whitechapel pe luxul și grandoarea din Mayfair{71}. Ca să fiu cinstit, simțeam că îmi datoram asta – o mică recompensă pentru a fi creat cea mai revoluționară lucrare artistică de când Giotto a popularizat folosirea perspectivei.

Hotelul era pe deplin plăcut, așa cum și era de așteptat. Apă caldă, o baie luxoasă, așternuturi moi și curate. Eu, unul, nu sunt adeptul hedonismului, dar era o schimbare prielnică față de Wentworth Street. Cazat în camera 325, răsfoiam The Times *și citeam cele mai fantastice relatări despre moartea lui Mary Kelly. Iar la paginile 4 și 6 am găsit două relatări mult mai scurte. Una din ele era despre un incendiu grozav din Whitechapel, care distrusese două prăvălii și odăile de deasupra lor. Printre resturi au fost găsite trei trupuri carbonizate și zeci de găini fripte. Cealaltă poveste era despre un anume editor de ziar care dispăruse fără urmă. Archibald Thomson fusese văzut ultima dată la Reform Club și nu se mai întorsese la redacția ziarului* Clarion, *de pe Pall Mall. Fusese anunțată poliția și locurile unde mergea de obicei bărbatul fuseseră vizitate de detectivi. Totul în zadar. Domnul Thomson părea să se fi evaporat.*

M-am delectat cu șederea la Claridge, dar după două zile mi-am spus că mai aveam treburi de rezolvat. Prima mea sarcină a fost să cumpăr un bilet dus spre New York, la clasa întâi. Biletul era pentru vasul Oceanic, *al companiei White Star Line, vapor care, conform broșurii, oferea condiții de maxim lux în materie de călătorie maritimă. Vaporul trebuia să ridice ancora în ziua următoare, pe 6 octombrie, pentru o călătorie de două săptămâni peste Atlantic.*

În după-amiaza aceea m-am întors în Whitechapel. La adăpostul întunericului m-am furișat în pasajul unde era canalul, am găsit felinarul pe care îl pusesem la loc în spatele butoaielor ruginite și apoi am reluat traseul parcurs cu Archibald, două nopți mai devreme. În tunelul strâmt, lampa arunca o lumină sărăcăcioasă, dar am reușit să zăresc urma de excremente și dârele de mucegai

lunecos. M-am strecurat încet prin el și am răzbătut în tunelul mai larg. Lumina sălta peste plăcile de gresie decolorate și a căzut peste figura nefericitului de Archibald, exact acolo unde îl lăsasem.

M-am ghemuit dinaintea lui și i-am ridicat capul. Era în viață, dar aproape inconștient. Am scos o sticlă cu apă din geantă și i-am apropiat-o de buze. Nu a reacționat, așa că l-am plesnit tare peste față, până ce a deschis ochii. M-a privit, dar nu și-a dat seama cine sau ce eram. Am încercat iar cu apa și de astă dată a sorbit din ea. Lichidul a părut să-l învioreze oarecum și a băut iar, scoțând mici sunete gemute în timp ce apa îi aluneca pe gât. Încet, a început să-și revină puțin.

— Ți-am adus niște lucruri, Archibald, i-am spus. Eu o să plec, dar m-am gândit să-ți las câteva amintiri, ca să nu mă uiți.

Am scos din geantă cuțitul meu preferat, cu o lamă de oțel fin, lată de douăzeci de centimetri și un mâner din piele de vițel. L-am așezat pe podeaua murdară, la un metru de locul unde era legat Archibald. M-am întors la geantă și am scos un pachet înfășurat în pânză. L-am desfăcut și am ridicat darul în dreptul ochilor lui Archibald. În lumina lămpii cu gaz a văzut o cutie în care erau o tartă cu fructe, șuncă, o tabletă mare de ciocolată și o sticlă de vin, destupată. Mai treaz deja, ochii i s-au mărit.

Am coborât cutia pe podea, lângă cuțit, totul plasat acolo unde nu le putea ajunge. În fine, am așezat felinarul lângă ele, astfel ca darurile să fie luminate și după ce eu aveam să plec. M-am ridicat și m-am uitat la chipul lui.

— Archibald, privește partea bună a lucrurilor, i-am zis. Curând, se va sfârși totul. Salut.

Așadar, scumpă Sonia, asta este. Trebuie să spun că faptul de a-ți fi scris aceste epistole a reprezentat o experiență interesantă. Nu aveam în intenție să le fac atât de detaliate, nici așa de lungi, dar m-am lăsat purtat de val. Aș zice chiar că a fost ceva cathartic, dar asta ar însemna că aveam nevoie să-mi descarc sufletul. O idee ridicolă, desigur.

Poți face cum poftești cu informațiile acestea. Îmi imaginez că vei vrea să recuperezi trupul lui Archibald și să-l înmormântezi cum se cuvine. Fiecare cum crede. Pentru mine, acesta, cu siguranță, nu

este sfârșitul poveștii, ci doar încheierea unei perioade în care am avut o legătură. Peste câteva zile voi sosi la New York și de acolo… cine știe? Nu am nimic plănuit. Mă voi bucura să fiu departe de Londra, dar, fără doar și poate, la un moment dat va începe să-mi fie dor de locurile acelea. Am sentimentul că s-ar putea să nu mă mai întorc niciodată în Anglia. Dar orice este posibil. Viața e aidoma artei. Lasă-ți mintea și voința să acționeze în libertate și cine știe unde te poate duce soarta? Adio.

CAPITOLUL 46

London Hospital, joi, 29 ianuarie, 9:14 a.m.

A fost o explozie minoră, abia cât să zgâlțâie sticlele și cutiile de pe rafturile din mica încăpere, dar destul cât să pornească alarmele și să scoată pe coridor un fuior de fum prin ușa întredeschisă. Și nu a durat mai mult de zece minute să o aranjeze: o scurtă plimbare pe coridor, deghizat în salopeta verde din plastic a unui asistent, apoi zece pași dincolo de ușa care ducea la Terapie Intensivă. Substanțele erau toate acolo, în depozitul personalului de curățenie – acid sulfuric, clor și detergent pentru pardoseli. Mai adaugi la ele niște diluant pentru oja de unghii, un circuit simplu pregătit dinainte, improvizat dintr-o mică baterie și blitzul unui vechi aparat de fotografiat și… booom!

A funcționat perfect. Din interiorul depozitului s-a auzit o bufnitură surdă, urmată de zgomotele ascuțite ale sticlăriei sparte și zăngănitul cutiilor dărâmate de pe rafturi. Alarma a început să sune și coridorul s-a umplut de fum. Cele două asistente de la biroul din salonul de terapie intensivă au ieșit în fugă, urmate la câteva secunde de singurul doctor din secție. În agitația creată, a fost doar o problemă de a se putea strecura în salonul lung și îngust fără să fie observat.

Prima sarcină a fost să umble la alarmă. Computerul de la biroul asistentei UTI, aflat chiar lângă ușă, „torcea” încet. Câteva apăsări de taste au adus pe ecran programul personal. A fost simplu să schimbe trei dintre parametri. O apăsare pe tasta „Return” a încheiat problema.

Gary Townsend zăcea inconștient. Deasupra părții superioare a corpului era un baldachin din plexiglas. Avea trei tuburi din plastic prin care i se administrau diferite medicamente. Un monitor a bipuit și pe ecran au apărut semnele vitale. Fața omului era o masă hidoasă, ca și cum cineva ar fi pus o lampă de sudură pe capul din plastic al unei păpuși. Părul i se

lichefiase până aproape de jumătatea scalpului, lăsând câteva petice carbonizate, ici și colo. Ochii îi erau acoperiți de o pieliță topită și în obraji avea găuri adânci, prin care se zăreau fâșii de os alb. Petice de tifon subțire erau așezate peste porțiuni expuse din fruntea bărbatului și fâșii coborau peste fiecare parte a gâtului. Abia dacă mai respira.

Baldachinul pivota pe o pereche de balamale din metal. O privire rapidă împrejur i-a confirmat că nu venea nimeni de pe coridor. Capacul de protecție al seringii hipodermice a ieșit cu ușurință. Ceva mai dificil a fost să găsească o venă, dar apoi acul a alunecat în carne, pistonul împins până la capăt și heroina a intrat în fluxul sanguin al lui Townsend. A murit înainte ca baldachinul să cadă înapoi, la locul lui.

A pășit cu calm înapoi spre ușă, a făcut dreapta, depărtându-se de scena diversiunii, fără să uite să privească doar în jos, apoi a dat colțul pe coridorul supravegheat de camerele de luat vederi… și treaba era gata.

CAPITOLUL 47

Brick Lane, Stepney, joi, 29 ianuarie, 9:45 a.m.

Pendragon reușise să fure câteva ore de somn. La ora 3:30 a.m. Plecase de la secție și îi telefonase lui Vickers, despre care știa că e în drum spre Brick Lane de la apartamentul lui Hickle din Wilmore Terrace. Vickers îi spusese că nu a constatat nimic interesant și că acum era tura lui Thatcher. La mai puțin de șase ore după asta inspectorul principal revenise la birou și verifica informațiile de la alți doi sergenți care își îndepliniseră sarcina de a supraveghea clădirea în care locuia Hickle. Nu fusese nici urmă de el. Jack a vrut să verifice progresele lui Thatcher cu depozitele semnalate de Sammy, dar știa că sergentul nu avea să revină decât peste câteva ore. În consecință, a pornit automatul de cafea și a așteptat să se încălzească apa.

Turner a ciocănit la ușă și a intrat. Arăta de parcă nu mai dormise de o săptămână.

— Cred că ai nevoie de ceva cafea italiană de-a mea, super tare, a zis Pendragon, când sergentul s-a lăsat pe un scaun de partea cealaltă a mesei de lucru.

— Ar fi formidabil, domnule.

S-a auzit un nou ciocănit în ușă. A intrat sergentul Manners, un proaspăt recrut.

Pendragon s-a întors cu spatele la automatul de cafea.

— Da, sergent.

— Mă scuzați că vă deranjez, domnule, dar m-am gândit că ar trebui să știți. Tocmai mi-am terminat tura la recepție și am primit un mesaj, cu vreo zece minute în urmă, de la London Hospital.

— De la cine? a întrebat Pendragon, ridicând din sprâncene.

— Un funcționar de la Urgențe. Azi-dimineață devreme a fost internată o femeie în urma unui jaf. A întrebat anume de dumneavoastră. O cheamă Locke.

— Gemma Locke?

— Da.

Pendragon a ocolit masa de lucru ținând în mâna stângă măsura de cafea. L-a urmărit pe Manners cum iese și a ordonat:

— Turner, tu rămâi aici. Urmărește fiecare depozit unde Thatcher nu a ajuns încă.

— Unde vă duceți?

— La London Hospital.

— Dar, șefu', cafeaua…

Pendragon nu l-a luat în seamă și a ieșit pe ușă înainte ca lui Turner să-i scape de pe buze:

— Ei, rahat!

London Hospital nu doarme niciodată. La 10 a.m. forfotea de lume. Ambulanțele urcau sau plecau de pe peronul principal din fața clădirii, folosind rampa îngustă de pe Mile End Road. Zona recepției era o amintire a epocii victoriene. Foarte puțină lumină naturală ajungea la ea. Coloane ciobite din marmură și pereții zgâriați acoperiți cu panouri pentru anunțuri contribuiau la senzația claustrofobică pe care ți-o dădea. O caricatură de magazin de suvenire era amplasată în colțul îndepărtat, opus intrării principale.

Pendragon a pus o întrebare și a agitat legitimația spre tânăra de la ghișeu, care a început să bată pe tastatura calculatorului.

— Da, domnișoara Locke, a zis ea, între două clefăieli de gumă, fără să se uite în ochii lui Pendragon. Pe aici, a adăugat, arătând spre stânga ei. După ușile duble, faceți la dreapta.

Pendragon a luat-o în jos pe culoar, fără să acorde vreo atenție afișelor care implorau pe toată lumea să nu mai fumeze, să se dea cu creme de protecție solară și să-și facă vaccinul antigripal. De peste tot se auzeau sunetele activităților umane. A auzit un plâns de copil. Pe lângă inspector a trecut în grabă un doctor în halat alb de laborator, cu o expoziție de pixuri afișate în buzunarul de la piept. De la oarecare depărtare se auzea zgomot de bormașină și înjurăturile unor constructori. A trecut prin al doilea set de uși și a luat-o la dreapta, așa cum i se indicase, și a dat peste un alt mic birou de recepție. Și-a

arătat legitimația din nou și tânărul asistent medical i-a arătat o zonă protejată de o draperie, al doilea pat din stânga.

— Jack Pendragon! a exclamat Gemma Locke, zâmbindu-i inspectorului care a tras ușurel draperia. Mi-ai promis că mă suni.

Femeia stătea pe marginea patului și citea o revistă. În jurul capului avea un bandaj, și pe pomete, un șir de benzi steri-strip{72}. Chiar și fără machiaj tot era uluitor de atrăgătoare. Partea de jos a bretonului îi ieșea de sub marginea inferioară a bandajului care îi înconjura fruntea. Dedesubt, ochii negri erau mai arzători ca niciodată.

— Iertare, a zis Pendragon, amintindu-și deodată că avea niște flori în mână. I-a întins micul buchet.

— Vai, Jack! Ce drăguț din partea ta!

— Păi, se vede că ți-ai luat-o, nu glumă, a răspuns el.

Gemma și-a atins bandajul și a făcut semn din cap către scaunul de lângă patul ei. Jack s-a așezat încet.

— Nu cred că e așa de rău pe cât pare, a zis ea. Mi-au dat liber să plec după ce mi-au făcut un control la ora opt azi-dimineață. S-au întors după vreo jumătate de oră ca să-mi facă o injecție cu analgezic – a completat, arătând spre brațul. Doctorul mi-a spus că e un medicament cu eliberare prelungită și că trebuie să mă mai odihnesc aici câteva ore. Mi-a interzis să conduc mașina și a zis să citesc o carte sau ceva. Tocmai voiam să chem un taxi. Dar mă bucur mult să te văd. Ai primit mesajul meu, evident.

— Da.

— M-am gândit că ar trebui să informez despre incident așa că mi-am sunat polițaiul preferat. De fapt, tu ești singurul polițist pe care îl cunosc!

Fața i s-a luminat de un surâs larg, apoi imediat i s-a schimonosit de durere.

— Au! a zis Gemma. Jack, fă-ți un semn la batistă și amintește-mi să nu mai zâmbesc.

— Ce ai pățit?

— Azi-noapte, pe la ora unu, mergeam pe Stanton Street. Sigur că ar fi trebuit să iau un taxi. Așa o să-mi spună toată

lumea.

— La unu noaptea?

— Da, Jack, a răspuns Gemma cu un aer obosit, rostogolind ochii peste cap. Sunt artistă. Nu am program fix.

— Bine spus, a replicat Pendragon, amuzat. Eu sunt polițai și nici eu nu am program de la nouă la cinci. Continuă.

— Nu am auzit să se fi apropiat cineva. Am simțit doar o durere la cap și m-am simțit… nu știu cum să explic asta… confuză nu e cel mai potrivit cuvânt. Dar, în fine, da, cam așa. Confuză. Oare ce m-a putut răni… înțelegi? Asta este. M-am trezit într-un pat cam cum e ăsta.

— Înțeleg că ai fost și jefuită?

— A, da. Telefonul, cărțile de credit, ceva mărunțiș.

— Păi, îmi pare rău că sunt atât de previzibil, dar o să fiu eu primul care îți spune că ar fi trebuit să iei un taxi.

— O, ești mult prea lent. Doctorul a spus-o deja.

— Deci, acum ești liberă să pleci.

— Da, sunt liberă.

— Ei, măcar atât pot să fac, să te sui într-un taxi.

— Bine, a răspuns Gemma. Dar numai cu condiția să mă lași să-ți ofer o cafea la mine acasă.

— Ăăă, a bâiguit Pendragon, privindu-și ceasul de la mână.

— Atunci nu facem niciun târg.

Apartamentul de la etajul paisprezece al Gemmei Locke se afla într-un bloc nou și exclusivist din Wapping. Era foarte modern, dar cu o tușă delicată, dată de ochiul feminin, pentru confort, și practic, în egală măsură. Acolo unde cei mai mulți bărbați de succes pe la treizeci și ceva de ani ar fi folosit o mobilă din piele neagră și nichel, Gemma apelase la o paletă mai feminină, de ambră arsă, fildeș și ipsos nevopsit. Se potrivea bine cu perspectiva urbană oferită de fereastra masivă care se deschidea asupra cartierului Docklands. Canary Warf{73} se zărea la distanță și dincolo de el, meandrele lungi și întortocheate ale Tamisei cenușii. Nori mari și negri pluteau la joasă înălțime deasupra peisajului, amenințând să aducă și mai multă zăpadă.

— Presupun că nu aici lucrezi, a zis Pendragon, cercetând spațiul acela minunat.

— Ăăă… nu! a răspuns Gemma. Am un atelier în Bermondsey. Îmi place să păstrez complet separate casa și munca mea. Altfel, aș lucra încontinuu.

Pendragon a insistat să facă el cafeaua, în timp ce ea s-a întins pe una din canapelele mari. A găsit totul exact acolo unde se aștepta să fie și a adus o tavă, pe care a așezat-o pe măsuța indiană de cafea, cu intarsii de sidef. Gemma s-a ridicat în capul oaselor, ducându-și o mână la capul bandajat.

— Te doare?

— Nu chiar, a răspuns ea. Mi-au dat ceva despre care doctorul a zis că ar face și un elefant atacat să se simtă bine. Nu sunt sigură că am apreciat aluzia.

Pendragon a râs.

— Toți polițaii au un simț al umorului așa de dezvoltat? a întrebat Gemma țuguindu-și buzele ușor.

— Unii dintre ei cred că da. Sergentul meu crede că e foarte amuzant.

Gemma a dat din cap și a sorbit din cafea.

— Mmm… e bună.

— Ei, acum că ai toată atenția mea, a zis Pendragon, poate că o să-mi spui mai multe despre tine. Te-am căutat pe Google.

— O, Cerule!

— Și ai un website de-a dreptul impresionant.

— E aproape *de rigueur*{74} în ziua de azi.

— Așa cred și eu. Dar e doar capătul aisbergului.

— Ce vrei să știi? Sunt supusă unui interogatoriu?

Pendragon a clătinat din cap și a surâs.

— E o cercetare strict personală, a zis și a luat o gură de cafea.

— A, asta e o ușurare, l-a tachinat Gemma, privindu-l pe deasupra ceștii. A, părțile cele mai interesante sunt, de fapt, cele de pe web. Viața mea nu a început propriu-zis decât atunci când am ajuns la Londra, proaspăt ieșită de pe băncile școlii de artă, la douăzeci și unu de ani.

— Am văzut că ai studiat la Universitatea de Artă din Berlin.

— Da. Tata a fost colonel în armata britanică. Am umblat mult – în Cipru, în Gibraltar, ba chiar și o perioadă mai mult decât infamă, la Belfast. Când ne-am mutat în Germania, eu aveam aproape cincisprezece ani. Regimentul tatei era staționat la Eberswalde, la vreo cincizeci de kilometri de Berlin. Când am împlinit șaptesprezece ani, tatei i s-a oferit un post de funcționar și familia s-a mutat la Bruxelles. Eu am rămas în Berlin, pentru că tocmai fusesem admisă la universitate. Gemma a devenit serioasă. Tata a murit exact acum un an.

— Îmi pare rău…

— Nu trebuie. Când eram mai tânără, am fost foarte apropiați, dar apoi ne-am îndepărtat. În ultimii doi sau trei ani de viață abia dacă ne-am văzut… poate că asta face ca totul să fie și mai rău. Oricum…

Femeia a sorbit și ultima picătură de cafea și a pus ceașca înapoi pe tavă.

— Așadar, lucrarea care a avut cel mai mare succes a fost…

— Se intitulează *Șosele și sânge.*

— Trebuie să recunosc, nu prea am… în fine, n-am înțeles-o deplin. Dar a fost, fără îndoială, interesantă, a replicat Pendragon.

Adevărul este că nu înțelesese absolut nimic din lucrare. Era o cutie dreptunghiulară, de aproape doi metri înălțime și un metru lățime, împărțită lateral în două. Într-o parte, pe un circuit video rula o înregistrare nocturnă din aer a unei autostrăzi cu zece benzi, undeva în America, în care sute de mașini cu farurile aprinse mergeau în șiruri ordonate. Pe lungimea jumătății din dreapta a cutiei se derula o altă înregistrare video cu imaginea mult mărită a sângelui, în care se vedeau corpusculi separați ce se loveau unii de alții într-o curgere care părea întâmplătoare.

— Vai de mine! Condamnată de laudele moderate.

Pendragon și-a ridicat brațele.

— Nu, deloc. Mi-e teamă că neajunsurile sunt ale mele. Gusturile mele sunt puțin cam demodate, presupun.

— Lasă, te rog! Nu cumva să rostești numele „Monet”, l-a avertizat.

Pendragon s-a încruntat.

— Puțină încredere, te rog!

Gemma a scos un chicot mic și apoi s-a crispat de durere.

— Știi ce, îmi pare rău, a zis el, ridicându-se în picioare. Ce naiba fac eu aici, să te bat la cap cu chestii de artă, când tu abia ai ieșit de la Urgențe?

— Nu-i nimic… a început Gemma să spună, apoi a căscat. Pardon!

A dat să se ridice, a făcut-o pe jumătate și apoi s-a clătinat. Pendragon a prins-o și a ajutat-o să se așeze la loc pe canapea.

— Iartă-mă, a bâiguit ea, închizând ochii. Cred că doctorul avea dreptate cu elefantul…

— Nu e nevoie să mă conduci, a spus inspectorul.

CAPITOLUL 48

Pendragon traversa holul de la intrare al blocului unde locuia Gemma Locke, când a primit un apel de la Turner. Pe Commercial Road, traficul era blocat, astfel că a avut nevoie de mai bine de jumătate de oră ca să ajungă la spital. La recepție, aceeași femeie pe care Pendragon o văzuse mai devreme l-a îndrumat către Secția de Îngrijiri Speciale, de la etajul trei. Turner l-a întâmpinat în dreptul ușilor batante.

Administratorii spitalului parcă intraseră în priză. Ceilalți patru pacienți de la Terapie Intensivă fuseseră transferați într-o altă clădire și vreo zece alții din saloanele învecinate au fost mutați în spațiile disponibile situate dincoace de ușile secției. Printre ei se aflau și doi bărbați mai în vârstă care erau siliți să împartă o cameră minusculă, rezervată de obicei doctorilor care aveau nevoie de un somn scurt între ture.

— Cine mai e aici? a întrebat Pendragon, după ce i-a văzut pe sergentul Thatcher și pe inspectorul Towers. Cei doi polițiști interogau câțiva membri ai personalului spitalicesc, înghesuiți pe culoar, lângă un computer.

— Doctorul Jones o să întârzie. Dar Colette Newman și un asistent sunt deja la Terapie Intensivă.

— Ce e cu mirosul ăsta?

— Nu știu, domnule. L-am remarcat și eu de îndată ce am ajuns aici. Parcă ar fi cauciuc ars.

— Da, și mai e ceva… Nu-mi dau seama ce. În fine, unde e Terapia Intensivă?

— Aici, i-a explicat Turner, arătând spre o ușă din stânga, la capătul culoarului.

Patul în care se afla trupul lui Gary Townsend părea nefiresc, așa singur în tot salonul. În dreptul celorlalte trei paturi goale, atârnau din perete cabluri și fire. Aparatele la care fusese Townsend conectat erau mute. Monitorul care înregistrase slabele lui bătăi de inimă acum afișa o linie dreaptă. Un polițist de la criminalistică pe care Pendragon nu-l știa, în salopetă de

plastic, căuta amprente pe tuburile și balustrada de la capătul opus al patului. Doctorița Newman stătea ghemuită lângă pat, cu o eprubetă în mâna acoperită cu o mănușă de latex și o pensetă în cealaltă. Purta mănuși de protecție și o mască de hârtie deasupra gurii. Când s-a întors, i-a văzut pe cei doi polițiști apropiindu-se, a pus capacul pe eprubetă și a pus-o într-un stativ din interiorul unei serviete metalice așezate pe jos, lângă pat. Apoi și-a dat jos masca de pe față.

— Hei, inspectore, cadavrele se tot înmulțesc.

Pendragon s-a uitat la femeie cu o expresie îndurerată, apoi a făcut câțiva pași spre laterala patului și s-a uitat atent la fața desfigurată a lui Townsend. A oftat din rărunchi și s-a întors spre doctorița Newman.

— Ceva concluzii preliminare?

— Nu suntem aici decât de zece minute, dar se pare că sunt o mulțime de amprente primprejur… ceva fire de păr… particule de piele. Însă te așteptai la toate astea, nu?

— Cât de repede poți analiza toate astea? Îmi pare rău dacă par al naibii de insistent, doctore, doar că…

— Nu ai de ce să-ți ceri scuze. O să fie prioritatea noastră numărul unu… nu-ți face griji. Acum, dacă poți să…

— Da, a zis Pendragon, stânjenit.

L-a bătut pe Turner pe umăr și a arătat spre ușă.

Afară, pe coridor, Towers încă mai discuta cu una dintre asistente. Ceilalți plecaseră. Pendragon l-a chemat la el cu un semn.

— Ce-ai aflat?

— Păi, nimeni n-a văzut nimic. Indiferent cine a intrat la Terapie Intensivă, a pus la cale o diversiune.

— Ce?

— O bombă artizanală. Fără mare putere și rudimentară, dar destul ca să producă puțin fum și să facă lumea să alerge în toate părțile.

— Asta explică mirosul, a zis Turner.

— Asistenta de la terapie, Agnes Daniels, insistă că ea și colega ei nu au ieșit din cameră decât câteva minute. S-a întors și a auzit cum se stinge semnalul de pe monitorul lui Gary

Townsend. Inima i se oprise. A chemat imediat un doctor, dar nu au reușit să-l resusciteze. Au declarat decesul la ora nouă și douăzeci și patru de minute, azi-dimineață. Abia o oră mai târziu și-a dat seama că umblase cineva la computerul de la centrul ei de monitorizare. Oprise beeper-ul personal care o anunță de la distanță despre orice disconfort al vreunui pacient, dacă ea nu se află în încăpere. A pus lucrurile cap la cap și i-a alertat imediat pe cei de la pază. Apelul a fost făcut prin stație, acum vreo treizeci de minute, a conchis Turner, privindu-și blocnotesul.

Pendragon s-a dus spre Towers. Asistenta cu care discutase tocmai se îndepărta.

— Ceva?

— A fost aici, pe coridor. A auzit un mic pocnet de acolo.

Towers a arătat spre o ușă la vreo trei metri și jumătate mai departe. Era întredeschisă. Pendragon și Turner abia au reușit să se uite înăuntru. Un angajat de la criminalistică, în salopetă de plastic, stătea ghemuit la podea și preleva ceva de pe jos.

— S-au panicat nițel, a continuat Towers. Știți cum e, cu teroriștii care sunt peste tot. Dar pe urmă, când au înțeles că a fost o bombă de jucărie, au decis că probabil a fost vorba de niște afurisiți de copii tâmpiți, care au intrat în spital. Paza de aici s-a ocupat de asta. Nu s-au obosit să ne raporteze și nouă.

Pendragon clătina din cap.

— E de înțeles, cred. Nimeni nu a vrut să-i pice pe cap hârțogăria. Deci, cine mai era aici în momentul exploziei?

Towers și-a trecut rapid în revistă notițele.

— Asistenta Agnes Daniels, și adjuncta ei, Ungani Metubu, erau în Secția de Terapie Intensivă. Alte două asistente, Consuela Manito și… ăăă… Ari Hullano, erau aici, la biroul acesta.

A arătat spre stația de monitorizare aflată mai jos, pe coridor. Un doctor stagiar tocmai trecea pe acolo, în drum spre Secția J. Un anume doctor Imhrim Atullah. Și la ora nouă trebuia să intre în tură și un medic specialist. Dar nu a apărut.

— A venit mai târziu?

— Nu sunt sigur, domnule.

— Atunci verifică, inspectare! a izbucnit Pendragon, făcându-i semn cu mâna să plece. Adu-o pe asistenta de la terapie intensivă… Agnes Davies… acum!

— O cheamă Daniels, șefii', a zis Turner și a regretat imediat, când Pendragon s-a răsucit pe călcâie spre el.

— Domnule, pot să fac o sugestie? a intervenit sergentul Thatcher, detensionând imediat situația. Ce-ar fi dacă aș discuta eu cu personalul de la recepția de la parter? Să vedem dacă ei nu au observat ceva neobișnuit în dimineața asta, pe la ora nouă.

— Da, merită să încerci, sergent. Și dacă faci asta, discută și cu pacienții care azi-dimineață erau în picioare, valizi sau măcar *compos mentis*{75}*,* să vezi dacă vreunul dintre ei a văzut ceva ieșit din comun. Și tu, Turner… a continuat Pendragon, fă rost de toate înregistrările camerelor de supraveghere din spital. Trebuie să existe camere pe unele dintre coridoare și sunt o mulțime în afara clădirii. Ia înregistrările la secție și verifică-le, secundă cu secundă, între orele nouă și zece din dimineața asta.

Pendragon s-a întors și l-a văzut pe Towers apropiindu-se de ei. Lângă el pășea o femeie suplă și înaltă, îmbrăcată într-o uniformă albastru-închis. În încheietura brațului ținea un dosar. Putea să aibă oricât, între patruzeci și cincizeci și cinci de ani, și-a spus Pendragon. Avea ochii negri, ușor afundați în orbite. Părea să fie bolnavă sau, dacă nu, extrem de obosită.

— Sora Daniels, a zis inspectorul Towers.

Femeia a înclinat brusc din cap spre Pendragon.

— Am înțeles că voiați să știți despre medicul specialist, a spus.

Avea o voce joasă, aproape masculină, care suna tot așa de obosită pe cât părea și ea.

— Da, vă rog.

— Trebuia să vină la ora nouă. Nu a apărut, a zis, cu o notă de dispreț în voce.

— Înțeleg. Aveți numele lui?

Femeia s-a uitat în dosar.

— Da, doctorul Hickle. Era specialistul care trebuia să se

ocupe de Gary Townsend. Dar îmi închipui că acum e doar o chestiune de studiu, oricum.

CAPITOLUL 49

Whitechapel, 6 octombrie 1888

— Afur'situ' ăsta de sac e din ce în ce mai greu, a gemut Eddie Morestone, nervos, apoi a săltat sacul cu câțiva centimetri deasupra mâzgii care se scurgea pe jos. Și terminați dracu' și nu vă mai tot fâțâiți, afurisiților care sunteți!

La treizeci și doi de ani, Eddie era deja bătrân. Viața de scormonitor prin canale era una grea, dar el se trăgea dintr-o familie disperată. Tatăl lui și doi unchi trăiau din căutatul prin nămol și treaba lor însemna să găsească tot ce putea fi de valoare pe malurile Tamisei, pline de deșeuri de canalizare. Uneori munca le cerea să scoată câte un cadavru umflat de apă pe o barjă sau pe țărmul nisipos, și să-l despoaie pe bietul creștin de orice nu fusese deja luat de apă: dinții de aur, inele, crucifixe… orice ar fi putut să aducă un profit. Eddie muncise pe fluviu doi ani, dar ura apa și, când un prieten i-a propus să devină parteneri la scormonitul în canale, să colinde canalizarea din East End și să adune șobolani pe care să-i vândă apoi ca momeală, pentru luptele cu câini, din stabilimentele de pariuri, nu a stat pe gânduri.

Amicul lui, Jimmy Grafter, murise în urmă cu cinci ani, bolnav de holeră – „dezavantajul activității", cum obișnuia să spună Eddie cu umor negru, oricui părea dispus să stea de vorbă cu el; adică oricine era în stare să-i suporte duhoarea. După ce Jimmy a murit, Eddie și-a luat un nou partener, Tom cel Iute, un puști care pe atunci avea doisprezece ani și care încă își mai merita porecla. El ducea deja greul în afacere și zilele lui Eddie în canale erau numărate; amândoi știau asta.

— Tom, stai mai încet, vrei? a strigat el spre întunericul care se întindea dinainte.

— Io vreau să ajung mai degrab' acas', s-a răstit puștiul, fără să încetinească. Căra și el de un sac plin cu rozătoare neliniștite. Apoi, de milă, s-a oprit ca să-i lase lui Eddie răgazul să-l ajungă din urmă. A oftat, așteptând ca bărbatul mai în vârstă să se apropie, cu

răsuflarea tot mai grea, pe măsură ce înainta. Tom avea singura lor sursă de lumină, o lampă mică ținută drept la vârful nasului. Arunca peste chipul lui plin de cicatrice de la vărsatul de vânt niște umbre sinistre.

— Să trăiești, băiete, a zis Eddie, cu respirația șuierată.

Atunci au auzit un fel de zgrepțănat.

— Alo, a zis Tom, în timp ce prin jegul care îi acoperea fața răsărea un rânjet. Ăsta pare că e d'ăla marele.

— Se aude dintr-acolo, a făcut Eddie un semn scurt cu capul către un punct la distanță în tunel, la stânga lor.

S-au furișat înainte, pe vârfuri.

— Ce mama…? a exclamat Tom apoi.

— Ce e?

— E un tip!

— Ce spui?

Eddie a mers mai departe tiptil și și-a lăsat sacul la picioare, fără să ia în seamă felul în care acesta se unduia din cauza șobolanilor furioși din el.

— Ei, fir-aș al dracu'!

Tom s-a aplecat deasupra siluetei ghemuite acolo.

— A fost legat, amărâtu' de el.

— Mai trăiește?

— Nu-ș'.

Eddie s-a aplecat și el și a observat cuțitul și o cutie umedă, care conținea dâre a ceva ce semăna cu ciocolata. Lângă ea era o sticlă de vin deschisă.

— Aicișea s-a petrecut cevașilea straniu, a remarcat el. Ce e cu cuțitu' și sticla?

Înainte ca Tom să-i poată răspunde, Eddie s-a întors și a ridicat capul căzut al bărbatului. Fața lui Archibald Thomson era palidă și din gură îi ieșea o funie groasă, cu vomă întărită pe ea, care îi cobora pe lângă gât și în jos, pe cămașă.

— Mai respiră, a zis Tom și s-a întors spre Eddie cu o sclipire în priviri. Te gândești și tu la ce mă gândesc io?

Eddie s-a aplecat înainte și l-a zgâlțâit pe bărbat, apoi a încercat să-i deschidă ochii cu forța. Archibald s-a cutremurat.

— Asta e gentălman, a remarcat Tom cercetând hainele

nefericitului. Ia să-l câți prin buz'nare, Ed.

Eddie și-a vârât mâna pe dinăuntrul tunicii lui Archibald și a scos un portofel.

— Car'vasăzică n-a fo'jefuit.

— Nț. E cevașilea p'ân el?

Eddie a scos un pumn de bancnote mototolite.

— Tre' să fie fo' cinci lire aicișea.

Tom a fluierat.

— Frumușel, a zis, trăgând afară un ceas cu lanț. Cu lanț de aur și cu tot farafastâcu'.

I-a făcut cu ochiul lui Eddie și a continuat:

— Haide. Hai să l'om totu'și s-o ștergem. Și nu uita cuțitu', a mai zis, făcând din cap spre locul unde se afla obiectul, la vreo câțiva centimetri. Poa' să facă ceva parale.

— Stai nițel.

Tom s-a uitat la el, mijind ochii și aplecându-și capul.

— Cugetează, Tommy, cugetează! Nu ți și pare că ar putea să iasă cevașilea recompenză di la tipu' ăsta? E clar că e gentălman și o face fo' două, trei parale. Cinevașilea ar treb'i să fie recunoscător că l-am găs't viu.

Tom i-a aruncat bărbatului mai în vârstă o uitătură plină de îndoieli.

Eddie aproape că putea să vadă cum îi ticăie puștiului mintea.

— Ei?

— Fie, a zis, după o pauză îndelungă. Da' o să-i l'om paralele. N'o să bage niminea de seamă, nu?

CAPITOLUL 50

Brick Lane, Stepney, joi, 29 ianuarie, 2:05 p.m.

— Jack, asta este prima pistă pe care am reușit să o obținem.

Pendragon asculta impasibil tonul entuziast cu care îi vorbea comandantul-șef Hughes. Era cu telefonul pe speaker, în mașină, și se îndrepta înapoi spre secție.

— Nu pari prea entuziasmat de asta, a comentat ea.

— Păi, nici nu sunt. Dacă Hickle este așa de isteț pe cât crede lumea despre el, acum e deja departe de aici. Are un avans de cel puțin trei ore față de noi. El și complicele lui au planificat probabil foarte bine totul.

— Bun, e drept că nu putem să ne urcăm într-o mașină a timpului. Dar avem deja sprijin de la cel mai înalt nivel pentru asta. O să instalez baricade pe șosea. O să închid porturile. O să obțin autorizație de la autoritățile aeroportuare. Ba chiar o să închid aeroporturile dacă trebuie!

După cinci minute, Jack parcă mașina într-unul din locurile speciale din fața secției și alte patruzeci și cinci de secunde mai târziu intra în biroul lui Hughes.

— O echipă e gata să ajungă la apartamentul lui Hickle în orice clipă, a zis comisarul-șef. Sunt sigură că el nu mai e acolo, dar avem mandat de percheziție pentru apartament, să vedem ce secrete urâte ascunde bărbatul acesta.

— N-o să găsească nimic.

— Probabil că nu.

— Dar locuința lui Chrissy Chapman?

— Grant și Vickers sunt pe drum într-acolo.

— Noi ce facem?

— Așteptăm.

Pendragon s-a forțat să se ocupe de maldărul de hârtii care sporise constant toată săptămâna, dar i se părea aproape imposibil să se concentreze. Apoi a primit o serie de telefoane,

unul după altul. Primul a fost de la echipa ajunsă la apartamentul lui Hickle. Doctorul nu se afla acolo și, așa cum se prevestise, apartamentul nu a scos la iveală nimic incriminant.

Al doilea apel a fost al inspectorului Grant. Tocmai plecau de la apartamentul lui Chrissy Chapman. Hickle lipsea și de acolo, iar apartamentul era exact așa cum îl lăsaseră polițiștii și cei de la curățenie, după ce, cu o zi în urmă, criminaliștii, anatomopatologii și fotografii poliției își terminaseră treaba.

Pendragon tocmai se uitase la ceasul care afișa ora 18:03, când de la recepție i s-a făcut legătura pentru al treilea apel telefonic.

— Inspectore, a zis Colette Newman.

— Doamna doctor, sper că ai vești interesante.

— La Terapie Intensivă erau practic zeci de amprente, dar și o frântură de ADN. Am reușit să obțin câteva amprente foarte clare ale lui Hickle, precum și niște fragmente de epidermă și fire de păr care se potrivesc ADN-ului său.

— Ei, asta e foarte util.

— Presupun că da, dar îți dai seama, desigur, că nu înseamnă cine știe ce. Doctorul a fost deseori prezent în Secția de Terapie Intensivă. Ar fi fost cu totul surprinzător să nu găsim acolo urme de ADN sau amprente ale lui.

— Da, îmi dau seama de asta, doamnă doctor Newman. Dar fiecare fărâmă de probă ajută. Mulțumesc pentru rapiditatea cu care ai prelucrat probele.

La ușă s-a auzit un ciocănit repetat. Pendragon a văzut silueta familiară a lui Turner și imediat ușa s-a deschis.

— Sergent, a zis Pendragon, ții un DVD în mână.

Turner a ridicat discul mai sus, agitându-l în aer.

— M-a costat o grămadă de muncă de convingere, pe bune.

Pendragon l-a urmat pe sergent de-a lungul coridorului și au intrat pe a treia ușă din stânga, Sala Audio-Video. Turner a butonat pe la câteva echipamente și și-a tras un scaun mai aproape de o pereche de monitoare de pe birou. Pendragon s-a așezat ceva mai în spate, urmărind cum se deschide computerul și analizatorul video trecând prin toată litania de sunete, în timp ce analiza DVD-ul. Turner a găsit fragmentul de

înregistrare pe care îl căuta.

— Nici eu nu l-am văzut încă, a început sergentul. Au un centru general de control pentru toate camerele de înregistrare; sunt șaptesprezece în interiorul spitalului și alte paisprezece în exteriorul clădirii. Operatorul mi-a dat toate filmările între nouă și zece, împreună cu numerele camerelor de filmat care ar putea să ne intereseze – trei din interior și una de afară. Domnule, vreți să începem cu camera cea mai apropiată de Terapie Intensivă? a întrebat Turner, rotindu-se pe scaun.

— Probabil așa ar fi cel mai bine, a încuviințat Pendragon.

Degetele lui Turner s-au jucat cu panoul de control din dreptul celor două monitoare plate și în cel din stânga a apărut o imagine. Era o filmare de pe coridorul care ducea din clădirea principală la zona din jurul biroului administrativ al Secției de Terapie Intensivă. Lumea intra și ieșea din cadru, mai întâi o asistentă, apoi doi medici. Unui pacient care mergea cu ajutorul unui cadru i-a luat câteva minute ca să parcurgă porțiunea de coridor acoperit de camera respectivă. Ceasul din colțul ecranului clipea mai departe. La ora 9:08, a apărut un infirmier în salopetă de plastic verde, de spital, cu o cască fixă și capul plecat, mișcându-se repede prin coridor. Când a ajuns la limita câmpului de vizibilitate al camerei, a ridicat un dosar în așa fel încât să-și ascundă și mai mult chipul. Apoi s-a repezit înăuntru pe o ușă.

Ceasul ticăia mai departe. La 9:14 infirmierul a ieșit din cameră, din nou cu dosarul ridicat în dreptul feței. A traversat coridorul în sens invers și exact în acea clipă a explodat bomba improvizată. În difuzoare s-a auzit o bufnitură înfundată și pe ecrane Pendragon și Turner au observat fumul care ieșea în vălătuci pe ușa lăsată întredeschisă de către infirmier. Câțiva membri ai personalului au alergat degrabă spre sursa exploziei. Singura persoană care se deplasa în direcția opusă era acel infirmier. Cu priviri furișe în jur, a pășit în Secția de Terapie Intensivă.

Ceasul s-a mutat la ora 9:17, omul a ieșit de la Terapie Intensivă, ținând dosarul în față. A cotit la dreapta și a mers repede pe coridor, spre camera de filmat, cu capul în jos. Din

momentul în care a apărut, le-a fost clar că infirmierul nu era doctorul Geoff Hickle. Persoana de pe ecran avea o constituție fragilă și era cu cel puțin cincisprezece centimetri mai scundă decât bărbatul pe care ei îl suspectaseră.

— Oprește aici, Turner, a zis Pendragon. Așadar, acesta trebuie să fie complicele lui.

— Așa cred, șefu'.

— Am nevoie să mă gândesc un timp. Tu trebuie să ai ceva hârtii de care să te ocupi.

Sergentul a dat din cap în semn că da.

— Și, Turner, poți, te rog, să stingi luminile când ieși?

CAPITOLUL 51

Spitalul de Boli Mintale Bedlam, St George' Fields, Southwark, noiembrie 1888

Birja a trecut de porțile impunătoare ale clinicii Bethlehem Royal Hospital și Sonia Thomson a auzit cum birjarul biciuia calul ca să-l facă să grăbească pasul. La început, omul nu prea voise să o aducă aici.

— Bedlam? spusese el. Da' pen' ce vrei matale să mergi acolo?

Femeia i-a aruncat cea mai de gheață privire, silindu-l să mormăie o scuză.

Călătoria s-a derulat ca în ceață. Ea era încă paralizată, urmare a lecturii setului de scrisori pe care le primise în acea dimineață. Sosiseră toate odată din America, cu poșta navală și constituiau, de fapt, o singură, lungă epistolă. Uneori era incoerentă și confuză, dar o șocase, o îngrozise și în unele momente îi scosese la iveală o furie interioară care era gata să dea în clocot. Își iubise întotdeauna soțul, îl respectase mereu, îl considerase întotdeauna strălucit, hotărât, muncitor și devotat, dar a știut întotdeauna că în alte privințe era un om slab. Slab așa cum sunt cei mai mulți dintre bărbați. Dar felul explicit în care autorul scrisorilor, un anume William Sandler, descrisese slăbiciunile lui Archibald, oferind în același timp atât de multe informații despre el însuși și despre fărădelegile sale… Ei bine, o amețiseră complet.

Abia dacă avusese vreme să asimileze conținutul scrisorilor, dar o parte din ea – cea logică, bine școlită, pentru că se trăgea dintr-un lung șir de savanți – începuse deja să-și pună unele întrebări dificile. Cea mai pregnantă dintre ele: Ce ar putea sau ar trebui să facă ea cu informațiile în posesia cărora intrase? Era limpede un fel de confesiune dementă, dar era ea reală? Era cu adevărat o scrisoare a lui Jack Spintecătorul? Cum ar fi putut să fie sigură? E drept, crimele din Whitechapel păreau să se fi oprit odată cu moartea lui Mary Kelly. Și ce era cu descrierea felului în care ajunsese Archibald în canalizare? Dacă scormonitorii pe care îi plătise ea

spuneau adevărul, atunci versiunea lui William Sandler însemna că este absolut corectă. Chiar și așa, asta nu însemna că Sandler – sau Tumbril, așa cum îl cunoscuse Archibald – era cu adevărat Spintecătorul. Acele părți ale povestirii puteau să fi fost complet născocite.

Însă nu asta îi ocupa în cea mai mare parte mintea. Problema ei cea mai presantă nu era întrebarea despre cine ar fi putut să fie autorul scrisorilor, ci, mai degrabă, ce avea să facă ea cu acele scrisori. Nu le putea face publice fără să distrugă renumele și reputația soțului său. Puțină lume știa adevărul despre ce se întâmplase cu Archibald. În ceea ce-l privea, publicul știa că fusese victima unei răpiri, abandonat și părăsit într-un canal împuțit, pentru că se crezuse că a murit. Clarion *relatase pe larg despre cum editorul ziarului se recupera în urma unei incapacități provocate de trauma prin care trecuse. Sonia nu avea de gând să facă nimic ce ar putea contrazice această variantă. Căci la ce ar folosi cuiva să știe că soțul ei fusese așa de abitir tras pe sfoară de Jack Spintecătorul?*

Birja se opri și Sonia coborî pe aleea de pietriș. A ocolit agale prin spatele birjei și s-a apropiat de treptele unde o aștepta doctorul Irvin Braithwaite, cu mâna întinsă în semn de bun venit. Era un bărbat înalt și suplu, nu lipsit de farmec, într-un fel academic și distant. Era îmbrăcat în negru și favoriții colilii, în forma unui cotlet de miel, îi dădeau un plus de distincție. Era medicul-șef al spitalului și îl îngrijea pe soțul ei de mai bine de două luni. În îndeplinirea acestei sarcini fusese mai mult decât răbdător și amabil.

— Doamnă Thomson, a zis doctorul, strângându-i mâna și înclinându-se foarte puțin.

În timp ce îi răspundea la rândul ei cu o înclinare a capului, Sonia se gândea că doctorul era un tip foarte demodat.

— Poftiți, să mergem imediat să-l vedeți pe soțul dumneavoastră.

Au trecut printre coloanele neoclasice masive ale porticului și au pătruns prin marea ușă în holul de la intrare, imens și reverberant. Doctorul Braithwaite a condus-o spre stânga, trecând de ușile duble într-un coridor larg.

— Cum se mai simte soțul meu? a întrebat Sonia.

— Suntem optimiști, a răspuns Braithwaite, rezervat.

Femeia l-a privit neîncrezătoare, dar doctorul s-a prefăcut a nu

observa.

— Și-a revenit cu bine în urma lobotomiei și răspunde la tratamentul cu cocaină. E mult mai calm acum. Mă gândesc să-l trec pe un medicament nou, o substanță numită carbonat de litiu. La unii pacienți a avut efecte pozitive. A, iată că am ajuns!

S-au oprit în dreptul unei uși metalice. Braithwaite a scos o cheie și a învârtit-o în broască.

— Doamnă Thomson, dacă îmi permiteți, aș vrea să intru eu primul.

A deschis ușa încet și s-a uitat pe furiș înăuntru. Apoi a făcut doi pași în cameră și i-a făcut semn Soniei să îl urmeze.

Încăperea era mică, dar părea surprinzător de confortabilă. Ferestrele zăbrelite dădeau în grădinile bine toaletate din fața clădirii. În cameră se aflau un pat, o noptieră și vreo câteva scaune. Archibald stătea la capătul patului, cu spatele țeapăn, și privea fix înainte, cu chipul golit de absolut orice expresie. Purta un halat maro-închis pe deasupra cămășii de noapte albe și apretate. Părul îi era bine pieptănat. Sonia s-a îndreptat spre el și i-a luat mâna într-a ei. Era rece ca gheața și el nu și-a ridicat privirea. A simțit un damf de acid carbolic{76}*.*

Când fusese internat pentru prima oară la London Hospital, pe Mile End Road, Archibald era aproape inconștient. După o săptămână, începuse să-și revină. În unele privințe fusese nemaipomenit de norocos. Suferise mușcături de șobolan pe picioare, dar din fericire nu contractase niciun fel de boală de pe urma acestora. Era malnutrit și deshidratat, dar afecțiunile fizice au fost destul de ușor de tratat. Problemele au început exact atunci când, fizic, își mai recăpătase din puteri și a început să-și amintească ce se petrecuse cu el. Aproape peste noapte, a început să-și piardă mințile. A început să urle și să răcnească, să țipe incoerent. Fusese posibil să se înțeleagă câteva cuvinte, ici și colo, dar nimic despre care să se poată spune că are vreun sens. Devenise violent, absolut de necontrolat, și pe măsură ce starea lui mintală se deteriora, a fost imposibil să mai fie tratat în spital. Atunci s-a luat decizia de a fi transferat la Bedlam. Pentru binele lui.

Doctorii de la azil au încercat să-l calmeze pe Archibald. L-au aruncat într-o cadă cu apă rece ca gheața, l-au legat de pat și l-au

lăsat așa douăzeci și patru de ore, iar apoi au încercat să-l învârtă într-un scaun, cu viteză foarte mare timp de zece minute. Starea lui pur și simplu s-a agravat și el a continuat să strige cu furie, incoerent. Până la urmă, cu acordul Soniei Thompson, i-au făcut o lobotomie. Intervenția l-a făcut să amuțească. Într-adevăr, de cinci săptămâni Archibald era tăcut. Nu-și mai mișcase nicio parte a corpului din proprie voință. Trebuia să facă totul cu ajutorul cuiva.

La insistența doctorului Braithwaite, Sonia nu-l vizitase până acum. În fiecare săptămână primea scrisori oficiale despre progresele – sau despre lipsa progreselor – soțului ei și făcuse exact așa cum recomandase doctorul. Apoi, la sugestia unui profesor de medicină de la Oxford, care fusese un prieten apropiat al tatălui ei, ea îi scrisese lui Braithwaite ca să-l informeze că avea să-l viziteze pe Archibald peste două zile. Doctorul nu a mai putut să facă altceva decât să se supună dorinței ei.

— Doamnă Thomson, o să vă las singuri, a zis el și s-a întors să iasă. O asistentă va rămâne afară, în caz că aveți nevoie de ceva. Înainte de a pleca, vă rog să treceți pe la mine, să discutăm.

Sonia a auzit ușa închizându-se în urma lui. S-a uitat la soțul ei. El se uita fix la ea, fără să o vadă. Femeia a încercat să-și adune gândurile. Prietenul de familie care o sfătuise să-și viziteze soțul îi spusese că ar trebui pur și simplu să-i vorbească așa ca și cum nimic nu s-ar fi schimbat. Dar în clipa aceea, privind chipul lui Archibald, imobil și rece ca marmura, își dădea seama că nu era un lucru ușor.

— Mă gândeam că o să-ți facă plăcere să auzi că toată lumea la ziar se gândește la tine, dragule, a început Sonia, sugrumându-și lacrimile. Au fost foarte drăguți. Și…

Nu și-a mai putut înfrâna lacrimile și a început să plângă, cu fața în mâini. Archibald nu a reacționat nicicum. După un timp, Sonia a reușit să se adune. Și-a dres glasul și și-a șters ochii cu o batistă. Apoi a scos un vraf de scrisori din geantă.

— Scumpule, azi am primit niște scrisori. Foarte ciudate, de la un bărbat pe nume William Sandler.

Și-a privit bărbatul în ochi, să vadă dacă numele îi provoacă vreo reacție.

— Cred că tu îl cunoșteai drept Harry… Harry Tumbril. Îți spune ceva?

Archibald se uita fix la ea. În tăcere.

Sonia a simțit un val de furie.

— Archibald? Bărbate? Scrisoarea asta nu-ți spune absolut nimic? a întrebat ea, fluturând hârtiile pe dinaintea-i.

Bărbatul nu a reacționat în niciun fel.

Sonia s-a ridicat în picioare și s-a aplecat deasupra soțului ei. L-a înșfăcat de umeri și l-a scuturat cu putere.

— Archibald! a strigat ea, aruncând scrisorile pe pat, lângă el. Archie… Archie.

A căzut în genunchi în fața lui și a început din nou să plângă. A ridicat privirea, cu lacrimile curgându-i pe obraz, i-a prins bărbia cu o mână și a început să-i scuture capul.

— ARCHIE!

A auzit un sunet venind din spatele ei. Se deschisese ușa spre coridor și în dreptul ei stătea un asistent.

— Este vreo…

Sonia nu l-a băgat în seamă și i-a tras cu putere o palmă soțului ei peste față. Capul lui s-a zguduit din cauza loviturii, dar el a continuat să privească drept înainte.

— Doamnă Thomson!

Asistentul a dat fuga și i-a prins Soniei brațul exact când aceasta era gata să-l lovească din nou pe Archibald.

— Vă rog, doamnă Thomson!

În ușă a mai apărut un asistent, care a intrat și el în cameră. Amândoi au reușit să o îndepărteze pe Sonia de lângă soțul ei și au ajutat-o să iasă din încăpere. Aproape că ajunseseră la ușă când au auzit un sunet din spatele lor.

— Tumbril.

Sonia a încremenit și cei doi bărbați au strâns-o și mai tare.

— Nu. Vă rog! a strigat ea. Vă rog, opriți-vă! Soțul meu mi-a vorbit.

Asistenții s-au uitat unul la altul.

— Vă rog. A rostit un cuvânt, a zis Sonia, desfăcându-se din strânsoare și întorcându-se înapoi la Archibald.

— Tumbril, a zis el, șoptit.

Buzele i s-au mișcat, dar chipul i-a rămas încremenit, cu privirea țintă în față. Asistenții au apucat-o din nou pe Sonia de brațe, de

astă dată mai ușor. Păreau și ei surprinși să-l vadă pe pacient vorbind.

— Tumbril, a repetat Archibald, cu fața inexpresivă ca o mască. TUMBRIL!

Devenit acum un răcnet asurzitor, sunetul a reverberat, lovindu-se de pereții camerei. Înmărmuriți și neputincioși, cei trei martori se uitau la Archibald care căzuse cu o bufnitură surdă pe podeaua de gresie și se lovise puternic la frunte.

Doctorul Braithwaite striga ceva de neînțeles în timp ce intra în goană în cameră, cu un infirmier la un pas în urma lui.

— Faceți loc! a strigat el, împingându-i într-o parte.

S-a ghemuit lângă Archibald și, cu ajutorul infirmierului, l-a întors încet cu fața în sus. Sonia a scos un sunet ciudat din gâtlej, ca și cum s-ar fi sufocat. Cei doi asistenți îi dăduseră drumul și făcuseră un pas în spate.

Doctorul Braithwaite i-a verificat lui Archibald pulsul și i-a ridicat o pleoapă. S-a ridicat în picioare și s-a apropiat de Sonia.

— Îmi e teamă că soțul dumneavoastră a murit.

— NU! a strigat ea. Nu! Nu se poate… NU!

S-a aruncat la podea, ghemuită lângă trupul soțului ei. Apoi s-a lăsat pe spate, i-a tras capul însângerat, l-a strâns la piept, legănându-l, plângând. Ceilalți au rămas deoparte, în tăcere, până când Braithwaite s-a ghemuit lângă ea și a ajutat-o pe văduvă să se ridice încet în picioare, apoi a condus-o afară din încăpere.

CAPITOLUL 52

Brick Lane, Stepney, joi, 29 ianuarie, 2:05 p.m.

Pendragon stătea în scaunul rotativ în fundul Sălii Audio-Video, unde monitorul arunca împrejur o lumină difuză, albăstrie. În afara celor câtorva beculețe roșii care indicau alimentarea cu energie electrică, răspândite ici și colo, aceea era singura sursă de lumină. Inspectorul s-a lăsat pe spate, sprijinindu-și capul de spătarul scaunului din piele și pentru câteva minute a fredonat în minte prima parte din *The Inner Mounting Flame*{77}*,* una dintre piesele sale muzicale preferate.

Un gând aiurea i-a trecut prin minte. S-a lăsat purtat cu douăzeci și șase de ani în urmă, în apartamentul lui închiriat din Oxford. În vara aceea absolvise facultatea. Era toamnă târziu și el tot nu se hotărâse ce avea de gând să facă, dar tocmai suferise cea mai mare traumă din viața lui de până atunci. Descoperise că Cheryl, care era de doi ani iubita lui, se culca și cu Gareth, cel mai bun prieten al lui din facultate.

Era ora 7 a.m. când Cheryl a apărut acasă, în apartamentul unde locuiau împreună. El nu dormise aproape toată noaptea, așteptând-o. I-a deschis ușa de la intrare, fără să spună nimic. Când ea a încercat să vorbească, i-a pus un deget la gură și a arătat spre un fotoliu din living. Apoi, cu mintea parcă amorțită, s-a îndreptat spre pickup, a pus discul cu *The Inner Mounting Flame,* s-a așezat pe un alt fotoliu, drept în fața lui Cheryl, și a insistat să rămână amândoi și să asculte întreaga față a discului LP. În clipa când ultimele acorduri se stingeau, el s-a ridicat, a pus discul înapoi în coperta lui și a ignorat-o pe Cheryl când aceasta l-a strigat pe nume. În continuare fără o vorbă, s-a dus în dormitor, a pus albumul în cutia cu discuri și și-a luat cele două genți. A reapărut în living cu calabalâcul lui, a trecut pe lângă ea și a ieșit pe ușă, în stradă.

Acum s-a îndreptat în scaun, și-a ridicat ușor capul și a văzut lumina care venea de la monitorul albastru. Un singur cuvânt îi

venise în minte – Eberswalde. Eberswalde… orașul aflat la câțiva kilometri de Berlin. Mai auzise numele acela cu ani în urmă. Da, acum își aducea aminte. Eberswalde… Unchiul lui, Sid, fusese caporal în Divizia I Blindate. Fusese detașat în Germania la sfârșitul anilor 1950. Unchiul Sid îl delecta întotdeauna pe Jack cu istorii despre fericitele lui zile din armată. Una dintre preferatele lui era aceea când aproape că dezertase din cauza unui weekend dezmățat petrecut în orașul Eberswalde.

Un fior rece i se strecură lui Pendragon în jos, pe șira spinării. A sărit din scaun, a deschis ușa, mai s-o smulgă din țâțâni, și s-a repezit pe culoar. S-a dus în biroul lui. A văzut că e gol și a luat-o spre Sala de Raport. Și aceea era goală. S-a înapoiat pe același drum până la biroul central, unde era de serviciu Rosalind Mackleby.

— Sergent, l-ai văzut pe Turner?

— Aici sunt, domnule.

Pendragon s-a întors și l-a văzut pe Jez venind spre el, molfăind un sandvici cu șuncă.

— Un fel de cină întârziată, a adăugat acesta, ridicând pachetul în care mai era jumătate din sandvici.

— Turner… filmul de la petrecerea galeriei lui Berrick și Price? Poți să mi-l aduci… chiar acum?

— Sigur, dar…

— Acum!

Pendragon stătea pe unul din cele două scaune, în fața monitoarelor din Sala Audio-Video și privea neliniștit la echipamente, în timp ce Turner intra cu DVD-ul în mână și gura plină de pâine și carne. S-a așezat și a introdus discul în fanta unuia dintre aparate, aflat pe un rack perpendicular cu masa de comandă.

— Așteptați o clipită, șefu', a zis sergentul și a apăsat o serie de butoane. Deci, despre ce e vorba, șefu'? a întrebat el, rotindu-se ca să stea cu fața la monitoare.

— Du-te la vreo zece minute după ce a început filmarea, i-a răspuns Pendragon, cu chipul întunecat.

Turner a apăsat butonul „Repede-înainte" și imaginile de pe

monitor au devenit neclare. A apăsat apoi pe „Stop”, pe „Play” și pe ecran au văzut amândoi lumea adunată la galerie, cu aproximativ o săptămână în urmă, chiar înainte de prima crimă. Aparatul de filmat s-a rotit prin sală.

— Du-te înainte vreo șaizeci de secunde.

Sergentul a luat degetul de pe butonul de control și filmul s-a derulat, mai încet decât prima dată. Când a apăsat iar pe „Stop”, imaginea a înghețat pe un mic grup de persoane care stăteau de vorbă. Pe Kingsley Berrick și pe Noel Thursk aparatul îi filmase dintr-o parte. Între ei, cu spatele la aparat, era Gemma Locke, îmbrăcată în rochia ei de seară decoltată.

— Bun, a zis Pendragon. Poți să mărești?

— Da. Care parte din imagine?

— Pe Gemma Locke.

Turner a mișcat un buton de pe panoul de comandă și imaginea de pe ecran a început încet să se extindă. A mai mișcat puțin și imaginea s-a mutat spre stânga și a devenit mai mare.

— Stop! a exclamat Pendragon.

Întregul ecran era acum ocupat de capul și umerii Gemmei Locke.

— Bun, Turner, dă doar o idee filmul înainte. Când începe să se uite spre stânga ei.

Filmul a avansat cu câteva cadre.

— Stop! Poți să mărești imaginea?

— Da.

O linie orizontală a sclipit de-a latul ecranului și în urma ei a apărut o imagine de două ori mai clară decât originalul. Pendragon s-a apropiat mai mult de monitor. Putea să observe o urmă neagră vagă pe gâtul Gemmei Locke.

— Mărește aici, a zis el, arătând un punct pe ecran. Și poți să faci imaginea mai clară?

— O să încerc.

Imaginea s-a mai mișcat puțin. Linia orizontală s-a mișcat din nou în josul ecranului și a produs o imagine mai clară a gâtului Gemmei Locke. În centrul imaginii era o cicatrice slabă, aproximativ circulară, și o altă dungă verticală de țesut

cicatrizat, care ducea în jos. Era limpede urma slabă a unui tatuaj înlăturat cu laser.

— Mai bine de atât nu pot… a zis Turner, întorcându-se încet către Pendragon. Fir-aș al dracu'! a exclamat sergentul.

CAPITOLUL 53

— Ești absolut sigur? a întrebat comisarul-șef Hughes cu ochii țintă la monitorul din Sala Audio-Video.

— O sută zece la sută, a răspuns Pendragon și i-a povestit despre cum îl mințise Gemma Locke în legătură cu Eberswalde.

Hughes și-a mai păstrat o secundă aerul de îndoială. Se uita în jos, concentrată, apoi brusc a intrat în priză.

— Bun. O să obțin mobilizarea imediată a unei echipe înarmate.

Pendragon dădea din cap.

— Doar ca întăriri, doamnă comisar. Lăsați-mă pe mine să intru primul. Pe mine mă cunoaște și nu se așteaptă să venim.

— Inspectore! Femeia asta e nebună și extrem de periculoasă.

— Știu. Eu și Turner o să mergem împreună… înarmați. Poți să ții echipa SWAT la distanță de zece secunde.

— De ce, Jack?

— Sincer, nu știu să-ți spun, a răspuns el, susținându-i șefei sale privirea.

— Foarte bine. Și știi unde este ea?

— Cred că, da, a răspuns Pendragon, amintindu-și adresa din Bermondsey pe care o descoperise Sammy Samson.

Deodată i-a apărut imaginea clară a Gemmei Locke stând în apartamentul ei, deunăzi, cu chipul parcă desprins direct dintr-un tablou al prerafaeliților[{78}], o imagine întinată doar de vălătucul gros de bandaj din jurul capului. „Am un atelier în Bermondsey”, spusese ea.

O ploaie rece răpăia pe șosea și cădea cu atâta putere, că era aproape imposibil să vezi clădirile aflate la mai mult de câțiva metri. În apropiere de Tate Modern[{79}], cu spatele la fluviul Tamisa, se afla un fost complex de depozite pentru grâne care data din perioada victoriană și care fusese transformat în douăzeci și două de clădiri separate. Cea care-i aparținea

Gemmei Locke era la capătul unui șir, la numărul 11. Era un cub pe două niveluri, cu o suprafață de cel puțin două sute de metri pătrați.

Toți ocupanții celorlalte birouri și unități fuseseră mutați în siguranță, pe ascuns. Pendragon și Turner purtau veste din kevlar{80} și centuri cu armament, fiecare având un toc pentru pistolul standard al poliției, Glock 17, un baston și un mic tub cu gaze lacrimogene. Au traversat spre partea din spate a clădirilor. În același timp, nouă ofițeri special antrenați din CO19, Comandamentul Arme de Foc Speciale, îmbrăcați în armuri complete și înarmați cu mitraliere Heckler & Koch MP 15, dar și cu pistoale Glock, au luat poziție în jurul clădirii de la numărul 11.

Pendragon a luat-o înainte. Ghemuit până aproape de pământ, a traversat asfaltul și s-a lipit de zidul din spate. Cărămizile erau ude și deveniseră mult mai închise la culoare. Un jgheab de deasupra lor ieșise din locașul lui și o cascadă de apă înghețată, lată de un metru, curgea de pe acoperiș. Când Turner a ajuns și el lângă perete, Pendragon s-a dus spre ușa din spate. A încercat clanța. Nu era încuiată și se deschidea spre interior. Scăpați din ploaie, înăuntru li s-a părut deodată straniu de liniște, singurul zgomot care spărgea tăcerea fiind ropotul constant al apei pe acoperiș. Pendragon a privit împrejur. Erau într-un hol mic, de vreo patru metri pătrați. În fund, o ușă era întredeschisă. Peste tot era un miros puternic, un amestec de substanțe chimice de curățat, vopsea și ulei de in. Jack s-a lipit de ramă și a împins ușa încet.

Aceasta s-a deschis spre un spațiu larg, considerabil mai mare decât parterul celor mai multe dintre casele din suburbii. Pereții erau zugrăviți într-o nuanță crem deschis, iar pardoseala era din parchet din lemn de stejar lustruit și închis la culoare. Două ferestre mari, ambele pe același perete fuseseră obturate, așa că în cameră nu pătrundea niciun fel de lumină naturală. În jurul celorlalți trei pereți se deschidea un balcon la nivelul mezaninului. Un candelabru imens cu zeci de lumânări aprinse atârna din centrul tavanului boltit și arunca asupra încăperii o lumină surprinzător de puternică. Dar era o lumină stranie, ca o

boare portocalie bolnăvicioasă. Aici mirosul de chimicale era și mai puternic.

Celor doi polițiști le-a luat o vreme până să vadă silueta așezată pe scaunul situat în capătul opus al camerei. Pendragon s-a apropiat, pășind precaut pe podeaua de lemn, ghemuindu-se și întorcându-se mereu pe loc, așa cum fusese antrenat să o facă. Ținea pistolul cu ambele mâini și scruta umbrele din colțurile îndepărtate ale camerei, gata pentru orice. Turner era la câțiva pași în urma lui.

Legat de scaun, doctorul Geoff Hickle își pierduse cunoștința. Era îmbrăcat cu un palton greu, verde, și purta o căciulă de blană rusească. Pendragon o mai văzuse. Trupul doctorului era astfel legat, încât acesta să stea drept în scaun, dar capul îi era căzut în față. Dinții lui superbi fuseseră zdrobiți și în gura făcută praf era înfiptă o pipă. Urechea dreaptă îi fusese tăiată și era pusă în poală. Rana era legată cu un bandaj pătat de sânge, fixat de laterala capului cu o fâșie de pansament adeziv.

— Ce rahat! a exclamat Turner, venind alături de Pendragon.

Șocat, Jack s-a aplecat spre el și i-a căutat pulsul. Exista, dar era foarte slab.

— Deci, ce părere ai despre al meu van Gogh?

Pendragon și Turner s-au răsucit pe loc, armele lor căutând locul de unde venea vocea.

— Ei, băieți, puneți pistoalele jos!

Chipul Gemmei Locke a apărut deasupra balustradei balconului, la trei metri deasupra capetelor lor.

— Acum o să cobor. Nu sunt înarmată.

A dispărut din raza lor vizuală. Polițiștii și-au ținut armele pregătite, atenți, urmărind sunetul făcut de pantofii femeii în timp ce cobora scările în spirală, pe care abia dacă reușeau să le distingă în colțul camerei. A reapărut câteva secunde mai târziu. Purta o rochie albă, diafană și tunsoarea bob îi flutura în jurul feței și gâtului. A terminat de coborât scările și a început să traverseze camera, îndreptându-se spre ei.

— Oprește-te acolo, i-a ordonat Pendragon.

— Vai, Jack, te rog. Lasă aiureala aia de pistol deoparte. Nu am de gând să fac rău nimănui. Nu îmi stă în fire.

A scos un hohot de râs ascuțit, care nu a reușit decât să-i facă pe Pendragon și Turner să strângă și mai tare pistolul în mână.

— OK, a continuat Gemma Locke, devenind deodată serioasă. Poate că am fost puțin cam aspră cu unii dintre ei. Dar… a continuat ea, schimonosindu-și fața, au fost așa de… răi cu mine, Jack. Au fost așaaa de răi.

— Gemma, trebuie să-l ducem pe doctorul Hickle la spital. Jocul s-a terminat.

— Aproape s-a terminat. Mai trebuie să adaug tușele finale la capodopera mea. Atunci toată lumea o să știe ce mare artistă sunt.

A mai făcut câțiva pași înainte. Pendragon a tras piedica pistolului. Gemma s-a oprit și și-a plecat capul.

— Bine. Văd că va fi nevoie să mă explic, a zis, apoi a privit rapid în sus, un surâs slab jucându-i pe buze. Va fi o bună repetiție pentru tabloide și rețelele internaționale de televiziune care o să se înghesuie să-mi asculte povestea. Dar de unde să încep?

— Gemma, te rog. Încetează chiar acum. Trebuie să-l ducem…

— Taci din gură! Taci și ascultă!

În semiîntunericul acela apăsător, ochii Gemmei Locke ardeau. Pe urmă a înghițit cu zgomot și părea că încearcă să se adune.

— Da, poți să-mi spui Gemma. Acum prefer așa. Dar, așa cum ți-ai dat desigur seama, odinioară am fost Juliette Kinnear. Biata Juliette!

A aruncat atunci o privire spre doctorul Hickle.

— Am făcut din el ultima mea victimă, pentru că mi-a frânt inima.

S-a întors spre cei doi polițiști, cu o expresie de dispreț pe chip.

— Dar voi mă înțelegeți, nu-i așa? Răzbunarea a fost doar un bonus în plus.

— De ce i-ai ucis pe oamenii ăia? a întrebat-o Turner, cu pistolul îndreptat în continuare spre ea.

— Eu sunt artistă. Aceasta este capodopera mea.

— Ce?

— Domnișoara Locke crede că a creat o formă de artă dintr-o serie de crime, i-a explicat Pendragon, cu fața nemișcată.

— Felul în care o spui, Jack! Doamne sfinte, dă dovadă de puțin respect! Trebuie să recunoști, este al naibii de impresionant, a zis ea, fluturând o mână în aer. Juliette e cea care a început. În fine, de fapt, nu. Tata a început. El era un soi de bibliofil. Avea o bibliotecă minunată, de care era foarte mândru. Era mereu plecat cu afaceri, vindea biscuiți! Mama a murit când aveam paisprezece ani. Deci, când nu pictam sau nu eram la Londra cu el… a zis, făcând un semn scurt din cap către Hickle, îmi petreceam multe ore în bibliotecă, de una singură. Apoi, într-o zi, cred că aveam vreo șaptesprezece ani… Da, atunci a fost, pentru că tocmai primisem un articol despre prima mea mică expoziție, în Chelmsford. Era un articol prost, semnat de un tânăr scriitor pe nume Gary Townsend…

— Townsend?

Gemma Locke a ridicat din umeri.

— Da, m-am supărat când chestia cu el s-a terminat prost.

A oftat și s-a uitat în jos o clipă, înainte de a înfrunta privirea lui Pendragon.

— Planificasem totul cu atâta grijă. Jack, probabil că tu ai înțeles cum. L-am drogat pe Hickle. Era în stare să meargă. În fine, doar puțin confuz! Am reușit să scap pe una dintre ieșirile din spate ale clădirii unde stătea. Mai târziu m-am întâlnit cu Townsend la depozit. L-am convins să vină când i-am spus că am o poveste savuroasă pentru fițuica la care lucrează. Însă l-a urmărit toanta aia de prietenă a lui. Am scăpat, dar a trebuit să găsesc un mijloc de a ajunge la el în spital, ca să înlătur orice suspiciune. M-am prefăcut că am fost jefuită, l-am ucis pe ticălos și te-am determinat să vii să vezi cât de rău îmi era. O excelentă interpretare, după părerea mea. Mai ales partea unde m-am prefăcut că adorm, la mine în apartament. Ai fost așa de drăguț!

— Ce legătură are biblioteca tatălui tău cu toate astea, a vrut Turner să știe.

— A, am găsit acolo ceva care mi-a schimbat viața, sergent.

Un jurnal. De fapt, o colecție de scrisori. Am început să le citesc și am fost uluită când am aflat că fuseseră scrise de Jack Spintecătorul. S-a oprit o secundă, apoi a continuat: Nu mă crezi, inspectore? Nu. Ei bine, e de înțeles. Oricum, este irelevant dacă accepți sau nu cele spuse de mine. Scrisorile acelea au fost sursa mea de inspirație. Ele mi-au arătat că Jack Spintecătorul a fost un artist foarte talentat, care și-a ales victimele, ca să creeze o capodoperă. Seria de crime a reprezentat chiar lucrarea. Descoperirea pe care am făcut-o m-a transformat, deși primul efort pe care l-am făcut ca să aplic conceptul lui Jack Spintecătorul nu s-a desfășurat așa cum sperasem. După cum știi, l-am atacat pe grădinarul nostru, Macintyre. Eu am fost mulțumită de lucrare… Jack, dacă i-ai fi văzut fata. Combinația aceea de carnație roșie și învinețită, cu câteva accente de os alb, spart… a fost de o mare frumusețe. Dar m-a vârât într-o grămadă de buclucuri și nimeni nu părea să înțeleagă ce făceam eu.

— L-ai atacat pe omul acela ca să-l poți picta după aceea? a venit întrebarea lui Turner.

Gemma Locke a căscat ochii.

— Jack, sergentul tău e cam încet la minte, nu-i așa? a zis ea, chicotind.

Pendragon nu a spus nimic.

— Actul în sine a fost o operă de artă, sergent. Nu am făcut doar ceva atât de brut, cum ar fi fost să pictez scena. Trecusem de mult de o astfel de abordare banală. Dar, după cum am spus, lucrurile n-au mers așa de bine cum sperasem. Eu am ajuns la Riverwell. Acolo m-au sedat, m-au supus terapiei cu electroșocuri și, pentru un timp, au reușit să mă schimbe. Eu nu am încetat niciodată să-mi doresc să scap de acolo, dar terapia mi-a strivit elanul artistic. Așa că mi-am înscenat propria moarte la Maldon. Nick Compton, un asistent medical, era îndrăgostit rău de mine… o stare de spirit pe care eu o alimentasem asiduu. El mi-a fost complice în înscenarea de pe dig. M-am ascuns sub stâlpii pasarelei, apoi m-am furișat și am plecat de acolo, în timp ce personalul spitalului intrase în panică.

— Și fata moartă pe care au identificat-o?

— Eu și Nick am ucis-o. El m-a scos din spital în seara de dinaintea excursiei la Maldon. Era o tânără prostituată din Southend. Nick avea o mică ambarcațiune. Am aruncat cadavrul în largul mării, chiar în dreptul orașului Maldon. Știam că fluxul o va aduce la țărm, dar nu eram siguri cât de repede se va întâmpla… De fapt, asta a fost partea cea mai riscantă a planului. Dar totul s-a derulat perfect. Tata a fost prea traumatizat ca să facă identificarea la morgă, așa că s-a dus fratele lui, Lionel. Oricum, a fost irelevant. Peștilor din Marea Nordului le place foarte tare carnea de om.

A surâs.

— Pe urmă l-ai omorât și pe Nick Compton? a întrebat Pendragon.

— Da. Știa prea multe și eu îmi pierdeam controlul asupra lui.

— Apoi ai dispărut.

— Eu o consider mai mult o transformare. Am intrat într-o etapă latentă, ca o crisalidă, dacă vreți. Am reușit să fur bani din conturile tatei. M-am gândit că într-o zi tot vor fi moștenirea mea, doar că mi-o însușeam mai devreme. Am plecat în Statele Unite, mi-am făcut o operație estetică, mi-am cumpărat lentile de contact colorate, câteva acte de identitate false… A, și mi-am scos tatuajul, a zis atingându-și ceafa și zâmbind. M-am mutat la Londra pe la sfârșitul lui 1998 și, treptat, mi-am reconstruit cariera sub un nume nou. Voiam să-mi demonstrez mie însămi că puteam să am succes ca artistă convențională. Că, dacă nu mi-ar fi fost furată cariera inițială, aș fi devenit celebră. Poate cea mai apreciată artistă din timpul nostru. Știam că sunt destul de bună pentru asta.

— Numai că, mulți ani mai târziu, s-a întâmplat ceva rău. De curând, ceva te-a adus din nou pe calea crimei.

— Eu nu-l consider „ceva rău”, a zis Gemma Locke, pe un ton practic. Nu, inspectore, două lucruri au coincis. Mai întâi am început să mă îndoiesc de mine însămi. Asta a fost din vina lui Townsend. Tânărul ziarist care obișnuia să scrie pentru un ziar local din Chelmsford era acum redactorul de artă al unui

mare cotidian național. Habar nu avea că Gemma Locke fusese odinioară Juliette Kinnear și probabil că nici nu-și amintea că îi făcuse lui Juliette o cronică proastă pentru expoziția ei de novice, dintr-o amărâtă de biserică. Dar mi-a făcut praf ultima expoziție, de la White Cube, și în mintea mea asta a declanșat o reacție în lanț. Am început să intru într-o stare de spirit diferită, una pe care o mai experimentasem cândva. Era o eliberare plină de fericire. Mă simțeam din nou liberă, plină de energie creativă și de încredere în mine. Eram așa de recunoscătoare, încât aproape că l-aș fi iertat pe nemernic.

A scos un hohot de râs strident, privind când la Pendragon, când la Turner.

— Of, haideți, băieți! Nu vă dați seama de partea nostimă? Nu? OK… în fine, acesta e adevărul. Dacă ar fi fost numai acea singură cronică proastă, poate că nu aș fi început o nouă capodoperă inspirată de vechiul meu maestru, Spintecătorul. Dar apoi am descoperit că omulețul acela caraghios, Noel Thursk, dăduse peste niște lucruri care aș fi preferat să rămână îngropate. Știam de ani de zile despre cartea lui stupidă, dar până atunci nu l-am luat în serios. Ei, a fost evident un semn, a zis, întinzând brațele înainte și lovindu-și palmele între ele.

— Și ceilalți, de ce? a întrebat Pendragon, conștient că trebuia să-i cânte în strună până când putea să facă o mișcare.

— Bună întrebare, a replicat Gemma, adâncindu-se în subiect. Și e una la care vreau să răspund pe larg în fața mass-media. Din punct de vedere artistic, voiam șase scene. E o chestiune de simetrie. Luată ca o mare piesă unică, este o compoziție minunată. Dar subiecții erau oricum cu toții pe lista mea cu obiective. A ridicat mâna și a început să-i bifeze. Kingsley Berrick. Bărbatul acela a făcut totul ca să mă împiedice să am succes și să-i promoveze pe alții înaintea mea, cu talente de departe mai slabe.

— Ca de exemplu Chrissy Chapman?

— Exact, a zis Gemma Locke, strălucind de încântare. Prietena mea cea mai veche și mai bună. Nu a fost vina lui Chrissy că Berrick a făcut din ea capul lui de afiș, în defavoarea mea. Dar era vina ei că era pe punctul de a se mărita cu ăsta, a

continuat ea, făcând semn cu capul spre silueta deplorabil mutilată, legată de scaun. Așa că m-am gândit să o aranjez pe draga de Chrissy într-un fel care să rimeze cu ceilalți… dar să fie și amuzant.

— A, sunt convins că familia lui Chrissy Chapman râde să se spargă, a zis Turner, privind fix spre Gemma.

— Ha! Ai avut dreptate, inspectore, acum câteva zile. Sergentul tău chiar crede că e amuzant.

— Și cum ai reușit să o aranjezi pe domnișoara Chapman așa cum ai făcut? a venit replica acestuia, fără ca tonul să i se schimbe.

— A, n-a fost ușor, vă garantez. Dar nicio formă artistică nu se naște ușor. Am făcut practică de sculptură cu maestrul rus Korentikoff, când acesta a locuit la Londra, prin anii 2000. În particular am studiat și tehnicile de chirurgie reconstructivă. Internetul este un lucru minunat. În fine, Chrissy… am adus-o aici sub pretextul că aveam o surpriză pentru ea. În mod sigur nu am mințit! Am ucis-o repede… în același fel ca și pe ceilalți. Apoi i-am scurs tot sângele, i-am strivit oasele feței și, cu cantități generoase de lipici, spray epitelial și ghips cu întărire rapidă, am reușit să-i refac fața pe gustul meu.

— Și părintele O'Leary? a întrebat Pendragon, pe un ton obosit, încercând să sfârșească dialogul, fără să o facă pe femeie să-și piardă cumpătul. Lecția 101: psihopații adoră să vorbească despre ei înșiși.

Chipul Gemmei Locke s-a întunecat.

— Acel așa-zis preot m-a agresat, a zis ea, și respirația alertă i se auzea în tăcerea aceea de mormânt. O agresiune sexuală, inspectore, cel mai vechi truc pentru mulți preoți romano-catolici, Domnul fie cu ei! O'Leary a fost preot în parohia mea. Părinții mei erau persoane credincioase, mai ales mama. Când aveam treisprezece ani, am fost forțată să iau lecții care să mă pregătească pentru Comuniune. A început să chicotească iar. M-am asigurat că Michael O'Leary a înțeles cine sunt, chiar înainte de a-i face felul. Dar a murit prea repede. Am fost mult prea drăguță cu el.

Deodată s-a înclinat și a mai făcut un pas spre doctorul

Hickle.

— Nu! a sărit Pendragon.

Gemma a rămas nemișcată, apoi s-a întors cu spatele la ei.

— Jack, trebuie să înțelegi. Trebuie să-mi termin…

— Nu mai termini nimic.

Mâna Gemmei Locke s-a strecurat într-un buzunar al rochiei.

— Oprește-te!

— Nu e pistol, Jack.

— Pune mâna la vedere… încet, a răcnit Turner.

Femeia și-a scos mâna din buzunar. Avea o seringă strânsă în pumn.

— Las-o jos, i-a ordonat Pendragon.

Gemma l-a ignorat și a făcut un pas spre doctorul Hickle. S-a auzit o împușcătură care a reverberat în spațiul închis al încăperii. Seringa a zburat prin aer și a aterizat la câțiva metri mai departe. Sângele a țâșnit din rana apărută în mâna ei și femeia s-a clătinat spre spate, căzând apoi ghemuită la podea.

Pendragon s-a repezit înainte, cu pistolul îndreptat spre capul ei. Gemma Locke stătea întinsă pe o parte, în poziție fetală, ținându-și mâna rănită. O dâră de sânge se scurgea pe lemnul pardoselii.

— Turner, cheamă paramedicii! i-a ordonat Pendragon.

S-a aplecat, cu pistolul țintind spre capul Gemmei, și i-a împins încet trupul spre spate. Ea l-a privit fix, în timp ce zâmbetul i se transforma într-o expresie triumfătoare.

— Cât de perfect, inspectare! Acum va trebui să se adauge un capitol nou în manualele de criminologie, și va fi vorba numai despre mine.

CAPITOLUL 54

Manhattan, decembrie 1888

Bărbatul era cunoscut cu multe nume. Pentru unii fusese William Sandler, pentru alții, Harry Tumbril, Cedric O'Brien, Norman Heathcote sau Graham Harris. Deși numele nu fusese niciodată folosit în fața lui, își luase și epitetul de Jack Spintecătorul. Aici, la Broadway Central Hotel, se înregistrase drept Francis Bettleman, un om de afaceri din Anglia, care intenționa să investească într-o companie de drumuri din Brooklyn.

Plecase de două luni din Anglia și era deja nerăbdător să lucreze din nou. În timpul călătoriei peste Atlantic își petrecuse multe ore în cabina proprie, gândindu-se la următorul proiect. Apoi însă, odată ajuns la New York, fusese deturnat temporar. Văzuse picturi care înfățișau orașul și câteva fotografii rare, dar realitatea fizică a locului acela a fost atât de copleșitoare, încât, pentru o vreme, își pierduse simțul orientării.

La suprafață, orașul îi amintea de o Londră foarte mică. Era sumbru, întunecat, murdar și cu prea mulți oameni retardați. Dar în multe alte privințe era un oraș străin. Nu era la fel de claustrofobic precum Londra; cerul era imens și la fel erau și unele dintre clădiri. Arhitecți din toată lumea se îngrămădeau aici ca să-și flexeze mușchii de designeri și să facă paradă de talentele lor. Pentru ei, era o pânză goală. Și pentru el a fost la fel, odată ce s-a obișnuit cu locul. Era nevoie să se familiarizeze cu terenul de vânătoare. Trebuia să traseze rutele de scăpare, să înțeleagă obiceiurile locale. Era așa de ușor să facă o eroare fatală, dacă nu ar fi fost pregătit serios. Nu putea să ia în calcul o astfel de neglijență. El era un profesionist, un mare artist. Era posibil ca englezii să se fi liniștit acum, când faimosul lor criminal părea că și-a încetat măcelul. Dar Lumea Nouă începea să-i conștientizeze prezența și el se delecta cu acel delicios gust pe care îl dădeau frica și suspiciunea dimprejurul lui.

Noua sa lucrare urma să fie un alt cvartet. Era ceva în simetria

acestui număr care îl încânta. Două dintre femei fuseseră eliminate în decursul primelor trei nopți. Ce îl uluise a fost faptul că, deși se afla în Lumea Nouă, oile de aici erau prea puțin diferite de verișoarele lor engleze. Toată lumea reacționa exact în același fel. Târfele proaste, poliția, publicul, mahării orașului… și, desigur, presa. A fost mai degrabă o dezamăgire, deși, poate, nu cu totul neașteptată. La urma urmelor, oamenii tot oameni erau. Și oile, tot oi.

Acum, la ora 7 p.m., într-o seară geroasă de decembrie, mergea la întâlnirea cu Bessy Munroe, o „cântăreață" de music-hall, o actriță aspirantă, se pare, care venise la New York dintr-un orășel de fermieri uitat de Dumnezeu, de undeva din centrul Americii. Bessy era ceva mai sus în ierarhia prostituatelor, față de cele pe care le cunoscuse el la Londra. Cu o săptămână în urmă, Francis Bettleman o cunoscuse la salonul Hary's Music Hall, pe Broadway, la mică distanță de hotelul lui. Atunci ea își oferise serviciile, dar momentul nu era propice – el era ocupat să-și planifice crimele unu și doi, Julie Grovenor și Helen Fritzle. Bessy urma să fie numărul trei. Așa că așteptase până acum.

Francis și-a verificat ceasul și s-a oprit în foaierul opulent al hotelului Broadway Central. L-a salutat din cap pe asistentul directorului, aflat în spatele biroului de recepție și s-a îndreptat spre marile uși care se deschideau spre Broadway. În momentul acela a trăit o senzație ciudată, un sentiment pe care îl mai trăise cu câteva ocazii în timpul săptămânii trecute. Era un fel de gâdilat în ceafă, senzația inconfundabilă că era urmărit, că se afla cineva cu ochii pe el. S-a uitat împrejur, dar nu era nimic de văzut. Fie era totul în închipuirea lui, fie cel care îl urmărea era foarte priceput în ceea ce făcea.

În fața hotelului era un șir de birje. A sărit în prima dintre ele, i-a spus vizitiului adresa și s-a așezat pe spate, între pernele de piele ale banchetei, în timp ce trăsura sălta pe drumul plin de hârtoape. Nu a durat mai mult de câteva minute ca să ajungă la destinație. Francis a plătit birjarul, a sărit jos și a intrat repede în salonul de music-hall.

La bar a cerut o ceașcă de cafea și a așteptat. Ajunsese puțin mai devreme, dar până acum totul mergea conform planului. S-a uitat în

jur, la alama și marmura cu care era împodobit barul și a simțit cum trupul îi e invadat de obișnuita senzație de siguranță de sine, dându-i energie.

Bessy a sosit exact la timp și s-a îndreptat spre el. Francis se gândea că ea e o tânără femeie cu o înfățișare cum nu se poate mai banală, dar cu un aer de credință în sine care o făcea aproape atrăgătoare. Era acel gen de încredere pe care descoperise că o împărtășesc mulți dintre americanii pe care îi cunoscuse. Era ca și cum se considerau cu toții ca făcând parte din ceva proaspăt și nou, care se dezvolta și avea un scop. Le dădea un sens al direcției, sentimentul că participau la ceva mai important decât propria lor persoană. Lui i se părea în același timp rizibil și provocator.

— Hai să mergem în altă parte, a zis el, terminându-și cafeaua și întorcându-se spre tânără, când aceasta tocmai dădea să se așeze lângă el la bar.

Femeia a zâmbit abia schițat și l-a lăsat să o conducă spre ușă.

— Deci, unde v-ar plăcea, domnu' Bettleman? a zis Bessy, luându-l de braț.

El i-a dat mâna la o parte cu blândețe și a ignorat întrebarea.

— Am un apartament nu departe.

— A, așa carevas'zică? Am știut io că matale ești un bărbat sofisticat, domnu' Bettleman.

Cât au mers în josul străzii, el și-a dat seama că Bessy era cherchelită. Asta avea să facă totul mult mai ușor.

— E chiar acolo, a zis el, arătând spre o străduță strâmtă, la câțiva metri în dreapta lor.

Femeia s-a uitat la el și i-a zâmbit strâmb, apoi a sughițat.

Bettleman s-a oprit brusc. Avea din nou acea senzație ciudată. S-a întors. Nu departe în spatele lor câțiva oameni mergeau de-a lungul străzii aglomerate. A încercat să se izoleze de toate sunetele din jur. Oare trebuia să se oprească? Să se întoarcă pur și simplu la hotel și să-și schimbe planurile? Să vină în altă seară? Apoi a simțit un puseu brusc de furie. Nu. Nu se va lăsa controlat de nimeni. El și numai el era stăpânul propriului destin. Demonstrase asta de atâtea ori înainte. Nu se va lăsa intimidat de orașul acesta, de oamenii ăștia. Era mai tare decât oricare dintre ei, infinit mai tare.

— Ce s-a întâmplat? l-a întrebat prostituata și apoi, când i-a

observat șovăirile, a început să chicotească.

Francis s-a uitat la ea și a simțit că îl năpădește un val de greață. A înghițit cu greu și a tras în piept o gură de aer rece.

— Nimic, a răspuns după o clipă. Absolut nimic, Bessy. Vino!

A luat-o el de braț acum și a condus-o la intrarea pe o uliță strâmtă, departe de vacarm. Zgomotul străzii aglomerate se stingea cu repeziciune în urma lor. Dacă nu ar fi fost luna plină drept deasupra creștetelor lor, ar fi fost imposibil să vadă ceva pe uliță. Luna arunca o lucire metalică peste toate cele.

— Un'e mergem? a întrebat Bessy, cu o voce brusc pițigăiată din pricina neliniștii.

— Ușa e drept în față, i-a răspuns Francis pe un ton liniștitor.

Și-a băgat mâna în buzunarul tunicii și a zornăit un set de chei. Asta a calmat-o pe femeie și a făcut-o să chicotească iar.

După ce au parcurs vreo douăzeci de metri din uliță, Francis a dirijat-o pe prostituată la stânga și apoi a răsucit-o deodată spre el.

— Vai, domnu' Bettleman! a exclamat ea. Nu mai ai răbdare, drăguță?

Francis și-a îndesat mâna dreaptă în interiorul hainei lui și a pipăit mânerul lamei de douăzeci de centimetri a cuțitului cusut în căptușeală. Mânerul fusese lăsat să iasă din cusătură. L-a apucat și l-a tras afară, ascunzându-l vederii sub haină. Când l-a fluturat pe dinaintea ei, luna s-a oglindit în lama lui.

— Nu te mișca!

Vocea care rostise acele vorbe venea din spatele lor și era a unui bărbat american. Bettleman a încremenit. Prostituata s-a uitat la el și a scos un țipăt când a înțeles ce se petrece: cuțitul era încă în mâna lui, conturul unei siluete în spatele clientului ei, chipul umbrit al nou-venitului, pistolul abia vizibil în mâna acestuia.

— Lasă cuțitul! Acum!

Bettleman a rămas nemișcat.

— Ultimul avertisment, domnule Bettleman. Lasă jos cuțitul!

Arma a scos un sunet metalic atunci când s-a lovit de pământ.

— Tu, femeie, a zis bărbatul cu pistol și a smucit din cap. Tai-o!

Bessy nu a avut nevoie de invitație specială și a șters-o de acolo, lipită de zidul uliței. Bărbatul cu pistol a prins-o de braț când a trecut pe lângă el. Prostituata a zărit fugar o pereche de ochi negri,

strălucind deasupra unei eșarfe care îi acoperea gura și nasul. Purta un melon tras bine pe ochi.

— Dacă scoți un cuvințel, știu de unde să te iau, a șuierat bărbatul, apoi a lăsat-o să plece. Întoarce-te! s-a răstit el la Bettleman.

Englezul s-a mișcat încet spre cel mascat și acesta l-a izbit în tâmpla stângă cu patul pistolului. Bettleman s-a prăbușit grămadă.

S-a trezit, și-a mișcat capul și o durere ascuțită i-a traversat scăfârlia. Stătea culcat, cu mâinile întinse în părți, legat cu funii de glezne și de încheieturile mâinilor. Nu vedea decât că e pe un fel de platformă sau masă dreptunghiulară, încăperea era spațioasă și avea un tavan înalt. Era luminată de lumânări înalte fixate în sfeșnice plasate în colțurile încăperii. Pe peretele îndepărtat putea să zărească o fereastră masivă și, prin ea, un crâmpei de clădiri înalte și zvelte sub un cer luminat de globul strălucitor al lunii.

— Trebuie să ți se pară straniu să te afli într-o poziție umilitoare, domnule Bettleman.

Vocea venea din spatele lui, dar nu se putea întoarce suficient pentru a vedea cine e cel care vorbește. Cu toate acestea, era ceva în acea voce care nu îi era necunoscut.

— Nu te superi că îți spun domnul Bettleman, nu? Pentru mine ai fost William Sandler. Știu că ai folosit diferite pseudonime cu alții.

Bărbatul s-a mai apropiat cu un pas și Bettleman a înțeles deodată cine era.

— Oglebee! Ce mama dracului faci?

— Foarte bine, Francis. Când eram la Oxford simulam un accent ca să maschez pronunția mea americană din tinerețe, cu vocale deschise. Dar acum, că m-am întors aici, în locurile natale, se pare că am revenit la vechile obiceiuri.

— Dezleagă-mă, omule, a protestat Bettleman, încercând să se sucească și să-l vadă pe Magnus Oglebee, misteriosul personaj al seratei de la Boars Hill.

— Păi, de ce-aș face asta? a răspuns Oglebee ieșind încet la vedere. Purta un costum imaculat, închis la culoare, iar de vestă îi atârna un lanț de ceas gros, de aur. Cămașa ușor demodată avea guler de papion și asortase la ea o lavalieră gri, împodobită cu un

safir imens. Capul îi părea disproporționat de mic, deasupra gulerului apretat, ca și cum îi intrase la apă. Ochii micuți și negri trădau senzația de sumbră distracție pe care i-o provoca situația aceasta.

— Ce sens au toate astea? a întrebat Francis Bettleman, fără să poată să-și ascundă ironia din voce. Oglebee, e vorba de unul dintre amuzamentele tale?

— Da, într-un fel asta este, a răspuns omul, cocoțându-se pe marginea mesei. Dar mai este un aspect, mai puțin frivol.

— Ce-ar fi să-mi explici? Pentru că încep să devin oarecum iritat.

— Ei, chiar așa, prietene? l-a luat Oglebee peste picior.

— Nu îți sunt prieten, a răspuns Bettleman cu țâfnă, incapabil să-și mai stăpânească mânia. Nu îmi pică prea bine când sunt lovit în cap și apoi legat ca un animal.

— Nu, îți înțeleg sentimentele, i-a răspuns Oglebee.

Apoi a ridicat ușor din umeri, s-a dat jos de pe masă și s-a apropiat de picioarele desfăcute ale lui Bettleman.

— Ți-am urmărit îndeaproape isprăvile de la Londra. Trebuie să spun „Bravo”. A fost un adevărat spectacol. Și… a zis el, cu un zâmbet vag, am fost mândru că mi-ai urmat sfatul. Că am fost, poate, o sursă de inspirație pentru tine. Am știut dintotdeauna că ești talentat.

Bettleman a respirat de câteva ori profund, ca să se calmeze.

— Oglebee, te rog, nu vrei să mă dezlegi? Mă bucur să stăm de vorbă, dar asta nu e chiar…

— Nu, nu pot s-o fac.

Bettleman a început să se zbată, dar nu a făcut decât să-și înfigă sforile adânc în carne.

— Oglebee! a țipat. Dă-mi drumul! Sau dacă nu, mă jur…

Magnus Oglebee a apărut iar lângă el.

— Nu-mi face nicio plăcere să-ți fac rău, a zis. Dar mai ales tu ar trebui să înțelegi că uneori este necesar. Nu e vorba să obțin vreo răzbunare prostească. Departe de mine gândul. Cred că lucrarea ta a fost minunată. Doar că… în fine, timpul nu stă pe loc și ceea ce ai făcut tu e puțin cam… cum să spun?… cam demodat.

Bettleman a încetat să se mai zbată și l-a fixat pe Oglebee cu o

privire consternată.

— Poftim?

— Lasă-mă să-ți explic, Jack. Pot să-ți spun așa? Cred că e un nume potrivit pentru tine… ai fost inspirat când l-ai ales.

Bettleman s-a uitat la bărbat, cu o furie aproape palpabilă.

— Când te-am întâlnit la Oxford… Isuse, mi se pare că a trecut o veșnicie, dar nu sunt decât șase luni de atunci… mi-ai spus că ești în căutarea unui sens și că l-ai găsit în creațiile tale. Naiv, la început ai crezut că trebuia să pictezi crimele pe care le comiteai. Abia mai târziu ai înțeles că o formă artistică mult superioară ar fi să-ți imaginezi actele colective reprezentate de crime ca fiind ele însele creația. A fost un pas înainte îndrăzneț și inteligent. A făcut o pauză de o secundă și s-a apropiat de fața lui Bettleman. Trebuie să recunosc faptul că am fost puțin gelos pe fecunditatea ta. Eu nu am avut niciodată vreo înclinație artistică și, așa cum ți-am explicat la Oxford, renunțasem la încercările de a mă exprima prin intermediul crimei. Dar apoi am făcut o descoperire deosebit de profundă.

Bettleman se uita drept la fața mică a lui Oglebee, în timp ce în stomac i se răspândea un ciudat sentiment de groază.

— Uite ce e, bătrâne, a zis pe un ton surprinzător de calm, aproape melodios. Nu putem sta de vorbă rațional despre asta? Ca de la bărbat la bărbat, la un pahar de brandy, poate?

Oglebee nu l-a luat în seamă. S-a îndreptat de spate și a început să se apropie iar de picioarele rășchirate ale lui Bettleman.

— Și știi ceva, deși în ceea ce fac nu e nimic nou, în privința aspectelor practice esențiale, conceptul… Ei, da! a zis, ciocănindu-și ostentativ fruntea. Aceste principii, aceste concepte sunt atât de perfect acordate cu acest…

A măturat cu brațul spre priveliștea Manhattanului care se desfășura în plină glorie incipientă, dincolo de ferestre.

— Imboldul artistic pe care l-am descoperit este atât de nou, de modern…

— Despre ce vorbești? a țipat Bettleman.

— Cea mai bună formă de exprimare e acțiunea, a zis Oglebee și a bătut din palme.

O clipă a dispărut din raza lui vizuală. Bettleman a încercat să-și lungească gâtul, dar era legat prea strâns de masă. Apoi Oglebee a

reapărut, la câțiva centimetri de capul lui. Bettleman nu-l putea zări prea bine, dar a văzut totuși o siluetă întunecată și pătrățoasă, pe niște picioroange subțiri. I-au trebuit câteva secunde ca să-și dea seama că era un aparat de fotografiat, așezat pe un trepied din lemn.

A simțit apoi un curent de aer adiind pe lângă trupul lui. Și-a răsucit capul și a observat niște forme albe. Patru femei au apărut în jurul mesei. Arătau la fel ca fetele pe care le văzuse în casa din Oxford – înalte, blonde, mlădioase ca niște sălcii. Părul le ajungea până la talie și fiecare dintre ele purta câte o coroniță delicată din flori albe. La un semn din partea lui Oglebee, fetele au făcut un pas înainte și s-au adunat toate aproape de Bettleman, două de fiecare parte.

Oglebee stătea în stânga aparatului și potrivea încă puțin mașinăria. Apoi a ridicat deasupra un reflector atașat pe o vergea de lemn.

— Vezi tu, Jack, eu n-aș fi fost niciodată în stare să pictez. Dar grație tehnicii fotografiei pot să imortalizez momente, la fel ca și tine. Și, cu ajutorul acestei tehnici, ca și tine, mă pot exprima. M-am gândit să dau o notă de umor operei mele. Patru fete, câte una pentru fiecare dintre subiectele tale din Londra. O frumoasă simetrie, nu crezi?

Oglebee s-a dus apoi în spatele camerei fotografice, a mai făcut o ultimă modificare la unul dintre picioarele trepiedului, s-a îndreptat de spate și, cu becul ridicat cât îi permitea brațul întins pe lângă cap, a tras adânc aer în piept.

— Doamnelor, a zis el.

Fetele s-au întors încet, să-l privească pe Bettleman. Acesta a încercat să se concentreze asupra lor. Groaza și confuzia îi sfâșiau măruntaiele, stomacul i se făcuse ghem. Simțea cum voma îi urcă în gâtlej. Nu a văzut mâinile fetelor mișcându-se, nu a zărit cuțitele decât atunci când au ajuns deasupra trupului său. A vrut să țipe, dar niciun sunet nu a ieșit. Mușchii i se blocaseră din cauza șocului.

— La trei, a anunțat Oglebee. Unu, doi, trei…

Becul s-a aprins brusc și a aruncat asupra încăperii o strălucire albă.

CAPITOLUL 55

Stepney, duminică, 1 februarie

Jack Pendragon nu se mai simțise așa de relaxat de multă vreme. Dacă săptămâna trecută și-ar fi găsit răgazul în care să încerce să-și imagineze finalul acestei anchete asupra crimelor pe care tabloidele le porecliseră Crimele Artei Moderne, probabil ar fi zis că lucrurile se vor calma destul de rapid. În cazul acesta ar fi fost însă foarte departe de adevăr. În cele trei zile de când Gemma Locke fusese prinsă, Pendragon devenise obiectul adulației mass-media. Spre marea satisfacție a lui Jack, Fred Taylor, de la foaia locală, fusese singura voce disonantă. Și când scriitorașul refuzase să-și mai îndulcească tonul, după arestare, editorul acestuia a insistat ca el să-și ia un concediu prea mult amânat.

Gemma Locke se afla acum în arestul poliției și era supusă unor îndelungi examene psihologice. Geoff Hickle își revenea. Urechea îi fusese cusută la loc și mergea spre bine, dar avea să mai dureze ceva înainte ca dantura lui senzațională să revină la starea ei inițială. La o percheziție minuțioasă, în apartamentul Gemmei Locke a fost descoperită colecția originală de scrisori despre care ea susținea că fuseseră scrise de Jack Spintecătorul. Pendragon le ținuse cu mâna înmănușată înainte de a le pune în pungă pentru a le trimite spre analiza criminologică. După ce doctorița Newman terminase cu ele, Pendragon luase legătura cu profesorul Stokes, de la Queen Mary College, un eminent arheolog și expert în istoria Londrei. Cu șase luni înainte, Stokes fusese un element-cheie într-o anchetă și îl ajutase pe Pendragon să rezolve misterul felului în care un inel ce aparținuse familiei Borgia ajunsese la un schelet descoperit pe un șantier de construcții de lângă Mile End Road. Pendragon știa că dacă putea cineva să certifice autenticitatea scrisorilor, acela era Stokes.

Jack a ridicat privirea de pe paginile întinse pe masa lui de

bucătărie, pe deasupra stivelor cu alte cărți și hârtii, și a cercetat din ochi livingul apartamentului pe care îl ocupa. Pereții erau încă multicolori, albastrul palid și murdar fiind doar în parte acoperit cu vopsea proaspătă; jumătate din plinte trebuia încă să fie curățate cu șmirghel. Stive de haine necălcate zăceau pe canapea și chiuveta era plină ochi cu vase nespălate. În ultimele două săptămâni neglijase complet locul, dar nu avea remușcări din cauza asta. Avusese chestiuni mult mai urgente de rezolvat. Când va putea, avea să se întoarcă la decorarea și aranjarea apartamentului.

Apoi privirea i-a fost atrasă de blatul de lucru și de felicitarea singuratică așezată lângă ceainic. A întins mâna și a tras-o aproape. Era pentru ziua lui de naștere, de la fiul său, Simon. Scria doar atât: „Tata, am o poantă bună – Încă o dată 32 de ani? Te iubesc, Si”. Pendragon a pus-o la loc pe blat și a revenit la cărțile lui, gândindu-se că, după haosul din ultimele două săptămâni, chiar nu-l deranja să-și petreacă cea de-a patruzeci și șaptea aniversare de unul singur, în tihna și liniștea apartamentului său. Nu fusese niciodată amator de petreceri și vânzoleală.

S-a auzit soneria. Pendragon s-a ridicat de la masă și s-a îndreptat spre interfonul fixat pe peretele de lângă ușă.

— Dacă sunteți de la Martorii lui Iehova… plecați. Nu ar trebui să fiți la biserică?

— Eu sunt, șefu’.

— Turner? Ce s-a întâmplat?

— Pot să urc?

Pendragon i-a deschis sergentului său ușa și l-a condus pe canapea. A luat de pe ea vreo două stive de haine și s-a dus cu ele în dormitor. Când s-a întors, Jez se uita la pereții pe jumătate zugrăviți.

— Știu, a zis Pendragon, cu un oftat. Arată ca dracu’.

Turner i-a zâmbit.

— Cred că aveți o justificare valabilă.

— Ei, în fine. Cu ce pot să te ajut?

— Mă gândeam… păi, pentru că e ziua dumneavoastră și, mă rog… aș putea să vă ofer ceva de băut?

Pendragon și-a trecut mâna peste frunte, apoi și-a încrucișat brațele.

— Foarte drăguț din partea ta…

— Presupun că acum nu vă mai place să vi se amintească de ziua de naștere.

A fost rândul lui Pendragon să surâdă.

— De ceva timp, nu, așa e. Dar un pahar…

— Mă tem că nu pot să accept un refuz, domnule. Cred că ați stat prea mult aplecat asupra textelor astea intense. E o treabă care face sete.

Pe Jack l-a umflat râsul.

— Mă strângi cu ușa!

— Deci, ați descoperit ceva surprinzător în scrisorile alea? a întrebat sergentul în timp ce coborau scările spre holul de la intrare.

— Profesorul Stokes mi-a confirmat că într-adevăr datează din anii 1880, dar trebuie să le pregătească pentru o serie de analize invazive, ca să vadă dacă poate descoperi și altceva. Să-ți spun drept, nu e foarte optimist.

Ajunseseră la parter și au ieșit în după-amiaza geroasă. Bătea un vânt înghețat.

— Mamă, mamă! a exclamat Pendragon.

Era atât de frig, încât avea senzația că i se jupoaie rânduri de piele de pe față.

— Mda, te cam ciupește, a răspuns Turner, în timp ce treceau strada. Dar Stokes v-a dat niște fotocopii, nu? Pe cele mai multe le-am citit vineri, la secție.

— Mai mult sau mai puțin. Are un fel de scanner care multiplică manuscrisele fragile, fără să le deterioreze și a fost așa de amabil să-mi dea și mie niște copii.

— De asta nu s-au călcat rufele!

Pendragon i-a aruncat sergentului o privire.

— De asta, și din cauza solicitărilor constante din partea presei.

— A, ce înseamnă să fii celebru! a remarcat Turner sarcastic. Și acum puteți să răspundeți la întrebarea care îi chinuiește pe specialiștii interesați de Jack Spintecătorul de peste un secol?

Știți cine a fost?

Turner avea o expresie de entuziasm sincer.

— Ei, haide! Crezi că, dacă știam, mai mergeam eu acum cu tine la cârciumă?

— Nu, domnule, probabil că nu. Deci, asta înseamnă că „nu”?

— Din păcate, nimic nu se potrivește. Cred că scrisorile au fost într-adevăr scrise de un contemporan al lui, iar unele detalii legate de crime dovedesc aproape clar că au fost scrise de cineva în cunoștință de cauză… foarte probabil de Jack Spintecătorul însuși. Dar nu se poate spune mai mult.

— De ce?

— Scrisorile sunt un amestec frustrant de adevăr și minciuni. În Hemel Hempstead nu a existat niciodată o reședință numită Fellwick și nicio familie pe nume Sandler, care să se potrivească descrierii și care să fi locuit în oraș. Nu a existat niciun William Sandler născut pe 10 august 1867 și niciun student nu s-a înscris la Exeter College, în Oxford, sub acest nume, în intervalul 1884–1886. Dar a existat, și încă mai există, o stradă Wentworth, ba chiar și o prăvălie de cereale acolo, care a ars în octombrie 1888. Dar, pe de altă parte, nu e nici urmă de vreun Sandler sau Harry Tumbril care să fi locuit vreodată acolo. A existat un vas de linie numit *Oceanic,* al companiei White Star Line, care pe vremea aceea făcea curse peste Atlantic, dar nu există nicio dovadă că persoana vizată a cumpărat un bilet spre New York. Iar odată ajuns în America, dacă într-adevăr acolo a ajuns, omul pur și simplu s-a evaporat și nu s-a mai auzit nimic despre el vreodată.

— Dar editorul de ziar? Archibald Thomson, nu?

— A existat cu adevărat și a fost răpit la sfârșitul anului 1888. Experiența l-a traumatizat și a murit la scurt timp după aceea, la Bedlam Hospital.

— Cum ați aflat?

— Păi, de fapt a fost grație uneia dintre cele mai încurcate întrebări legate de istoria asta – cum au ajuns scrisorile în mâinile lui Juliette Kinnear?

— Taică-său le avea în biblioteca lui.

— Dar el cum le-a obținut?

Turner a ridicat din umeri.

— Era colecționar de cărți și manuscrise. Am presupus că le-a luat de la vreo licitație sau de la un anticariat.

Pendragon i-a aruncat sergentului o privire sceptică.

— De fapt, e cu mult mai interesant. Le aveam la mine de cel puțin o zi, până să bag de seamă – la finele uneia dintre ele – un paragraf foarte șters. Era scris cu o caligrafie diferită. Scria ceva de genul acesta: „Nu pot să-mi dau seama cum ar trebui să procedez cu aceste lucruri oribile. Nu le pot distruge, pentru că asta mi s-ar părea oarecum greșit. Așa că vi le încredințez". Era semnat de Sonia Thomson.

— Soția lui Archibald, femeia căreia îi scria Jack Spintecătorul?

— Da. Pe urmă am reconstituit arborele genealogic al familiei Kinnear. Se pare că străbunicul lui Juliette, David Kinnear, a fost director la Bedlam Hospital, între 1911 și 1914. Sonia Thomson a lăsat probabil scrisorile la spital, unuia dintre predecesorii lui David Kinnear, iar acestea au reapărut cumva în timpul lui. Se pare că David Kinnear a fost cel care a început biblioteca familiei și a aprins scânteia bibliofiliei la nepotul său, John, tatăl lui Juliette.

Ajunseseră la ușa restaurantului și Turner a deschis-o și l-a lăsat pe șeful lui să treacă primul. Au traversat salonul public, cu bar, și au intrat printr-un coridor strâmt în alt salon.

Când Pendragon a pășit înăuntru, s-a auzit un chiot răsunător, urmat de un năvalnic „LA MULȚI ANI!"

Surprins, preț de o secundă, inspectorul le-a studiat fețele – întreaga echipă de la secție era acolo, la fel și Colette Newman și Neil Jones. În spatele lor, pe un banner de hârtie, era scris: JACK, O MIE DE ANIVERSĂRI SĂ MAI FIE. Jimmy Thatcher a făcut un pas în față, suflând dintr-o trompetă de carton, cu o halbă de bere în mână.

Pendragon era așa de surprins, încât se zgâia cu gura căscată la adunarea aceea, apoi a apucat cu un gest automat un pahar cu bere. Nimeni, niciodată, nu mai organizase o petrecere-surpriză pentru el și acum aproape că nu-i venea să creadă. Nu-

și dăduse seama cât de bine se adaptase aici, cum devenise parte a echipei lui. O clipă s-a simțit aproape copleșit de emoție. Apoi a ridicat paharul și a surâs, cu gura până la urechi.

Comisarul-șef Hughes a ieșit în față, cu un dar împachetat în hârtie portocalie cu roșu.

— Jack, e pentru tine.

Pendragon s-a uitat la cadou și pe urmă din nou la cei prezenți.

— Haideți, șefu'. Deschideți-l! a strigat inspectorul Grant din spatele grupului și cu toții s-au adunat în jurul lui.

Inspectorul a privit împrejur, la toate acele chipuri surâzătoare.

— Mulțam, a zis, îmbujorat. Nu mă așteptam…

A tras de panglică și a jupuit cu grijă marginile ambalajului. Înăuntru era o carte format mare, cu o copertă colorată strident. I-a citit cu voce tare titlul: SUPRAREALIȘTII. Apoi a izbucnit în râs.

{1} Pictor britanic de origine irlandeză, unul dintre cei mai importanți artiști plastici ai secolului XX (n.tr.)

{2} *Gentlemans Quarterly* (GQ) este o revistă *glossy* pentru bărbați. (n.tr.)

{3} George Nelson (1908-1986), designer industrial american, unul dintre fondatorii modernismului american (n.tr.)

{4} Marcus Yakovlevich Rothkowitz (1903 1970), pictor american, unul dintre cei mai cunoscuți artiști americani postbelici, catalogat în general ca reprezentant al expresionismului abstract (n.tr.)

{5} Chitarist britanic, adept al stilului experimentalist (n.tr.)

{6} Soi de măr de culoare verde, apărut în 1968 în Australia, prin încrucișare spontană (n.tr.)

{7} René François Ghislain Magritte (1898" 1967), pictor suprarealist belgian (n.tr.)

{8} Serial SF de succes al postului de televiziune BBC (n.tr.)

{9} The Establishment - grup de persoane care dețin puterea și controlul în societate și care își apără privilegiile și interesele, încercând să mențină ordinea existentă. (n.tr.)

{10} Una din cele două confruntări armate între baronii rebeli și trupele regale, purtată în 1265, lângă localitatea Evesham, Worcestershire și soldată cu victoria armatei lui Henric al III-lea (n.tr.)

{11} Unul dintre cele mai mari colegii ale Universității din Oxford (n.tr.)

{12} The Great Quadrangle (Curtea Mare), numită popular Tom Quad, este una dintre cele mai mari curți interioare de colegiu din Oxford și măsoară 80 pe 81 de metri. (n.tr.)

{13} Palatul Westminster, cunoscut și sub numele de Casa Parlamentului, este sediul celor două Camere ale parlamentului Marii Britanii. (n.tr.)

{14} Hacney - cartier din Londra (n.tr.)

{15} Numărul de telefon pentru apeluri de urgență în Marea Britanie, echivalentul numărului 112, valabil și el (n.tr.)

{16} În traducere „Fruct ciudat“. Cântecul, interpretat pentru prima dată (1939) de cântăreața americană Billie Holiday, vorbește despre rasismul și linșajele cărora le-au căzut victime numeroși afro-americani, adesea spânzurați în copaci. (n.tr.)

{17} Titlul unei serii de dicționare biografice care conțin informații despre un anumit grup de persoane. (n.tr.)

{18} Impus de etichetă, obligatoriu (în lb. fr. în orig.) (n.tr.)

{19} Sheldonian Theatre - sală de concerte, prelegeri și ceremonii

universitare (dar nu și de spectacole teatrale); a fost construită între 1664 și 1668 pentru Universitatea din Oxford și numită după Gilbert Sheldon, rectorul universității și principalul finanțator al proiectului. (n.tr.)

{20} William Burke și William Hare, doi imigranți irlandezi, sunt presupușii autori ai unei serii de crime comise în Edinburgh în 1828; aceștia au vândut doctorului Robert Knox cadavrele a 16 victime, ca material pentru disecțiile din timpul prelegerilor sale de anatomie, care se bucurau de o mare audiență. (n.tr.)

{21} Poreclă dată Poliției Universității Oxford (1829-2003), unitate polițienească privată a universității, cu puteri depline, împuternicită să acționeze în incinta universității și pe o rază de patru kilometri în jurul clădirilor acesteia. (n.tr.)

{22} Damien Steven Hirst (n. 1965), artist plastic și colecționar de artă englez (n.tr.)

{23} Sandvici din pâine tăiată transversal și umplut cu diverse ingrediente (salam, șuncă, brânză, mortadela etc.), uneori servit cald (în lb. ital. în orig.) (n.tr.)

{24} John Leslie „Wes“ Montgomery (1923-1968), instrumentist american, considerat unul dintre cei mai importanți chitariști de jazz. (n.tr.)

{25} Do it yourself (DIY) - „să faci cu mâna ta“ este o metodă de a realiza, modifica sau repara ceva fără ajutorul experților sau al profesioniștilor. (n.tr.)

{26} În traducere liberă, „bucurie provocată de nenorocirea celuilalt“ (n.tr.)

{27} William Morris (1834—1896), scriitor, arhitect, artist plastic și traducător englez (n.tr.)

{28} Edward Burne-Jones (1833-1898), artist britanic, asociat mai târziu cu prerafaeliții; a lucrat îndeaproape cu William Morris. (n.tr.)

{29} Lewis Carroll (pseudonimul literar al lui Charles Lutwidge Dodgson) (1832-1898), scriitor, matematician și fotograf, autorul renumitelor cărți pentru copii *Alice în Țara Minunilor* și *Alice în Țara Oglinzilor* (n.tr.)

{30} Expresie folosită de cei de la Universitatea Oxford pentru a se referi la Universitatea Cambridge și invers. (n.tr.)

{31} Donatien Alphonse-François, marchiz de Sade (1740-1814), aristocrat francez, devenit celebru prin activitatea sa sexuală libertină, perversă și excepțional de violentă, precum și prin scrierile sale apologetice despre acest subiect (n.tr.)

{32} John Wilmot, conte de Rochester (1647-1680), poet și libertin om de curte, prieten apropiat al regelui Carol al II-lea al Angliei și autorul a numeroase satire și poezii obscene (n.tr.)

{33} John Keats (1795-1821) și lordul George Gordon Byron

(1788-1824), doi poeți englezi, figuri marcante ale celei de-a doua generații a curentului romantic (n.tr.)

{34} Henriette-Rosine Bernard, cu numele de scenă Sarah Bernhardt (1844-1923), cea mai mare actriță franceză de la sfârșitul secolului al XIX-lea și una dintre cele mai cunoscute figuri din istoria scenei (n.tr.)

{35} Stil de jurnalism deliberat realizat într-o manieră subiectivă evidentă, cu accent pe stil, și nu pe acuratețea redării, adesea reporterul fiind inclus în narațiune; Gonzo are tendința de a amesteca elemente reale cu cele de ficțiune, pentru a antrena cititorul în acțiune. (n.tr.)

{36} Colegiul Eton, unul dintre cele mai vechi, mai cunoscute și mai exclusiviste din Marea Britanie, printre puținele care mai păstrează încă tradiția școlilor exclusiv pentru băieți. (n.tr.)

{37} Cuvânt folosit ca titlu pentru anumite oficialități de rang înalt, pentru copiii deținătorilor anumitor ranguri nobiliare și pentru membri ai parlamentului (n.tr.)

{38} Renumit hipodrom din Anglia situat în orașul omonim, unde au loc curse de cai pursânge urmărite de toată protipendada engleză și de membri ai casei regale. (n.tr.)

{39} Denumire biblică a diavolului, personificare a bogăției și lăcomiei de bani (n.tr.)

{40} Sau „principiul parcimoniei“ - este folosit pentru a justifica anumite afirmații științifice și, conform lui, cea mai simplă explicație pentru un fenomen este de preferat; a fost lansat de călugărul franciscan, filosoful scolastic și teologul englez William Ockham (c. 1285- 1349). (n.tr.)

{41} Monedă valorând un sfert de penny (n.tr.)

{42} Descriși în ultima carte a Noului Testament, ei sunt considerați a simboliza Ciuma, Războiul, Foametea și Moartea. Interpretarea creștină este aceea că ei aduc Apocalipsa asupra lumii înainte de Judecata de Apoi. (n.tr.)

{43} Capodoperă (1953) a pictorului Francis Bacon (n.tr.)

{44} London Docklands, numele unei zone din estul și sud-estul Londrei, fostul teren de docuri al portului; astăzi, docurile au fost regândite, mai ales în scopuri comerciale și rezidențiale. (n.tr.)

{45} Răspunsul ilogic reprezintă accentul suprarealist al glumei. (n.tr.)

{46} Pearly Kings and Queens (în traducere liberă, „regi și regine perlate“) - tradiție londoneză a actelor de caritate, aparținând culturii clasei muncitoare, în care colectorii, inițial zarzavagii ambulanți, se disting prin vestimentația bogat ornamentată cu „perle“, de fapt mărgele sau nasturi de sidef. (n.tr.)

{47} Termen din engleza britanică, vizând atât locuitorii Londrei care aparțin clasei muncitoare, mai ales pe cei din cartierul East End, cât

și jargonul folosit de aceștia în vorbire. (n.tr.)

{48} Wladziu Valentino Liberace (1919-1987), pianist și cântăreț american de music-hall (n.tr.)

{49} Barbican Hall - renumită sală londoneză de concerte, sediul orchestrelor simfonice London Symphony Orchestra și BBC Symphony Orchestra (n.tr.)

{50} Aparat muzical electronic (cunoscut și ca theremin), la care execuția se face prin mișcarea mâinii în apropierea unei antene care generează câmpuri electromagnetice; este foarte folosit ca efect special în filmele SF și poate fi reglat pentru a imita vocea umană și alte instrumente. (n.tr.)

{51} Joc de cuvinte: tumbril - faeton, un tip de căruță cu care erau transportați la locul execuției prizonierii condamnați. (n.tr.)

{52} Sir Charles Wentworth Dilke (1843—1911), om politic britanic radical și liberal, a cărui carieră s-a încheiat în 1886, în urma unui foarte mediatizat și scandalos divorț. (n.tr.)

{53} William Ewart Gladstone (1809-1898), om politic britanic și șef al guvernului în câteva rânduri (n.tr.)

{54} Conform tradiției, un adevărat cocney londonez trebuie să se fi născut în raza de audibilitate a renumitelor clopote ale bisericii St Mary-le-Bow, din preajma cartierului Cheapside, Londra. (n.tr.)

{55} „Ploughman's lunch", expresie care descrie un prânz britanic tradițional, compus din brânză, sos chutney și pâine, la care se mai pot adăuga ouă fierte, șuncă și murături. (n.tr.)

{56} Aluzie la un personaj din *Alice în Țara Minunilor* de Lewis Carroll, pisica de Cheshire, cunoscută pentru rânjetul ei viclean (n.tr.)

{57} Șapcă *deerstalker,* un tip de șapcă purtată în special în zonele rurale, adesea la vânătoare; a fost asociată cu personajul Sherlock Holmes, al scriitorului Arthur Conan Doyle. (n.tr.)

{58} Modus operandi – mod de operare (în lb. lat. în orig.) (n.tr.)

{59} Aluzie la personajul din filmul american omonim (1998) interpretat de Eddie Murphy, în care un doctor descoperă că înțelege limbajul animalelor, iar acestea îl înțeleg la rândul lor. (n.tr.)

{60} Aluzie la un alt personaj, de astă dată dintr-un popular serial american pentru televiziune (n.tr.)

{61} Biletul InterRail de călătorie cu trenul reprezintă un permis de călătorie nelimitat în interiorul țărilor participante la acest sistem, valabil pentru toți rezidenții europeni, într-un interval de timp limitat. (n.tr.)

{62} Jacqueline Jill „Jackie" Collins (n. 1937), scriitoare engleză de mare succes, autoarea a douăzeci și nouă de romane populare de dragoste (n.tr.)

{63} Old Bill, apelativ frecvent pentru forțele de poliție engleze (n.tr.)

{64} Hieronimus Bosch, născut Jerome Van Aeken (cca 1450-1516), strălucit și original pictor al Renașterii flamande, a cărui operă fantastică și grotescă ilustrează în manieră neobișnuită păcatul și decăderea umană. (n.tr.)

{65} Agenție londoneză de știri din perioada victoriană, care difuza știri de senzație și uneori dubioase; una dintre acestea a fost scrisoarea în care un anume „Jack Spintecătorul“ își asuma responsabilitatea pentru crimele din Whitechapel. (n.tr.)

{66} Termen împrumutat din limba germană (formă), care se referă la teoriile percepției vizuale dezvoltate de psihologii germani ai anilor 1920; acestea încearcă să descrie felul în care, atunci când se aplică anumite principii, oamenii tind să organizeze elementele vizuale în grupuri (sau „întreguri unificate“) cu proprietăți care nu derivă din însumarea părților componente. (n.tr.)

{67} Cocaină (n.tr.)

{68} Expresie tipic britanică ale cărui sensuri sunt multiple și, uneori, divergente; aici cu dublu sens, de persoană din regiunea Essex, dar și tânăr provenit din medii mai puțin favorizate, care și-a croit drum în societatea selectă. (n.tr.)

{69} Descrisă ca o femeie fatală, Lucrezia (1480-1519) a făcut parte din renumita familie Borgia (tatăl ei avea să devină papa Alexandru al VI-lea), ale cărei acțiuni politice dure și corupție sexuală se consideră că erau caracteristice politicii papalității renascentiste. (n.tr.)

{70} Pictor norvegian (1863-1944), unul dintre pionierii artei moderne, considerat precursor al expresionismului european (n.tr.)

{71} Cartier din centrul Londrei, astăzi zonă comercială și locul unde se află multe sedii de companii importante, restaurante și hoteluri selecte; în perioada victoriană era cel mai select cartier rezidențial al Londrei. (n.tr.)

{72} Sistem de închidere chirurgicală adezivă pentru suturarea cosmetică în zonele sensibile ale pielii (n.tr.)

{73} Important cartier de afaceri și al doilea centru financiar important al Londrei, după City; numără cele mai multe dintre clădirile foarte înalte din Londra. (n.tr.)

{74} Cerut de normele etichetei sau ale modei (în lb. fr. în orig.)

{75} În deplinătatea facultăților mintale (în lb. lat. în orig.) (n.tr.)

{76} Fenol (acid carbolic), dezinfectant puternic folosit în curățarea rănilor, în tratamentul inflamațiilor cavității bucale, ale laringelui și urechilor (n.tr.)

{77} Primul album de studio (1971) al trupei americane de jazz-rock Mahavishnu Orchestra (n.tr.)

{78} Grup de pictori, poeți și critici de artă englezi, fondat în 1848 de

John Everett Millais, Dante Gabriel Rossetti și William Holman Hunt, cu intenția de a reforma arta, refuzând reproducerea mecanică a operelor artiștilor care le-au urmat lui Rafael și Michelangelo. (n.tr.)

{79} Galerie londoneză de artă, care găzduiește colecția Marii Britanii de artă modernă și contemporană de la 1900 și până în prezent. (n.tr.)

{80} Marcă înregistrată pentru un material compozit foarte ușor, foarte rezistent la șoc și la coroziune, neinflamabil, care nu permite propagarea fisurilor și amortizează vibrațiile; a fost realizat pentru prima oară de compania americană DuPont și introdus pe piață în 1970. (n.tr.)